SANDRA DONOVAN

Duo

Parfumul primejdios al seducției

Această carte este dedicată celor doi oameni care mi-au fost foarte dragi de-a lungul anilor: verişoarei mele, Marilyn Barton şi cumnatei mele, Violet DeSha.

Capitolul 1

St.Louis, Missouri
28 iunie 1831

—Sara, nu trebuie să-ţi faci probleme în privinţa soţiei şi a celor şase copii ai mei. Asta va fi o parte a vieţii mele, pe lîngă timpul pe care-l voi petrece cu tine, sublinie Farber nervos, ca răspuns la întrebarea ei.

Îşi foi trupul mătăhălos pe canapeaua din salonul lui Sara, încercînd să-şi domolească durerea din şale. O dorea pe tînăra femeie mai mult decît îşi putea permite să accepte.

Sara Anne Clayton privi înfricoşată spre Farber. Brusc o inundă un sentiment de repulsie, în timp ce acesta o privea ca pe o porţie savuroasă la cină, lingîndu-şi buzele groase. Nasul grosolan îi domina trăsăturile cărnoase, înroşindu-se pe măsură ce se înfierbînta. Sara deschise gura pentru a respinge absurda propunere, dar buzele îi rămaseră mute. Era şocată că acest om, acum tutorele ei legal —care fusese timp de mai mulţi ani bancherul de încredere şi

consilierul financiar al tatălui ei — era în stare s-o înjosească într-atît, propunîndu-i să devină amanta lui. Într-un tîrziu, regăsindu-şi glasul, spuse cu voce întretăiată:

—Nu-mi vine să cred că-mi spui asemenea lucruri mie, Mr.Farber. Tatăl meu m-a lăsat în grija dumitale ca să te ocupi de bunăstarea mea, nu să... să faci din mine o prostituată.

Slabul ei protest sfîrşi într-o şoaptă tremurată. În toţi cei optsprezece ani lipsiţi de griji, nu fusese niciodată nevoită să facă faţă unei situaţii atît de delicate şi imposibile... iar acum era singură.

Farber o privi cum îşi răsuceşte nervoasă batista între degete. Încerca să braveze, să-şi ascundă lacrimile care-i umpleau ochii mari. Frumuseţea ei era diferită de a tuturor celorlalte femei pe care le cunoscuse şi-l obseda de cînd o văzuse prima dată. Era mignonă şi perfectă din toate punctele de vedere. Avea un păr de o neobişnuită nuanţă de argintiu iar genele negre şi dese înconjurau nişte ochi frumoşi, de culoarea albăstrelelor, care priveau lumea cu inocenţă. Această inocenţă îl tulbura din ce în ce mai mult, de fiecare dată cînd o vedea. Obsesia sa începuse cu cinci ani în urmă, cînd William Clayton îşi transferase toate valorile la banca Farber şi a adus-o şi pe fiica sa, Sara Anne, cu el. Încă de la treisprezece ani era o frumuseţe. Din acea zi, făcu tot posibilul să-i intre în graţii lui Clayton, în speranţa de-a putea s-o întîlnească pe Sara.

Revenind deodată cu gîndul la problema actuală, spuse aspru:

—Draga mea, eu nu m-aş exprima astfel. Mai curînd, consideră-mă protectorul tău... cineva care te apreciază şi te iubeşte.

Apoi vocea sa căpătă un timbru uscat:

—Îţi voi oferi absolut totul, doar să fii de acord.

Ridicîndu-se, Sara îşi îndreptă umerii:

— Cred c-ar trebui să pleci, Mr.Farber. N-am să accept niciodată un asemenea lucru.

Chiar refuzîndu-i-se ceea ce-şi dorea cu orice preţ, fu silit să-i admire demnitatea. Se ridică şi el şi făcu un semn cu capul:

— Acum am să plec, dar insist să te mai gîndeşti înainte de a lua o decizie. Nu sînt omul căruia să i se spună nu, Sara. Iar dacă mă refuzi, n-am să mă mai simt obligat să păstrez secretele familiei tale, cum am făcut-o pînă acum.

Mintea lui Sara încercă să priceapă ameninţarea lui voalată:

—Secrete? Despre ce secrete vorbiţi?

Gura lui se strîmbă într-un surîs batjocoritor.

— Afacerile tatălui tău erau uneori, să zicem, dubioase. Nu chiar ilegale, dar la limita legalităţii. Apoi, sînt şi acele istorioare nostime pe care tatăl tău mi le-a povestit în mod confidenţial, despre cum mama ta, să spunem, îi distra — da, e un cuvînt potrivit —pe unii politicieni cu poziţii înalte, în scopul de a obţine contracte guvernamentale pentru cherestea.

Înainte de a continua, se opri pentru a lăsa ca vorbele sale să-şi facă efectul. .

— Nu pot să-mi bat capul cu păstrarea reputaţiei familiei tale, fără un oarecare stimulent. Îţi dai seama la ce mă refer?

Răzbunarea lui o făcu pe Sara să simtă cum mînia îi cuprinde întreaga fiinţă. Nu ştia cum să iasă din această situaţie într-un mod onorabil. Spuse cu o voce tremurată şi revoltată:

— Nu-i nimic adevărat din ce-ai spus, şi tu o ştii! Te rog... pleacă.

Farber se îndreptă spre uşă, dar se-ntoarse spre a-i vorbi din nou:

— Îţi dau timp de gîndire pînă vineri, Sara. Timp pentru a înţelege situaţia reală. Sînt cinci zile. Vineri,

exact la opt seara, am să mă-ntorc pentru răspuns.

Zîmbi plin de sine, ca şi cum deja ştia care va fi răspunsul.

—Adu-ţi aminte că şi banii tăi sînt pe mîna mea. O femeie tînără nu poate ajunge prea departe în oraşul ăsta, fără bani şi fără reputaţie.

O părăsi apoi, închizînd uşa în urma lui.

Pentru moment —sau poate pentru mai mult timp, Sara nu-şi putea da seama — privi uşa închisă, rememorînd întreaga conversaţie. Păli, apoi mînia îi îmbujoră obrajii ia gîndul planului abject pe care-l pusese la cale împotriva ei. În adîncul inimii, ştia că aceste acuzaţii murdare erau false, dar nu se putea aştepta ca societatea să fie obiectivă. Mulţi vor crede minciunile lui sau, cel puţin, vor prefera să o ocolească. Se prăbuşi pe scaun, cu capul sprijinit în mîini, şi dădu frîu liber lacrimilor. Întreaga lume se năruia în jurul ei şi n-avea nici cea mai mică idee despre ce-ar putea face pentru a ieşi din această situaţie. Familiile părinţilor locuiau în Savannah, Georgia, dar nu se interesau cîtuşi de puţin de ea. Atunci cînd părinţii ei s-au căsătorit, au rupt legătura cu rudele lor, datorită faptului că William şi Melanie plecaseră la St.Louis. Nu schimbaseră între ei nici un cuvînt în cei nouăsprezece ani. Dacă Sara n-ar fi citit, cu o săptămînă în urmă, jurnalul mamei ei, n-ar fi ştiut de aceste rude, pentru că în casa lui Clayton nu se discuta niciodată deschis despre ele.

Trecuse numai o lună de cînd acel bizar accident de trăsură curmase viaţa părinţilor ei, şi acum Jonas Farber încerca să-i răpească inocenţa şi să-i fure averea. Această nouă lovitură îi readuse durerea pe care o simţise acum doi ani, cînd îl pierduse pe iubitul ei frate mai mare, Maxwell.

Cînd se auzi un discret ciocănit în uşă, Sara îşi suflă nasul şi-şi şterse lacrimile. Se simţi uşurată cînd constată că e Fillette, camerista ei.

—Bucătaru' m-a trimis să-ntreb dacă nu vreţi ceai, da' văd că musafiru' a plecat, coniţă.

Negresa, care era cu cîţiva ani mai mare decît Sara, vorbea în timp ce traversa încăperea largă. Cînd ajunse lîngă Sara, se încruntă.

—Copilă dragă, de ce eşti mîhnită? Nu te-am văzut plîngînd de la-nmormîntare.

Chipul lui Sara se întunecă şi lacrimile o năpădiră din nou.

—O, Fillette... a fost groaznic, şopti ea, cu inima frîntă de durere.

Fata se aşeză lîngă stăpînă şi-i cuprinse cu o mînă umerii care se zguduiau de plîns.

—Cum, coniţă? Omu' ăla ţi-a adus alte veşti proaste? întrebă ea alarmată.

Sara îşi şterse obrajii uzi şi dădu din cap.

—Într-un fel, da...

Îi povesti lui Fillette ce se petrecuse între ea şi Jonas Farber şi sfîrşi întrebînd printre lacrimi:

—Ce-mi rămîne de făcut?

Fillette scutură din cap cu dezgust. Deşi era tînără, ştia mai multe despre ticăloşia oamenilor decît avea chef să-şi amintească. În ciuda diferenţei mici de vîrstă, ea se simţea protectoarea lui Sara ca şi cum ar fi fost propriul ei copil, şi situaţia o făcu să devină teribil de abătută.

—Ce zici de prietenii ăia creoli, din lumea bună, ai mamei şi ai tatălui tău, copilă? Nu poţi obţine ajutor de la unu' din ei?

—Sînt, mai mult sau mai puţin, prieteni de ocazie, Fillette, nu prieteni apropiaţi. Sînt sigură că de aceea tatăl meu m-a lăsat în grija acestui bancher, odată cu toate afacerile sale. Pe deasupra, nu cred că vreunul din ei ar fi dispus să se amestece într-o bîrfă scandaloasă.

Fillette strînse din dinţi cu hotărîre.

—' Ntre noi două, coniţă, să ne gîndim la ceva,

că doar n-o să devii metresa ticălosului ăla bătrîn!

Sara se simţi mai bine numai ştiind că are un aliat, chiar dacă fata era o sclavă şi, deci, mai neputincioasă chiar decît ea însăşi. Zîmbi, cu faţa încă umedă:

—Avem timp pînă vineri să ne gîndim la ceva.

—E destul şi-atît. Fii fără grijă, copilă, promise tînăra negresă cu mai multă încredere decît simţea în realitate.

Rafael Esteban Delgado privea afară pe fereastra deschisă de la cel de-al doilea etaj al hotelului Southern, la traficul agitat din acea după-amiază tîrzie, de pe Broadway Street. Strigătele răzleţe ale căruţaşilor, îi aminteau de cele ale conducătorilor de catîri din Santa Fé. În afară de asta, nu era nici o asemănare între Santa Fé şi acest zorit şi ocupat St.Louis. Viaţa din New Mexico avea un ritm mai domol şi un peisaj mai puţin încărcat decît această metropolă aglomerată, din cărămidă.

Vocea însoţitorului său îi întrerupse gîndurile şi-l făcu să se întoarcă.

—Iartă-mă, Pedro, n-am fost atent.

Pedro Pino era de înălţime mijlocie, cu păr de culoarea oţelului şi cu o constituţie osoasă, dar bine legat. Era îmbrăcat în pantaloni cafenii, cămaşă albă şi o haină scurtă, cu fireturi de argint, deşi s-ar fi simţit mai bine în hainele de lucru de la ranch. Se născuse în urmă cu şaizeci şi doi de ani pe Hacienda Delgado, şi-şi croise drum spre poziţia privilegiată de supraveghetor încă de la o vîrstă fragedă. În ultimii zece ani îl învăţa pe Rafael tot ceea ce trebuia să ştie despre munca pe o mare plantaţie. Acum, privi spre prietenul şi protejatul său şi zîmbi.

—Întrebasem doar dacă n-ai vrea să facem o

plimbare, înainte de-a merge la masă. Şi... e prea cald să stăm în casă.

Rafael se-ntinse spre haina lui neagră.

În timp ce traversau holul hotelului de lux, cei doi bărbaţi stîrneau foarte mult interes. Nu doar pentru că erau amîndoi îmbrăcaţi cu splendidele costume în stil spaniol, cu panglici şi fireturi de argint, ci mai mult pentru demnitatea de modă veche pe care o răspîndeau în jurul lor.

Rafael salută politicos pe cele două doamne care treceau pe lîngă ei. În timp ce păşea pe trotuar nu auzi suspinele şi comentariile făcute cu răsuflarea tăiată. Ar fi fost surprins să ştie că, de cum a sosit, acum zece zile, a fost principalul subiect de discuţie pentru femeile din hotel.

Trăsăturile feţei lui erau hotărîte, avea un maxilar pătrat, pomeţi înalţi, şi ochi mari, de un cafeniu închis. Părul negru, mai lung decît cereau canoanele modei americane, îi depăşea gulerul şi îl purta pieptănat într-o parte. Măsura cam un metru nouăzeci, avea umeri largi, era musculos, dar mişcările îi erau simple. Nu doar frumuseţea sa atrăgea atenţia, ci şi calmul reţinut pe care îl răspîndea. Toate aceste calităţi se înlănţuiau şi-l făceau irezistibil pentru sexul frumos.

Cei doi bărbaţi se plimbau pe chei şi priveau vasta întindere a fluviului Mississippi. Briza bătea dinspre apă, aducînd puţină răcoare faţă de căldura închisă de la hotel. Rafael respira adînc aerul proaspăt. Zîmbi pentru prima dată în acea zi, şi spuse:

— *Rio del Norte* ar fi gelos pe acest puternic fluviu, nu-i aşa, Pedro?

Bătrînul zîmbi:

— *Si*, prietene. Chiar dacă primăvara malurile lui nu se întind atît de departe.

Privind vapoarele care navigau pe rîu, adăugă:

— Dacă am avea rîuri navigabile acasă, n-ar mai fi nevoie să călătorim în locuri ca ăsta pentru mărfuri

sau orice altceva; ar veni ele la noi.

Rafael oftă:

—Şi eu mă simt obosit de această călătorie, Pedro. Pentru că veni vorba de treaba noastră, peste două zile vom primi mătăsurile de la New Orleans. După aceea, eu aş spune să plecăm.

Pedro ridică întrebător din sprîncene:

—Cum rămîne cu profesoara pe care bunicul tău ne-a cerut s-o aducem? Încă n-am găsit persoana potrivită.

Rafael mormăi impacientat:

—Au fost cîteva solicitante potrivite care au răspuns la anunţ, dar tu găseai cîte un cusur fiecăreia. Vrei să găseşti perfecţiunea întruchipată, Pedro?

Expresia lui Pedro se menţinu prietenoasă:

—*Don* Vicente avea cîteva pretenţii, iar eu încă n-am găsit femeia care să le satisfacă. Nu pot să-mi dezamăgesc stăpînul, Rafael, lui îi datorez totul.

Rafael decise să nu se certe cu Pedro. Înţelese că prietenul său era prins în capcana animozităţii dintre bunic şi nepot. Dădu afirmativ din cap:

—O săptămînă, nu mai mult, Pedro; nu contează ce vrea *Don* Vicente. Nu vreau să ne prindă iarna aici.

Pedro acceptă cu blîndeţe. Bătrînul dorise de mii de ori ca aceşti doi oameni mîndri, pe care el îi iubea, să poată trece peste neînţelegerile lor şi să devină cu-adevărat o familie, dar pierduse orice speranţă. *Don* Vicente Martin Delgado era un spaniol mîndru şi se încăpăţîna în greşeala sa. Şi-a făcut datoria de a-l creşte pe băiatul fiicei sale, dar nu a putut accepta niciodată că acesta era pe jumătate comanş. Nu i-a arătat lui Rafael nici cea mai mică urmă de dragoste. Rafael simţise de la o vîrstă foarte fragedă dispreţul, iar amărăciunea lui a crescut cu timpul, formînd o platoşă în sufletul său. Pedro vedea şi se ruga lui Dumnezeu să-i trimită femeia potrivită pentru postul de profesoară. Probabil planul lui *Don* Vicente era de a

găsi o soție pentru Rafael, acesta ar fi fost un semn că totuși ține la băiat. Apoi Pedro se gîndi că bătrînul voia pur și simplu să aibă sub control încă o latură a vieții nepotului său.

Nici Sara, nici Fillette n-au găsit o soluție pînă miercuri, deși toată ziua s-au gîndit numai la asta. Sara devenea din ce în ce mai agitată. Pentru scurt timp, se gîndi din nou să-i contacteze pe membrii familiei din Savannah, dar înlătură această idee pentru că ar fi luat prea mult timp. Se dusese la bancă și încercase pe ascuns să ridice niște bani din contul tatălui său, dar i se spusese că fondurile lui sînt înghețate la ordinul lui Mr.Farber. Toate bijuteriile mamei sale erau încredințate lui Jonas Farber, astfel că nu putea nici măcar pe acestea să le vîndă, pentru a obține banii care să o salveze. Seara, simți o cutremurătoare durere de cap, și refuză cina atunci cînd Fillette urcă să i-o aducă.

— O s-aduc ceva ceai, copilă, și prafuri pentru migrenă. Poa' și ceva pîine abia coaptă. Tre' să mănînci ceva, coniță. N-ai mîncat de luni.

Fillette o lăsă culcată în pat și se duse să aducă lucrurile promise. Cînd se întoarse, avea *St.Louis Beacon* împăturit pe tavă.

— A venit ziaru' , coniță. Poa' că citești puțin, să-ți mai iei mintea de la necazuri.

Sara îi mulțumi cu o voce apatică și se ridică, punîndu-și tava în poală. Presără prafurile în ceai și sorbi încet în timp ce parcurgea titlurile. Era un articol despre furtuna de vară care distrusese acum cîteva zile hambarul unui fermier în Frenchtown, unul despre noul plan de îmbunătățire a străzilor din St.Louis, propus de primarul Page. Întorcînd pagina, privi la noutățile din pagina feminină, dar puțin îi păsa

că negustorii lansau acum poşetele cu broderie pe mînere, cu şireturi şi mici solzi albi de peşte.

Termină ceaiul şi se simţi ceva mai bine, ca şi cum prafurile i-ar fi domolit migrena. Apoi, în timp ce răsfoia paginile rămase, ochii îi căzură pe un anunţ şi citi: OFERTĂ DE SERVICIU - FEMEIE. Letargia îi dispăru cînd citi în continuare: " Tînără femeie, singură, dorind să emigreze în provincia New Mexico pentru a lucra ca învăţătoare pe o mare plantaţie. Apelaţi pentru întrevedere la Señor Pino, Southern Hotel".

Mîinile lui Sara începură să tremure şi citi anunţul încă de două ori. Inima îi bătea cu putere şi viaţa i se întorcea treptat în trup. Aruncă ziarul de-o parte şi coborî din pat. Provincia New Mexico! Acolo plecase să trăiască Maxwell. Fratele său îi scrisese despre frumuseţea ţinutului, cordialitatea oamenilor, despre cît de mult iubea Santa Fé. Sara ar fi dorit să plece să trăiască împreună cu fratele său, dar părinţii luaseră în derîdere această idee. Era o tînără domnişoară bogată, trebuia să se mărite bine şi să-şi ia locul în societate, aşa îi spuseseră. Apoi, acum doi ani, le sosise vestea morţii lui Max. Partenerul fratelui său de la o mină de argint îi scrisese trimiţîndu-i condoleanţe şi spunîndu-i cît de mult îi vorbise Max despre ea în cei trei ani de cînd îl cunoştea.

Dorinţa de a pleca la Santa Fé se reaprinse în Sara. Voia să vadă oraşul şi ultimul loc de odihnă al fratelui ei. Mutarea i-ar rezolva şi problema aceasta, urgentă şi fără ieşire aici. Doar dacă postul nu s-a ocupat, dacă i-ar putea convinge că ea e persoana potrivită pentru slujbă! Teama şi speranţa luptau în sufletul ei, în timp ce o suna pe Fillette.

Cînd Fillette intră în cameră, Sara era îngropată în garderobă, trăgînd frenetic afară rochiile, una după alta.

Schimbarea stăpînei o ului pe Fillette.

—Ai înnebunit, coniţă?

Sara o privi dintre haine şi zîmbi spre ea:

—O, Fillette, s-ar putea să fiu salvată! Ajută-mă să găsesc o îmbrăcăminte mai sobră care să mă facă să arăt puțin mai matură. S-ar putea să am un interviu pentru o slujbă chiar mîine.

—Slavă Domnului! suspină servitoarea, venind lîngă Sara. M-am tot rugat să se-ntîmple ceva. Acu' las' să mă uit eu, copilă. O să faci o harababură-n garderoba asta, știu io mai bine ca tine ce-i aici. Dă-te ' napoi și spune-mi tot despre slujba pe care ai găsit-o.

Din momentul în care a părăsit casa din Carondolet Road în trăsura ei, joi dimineața, pînă a ajuns la Southern Hotel, pe Broadway, Sara a șovăit între îndoială și speranță. Repetase mereu în minte ce să-i spună acelui Señor Pino, în legătură cu aptitudinile ei. Educația ei era superioară celei uzuale, grație dragului ei prieten și preceptor, Master Filbert. Învățase în același timp cu Maxwell, pe cînd ar fi trebuit să se joace cu păpușile în camera copiilor. Îi deschisese lumea matematicii, a științei, a filologiei și a filosofiei, și găsise în ea un elev capabil. Chiar dacă nu vorbea spaniola fluent, era sigură că o putea învăța repede.

Vizitiul opri la ușa din față și o ajută să coboare.

— Nu știu cît am să stau, Joseph, spuse ea nervoasă.

—O să aștept pînă ieșiți, coniță. Nu vă faceți griji, spuse el binevoitor.

Servitorii din casa Clayton o adorau pe tînăra lor stăpînă și întotdeauna le-a fost milă de acest copil singuratic, știind că părinții își găseau puțin timp pentru ea sau pentru fratele ei.

Odată intrată în hol, Sara se îndreptă spre o oglindă fixată în perete, pentru a se asigura încă o dată că arată prezentabil. Se hotărîse să se îmbrace cu

o rochie de zi din muselină, de un albastru închis, cu mîneci scurte şi bufante. Boneta cu boruri largi se asorta la culoarea rochiei, şi n-avea nici o podoabă în afară de cureluşa de culoare crem cu care era legată sub bărbie. O pelerină din muselină de culoare crem îi acoperea umerii, în ciuda zilei călduroase, completînd ţinuta ei sobră. Era sigură că părea să aibă cîţiva ani mai mult şi spera ca Señor Pino să nu-şi arunce o privire prea atentă asupra ei şi s-o găsească prea tînără.

Privind la ceasul agăţat la piept, se îndreptă spre scări. Aseară trimisese o notă lui Señor Pino, cerînd o întrevedere; ca răspuns, primise invitaţia de a se prezenta la ora zece, în această dimineaţă. Liniştea căpătată cînd aflase că postul nu fusese încă ocupat a fost de scurtă durată, toată noaptea făcîndu-şi griji pentru felul în care Señor Pino va primi o persoană atît de tînără şi lipsită de experienţă.

Urcă cu paşi hotărîţi pînă la etajul al doilea şi găsi apartamentul căutat. Trase adînc aer în piept, bătu la uşă şi aşteptă să fie primită.

Cînd uşa se deschise, Sara se trezi privind la pieptul larg şi musculos al unui bărbat, vizibil prin cămaşa descheiată pînă la talia zveltă. Pielea lui era de culoarea bronzului. Roşi şi dădu să se întoarcă. Bătuse la o altă uşă, cu siguranţă. Nici un om decent n-ar fi răspuns la uşă în felul acesta.

—Îmi... îmi pare rău. Trebuie să fi gre...

—*Señorita* Clayton? se interesă el politicos, cu o voce adîncă. Scuzaţi-mi ţinuta, *por favor.* Credeam că e servitoarea cu răcoritoarele. Ştiţi, aţi venit mai devreme.

Sara îşi luă privirea de la pieptul lui pentru a-i privi faţa şi o găsi la fel de tulburătoare. Avea un aer bărbătesc, ochii mari, căprui şi gene la fel de lungi ca ale ei. Îşi simţi limba uscată şi gîndurile i se învălmăşiră.

—Eu... probabil am să mă întorc mai tîrziu, se bîlbîi

ea, şi dădu să se întoarcă. Privirea lui hotărîtă o făcea să se simtă ca un şoarece încolţit de un şarpe.

El zîmbi, arătîndu-şi dinţii albi şi regulaţi, care scînteiau pe fondul feţei puternic bronzate. Zîmbetul lui declanşă cele mai alarmante trepidaţii în stomacul ei.

—Nu-i nevoie să fugiţi, *señorita*. N-am să vă muşc... promit, spuse amuzat, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile.

Chiar atunci, un bărbat mai în vîrstă, păşi spre uşă.

—Oh, văd că aţi sosit, Señorita Clayton. Tînărul sentoarse şi dispăru înapoi în cameră. Sara reuşi să-şi domolească respiraţia întretăiată la vederea tînărului.

—*Señor* Pino? întrebă Sara cu voce tremurătoare. Era îmbrăcat cu haină neagră şi pantaloni împodobiţi cu fireturi de argint, această ţinută depăşind aşteptările ei.

El făcu o uşoară plecăciune şi zîmbi.

—*Si*. Intraţi, vă rog.

Se trase înapoi, pentru a-i permite să intre şi observă privirea nesigură din ochii ei.

—Nu fiţi supărată din cauza ţinutei lui Rafael. Nu vă aştepta atît de devreme şi găseşte umiditatea din fermecătorul dumneavoastră oraş de-a dreptul inconfortabilă.

Sara îşi luă inima în dinţi şi păşi înăuntru. Văzu cu coada ochiului cum bărbatul mai tînăr îşi îmbrăca haina. Chiar atunci sosi o servitoare cu o tavă. *Señor* Pino îi făcu semn să o pună pe măsuţa joasă din faţa canapelei.

—M-am gîndit că poate veţi vrea puţină limonadă, în timp ce discutăm despre post, explică el.

Sara se aşeză, abia murmurînd o mulţumire. Cînd bărbatul mai tînăr dispăru într-o cameră din spatele salonului, ea începu să se simtă mai bine. *Señor* Pino îi puse cîteva întrebări generale despre familia şi educaţia ei, şi Sara găsi că e uşor să stai de vorbă cu acest om fermecător. El îi povesti cîte ceva despre

Hacienda Delgado, explicîndu-i că *Don* Vicente doreşte să dea o educaţie de bază copiilor muncitorilor săi, şi că preotul din Santa Fé a îmbătrînit prea tare pentru a mai fi în stare să-i înveţe pe tineri.

—De asemenea, cînd copiii cresc destul de mari, lucrează cot la cot cu părinţii lor la hacienda. Dacă avem un profesor rezident, pot petrece cîteva ore dimineaţa cu lecţiile, pentru ca în restul zilei să se ocupe cu treburile gospodăreşti.

—*Don* Vicente trebuie să fie un om generos, dacă angajează o învăţătoare pentru aceşti copii, cînd ar putea să n-o facă, comentă ea sfios.

Auzind un rîs imprudent, îşi ridică privirea şi-l văzu pe bărbatul tînăr stînd în cadrul uşii salonului şi uitîndu-se la ei. Era mai prezentabil acum, în cămaşa încheiată şi cu haina pe el. Cu toate acestea, tremurul stomacului îi reveni.

—Muncitorii lui îl adoră, *señorita*. Este foarte bun cu ei, spuse Rafael şi se opri lîngă scaunul înalt.

Sara se simţi din nou sufocată de prezenţa sa şi întrebă nervos:

—Şi dumneavoastră lucraţi pentru *Don* Vicente?

Buzele lui senzuale se strîmbară într-un surîs cinic:

—*Si*, dar probabil cu mai puţin devotament.

Señor Pino îşi ridică privirea spre tînăr şi se încruntă uşor.

—Nu mi-am dat seama că Rafael nu s-a prezentat. Este nepotul lui *Don* Vicente, *Don* Rafael Esteban Delgado.

Ea încuviinţă din cap şi se miră de tonul tînărului, dar nu insistă, pentru că acesta o privise într-un mod care-i provocă un tremur în tot corpul. O făcea să se simtă atît de ciudat, încît nu mai era sigură că-şi doreşte cîtuşi de puţin postul. Singurul lucru care o opri să vorbească era conştiinţa faptului că acasă o aştepta Jonas Farber.

Señor Pino se întoarse la discuţia lor.

— Dacă ne decidem să-ți oferim acest post, *señorita*, cît de curînd ați putea fi gata să călătoriți?

—Mîine, spuse ea fără ezitare.

Sprîncenele lui *Señor* Pino se ridicară, dar el spuse afabil:

— Foarte bine. Vom trimite un mesager la dumneata acasă cu răspunsul, azi după-amiază, la ora trei.

Señor Pino se ridică și aduse un toc și hîrtie, cerîndu-i să-și scrie adresa. După ce făcu aceasta, Sara îi mulțumi și el o conduse la ușă. Simțea privirea tînărului arzîndu-i spatele.

Rafael și Pedro stăteau față în față în sufrageria hotelului și-și luau prînzul. Fiecare era pierdut în propriile gînduri, în timp ce-și mestecau friptura cu legume.

Rafael nu și-o putea scoate din minte pe *Señorita* Clayton, ceea ce-l irita. Simțea în adîncul sufletului ceva tulburător, un fior pe care-l credea de mult mort. Era atît de tînără și frumoasă, cu fața ei perfectă și cu ochii albaștri ca cerul de acasă, în timpul verii. Presupunea că pielea ei albă era ceea ce îl fascina, pentru că femeile din ținutul său erau măslinii. Silueta ei era plină de grație și-l chinuia dorința de a o strînge în brațe. *Por Dios*! Era ceva timp de cînd nu se mai culcase cu o femeie, și era pe cale să devină aproape sentimental în privința acestei fete străine. Dar avea ceva care-l făcea să dorească s-o protejeze. Era o inocență... o vulnerabilitate. Se încruntă și-și atacă friptura cu înverșunare.

Și gîndurile lui Pedro erau tot la Sara. Era exact ceea ce *Don* Vicente îi ceruse să găsească: frumoasă, inteligentă, de familie bună. Dar, indiferent de judecata bătrînului, Sara ar fi o soție perfectă pentru Rafael și o

excelentă stăpînă pentru Hacienda Delgado. Îşi ridică privirea spre Rafael.

—Cred că *Señorita* Clayton e o bună alegere, ce zici?

Rafael continuă să mănînce şi ridică din umeri:

—E poate prea tînără.

—Avem nevoie de cineva tînăr să facă această călătorie, prietene. Şi să facă faţă tinerilor ei protejaţi. Cîtă vreme nu are familie, nu va tînji după casa ei, sublinie el. Cred că e foarte trist că fratele ei a murit în puţul ăla de mină. Îmi amintesc accidentul.

Rafael încuviinţă, dar refuză să se lase copleşit de milă.

—Vorbeşte foarte puţin spaniola, Pedro. Cum are să-i înveţe ceva pe copii?

—Pot să-ţi spun că-i inteligentă şi-are să înveţe repede. Am s-o învăţ în timpul călătoriei. Pînă să ajungem la Santa Fé are să vorbească destul de fluent.

Pedro era nedumerit de comportamentul lui Rafael. Chiar ieri se plînsese că Pedro era prea critic faţă de candidate.

— Fă cum vrei. Pentru mîine n-are nici o importanţă, spuse Rafael. *Don* Vicente ţie ţi-a încredinţat sarcina asta, nu mie.

Pedro zîmbi împăciuitor.

—Ştia că ai să fii destul de ocupat cu transportul de marfă, Rafael, şi nu voia să-ţi dea bătăi de cap. Atunci e stabilit. Am să trimit un mesager acasă la *señorita* azi după-amiază, ca să-i cer să fie gata de plecare mîine la prînz.

Capitolul 2

Cînd mesagerul ajunse la casa Clayton, Sara se simţea ca şi cum greutatea întregii lumi fusese ridicată de pe umerii ei. Începu să plănuiască împreună cu Fillette ce să ia cu ea. Joseph şi unul din băieţii mai tineri tîrîseră sus în cameră un cufăr de călătorie şi cele două femei începuseră împachetatul.

Îşi aminti că Max îi scrisese de vremea rece din cîmpiile înalte, pe vremea iernii, astfel că alese cîteva rochii moi de lînă şi cîteva din mătase, pentru seară. Cele două costume noi de călătorie, unul albastru şi altul verde, vor fi esenţiale, decise ea, ca şi o pereche de cizme robuste de călărie.

După un timp, o lăsă pe Fillette şi pe o altă servitoare să continue împachetatul şi-ncepu să se gîndească la conacul din cărămidă roşie, casa în care crescuse. Singurele amintiri fericite erau legate de Maxwell. Părinţii ei fuseseră întotdeauna prea ocupaţi unul cu celălalt sau cu viaţa mondenă, rezervîndu-şi prea puţin timp pentru fiica lor. Dar Max se jucase ca

un copil cu ea, o scotea în parc, îi citea poveşti despre cavaleri, castele şi regi.

Avea treisprezece ani cînd el plecase şi plecarea lui îi rupsese inima. Plimbîndu-se prin camera în care învăţaseră, atinse cărţile familiare de pe rafturi şi mîngîie iniţialele pe care Max le scrijelise pe locul său de la masă, unde stătuse atîţia ani. Durerea pierderii lui era încă vie. Adunînd cîteva cărţi de şcoală, adăugă două cărţi cu romanticele romane ale Regelui Arthur, pentru a le lua cu ea. Le va citi elevilor ei, aşa cum Max i le citise ei.

Cînd părăsi camera, se duse în dormitorul părinţilor şi luă jurnalul mamei sale şi arma tatălui ei, un mic derringer, din garderobă. Le strecură pe amîndouă în buzunar. Vor fi singurele amintiri de la părinţii ei, pe care le va lua la noua ei casă. N-avea nevoie de nimic altceva.

—E un orăşel drept în faţa noastră unde vom opri pentru noapte, se adresă Rafael bărbatului şi femeii din trăsură.

Călărise înainte pe armăsarul său şi se întorsese cu ştirea cea bună. Sara se simţi uşurată, pentru că ea şi Señor Pino fuseseră zgîlţîiţi timp de opt ore pe drumul desfundat, cu doar două opriri pentru odihnă şi adăpat caii.

Rafael merse la pas în rînd cu trăsura pentru a-şi lăsa calul să se răcorească. Prin deschiderile laterale, fără ferestre, o fixă pe Sara cu o privire îngrijorată.

—Vă simţiţi bine, *Señorita* Clayton? Arătaţi epuizată.

Ea încercă să zîmbească.

—Doar puţin, *señor*. Mă voi simţi bine, de-ndată ce ne vom odihni şi vom mînca ceva.

Rafael se încruntă. Părea atît de fragilă şi avea urme

albăstrui sub ochi. Por Dios! Călătoria abia începuse şi ea părea deja la capătul puterilor.

—Pînă acum a fost uşor. Sper că veţi fi în stare să suportaţi drumul cînd vom ajunge în cîmpie, spuse el, neliniştit deodată.

Din cauza tonului, Sara îşi îndreptă puţin corpul şi-şi împinse în mod inconştient bărbia în faţă:

—Poate că sînt de neam si născută la oraş, *Señor* Rafael, dar sînt foarte puternică.

Sentimentul care îl asaltase în ziua cînd ea venise la hotel puse din nou stăpînire pe Rafael, făcîndu-l să-şi dorească să pună o distanţă cît mai mare între ei. Efectul pe care Sara îl avea asupra lui era iritant şi bunele lui maniere păreau să se fi evaporat. Se încruntă:

—Arătaţi de parcă un vîntuleţ mai puternic v-ar putea duce cît colo. Sînteţi sigură că nu vă veţi răzgîndi?

Pedro îi privise pe amîndoi, ascultîndu-le schimburile de replici cu mare interes. Niciodată pînă acum nu-l văzuse pe Rafael tratînd o femeie cu atîta lipsă de curtoazie, iar tînăra *señorita* avea o fire atît de plăcută! Trebuie să fi atins vreo coardă sensibilă a lui Rafael, care l-a determinat să fie prudent, gîndi Pedro cu o străfulgerare de înţelegere. Abia îşi stăpîni un zîmbet, spunînd:

—*Niña* se va simţi foarte bine, sînt convins. Primul pas într-o călătorie este întotdeauna cel mai greu, aşa cum noi ne acomodăm greu cu mersul la pas.

Întorcîndu-se spre Sara, explică:

—Rafael se îngrijorează întotdeauna pentru cei mai mici şi mai slabi decît el.

Sara simţi prea puţină alinare după explicaţiile bătrînului, dar fu mulţumită de intervenţia sa. Rafael o făcea să fie nervoasă, cu privirile sale întunecate şi cuvintele sale tăioase.

—Am s-o iau înainte, ca să găsesc găzduire pentru la noapte.

Cu acestea, dădu pinteni armăsarului şi dispăru într-un nor de praf.

În acea seară, Sara se-ntinse în pat în mica pensiune şi se gîndi cît de furios va fi fost Jonas Farber, cînd a aflat că ea a plecat. Îi spusese lui Fillette să-l informeze că a plecat să-şi petreacă week-end-ul la nişte prieteni, la ţară şi că se va întoarce sîmbătă seara. Ştia că Fillette îşi va juca rolul bine şi îi va spune că o trăsură închiriată o dusese pe stăpîna ei departe şi că tînăra stăpînă nu le spusese servitorilor unde a plecat.

Era convinsă că restul personalului va fi tot atît de mut ca şi Fillette în legătură cu toată povestea. Erau ca în familie şi n-ar fi trădat-o. Aceasta îi va da un răgaz înainte ca Farber să înceapă să o caute. Suspină şi dădu din picior, dezvelindu-se în aerul fierbinte. Fusese greu să-i părăsească, în special pe Fillette, dar nu exista altă cale. Banca va avea grijă de servitori... cel puţin pentru faptul că sclavii erau o proprietate valoroasă. Cîndva, cînd se va stabili în Santa Fé şi se va simţi în siguranţă, îi va scrie preşedintelui băncii pentru a-l întreba în legătură cu servitorii şi cu proprietatea.

Gîndurile ei zburară spre Rafael şi, involuntar, se înfioră. Făcuse totul pentru a o ignora la cină, vorbindu-i lui *Señor* Pino despre marfa pe care o achiziţionase la St.Louis. Era o alinare că nu-şi aruncase ochii pătrunzători asupra ei, totuşi se simţea cumva nemulţumită. Îi contrariase sentimentele într-atîta, încît ar fi vrut ca el să fi rămas în urmă pentru a însoţi căruţele cu marfă.

În următoarele două săptămîni, în timp ce călătoreau prin Missouri timpul s-a scurs repede. Singura ieşire din rutină se petrecu în cea de-a doua zi a călătoriei, cînd prinseră celebrarea zile de 4 Iulie în micul oraş în care se opriseră pentru noapte. Zgomotul focurilor de artificii şi manifestaţia ţinuseră pînă tîrziu în noapte.

Se opriseră în fiecare zi la prînz pentru a se odihni şi pentru a lua masa, apoi noaptea la cîte un hotel, o pensiune sau chiar cîte o fermă, oriunde puteau găsi găzduire.

Señor Pino şi Sara călătoreau în trăsura luxoasă, care era mare şi spaţioasă, încît cu uşurinţă ar fi încăput patru oameni. Cu lateralele deschise pentru a lăsa să circule aerul şi cu acoperiş de protecţie împotriva soarelui, aveau un oarecare confort. Rafael îşi călărea armăsarul, de obicei chiar în faţa lor. Sara acceptase sugestia bătrînului ca acesta să o înveţe spaniola în timpul drumului şi petreceau multe ore cu această ocupaţie.

Sara era atît de obosită noaptea, încît puţin îi păsa că Rafael o ignoră. N-avea energia să se certe cu el. Ceea ce a găsit tulburător la el era felul ciudat în care o privea uneori, cînd credea că ea nu-l observă. Cînd îl privea, el se întorcea, părînd supărat. Era o enigmă.

Cînd ajunseră în agitatul oraş Independence din Missouri, Sara scoase un suspin de uşurare. Tot timpul drumului se aşteptase să apară Jonas Farber care să o tîrască înapoi la St.Louis.

Strada principală a oraşului depăşea toate închipuirile fetei. Erau două magazine generale, un bărbier, cîteva hoteluri, saloon-uri, o bancă şi trei grajduri de închiriat cai. Nu erau din cărămidă şi piatră, ca la St.Louis, dar totul părea mai viu, mai interesant.

Carlos, vizitiul lor, opri caii în faţa hotelului Merchant' s. *Señor* Pino îi spuse să care bagajele,

apoi să ducă trăsura şi caii la un grajd. Bătrînul gentleman o ajută pe Sara să coboare, în timp ce Rafael îşi lega armăsarul în spatele trăsurii şi-l sfătuia pe Carlos să aibă grijă ca animalul să primească ovăz din cel mai bun.

În timp ce toţi trei intrau în holul hotelului, Sara întrebă pe *Señor* Pino:

—Cît timp vom sta aici, señor?

—Posibil să stăm două zile, pînă cînd ne vin căruţele cu marfă. Asta îţi va oferi timpul necesar să te odihneşti, pe cînd noi ne vom ocupa de aprovizionarea pentru traversarea cîmpiei, răspunse el cu un zîmbet.

Rafael făcu aranjamentul necesar pentru camere. Întorcîndu-se, îi dădu o cheie lui Sara:

—Dacă aveţi nevoie de ceva, *señorita*, noi sîntem cu un etaj mai jos, spuse el cu o voce înăbuşită.

Ea aplecă ochii şi mulţumi, în timp ce degetele lui le atingeau uşor pe ale ei. Atingerea lui îi acceleră pulsul şi simţi cum deodată i se opreşte respiraţia. Señor Pino îi oferi braţul. Ea îl acceptă recunoscătoare, în timp ce urcau scările.

—Cinăm cu nişte prietene de acasă în seara asta, *Señorita*. Rafael le-a întîlnit din întîmplare la magazinul general, spuse *Señor* Pino Sarei, însoţind-o de-a lungul holului spre salonul restaurantului.

—Ce drăguţ, spuse Sara, aruncînd o privire scurtă asupra camerei. Văzu cu uşurare că Rafael nu era acolo. Era o păsuire scurtă, dar totuşi o păsuire. Sara era bucuroasă că putea agăţa cîteva rochii, astfel încît să li se îndrepte cutele, odată ce urmau să aibă invitaţi la masă. Cea pe care o purta era lila, cu dungi albe, cu flori fin imprimate. Pantofii albi de lac se întrezăreau pe sub tivul rochiei în timp ce mergea.

Abia se aşezase, cînd Sara îl zări pe Rafael în compania a două femei, venind în direcţia lor. Ambele purtau mantile dantelate şi pieptănături înalte. Cea mai bătrînă era în mătase neagră, cea mai tînără în mătase de culoarea galbenă a primulei.

Señor se ridică şi îi trase scaunul matroanei să se aşeze, în timp ce Rafael îl ţinu pe cel al tinerei. Ele priveau curioase la Sara în timp ce Rafael făcu prezentările.

— *Don* Rafael ne-a spus că urmează ca tu să devii învăţătoare pentru copiii de la Hacienda Delgado, comentă matroana după ce chelneriţa luase comenzile şi plecase. Tu însăţi arăţi doar puţin mai mare decît un copil.

Sara încuviinţă politicos.

— Îmi dau seama că optsprezece ani nu-i o vîrstă prea mare, *Doña* Josefina, dar am fost educată împreună cu fratele meu mai mare de un preceptor foarte bun.

Doamna mai în vîrstă o privi critic un moment.

— Mi se pare curios că familia ta te lasă să călătoreşti într-un loc atît de îndepărtat fără măcar o însoţitoare. La noi nu se face aşa ceva.

Tonul dezaprobator înroşi obrajii lui Sara, dar ea se stăpîni, pentru a răspunde liniştită:

— Am rămas fără familie, *Doña* Josefina. Fratele meu a murit într-un accident lîngă Santa Fé, acum doi ani, şi mi-am pierdut recent şi părinţii. N-a rămas nimeni care să obiecteze la ceea ce fac de-acum înainte.

Señora Perez o privi oarecum ruşinată şi spuse rigid:

— Îmi pare rău pentru pierderile pe care le-ai suferit. Totuşi n-ai să rămîi fără însoţitoare. Estella şi cu mine ne vom întoarce la Santa Fé împreună cu caravana voastră, astfel că eu vă voi servi la amîndouă ca însoţitoare.

Señorita Estella îi trimise lui Sara un zîmbet cald.

—Voi fi foarte bucuroasă să fim împreună de-a lungul acestei călătorii plicticoase, *Señorita* Clayton. Mamei nu-i place să călărească, dar probabil că noi două vom putea călări împreună.

—Aş fi încîntată, *Señorita* Estella, atît doar că n-am cal, spuse Sara.

Rafael zise:

—Vom trece cîţiva munţi, *Señorita* Clayton, şi va fi nevoie să vă folosiţi de un cal.

Estella se întoarse spre el:

—Rafael, ce amabil eşti! Putem conta pe el să găsească soluţie la orice problemă, nu-i aşa, *Madre*?

Doamna mai în vîrstă ignoră întrebarea fiicei sale şi se încruntă dispreţuitor:

—Vom discuta mai multe despre aranjamentele noastre pentru călătorie mai tîrziu, Estella. Deocamdată, iată că ne-a sosit cina.

Sara era uşurată că discuţia nu mai gravita în jurul persoanei sale, în timp ce mîncau. Pe sub genele ei negre, îşi privea însoţitorii în linişte şi observă cum faţa *Señoritei* Estella strălucea de fiecare dată cînd Rafael i se adresa ei. Ea, în schimb, îi zîmbea tinerei *Señorita* şi vorbea cu cea mai amabilă voce cînd discuta cu ea. Sara băgă de seamă, de asemenea, că mama fetei privea cu ochi foarte dezaprobatori spre ele două.

Sara oftă. Chiar în acea dimineaţă se gîndise cu plăcere la restul călătoriei, dar acum se părea că această *Señorita* Perez, ca şi Rafael, vor avea grijă ca ea să nu fie chiar atît de plăcută.

În dimineaţa următoare, Rafael călări în afara oraşului o milă sau două, pînă la locul în care era tabăra căruţelor cu marfă şi se asigură că totul e în ordine cu încărcătura şi cu însoţitorii ei. Îi lăsase la

Independence în timp ce el călătorise pînă la St.Louis. Cei şase căruţaşi mexicani îşi petrecuseră timpul jucînd zaruri şi cărţi. Rafael îi informă că restul căruţelor vor ajunge spre seară, iar în ziua următoare vor pleca.

Întorcîndu-se în oraş, gîndurile lui Rafael se îndreptară spre cina din ajun. Se simţise aproape sufocat stînd la masă în faţa lui Sara. Prima privire fugară pe care i-o aruncase în timp ce traversa salonul o simţise aproape ca pe un pumn în stomac.

Nu se aşteptase la bogata cascadă argintie a părului ei care flutura pe umerii zvelţi sau la delicata frumuseţe a feţei. De cînd o cunoscuse, îşi ascunsese frumuseţea sub pălării sau haine sobre de călătorie.

Umerii perfecţi, de culoarea fildeşului şi sînii rotunjiţi deasupra corsajului îl făcură să-şi simtă gura uscată. Făcu un efort şi-şi concentră atenţia în altă parte. În consecinţă, îşi petrecuse seara discutînd cu Estella. Privirile grele ale mamei ei lăsară să se înţeleagă că nu e prea mulţumită de atenţia sa, dar nu-i păsa. El şi Estella erau prieteni vechi şi nu avea nici un fel de alte proiecte în direcţia ei.

Cîndva, bunicul său îi vorbise de o posibilă căsătorie între el şi *Señorita* Estella, dar familia Perez înlăturase cu tact această posibilitate. *Don* Vicente auzise indirect că *Doña* Josefina îşi aţintise privirile mai sus decît asupra unui metis. Rafael oricum nu-şi dorise această căsătorie, şi resentimentele împotriva bunicului crescură pentru că l-a pus în această postură.

Intrînd în oraş, Rafael lăsă de-o parte aceste gînduri neliniştitoare. Lăsîndu-şi calul la grajduri, se îndreptă spre magazinul universal spre a se ocupa de restul de provizii pentru călătorie.

Cînd intră în clădirea întunecoasă, auzi un zgomot în fundul încăperii, dar nu putu vedea pe nimeni. Îl puse pe seama vînzătorului, pînă cînd protestul unei

femei îi atrase atenţia. O bufnitură şi un trosnet îi indicară locul încăierării. Privind în spatele unei stive de butoaie, văzu un om şleampăt, într-un costum murdar, din piele de căprioară, trăgînd-o pe Sara cu putere spre pieptul său, în timp ce aceasta se zbătea din răsputeri.

O furie arzătoare se aprinse în el, în timp ce înainta. Îl ridică pe agresor, aruncîndu-l într-un colţ. Privirea pătrunzătoare a lui Rafael se îndreptă apoi spre Sara spre a vedea dacă n-a păţit nimic. Văzu teama din ochii ei mari şi albaştri, ceea ce făcu-să-i sporească furia.

—*Señorita*? şopti el cu voce adîncă.

Ochii ei străfulgerară spre ceva din spatele lui, apoi ea scoase un strigăt prevenindu-l împotriva pericolului. Întorcîndu-se, îşi întîmpină agresorul şi fentă spre dreapta, în timp ce o lamă strălucitoare tăie aerul acolo unde mijlocul său se găsise cu un moment mai înainte.

Rafael se ghemui într-o poziţie puţin aplecată şi privi îngrijorat spre omul care se retrăsese cu un pas. În spaţiul îngust, se studiau unul pe altul, în timp ce Rafael îşi trase cuţitul de la cingătoare, făcînd ca lupta să devină egală.

—Eu am văzut-o primu' , e-a mea, mormăi omul, cu un ton aspru, uitîndu-se la lama subţire pe care Rafael o strîngea stăpînit în mînă.

—*Señorita* nu-i făcută pentru a fi înşfăcată de primul sosit. E o lady, spuse Rafael calm.

Omul privi spre Sara şi-şi linse buzele. Pentru un moment, avu de gînd să se bată pentru ea, apoi raţiunea se impuse şi el se îndepărtă cu spatele, lăsînd cuţitul jos.

—Nu-mi trebuie necazuri... îs destule femei binevoitoare, spuse el în sfîrşit.

Rafael se îndreptă şi-şi băgă cuţitul în teacă, păstrîndu-şi privirea aţintită asupra vînătorului:

— O hotărîre înțeleaptă, acum cere scuze señoritei, și-ți poți vedea de drum.

Omul văzu ceva în ochii lui Rafael care-l făcu să simtă fiori reci.

— Îmi pare rău, cucoană, mormăi el și se trase cu spatele, lăsîndu-i singuri.

Rafael se-ntoarse spre Sara și aceasta i se aruncă în brațe. Fu surprins de gestul fetei, dar brațele i se strînseră instinctiv în jurul ei. Un ușor parfum de lavandă îi umplu nările, în timp ce fata plîngea în hohote în brațele lui. O mîngîie pe spate, ca și cum ar fi fost un copil. Șoptind vorbe mîngîietoare, o ținu în brațe pînă se calmă. Într-un tîrziu, ea se trase înapoi și-l privi cu fața brăzdată de lacrimi.

— Îți mulțumesc, *Señor* Rafael. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu apăreai tu. Era un om groaznic, spuse ea cu voce tremurătoare.

Rafael îi șterse cu gingășie lacrimile de pe obraji.

— Sînt fericit că s-a întîmplat să fiu aici, dar credeam că Doña Josefina urma să aibă grijă de tine și de Estella.

Sara își plecă vinovată privirea:

— Ea a tras un pui de somn și eu am vrut să-mi cumpăr cîteva lucruri înainte de a pleca. N-ar fi trebuit, dar am plecat singură, pe furiș.

El îi ridică bărbia și ochii săi sclipiră amuzați.

— A fost un lucru plin de curaj, dacă te gîndești ce balaur e.

Ea îi întoarse un zîmbet timid și încuviință cu tact:

— E de-a binelea formidabilă.

Rafael chicoti.

— Ce maniere frumoase ai. Dar de-ajuns cu asta. Ai luat ce-aveai de gînd, cînd ai venit aici? Unde e proprietarul?

— S-a dus sus la depozit, ca să-mi găsească o pălărie. Asta înainte ca omul acela să intre în magazin și să se lege de mine.

Deschizîndu-şi geanta, scoase un derringer şi-l îndreptă spre el.

—Dacă aş fi avut timp, l-aş fi speriat cu pistolul.

Rafael inspiră adînc şi-i luă mica armă din mînă. Ea îi aruncă o privire speriată:

—Aceasta nu-i o jucărie, *Señorita* Clayton, o admonestă el cu fermitate. Ştii cum să-l foloseşti?

Ea scutură din cap.

—Nu, dar faptul că-l am în geantă mă face să mă simt mai în siguranţă. Aveam de gînd să cumpăr muniţie şi să-l rog pe vînzător să mi-l încarce.

El îi deschise butoiaşul.

—N-o să fie necesar, *niña*. E gata încărcat.

Sara privi la pistol şi ochii i se măriră.

—Oh, Doa... N-am ştiut. Era al tatălui meu şi m-am gîndit că poate o să-mi fie de folos într-o bună zi.

El strecură pistolul în buzunarul pantalonilor săi din piele de căprioară.

—Asta cînd vei învăţă cum să-l foloseşti cum trebuie. Deocamdată, o să-i cumpărăm muniţie şi-o să-l păstrez eu pentru tine.

Sara gîndi că atitudinea lui era cam arogantă, dar cum tocmai o salvase de acel ticălos, nu spuse nimic. Şi de altminteri, voia să înveţe să folosească pistolul.

Cizmele vînzătorului răsunară pe treptele de lemn din spatele magazinului şi apoi apăru şi el.

Zîmbind, îi întinse o pălărie cafenie, cu boruri largi, cu o panglică neagră în jurul calotei joase.

—Asta va merge, coniţă. E pentru băieţei, dar să fiu al naibii dacă n-ai căpşorul aşa mic încît să-ţi vină.

Sara o încercă şi o găsi perfectă. Îşi strînse şnurul sub bărbie şi zîmbi spre omul cu chelie:

—Mulţumesc. Am s-o iau. Mi-ar place deasemenea să văd nişte cămăşi din dril şi cîteva bluze.

Omul încuviinţă şi se întoarse spre Rafael.

—Mă ocup de dumneavoastră într-o clipă, domnule. Doar să-i arăt micuţei doamne unde-mi ţin

articolele de îmbrăcăminte.

Plecă înainte şi Rafael atinse braţul lui Sara.

—După ce-mi fac cumpărăturile, te conduc înapoi la hotel, *señorita*.

Zîmbetul de răspuns al fetei îi opri respiraţia.

Următoarea jumătate de oră, Sara fu ocupată să aleagă cîteva cămăşi şi bluze de stambă. Cît timp ea îşi vedea de ale ei, Rafael parcurse cu vînzătorul lista cumpărăturilor pentru caravană: fasole, orez, cafea, zahăr, slănină, făină de grîu, mălai, sare şi fructe uscate. Cînd terminară, Rafael aranjă ca ea să aibă lucrurile alese livrate la hotel şi proviziile să fie duse la căruţele din afara oraşului.

Părăsind magazinul, spuse:

—Sînt mort de foame. N-ai vrea să iei prînzul cu mine?

Ea încuviinţă:

—Mi-e foame şi mie.

—Bueno. E un restaurant în josul străzii unde mîncarea e excelentă. După ce-o să plecăm, meniul nu va fi prea variat, aşa că ar trebui să profităm acum.

Sara nu realizase cît e de flămîndă, pînă sosiră biftecurile. Restaurantul era mic şi toate mesele erau ocupate, iar mirosurile care veneau de la bucătărie făceau să-i lase gura apă. În timp ce mîncau, Rafael vorbi liniştit despre Hacienda Delgado şi de cîţiva oameni care lucrau acolo, dar Sara nu-şi putu înlătura nervozitatea declanşată de prezenţa lui. Încercă să asculte ce spunea el, dar de fiecare dată cînd îl privea, se surprindea examinîndu-i trăsăturile frumoase.

Azi fusese amabil şi binevoitor cu ea, dar niciodată nu ştia cînd va redeveni aspru şi distant. Stările lui sufleteşti păreau să oscileze brusc şi ea devenise prevăzătoare.

Sfîrşiră masa cu plăcintă cu mere şi cafea şi el schimbă brusc subiectul.

—Spuneai că după moartea părinţilor trebuie să-ţi

găseşti de lucru, dar trebuie să admit că nu prea cred lucrul ăsta, *señorita*.

Speriată de această declaraţie neaşteptată, Sara se concentră asupra desertului, pentru un moment, mestecînd şi înghiţind încet. Mintea ei căuta cu înfrigurare un răspuns. În sfîrşit, luă o înghiţitură de cafea şi spuse repede:

—Asta e adevărat, *Señor* Rafael. Am foarte puţine lucruri despre care pot spune că sînt ale mele.

Şi e adevărat, gîndi ea. Jonas Farber avea sub control totul, cu excepţia unei mici sume de bani pe care o găsise în seiful tatălui ei de acasă.

El se sprijini mai comod de spătar şi o privi gînditor.

—Din curiozitate, am mers pînă la casa ta în dimineaţa de după întîlnirea noastră şi nu era casa unui om sărac, insistă el, privind-o în ochi.

Sara se şterse nervoasă cu şervetul şi minţi.

—Au fost datorii de plătit şi după ce totul a fost achitat, n-a mai rămas nimic.

Spera să fi fost convingătoare, căci se temea să n-o trimită înapoi, chiar după atîta timp.

El putea spune că era mai mult decît atît; părea aproape speriată şi asta declanşă în el instinctul de conservare. Ochii lui dezmierdau capul ei argintiu, aplecat, şi se domoli.

—Iartă-mi curiozitatea. Nu-i treaba mea. Dacă ai terminat, să ne întoarcem, înainte ca *Doña* Josefina să afle că ai plecat.

Sara scoase un oftat de uşurare, în timp ce părăseau restaurantul.

Capitolul 3

—Am trimis-o pe Estella să te aducă la masa de prînz, dar nu erai de găsit nicăieri.

Vocea *Doñei* Josefina avea un ton acuzator, în timp ce se aşeza pentru cină.

Sara privi la *Señor* Pino, care-i ţinea scaunul. Acesta ridică ochii spre cer, ca şi cum ar fi spus " Femeii ăsteia nu-i scapă nimic."

Sara îşi drese glasul.

—N-am vrut să vă deranjez...

Rafael, care îi ţinuse lui Estella scaunul să se aşeze, o întrerupse cu voce domoală.

—Aşa că m-am gîndit eu s-o însoţesc pe *Señorita* Clayton la magazinul universal, de unde şi-a cumpărat cîteva lucruri pentru călătorie.

Privirea surprinsă a lui Sara se întoarse spre Rafael, care se aşeză liniştit şi-şi puse servetul pe genunchi. *Doña* Josefina se uită la amîndoi cu neîncredere înainte de a-şi întoarce atenţia spre fiica ei.

Un mic zîmbet se ivi pe buzele lui Sara cînd prinse

privirea lui Rafael. Acesta îi făcu semn cu ochiul şi se întoarse spre porţia sa, simţindu-se vag tulburat de sentimentul de dorinţă care-l încerca. Această tînără femeie începuse să-i trezească la viaţă părţi ale sufletului pe care le crezuse moarte pentru totdeauna. Erau cele pe care le ocupase Tuwikaa, soţia sa indiană.

Señor Pino întrebă:

—Ai găsit ceva haine trainice pentru călătorie, señorita?

—*Si*, şi a fost *buena* ideea pe care aţi sugerat-o. Lucrurile pe care le luasem cu mine nu erau *apropiados*, spuse Sara cu un surîs jucăuş.

Bătrînul o apucă de bărbie şi o privi afectuos.

—Spaniola ta se îmbunătăţeşte de la o zi la alta şi sînt bucuros că o foloseşti.

Estella adăugă:

—Aş fi fericită să te ajut şi eu, *Señorita* Clayton, mai ales că asta ne-ar oferi prilejul de-a sta mai mult timp împreună.

Sara îi zîmbi cu căldură.

—*Gracias*. Sper că vom petrece mult timp împreună. Abia aştept.

Îi plăcea foarte mult Estella, şi-i era milă de ea pentru că maică-sa găsea greşeli în tot ceea ce făcea fata. *Doña* Josefina, practic, o sufoca pe fiică-sa, şi Sara nu ştia care din două erau mai rele: să fii sufocat, sau ignorat, aşa cum fusese ea, în copilărie.

În timpul cinei Rafael devenea tot mai retras şi lăsa conversaţia în grija celorlalţi. Sara furişă cîteva priviri pe sub gene spre el şi se miră de starea lui de spirit. Era un om misterios şi curiozitatea o atrăgea spre el ca un magnet. Din cîteva replici enigmatice de-ale lui, ghicise că relaţiile dintre el şi bunicul său nu erau dintre cele mai bune; totuşi, ea n-avusese curajul să-l întrebe ceva despre acest subiect.

Înainte de-a fi terminat cina, un *vaquero* tuciuriu intră în salon şi-şi făcu loc pînă la masa lor. Îşi scoase

respectuos sombrero-ul şi vorbi pe un ton viu cu Rafael.. Cînd plecă, Rafael anunţă:

—Căruţele noastre au sosit de la St.Louis şi vom pleca mîine, dacă sînteţi gata, adăugă el spre *Señora* Perez.

Matroana încuviinţă.

—*Si.* Sînt nerăbdătoare să mă văd acasă.

Sara se simţi uşurată. Cu cît distanţa dintre ea şi Jonas Farber era mai mare, cu atît mai bine.

Nici chiar neîncetatele nemulţumiri ale *Doñei* Josefina din cauza căldurii nu-i întunecară bucuria lui Sara în acea primă zi după plecare. Ea, *Doña* Josefina şi Estella călătoreau în trăsură, în timp ce *Señor* Pino şi Rafael călăreau împreună cu ceilalţi *vaqueros*. Erau douăzeci de căruţe; cele mai multe cărau mărfuri, în timp ce celelalte erau furgoane de dormit pentru femei.. O căruţă suplimentară era pentru gătit şi provizii. Rafael achiziţionase o mică turmă de vite; ele mergeau în spatele caravanei, pentru a nu stîrni praful peste ei.

Primele ore ale dimineţii fuseseră petrecute cu asigurarea mărfii şi acoperirea căruţelor cu pînză impermeabilă împotriva ploilor. Sara fu încîntată să afle că avea un furgon de dormit al ei, pus la dispoziţie de Rafael. *Señora* Perez protestase şi insistase ca Sara să doarmă în furgonul lor, dar Rafael ţinu partea fetei, cînd aceasta spuse că nu vrea să le incomodeze.

În secret, Sara se gîndi că n-ar fi în stare să suporte compania *Doñei* Josefina douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

În seara următoare, ajunseră la un loc numit Round Grove. Pe lîngă locul unde-şi amenajaseră tabăra trecea un pîrîu şi Sara ar fi dorit să se poată îmbăia acolo; totuşi, locul nu era destul de izolat. Se

spălă în furgonul ei acoperit, cu apă rece dintr-o oală, înlăturîndu-şi praful de pe mîini şi de pe faţă.

Periindu-şi părul, îl legă cu o panglică şi merse pînă la furgonul care servea pentru gătit. Un cazan mare era agăţat pe un trepied deasupra focului, iar bucătarul era ocupat cu frămîntatul aluatului pentru pîinea de porumb.

— *Hola*, Juan, zise ea cu un zîmbet micului om tuciuriu. Noaptea trecută, acesta îi adusese, la vremea cinei, o farfurie cu mîncare şi fusese atît de amabil, încît îi stîrnise simpatia.

El îi răspunse cu un zîmbet.

— *Buenas noches, señorita*. Curînd va fi gata masa, eh... cînd pîinea va fi rumenită. Sara privi cum turna aluatul într-o tavă şi-l puse pe un grătar de fier lîngă foc.

—Deja îmi lasă gura apă, se confesă ea, aplecîndu-se spre partea din spate a căruţei. Nu ştiu cum poţi să hrăneşti atîţia oameni şi să faci ca totul să pară atît de simplu.

El chicoti.

—Pentru c-am făcut-o de atîtea ori. Sînt bucătar cînd adunăm cireada la Hacienda Delgado în fiecare primăvară. E nevoie de cincizeci de *vaqueros* pentru asta şi eu îi hrănesc pe toţi.

Ochii lui Sara se rotunjiră cînd întrebă:

—Ce faceţi cu ele, după ce le adunaţi?

El nu rîse de întrebarea naivă, cum poate ar fi făcut altul, ci îi explică răbdător:

— Sînt viţeii care trebuie marcaţi, şi sînt vacile bătrîne care trebuie tăiate pentru mîncare, pentru Hacienda.

Apoi zîmbi şi adăugă:

—Deasemenea, avem un rodeo cînd treaba e gata, şi mai e unul înainte de-nceperea iernii.

Ochii ei sclipiră.

—Fratele meu m-a luat odată la un rodeo. A fost palpitant. Crezi că vom sosi la Santa Fé la timp?

Zîmbi cînd se gîndi cum Max o luase să vadă un rodeo în ţinut. Părinţii ei erau într-una din numeroasele lor excursii la New Orleans şi el o strecurase afară după ce se întunecase, pe sub nasul primei ei guvernante.

Juan zîmbi de entuziasmul ei.

—*Si, señorita*. Ei n-o pot face fără *Don* Rafael. E mai curajos decît toţi ceilalţi puşi la un loc. O să-l vezi călărind pe mustangii sălbatici.

Îşi roti ochii cu emfază:

—*Don* Rafael are un fel de-a stăpîni caii ca nimeni altul, spuse el.

Sara simţi un tremur de nerăbdare la gîndul că-l va vedea pe Rafael pe spinarea unui cal sălbatic. Şi-l putea imagina cu uşurinţă stăpînind orice fiară, căci părea să poată controla orice situaţie.

Chiar atunci subiectul meditaţiei sale se îndrepta spre ei mergînd agale. Înclină politicos capul spre ea, înainte de-a avea o scurtă conversaţie cu Juan. Sara se-ntoarse spre capătul deschis al căruţei şi-şi făcu treabă scoţînd o stivă de farfurii plate şi argintărie, pentru a le pune pe unul din capetele oblonului. La apariţia lui Rafael, calmul îi dispăru şi datorită nervozităţii, scăpă cutia de lemn cu argintăria. Aceasta se deschise şi cîteva piese se-mprăştiară în praf.

—Vai! exclamă ea, aplecîndu-se să le adune.

O mînă puternică îi atinse braţul şi o făcu să se ridice. Privi pentru un moment în ochii negri ai lui Rafael. Atingerea mîinii lui, ca şi privirea caldă îi făcură inima să bată mai repede.

—E prea grea pentru tine, *niña*. Am s-o iau eu, spuse el, în timp ce se apleca să ridice cutia, dar atingerea îl tulburase şi pe el.

Sara mulţumi încetişor şi se grăbi să se scuze:

—Am să mă-ntorc la furgonul meu.

Rafael o privi îndepărtîndu-se şi simţi cum îl chinuie o foame care n-avea nimic de-a face cu mîncarea.

— Nu-nţeleg de ce trebuie să coborîm şi să mergem pe jos! Trăsura noastră nu-i grea, se plînse *Doña* Josefina Sarei şi Estellei, după ce un tînăr *vaquero* se oprise pentru a le transmite instrucţiunile lui Rafael.

Cele două tinere femei coborîră şi dădură o mînă de ajutor matroanei încruntate.

— N-o să fie pentru mult timp, *Madre*, spuse Estella blînd. Ploaia de azi dimineaţă a înnămolit panta şi animalele nu mai pot trage încărcătura.

Femeia mai în vîrstă răbufni:

— Am auzit ce-a spus omul, fata mea. Nu sînt surdă! Dar puteau totuşi să facă o excepţie pentru noi.

Peste capul aplecat al mamei, Sara îi trimise fiicei un zîmbet de simpatie.

— O să te ajutăm noi, *Doña* Josefina, pentru că drumul e destul de lunecos, se oferi Sara.

Señora Perez fornăi dispreţuitor în timp ce privea la noroiul care-i acoperea pantofii, apoi îşi îndreptă umerii:

— Nu sînt o femeie bătrînă şi neputincioasă, *Señorita*. Am să mă descurc singură *Señor, gracias*.

Şi cu aceasta, le lăsă în urmă.

Nu făcuse nici cinci paşi şi picioarele i se afundară adînc în pămîntul moale, noroios, făcînd-o să-şi răsucească glezna şi apoi să cadă.

Rafael călărea în spatele şirului, pentru a urmări înaintarea căruţelor pe coasta dealului, cînd observă accidentul. Alergă înainte, dînd rapid instrucţiuni unui vaquero să o ajute pe señora să urce din nou în trăsură şi să înhame încă un cal care s-ajute la tras. Se scuză:

— Nu m-am referit la dumneavoastră, doamnelor, cînd am spus să se meargă pe jos, dar nu m-am făcut înţeles cu claritate de mesagerul meu. Iertaţi-mă, *por favor*.

O rugă pe Estella să meargă cu mama sa, apoi se întoarse spre Sara.

—Am să te iau pe calul meu pentru a lăsa trăsura mai uşoară, sugeră el, trăgîndu-se înapoi în şa pentru a-i face loc şi-i întinse mîna.

Sara îl privi şovăielnic, apoi îşi puse mîna într-a lui. El îşi scoase cizmele din scări iar ea le folosi pentru a urca. Fără nici un efort, o trase sus şi-o aşeză în faţa sa, apoi o cuprinse cu braţele pentru a prinde frîul.

Stînd aplecată spre el, îi simţea bătăile puternice ale inimii. Apropierea aceasta şi atingerea corpurilor lor îi trezea simţurile. Cînd porniră, Sara spuse:

—N-am mare speranţă că te va ierta, *Don* Rafael.

Cuvintele îi făcură să zîmbească.

—Cred că ai dreptate, *niña*. Oricum, *Doña* Josefina nu mă poate suferi.

Pînă ca el să deschidă acest subiect, Sara îşi reţinuse curiozitatea.

—Dar de ce, *Don* Rafael? Estella pare să ţină la tine.

Rafael privi în jos spre creştetul ei argintiu şi se întrebă care ar fi reacţia ei dac-ar afla că e metis. După un moment de ezitare, se hotărî să spună.

—Sînt pe jumătate indian, *señorita*. *Señora* Perez nu-i de acord cu împrejurările naşterii mele.

Surprinsă de răspunsul său tăios, Sara îşi întoarse faţa spre a lui.

—Iartă-mă curiozitatea, *señor*. N-ar fi trebuit să pun o întrebare atît de personală.

Văzîndu-o încurcată, lui îi păru rău şi-şi îmblînzi glasul:

—E un lucru cunoscut, şi pe deasupra, nu-i ceva de care să mă ruşinez. Comanşii sînt un popor mîndru şi sînt flatat să pot spune că mă înrudesc cu ei. Cîndva am să-ţi povestesc, dar deocamdată, iată-ne ajunşi pe creastă, aşa că te poţi întoarce la trăsură.

Opri calul şi-o ajută să coboare. Ea se întoarse ca să-l privească, zîmbind timid.

—*Gracias*... şi cîndva, mi-ar place să-mi povesteşti.

Vaqueros care conducea trăsura lor se opri s-o ajute să urce. Rafael porni, regretînd că nu putuse s-o ţină mai mult timp în braţe.

—Căldura asta jilavă nu se domoleşte nici măcar noaptea în această binecuvîntată ţară, se plînse pentru a zecea oară în acea dimineaţă *Doña* Josefina. Îşi făcea viguros vînt cu evantaiul, cu un aer încruntat.

Sara o încurajă:

—O să ne oprim curînd pentru odihnă şi pentru masa de prînz, *señora*, şi-o să-ţi poţi răcori faţa cu apă rece.

—O să fie de prea puţin ajutor, bombăni matroana, hotărîtă să afişeze cea mai nemulţumită atitudine.

Sara oftă şi furişă o privire spre Estella, care stătea liniştită lîngă mama ei, văzîndu-şi de lucrul de mînă. Sara începu să realizeze că cealaltă fată se retrăgea din cînd în cînd într-o mică lume a ei pentru a scăpa de cicăleala mamei. Dorind o scăpare pentru ea însăşi, Sara privi înainte şi-l văzu pe Rafael călărind spre ele pe armăsarul lui negru.

Cînd ajunse în dreptul lor, întoarse calul şi-i domoli pasul pentru a merge în rînd cu ele. Salutînd politicos din cap, sugeră:

—După ce mîncăm, doamnelor, v-ar place să călăriţi o vreme? Asta ar mai rupe monotonia.

Estella se opri din lucru şi privirea ei se opri asupra lui Rafael, cu o neascunsă căldură.

—Oh, si! Mi-ar prinde bine puţină mişcare, *Don* Rafael.

Sara îşi manifestă şi ea încuviinţarea, în timp ce *Doña* Josefina oftă cu durere.

—Foarte bine. Ne vom opri curînd, spuse Rafael şi

călări spre capul coloanei.

Puţin mai tîrziu, în timp ce mîncau, Sara se simţi ca şi cum o povară grea i-ar fi fost luată de pe umeri. Estella a vorbit neîntrerupt după oferta făcută de Rafael, pînă cînd mama a admonestat-o pe un ton răspicat să-nceteze cu sporovăiala. Ambele fete îşi terminară masa în tăcere, dar cu inima uşoară.

Sara merse să aducă o oală cu apă de la micul pîrîu din apropiere şi se retrase la ea pentru a se răcori şi pentru a se schimba în costumul de călărie. Îl alese pe cel albastru, dar dădu deoparte jacheta, pentru a îmbrăca o bluză albă, simplă şi fusta largă, pentru că era foarte cald. Acasă, ar fi fost teribil de neelegantă, dar, decise ea cu şiretenie, aici, în mijlocul cîmpiei, n-avea importanţă. Era mult mai important să evite căldura extenuantă. Îşi perie părul şi-l legă la ceafă cu o panglică albastră, apoi îşi puse o pălărie asortată. Asta o va feri de insolaţie, decise ea.

Cînd ieşi din furgon, o zări pe Estella aşezată în trăsură, alături de mama sa. Îndreptîndu-se într-acolo, spuse voios:

—Nu te-ai schimbat, Estella. E bine să te grăbeşti.

—N-am să călăresc astăzi, *señorita*. *Madre* are o migrenă şi are nevoie de compania mea.

Sara surprinse privirea arogantă a bătrînei şi dori să aibă curajul s-o dojenească pentru egoismul ei. În loc de asta, dădu din cap:

—Îmi pare rău, Estella, poate mîine.

Se-ntoarse şi merse la locul unde, în afara cercului format de căruţe, erau priponiţi caii. Rafael ţinea o pereche de iepe roşcate, aşteptîndu-le.

—Estella nu mă va însoţi, *señor*. Mama ei s-a ales cu o migrenă subită, spuse ea scurt, cu obrajii roşii de supărare.

Rafael înălţă din sprîncene la tonul ei. Nu o mai văzuse dezvăluindu-şi temperamentul pînă acum şi îl găsea interesant.

—Nu mă surprinde, spuse el cu blîndeţe. *Doña* Josefina se teme că fiica sa îşi va compromite reputaţia cu mine, înainte s-o poată mărita cu cineva mai convenabil.

Sara îl studie un moment cu atenţie şi întrebă repede, înainte să-şi piardă curajul:

—Eşti îndrăgostit de Estella? De asta îi este frică señorei?

Ochii lui negri îi prinseră privirea fără să clipească:

—O iubesc pe Estella ca pe o soră, *niña*. Am fost prieteni de cînd eram copii şi n-aş face niciodată ceva care s-o rănească.

Sara dădu drumul la aerul pe care-l reţinuse în piept şi se simţi uşurată. Nu era tocmai sigură de ce, dar răspunsul lui îi plăcuse.

El o ajută să încalece unul din cai şi făcu semn unui vaquero căruia îi lăsă frîul celuilalt cal. Urcîndu-se pe armăsarul său negru, se-ntoarse spre ea.

—Stai aproape de mine, *señorita* Clayton. Uneori, în această zonă sînt indieni Pawnee duşmănoşi.

Cea mai mare parte a după-amiezii, călăriră în fruntea şirului dublu de căruţe. Soarele ardea fără milă şi căldura făcu să curgă şiroaie de transpiraţie pe Sara, dar era cea mai plăcută zi pe care o petrecuse de cînd părăsise St.Louis. Nu mai era îngrijorată că Jonas Farber va pleca în căutarea ei şi chiar dacă Rafael o mai intimida uneori, se simţea ciudat de protejată şi mulţumită alături de el.

Cu puţin înainte de asfinţit, *señor* Pino călări înainte, dîndu-i lui Rafael ocazia să meargă în spatele coloanei.

—Faţa ta s-a înroşit foarte tare, *señorita*. O pălărie cu boruri mari te-ar proteja puţin mai bine, spuse el cu îngrijorare.

Ea zîmbi jalnic:

—Zadarnic, *señor*. Această pălărie se potriveşte la ţinuta mea. Oricum, cred că ai dreptate.

—Am ceva ce-ai puteă pune pe faţă la noapte, contra arsurilor, se oferi el.

—Mulţumesc... şi o să ţin minte să port cealaltă pălărie de-acum înainte, promise ea.

—Poate după cină putem avea o lecţie de spaniolă şi ţi-o aduc atunci? sugeră el.

Ea zîmbi din nou:

—Si, *señor, muchas gracias.*

Juan făcea turte de porumb proaspete în fiecare seară la cină. În timpul zilei, cînd caravana era în mişcare, cîţiva vaqueros se aventurau să vîneze căprioare şi iepuri, astfel încît aveau carne proaspătă. La sfîrşitul zilei, Sara era lihnită de foame şi mîncarea simplă îi părea mai bună decît mesele pretenţioase servite la Clayton House. Mînca de obicei cu doamnele Perez la o mică masă cu scaune joase, în timp ce bărbaţii se aşezau pe jos în jurul furgonului-bucătărie, părînd a fi dat uitării orice necesitate de confort. În acea seară, două ajutoare de-ale lui Juan împărţeau farfuriile cu mîncare femeilor. Sara le mulţumi şi le ceru să-i transmită acelaşi lucru lui Juan.

Doña Josefina o mustră încruntîndu-se:

—Dacă te porţi prea familiar cu servitorii, *señorita* Clayton, aceştia vor uita care le este locul.

Estella îşi ridică privirile din farfurie şi protestă:

—Nu face decît să fie amabilă, *madre*, şi asta e o calitate de admirat.

Señora Perez îşi fixă asupra fiicei sale privirea severă:

—Taci, Estella. Nu peste mult timp îţi vei lua locul ca soţie a unui *haciendado* şi trebuie să înveţi cum să te porţi cu servitorii. Vor deveni leneşi şi nerespectuoşi, dacă nu eşti atentă.

Sara simţi aluzia mustrării şi era încă supărată că

bătrîna îi răpise lui Estella plăcerea de a călări.

—Daţi-mi voie să vă contrazic, *señora*. Noi aveam cincisprezece servitori acasă şi nici unul nu era leneş din cauza bunului tratament. Sînt fiinţe umane care trebuie tratate demn, spuse ea cu hotărîre.

Doña Josefina se înroşi de supărare şi-i aruncă lui Sara o căutătură cruntă:

—Poate nu contează în cazul tău, *señorita* Clayton. La poziţia ta, n-ai cum să ai servitori pentru care să-ţi faci griji.

Sara credea în ceea ce spusese şi nu intenţiona să retracteze, dar nici nu dorea să fie în termeni de duşmănie cu femeia pentru următoarele săptămîni. Cu o voce calmă replică:

—S-ar putea foarte bine să fie aşa, *señora*.

Îşi termină masa într-o tăcere stînjenitoare. Estella se uită la Sara cu o privire de scuză. Cînd *señora* se ridică şi se retrase în furgonul ei, Sara strînse farfuriile pentru a i le duce lui Juan.

Fata realiză că cea mai mică mişcare îi trezea proteste în toţi muşchii. Fusese ceva timp de cînd nu mai călărise cîteva ore în şir. Cînd ajunse la furgonul de gătit, suferea cumplit. Totul o durea, de la braţe pînă la degetele de la picioare.

Juan se uită la ea cînd puse farfuriile pe oblonul căruţei şi îngrijorarea îl făcu să-şi încrunte sprîncenele:

—Ce s-a-ntîmplat, *señorita*? Nu arătaţi prea bine.

Rafael şi *señor* Pino se apropiau tocmai atunci şi Pino făcu un comentariu asemănător.

Sara roşi. Se temea că, dacă se plînge, Rafael n-o va mai lăsa deloc să călărească.

—Sînt doar puţin obosită. Un somn bun în noaptea asta va face minuni, îi asigură ea.

Întorcîndu-se spre bărbatul mai în vîrstă, întrebă:

—Am putea ţine lecţia mîine seară, *señor* Pino? Mă tem că în seara asta nu mă pot concentra.

—Bineînţeles, dar am să-ţi aduc leacul pentru faţă.

Mă tem că pielea ta e într-o stare mai gravă decît am crezut mai devreme.

Ea încercă să zîmbească, dar zîmbetul se dovedi dureros.

— Mulţumesc. Sînt mai mult ca sigură că am să port cealaltă pălărie de-acum înainte.

Rafael, care o privise tăcut, vorbi:

— Voi pune un om să-ţi aducă de la Pîrîu apa pentru spălat, *señorita*. Ştiu că făceai singură lucrul ăsta, dar nu eşti o servitoare. De acum încolo, Carlos o va face în locul tău. Sara presupuse că raporturile lor bune din acea liniştită după-amiază petrecută împreună dăduseră un rezultat.

— Nu vreau să provoc neplăceri, *señor*.

Oftînd, se-ntoarse şi se-ndreptă încet spre furgonul său de dormit.

Carlos fusese însărcinat cu conducerea furgonului ei şi era gata să o ajute. Sara se prăbuşi pe patul ei de campanie pentru un moment, broboane de transpiraţie îi curgeau pe frunte. Muşchii îi sufereau, o durea mijlocul, şi-şi simţea pielea arzînd. Trecuse peste o săptămînă de cînd nu se spălase cu apă caldă şi cu buretele. O lacrimă stingheră alunecă pe obrazul ei ars de soare, apoi alta, pînă se porniră şuvoi. Înfundîndu-şi faţa în pernă, lăsă lacrimile să curgă. Nu-şi auzi strigat numele, nici discreta bătaie în marginea de lemn a căruţei.

— Hai, *niña*... nu poate fi aşa rău, se auzi vocea mîngîietoare a lui Rafael.

Sara privi în jur. Rafael stătea lîngă patul ei cu o găleată de apă într-o mînă şi o cană în cealaltă. Le puse jos şi se aşeză lîngă ea, luînd-o cu blîndeţe în braţe. Dintr-o dată, ruşinea ei se topi şi îmbrăţişarea lui îi dădu o senzaţie de confort. Nu se mai simţise atît de în siguranţă din ziua în care plecase Max. Rafael simţi aceeaşi caldă tulburare de tandreţe în piept. Încercase să stea departe de ea, dar pe măsură ce

treceau zilele, găsea o scuză după alta pentru a-i căuta compania. Ca acum, gîndi el cu tristeţe. În loc să trimită pe unul dintre oamenii lui după apă, o adusese el însuşi. Îşi simţise hotărîrea adormită cînd o văzuse suferind.

În sfîrşit, se trase înapoi şi-i ridică bărbia cu degetul.

—Spune-mi ce te supără, hai! Am să-ncerc să te ajut, spuse el, privind-o în ochi.

Ea scoase o batistă din buzunar, îşi şterse cu ea ochii, apoi îşi suflă nasul.

—E o prostie şi ai să rîzi de mine, *señor*, spuse ea cu voce tremurătoare.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zîmbet amuzat la tonul ei copilăresc.

—Îţi promit, *niña*, n-am să rîd.

—Detest să fiu nespălată! Dac-aş putea face o baie adevărată, m-aş simţi cu mult mai bine.

Mai întîi, cînd intrase în furgon, se temuse că e bolnavă; să afle că problema era doar asta, era o mare uşurare. Zîmbi.

—Părintele Mendoza întotdeauna spune că primul lucru după bunătate e curăţenia. Âsta nu-i un lucru fără importanţă, señorita.

Se simţea bine, chiar fără baia dorită. Pielea începuse să i se înfioare pe sub mîneci sub atingerea lui mîngîietoare. Deveni deodată conştientă de faptul că erau singuri, stînd pe patul ei.

Rafael văzu o schimbare în expresia ei. Ochii ei păreau să-l invite seducător. Cînd buzele ei se întredeschiseră şi respiraţia îi deveni sacadată, capul lui se aplecă pentru a sorbi dulceaţa gurii care-l invita.

Sara închise ochii şi întreg corpul i se înfioră de aşteptare. Nu mai fusese niciodată sărutată şi inima îi bătea nebuneşte din cauza senzaţiei plăcute care i se deşteptase. Fiori delicioşi alergau prin corpul ei, în timp ce el o cuprinse cu o mînă pe după ceafă, pentru

a o ţine mai bine şi pentru a adînci sărutul.

Spatele lui Rafael se încordă datorită plăcerii pe care i-o oferea sărutul. Pentru un moment, simpla atingere a buzelor ei fusese suficientă, dar curînd, neputînd să reziste, îi invadă gura cu limba, explorînd-o cu gingăşie, apoi cu mai multă pasiune. Cealaltă mînă a lui îşi găsi calea spre micul ei corsaj şi o mîngîie pînă la şoldurile rotunde.

Sara gemu de plăcere cînd simţurile ei neexperimentate se treziră la viaţă. Răspunsul său emoţional fu schimbător ca o furtună de vară, pe măsură ce plăcerea se deştepta în ea. Rafael tremura de o violentă dorinţă în timp ce o aşeza culcată pe pernă şi-i acoperea trupul cu al său. Geamătul ei de durere îi domoli totuşi pasiunea şi el se trase înapoi, pentru a-i privi faţa.

—*Amante*... iartă-mă. ţi-am făcut rău? întrebă el cu voce uscată.

Sara, mirată, privi la faţa lui cu piele întunecată, respirînd rapid. Nu-i făcea nici o plăcere să-şi descopere ciudatele simţăminte noi care-i invadaseră fiinţa şi era speriată.

—Eu sînt de vină... din cauza călăritului de azi, spuse ea, cu voce nu tocmai sigură.

Rafael se aplecă şi-i prinse uşor buzele între ale lui, apoi se ridică de pe pat.

—E mai bine aşa, *niña*. Mai bine plec... înainte de a fi prea tîrziu, spuse el, înăbuşindu-şi dorinţa.

Sara îşi simţi obrajii arzînd la replica lui sinceră. Nu ştia cu precizie ce se petrece între un bărbat şi o femeie în dormitor, dar ştia că acest lucru trebuia consfinţit prin jurămîntul căsătoriei. Întorcîndu-şi ruşinată faţa, spuse încet:

—Da, probabil trebuie.

În lumina slabă din interiorul furgonului, el îşi desprinse privirea de pe formele ei încîntătoare, dar făcu aceasta cu greutate. Emoţiile sale erau împărţite.

Pe de o parte, ar fi vrut să facă dragoste cu ea pînă la capăt, pasionat, pe de altă parte, nu era dispus să-i facă loc în inima sa. Ea nu era una din prostituatele pe care le plătea pentru a-şi potoli instinctele.

Îndepărtîndu-se de furgonul lui Sara, era atît de adîncit în gînduri, încît nu o văzu pe *Doña* Josefina stînd şi urmărindu-i mişcările.

În următoarea după-amiază o furtună de vară aduse o ploaie abundentă peste caravană. *Vaqueros* şi conducătorii de furgoane puseră învelitorile impermeabile şi plecară mai departe, fără să le pese de ploaia torenţială. Sara şi celelalte două femei aveau acoperiş deasupra trăsurii, dar vîntul împingea ploaia prin părţile laterale. Nu după mult timp, fură ude toate trei, pînă la piele.

Doña Josefina, desigur, bombăni şi se plînse de la prima picătură. Rafael, trecînd călare, văzu starea lor jalnică şi plecă în spate, pentru a se întoarce puţin mai tîrziu cu pături impermeabile pentru ele. Sara nu vru să se uite la el, dar îşi luă pătura cu care se înfăşură recunoscătoare. Singurul lucru bun pe care-l adusese furtuna, hotărî ea posomorît, era că nu puteau discuta din cauza zgomotului. Întreaga dimineaţă, Doña Josefina vorbise despre familia Delgado, menţionînd în mod repetat numele lui Rafael. Sara remarcă faptul că bătrîna îi arunca priviri viclene, ca şi cum ar fi ştiut un secret care o delecta. Oricum, Sara nu ştia despre ce putea fi vorba. În orice caz, prefera să asculte furtuna de după-amiază, decît pe femeia aceea.

Cînd se opriră să-şi instaleze tabăra, ploaia se oprise, şi fiecăruia i se păru o binecuvîntare o masă caldă şi un pat uscat. Sara petrecu o oră după cină cu señor Pino, conversînd în spaniolă înainte de a se retrage. Cuibărindu-se în patul său, se simţi din nou

singură pe lume. Rafael o evitase tot atît cît îl evitase şi ea pe el în ziua aceea. Îi păru rău pentru pierderea prieteniei care se născuse între ei.

Încercă să-şi facă ordine în vălmăşagul de sentimente, dar n-avea nici un termen de comparaţie. Înainte de-a muri, tatăl său începuse să-i caute pe cineva convenabil cu care să se mărite, dar nu fusese niciodată curtată cu adevărat. Şi cîtă vreme mama ei nu-i vorbise niciodată despre astfel de lucruri, Sara era jalnic de ignorantă cu privire la mai toate lucrurile importante pentru o femeie. Singura educaţie pe care o avea în această privinţă venea de la o întîmplare pe care o surprinsese într-o zi în grajd. Unul din grădinarii lor şi Lizzie, ajutoarea bucătarului, se sărutau într-una din boxele goale, cînd trecuse întîmplător pe acolo. Pentru un moment, îngheţă, neştiind ce să facă. Lizzie gemea, cu cămaşa răsucită în jurul taliei, în timp ce iubitul ei îi mîngîia fesele goale. Ei îşi întrerupseseră sărutul şi Lizzie îşi pusese mîinile în partea din faţă a pantalonilor lui, masîndu-l şi şoptind spre el.

In acel moment, Sara se-ntorsese şi fugise, cu obrajii în flăcări de ruşine. În noaptea aceea, pe cînd Fillette o ajuta cu toaleta, Sara îi spuse ce văzuse. Negresa chicoti:

— Îs îndrăgostiţi, copilă. Lizzie aia nu poa' să-şi ţină mîinile departe de băiatu' ăla. Da, coniţă, sigur le place să se iubească. Într-o zi, coniţă Sara, cînd tata tău o găsi pen' tine-un soţ, o să vezi.

Sara era prea sfioasă ca s-o întrebe pe fată ce se întîmplase atunci, dar acum ar fi dorit s-o fi făcut. Cînd Rafael o sărutase şi-i atinsese corpul, asta o făcuse să se simtă minunat, dar era asta dragoste? Ea abia îl cunoştea şi cu siguranţă că nu era soţul ei. Sara adormi gîndindu-se.

La miezul nopţii, o a doua furtună, mai violentă ca prima, lovi caravana şi-o trezi pe Sara cu respiraţia

tăiată de spaimă. Tunetele cutremurau furgonul iar marile străfulgerări de lumină păreau atît de aproape încît i se părea că putea să le atingă. Se ridică să privească afară, apoi regretă mişcarea bruscă, pentru că încă o mai durea fiecare muşchi. Trăgîndu-şi pătura pînă sub bărbie, dori să nu fie singură. Furtunile o înspăimîntaseră întotdeauna, în special noaptea.

Pentru un timp, stătu ghemuită în marginea furgonului şi aşteptă să treacă partea cea mai rea a furtunii, ştiind că nu există şanse să adoarmă din nou. Încercă să mediteze şi să-şi umple fiinţa cu pace şi linişte, dar concentrarea ei era captivată de altceva. În timpul unei străfulgerări de lumină, zări silueta unui om la partea din spate, deschisă, a furgonului ei, şi scăpă un strigăt involuntar. Înainte ca sunetul să i se fi stins pe buze, omul se căţără înăuntru.

—Cine e? şopti ea cu teamă. Ce vrei?

—Nu-ţi fie frică, *niña*, răspunse Rafael trăgîndu-şi pe spate gluga care-i acoperea capul.

O altă străfulgerare îi lumină faţa udă. Uşurarea ei fu atît de mare, încît îşi simţi înmuindu-se tot corpul.

—M-ai speriat de moarte, mărturisi ea cu voce tremurătoare.

El se ghemui lîngă patul ei.

—Iartă-mă, *niña*, dar tocmai aveam de gînd să-ţi fac o scurtă vizită, cînd ai strigat, spuse el liniştit. Eram de pază şi m-am gîndit că probabil furtuna te-a speriat.

Ea rîse încet în timp ce se îndepărta de marginea furgonului, pentru a putea sta drept.

— Cel care-i învinge pe alţii e puternic; cel care se învinge pe sine e teribil, cită ea, apoi adăugă cu un oftat: mă tem că niciodată n-am să fiu teribilă.

El zîmbi:

—Învăţăturile lui Tao sînt înţelepte, dar nu întotdeauna uşor de urmat.

Încîntată de cunoştinţele lui asupra acestui subiect, ea întrebă:

—L-ai studiat pe Tao, *señor*?

—*Si*, am avut un preot foarte învăţat ca profesor. Pe cînd era tînăr, părintele Mendoza a studiat foarte serios filosofia înainte de a deveni preot.

Făcu o pauză şi apoi spuse:

—Presupun că Master Filbert e cel căruia îi datorezi cunoştinţele tale, nu-i aşa?

—Da, dar am aflat că punerea în practică a lucrurilor învăţate este dificilă, admise ea.

—Eşti o fiinţă umană, *niña*, şi nimeni nu-şi poate stăpîni toate sentimentele.

El se gîndi la atracţia pe care ea o exercita asupra sa. Fiind atît de aproape de ea, minut cu minut, îi era tot mai greu. Cu fiecare fulger, privire lui lacomă îi surprindea silueta delicată, schiţată sub pătura cu care ea se înfăşurase pînă aproape de sîni. Mîinile lui ardeau de dorinţa de-a mîngîia părul argintiu care i se revărsa pe umeri. Adăugă brusc:

—Trebuie să mă-ntorc la postul meu, *señorita*. Are să fie totul în ordine?

—Da. Te rog, nu-ţi face griji în privinţa mea, îl asigură ea şi-l privi cum se întoarce şi iese afară. Sara se minună de cît putea fi el de cald pentru un moment şi cît de retras în sine în următorul. Era o enigmă pentru ea.

Capitolul 4

Trecuseră unsprezece zile de cînd părăsiseră Independence. Sara era din nou călare, după ce trăsese învăţăminte din suferinţa şi arsurile pe care i le provocase soarele. Pălăria cu boruri largi îi proteja capul; purta una din cămăşile de dril şi o bluză de stambă.

Călărind lîngă *Señor* Pino şi Estella, privea fascinată la fîşia lată de pădure din valea încîntătoare. Era un rîu în depărtare care părea răcoros şi ispititor.

—N-am văzut copaci atît de groşi de cînd am părăsit Missouri, spuse ea.

Bătrînul îşi scoase pălăria şi-şi sterse fruntea cu batista.

—*Si*, Council Grove e o privelişte neobişnuită după cîmpiile golaşe, *señorita*. E o mare varietate de copaci. De aici ne procurăm lemnul pentru osii şi alte reparaţii la furgoane.

Estella întrebă:

—Cît timp vom sta aici, *Señor* Pino?

—Două pînă la trei zile, *Señorita* Estella, spuse el şi-i zîmbi tinerei. Va fi un timp potrivit pentru spălat rufele

Estella se strîmbă:

—*Madre* fără îndoială îl va pune pe bietul Felipe să frece la rîu ca o servitoare. E încă în toane proaste după ce Marta ne-a părăsit cînd am ajuns la Independence.

Supraveghetorul scutură capul cu regret.

—Familia Martei va fi *muy* supărată cînd va afla că a fugit cu un negustor de mărunţişuri ambulant. Ne-a lăsat vorbă prin funcţionarul de la hotel. Sper ca omul să fie bun cu ea, pentru că Marta nu-i fată rea, doar impulsivă.

Sara nu spuse nimic, dar presupuse că probabil biata fată fugise de continua cicăleală şi critică a *Doñei* Josefina. Era profund recunoscătoare că nu familia Perez era cea pentru care va lucra.

Señor Pino chicoti:

—Am remarcat îmbufnarea şi bosumflarea lui Felipe. Sînt sigur că el simte că nu-i de condiţia unui *vaquero* să fie guvernanta unei doamne.

Cele două fete încercaseră să arate simpatie faţă de Felipe, dar rîseră fără voia lor.

Drept în faţă, Sara îl văzu pe Rafael conducînd formarea cercului de căruţe şi bătăile inimii ei se accelerară. Era atît de frumos, încît îi tăia răsuflarea uneori. Cum niciodată nu purta pălărie, soarele fierbinte dăduse feţei lui culoarea bronzului lustruit. Deodată, Sara îşi înfrînă gîndurile rătăcitoare, spre a fi atentă la ceea ce spunea *Señor* Pino.

—Vom avea cel puţin companie în călărie, la urma-urmei.

Sara privi spre dreapta şi în depărtare, văzu oprită o altă caravană, mult mai mică. Spiralé de fum se ridicau de la cîteva focuri de tabără din interiorul cercului ei.

— Nu e neobişnuit pentru negustori să călătorească la Santa Fé în acest sezon, *señor*? întrebă Estella.

— *Si*, repliçă el. Probabil merg acasă, aşa cum facem şi noi.

Toţi trei călăriră spre furgoanele lor, unde un tînăr *vaquero* bătuse ţăruşi în pămînt pentru caii de călărie. Sara se oferi să-şi ţesale singură calul, dar Jose nu-i permise în ruptul capului:

— Nu, nu, *Señorita*. Sînt bucuros să fac eu asta pentru dumneavoastră.

Señor Pino plecă să discute cu Rafael şi cele două femei merseră încet pînă la furgonul lor. Estella zîmbi:

— Jose este *infatuado* cu tine, Sara. E atît de nervos cînd eşti în preajma lui. Sara întoarse surprinsă ochii spre prietena ei.

— Oh, Estella, sînt sigură că te-nşeli. E doar ruşinos.

Tînăra spaniolă rîse încet.

— Tu într-adevăr nu-ţi dai seama ce efect are frumuseţea ta asupra bărbaţilor, nu-i aşa, *amiga*? Toţi bărbaţii din caravana asta te urmăreşc cu privirile... chiar şi Rafael, adăugă ea după o pauză. El n-a mai arătat interes pentru cineva de cînd... ei bine, de foarte mult timp, termină ea, starea ei sufletească devenind gravă.

Plină de spaimă, Sara protestă:

— Nu vreau să te contrazic, dar nu poate fi adevărat. Dacă ei se uită după mine, e probabil din cauza culorii mai neobişnuite a părului meu. De ce, uită-te la mine, Estella — ochii sînt prea mari pentru faţa mea, iar nasul meu e prea mic şi drept! Nu am nici o asemănare cu femeile înalte, frumoase, din pozele la modă.

Ele ajunseră la furgonul de dormit al lui Sara şi Estella se întoarse la al ei.

— Eşti foarte frumoasă, Sara, fie că ştii sau nu, dar

scuză-mă că te-am făcut să te simţi jenată.

În celălalt furgon, vocea stridentă a *Doñei* Josefina putea fi auzită dojenindu-l pe sărmanul Felipe şi ochii lui Estella se ridicară spre cer.

—Trebuie să plec, spuse ea. Ne vedem mai tîrziu.

Sara se urcă în furgonul ei să se odihnească după ce Carlos îi adusese apă pentru spălat. Era zăpăcită de complimentele Estellei şi de comentariile despre Rafael. Îl interesa cu-adevărat sau o sărutase doar din cauza situaţiei deosebite? Fillette îi spusese că un bărbat nu trebuie să fie îndrăgostit de o femeie ca s-o dorească. Pe Sara o deranjase faptul că tatăl ei avea de gînd să aleagă pe cineva total necunoscut pentru a-i deveni soţ şi-şi exprimase îngrijorarea faţă de slujnica sa. Fillette, deşi foarte informată cu privire la relaţiile dintre un bărbat şi o femeie, nu a edificat-o prea mult.

Era dezamăgită şi nu avea pe cine să întrebe. *Doña* Josefina era singura femeie care ar şti răspunsul. Dar Sara nu dorea cîtuşi de puţin să se încreadă în ea.

O discretă bătaie în oblonul furgonului semnală întoarcerea lui Carlos cu apa. Privi afară şi spre surprinderea ei, văzu lîngă furgon o cadă de baie nouă, din alamă.

—Cum? murmură ea şi ieşi afară.

Carlos zîmbi cu seninătate:

—Pentru tine, *señorita*.

Sara se uită la el cu uimire.

—De unde e, Carlos? Şi cine...

El scutură din cap cu regret şi începu s-o urce în furgon.

—E un cadou şi donatorul doreşte să rămînă necunoscut.

Dispăru în furgon, apoi ieşi pentru a băga înăuntru două găleţi de apă rece.

—Juan încălzeşte apă pentru tine, *señorita*. Mă duc s-o aduc.

Şi după asta păşi în direcţia furgonului de gătit.

Sara era teribil de încîntată şi intră imediat pentru a-şi cerceta noua comoară. Desigur, Rafael o trimisese —trebuia să fie de la el, gîndi ea. Nu i se plînsese de nevoia unei băi adevărate? Dar unde o găsise?

Bucuroasă, îşi plimbă mîinile peste marginea lustruită şi se gîndi cu încîntare la o baie în apa caldă. Va fi divin! Întinse pe pat haine curate şi scotoci prin cufărul ei, pînă găsi sărurile aromate de baie pe care le luase cu ea.

Carlos se-ntoarse cu un alt *vaquero* cu patru găleţi de apă fierbinte şi Sara le mulţumi îndelung.

Cînd în sfîrşit se cufundă în apa caldă, avu un adînc oftat de satisfacţie. Sara era îngrozită de lipsa lucrurilor pe care le socotise toată viaţa ca indispensabile. Trăind în lux şi în confort, nu era pregătită pentru viaţa de călător şi acum aprecia cel mai marunt lucru.

Se frecă pînă pielea îi deveni de un roz intens, apoi îşi spălă părul bogat. Cum păstrase o jumătate de găleată de apă caldă, o folosi pentru a îndepărta săpunul.

După ce se îmbrăcă în hainele curate pregătite, deschise clapa din spatele furgonului pentru a permite brizei să intre şi să-i usuce părul, în timp ce-l pieptăna. Îl împleti cu îndemînare şi gust într-o cosiţă lungă care-i atîrna pe spate, apoi părăsi furgonul. Era vremea mesei şi era moartă de foame.

Doña Josefina şi Estella erau deja aşezate la masă. O priveau cum se apropie şi ochii bătrînei se îngustară:

—Ai făcut baie în pîrîu, *señorita*? Părul tău e umed, spuse ea pe un ton acuzator.

Faţa lui Sara se înroşi de enervare în timp ce se aşeza. Nimic nu scăpa ochilor de şoim ai femeii?

Spuse cu o voce nepăsătoare:

—Nu, *Señora* Perez. Am făcut o baie în cada mea.

Ochii Estellei străluciră:

—N-am ştiut că ai o asemenea cadă, Sara! Noi n-avem loc pentru una în furgonul nostru, şi-aş da tot ce am pentru o baie adevărată!

Sara îi zîmbi:

—Eşti oricînd binevenită s-o foloseşti, se oferi ea. Şi dumneavoastră, secora.

Señora Perez o fixă cu asprime:

—Am văzut interiorul furgonului tău, *señorita* şi nu-mi aduc aminte de o cadă. Cum putea un obiect atît de mare să scape atenţiei mele?

Sara se întrebă enervată cînd putuse femeia să vadă înteriorul furgonului ei. Nu o invitase niciodată. Totuşi, păstrînd o expresie calmă, răspunse cu răceală:

—E un dar recent. Şi, înainte de a fi întrebată —nu ştiu de la cine.

Sara avea o puternică bănuială că e vorba de Rafael, dar nu era sigură, aşa că nu minţea. Chiar atunci, unul dintre ajutoarele lui Juan sosi cu o farfurie de mîncare pentru Sara. Ea îi mulţumi şi începu să mănînce, ca şi cum subiectul era închis.

Señora Perez privi cu atenţie capul înclinat al lui Sara cu un licăr prevăzător în ochi, apoi se întoarse la mîncarea ei, fără alt cuvînt. Estella, pe de altă parte, îşi împinse farfuria deoparte şi se ridică:

—Scuzaţi-mă, *por favor*, nu mi-e foame, spuse ea cu o şoaptă tremurată.

Plecă, înainte ca Sara, surprinsă, să poată vorbi. Cu doar cîteva momente mai devreme, Estella părea în cea mai bună dispoziţie. Terminîndu-şi masa în tăcere, Sara se hotărî ca mai tîrziu să afle dacă făcuse ceva care să o supere pe noua ei prietenă.

După cină, Sara făcu o plimbare în jurul taberei ca să-şi dezmorţească picioarele. Se opri pentru a vorbi în spaniolă cu *Señor* Pino şi întrebă întîmplător, unde

putea fi găsit Rafael. *Señor* o informă că acesta plecase să stea de vorbă cu conducătorul celeilalte caravane şi se va întoarce mai tîrziu. Era dezamăgită, pentru că voia să-i vorbească despre cada de baie. În schimb, îl întrebă pe *Señor* Pino, dar acesta ridică din umeri:

—Nu ştiu nimic despre asta, *señorita.*

Totuşi, după ce ea plecă mai departe, ochii lui clipiră cu înţeles.

Sara se opri lîngă furgonul celor două Perez, unde *Doña* Josefina stătea afară cu lucrul de mînă. Bătrîna o informă că Estella se odihnea şi nu putea fi deranjată. După aceea, Sara rătăci pînă la furgonul de gătit al lui Juan şi se oferi să-l ajute să facă turtele de porumb pentru micul dejun. El zîmbi înţelegător şi-i dădu ingredientele şi un lighean.

El începu să vorbească despre Hacienda Delgado şi Sara întrebă:

—Este vreo femeie în casă? Ştiu că *Don* Rafael trăieşte cu bunicul său, dar există şi o bunică?

Juan amestecă în cazanul de fasole şi privi spre ea:

—A murit înainte ca el să se nască. Eu eram doar un mic niño şi nu mi-o aduc aminte, dar cei mai în vîrstă spun că era o sfîntă. Este sora văduvă a lui *Don* Vicente care vede de gospodărie, *Doña* Iñes.

Sara continuă să frămînte aluatul, voind să-i mai pună întrebări, dar îi fu ruşine să facă lucrul acesta. Mai bine îl va întreba chiar pe Rafael —dacă se va mai întoarce vreodată la tabără.

La două ore după ce întunericul coborîse deasupra preeriei, Sara obosi să-l mai aştepte pe Rafael şi se duse la culcare. Era obosită după o zi întreagă petrecută în şa, dar era plăcut. Muşchii ei se obişnuiseră cu călăria, dar orele petrecute în aerul proaspăt şi în soare o îndemnau să se culce devreme.

Rafael, pe de altă parte, era fără odihnă şi acceptase invitaţia lui Sam Drake, conducătorul celeilalte caravane, de-a cina cu ceilalţi, în jurul focului

de tabără, şi-şi spunea că e necesar să afle ce fel de oameni sînt, cîtă vreme ei ar putea depinde unii de alţii, ajutîndu-se. Adevărul era, cu toate acestea, că o ocolea pe Sara. Cu cît petrecea mai mult timp cu ea, cu atît o dorea mai mult. Uneori, îşi simţea mîinile tremurînd de dorinţa de-a o atinge.

Cînd observă că focurile de tabără şi lămpile au fost toate stinse în caravana sa, plecă. Îl găsi pe *Señor* Pino în faţa furgonului lor, fumînd un trabuc.

—Prietenii noştri ni se vor alătura? întrebă el, aruncînd ţigara.

Rafael se sprijini de laterala furgonului şi încuviinţă:

—*Si.* Le-am spus că noi vom pleca poimîine.

Pedro se ridică şi-şi scoase ruloul de dormit din furgon, desfăşurîndu-l pe pămînt.

—De ce pleacă abia în acest sezon? întrebă el.

Conducătorul, un om pe nume Sam Drake, se duce să-l caute pe fratele său Taos Valley. El şi fraţii săi sînt parteneri în afaceri cu blănuri în St.Louis iar fratele căutat pune capcane în munţi.

Rafael se întrerupse şi-şi aprinse un trabuc.

—Se pare că fratele său era aşteptat la St.Louis la mijlocul verii, dar n-a mai ajuns, şi *señor* Drake este îngrijorat. Ceilalţi merg din diferite alte motive. Unul e un artist care vrea să deseneze cîţiva indieni; unul e un negustor din Boston, care speră să-şi refacă sănătatea călătorind şi mai e un jucător de cărţi. El nu are nici un motiv pentru această călătorie.

Pedro îl privi gînditor.

—Ce crezi despre ei?

Rafael ridică din umeri şi trase din ţigară.

—Cred că *Señor* Drake poate fi crezut şi e de încredere... despre ceilalţi timpul va spune mai multe.

Pedro încuviinţă, se întoarse spre pătura sa, apoi brusc se-ntoarse din nou spre el:

—Aproape c-am uitat, Rafael, *Señorita* Clayton te căuta mai devreme şi se purta ca şi cum ar fi fost ceva

foarte important.

La aceasta, Rafael se ridică, împreunîndu-şi sprîncenele.

—ţi-a spus cumva despre ce era vorba?

Pedro ridică din umeri.

—Nu. I-am oferit ajutorul meu, dar ea voia să vorbească doar cu tine.

—Am s-o caut, spuse Rafael şi adăugă: *buenas noches*, Pedro.

Un zîmbet arcui buzele bătrînului, în timp ce-l privea pe Rafael îndepărtîndu-se.

După cîteva minute, Rafael stătea lîngă furgonul lui Sara, frămîntîndu-se dacă s-o deranjeze sau să aştepte pînă dimineaţă. Dacă ar fi fost urgent, cu siguranţă că i-ar fi spus lui Pedro, se gîndi el. În plus nu ştia dacă-şi va putea stăpîni dorinţele.

Hotărîndu-se brusc, se-ntoarse şi merse la aşternutul său, pentru a dormi pînă-i va veni rîndul să stea de pază.

Sara se trezi la miezul nopţii cu hainele ude de transpiraţie, cu gîtul uscat. Se ridică şi bău puţină apă. Scoţîndu-şi rochia, scotoci în cufăr, căutînd alta. În final, aprinse lampa şi găsi una la fund. Înainte de-a o îmbrăca, îşi turnă puţină apă în pumni şi-şi spălă faţa şi corpul cu buretele pentru a se răcori. Căldura din iulie era groaznică şi ştia că în august putea fi şi mai rău.

Chiar după ce-şi pusese rochia curată, încă simţea în mod chinuitor căldura, aşa că ieşi din furgon să vadă dacă nu era mai răcoare afară. O uşoară briză îi prinse părul desfăcut şi oftă cu uşurare. Nu era mare lucru, dar era mai bine decît nimic. Aplecîndu-se spre una din marile roţi ale furgonului, privi spaţiul deschis spre care pîrîul îşi deschisese calea din pădurea deasă. Putea vedea slaba licărire a lunii pe apă şi dori cu

înfocare să se afunde în răcoarea ei; totuşi, ştia că ar fi o prostie să hoinărească departe de tabără la miezul nopţii. În schimb se desfătă ridicîndu-şi părul de pe gît pentru a şimţi briza.

Auzi în depărtare urletul unui lup şi se bucură că se afla în tabără, în siguranţă. Acest gînd îi aduse deodată aminte de promisiunea lui Rafael de-a o învăţa să tragă cu pistolul. Uitase cu totul de asta pînă acum.

Era ciudat, gîndi ea, că moartea părinţilor o afectase atît de puţin. Se simţea vinovată pentru asta, dar ei fuseseră mai mult nişte necunoscuţi, decît o familie. Durerea de a-i pierde pe Maxwell şi pe Master Filbert fusese mai acută şi mai durabilă. Chiar şi acum îi dădeau lacrimile, dacă se gîndea mai mult la ei.

Gîndurile îi fură întrerupte brusc de o mînă care-i atinse pe neaşteptate umărul. Speriată, i se tăie respiraţia şi se înfioră. În momentul în care se întoarse să-l vadă pe intrus, o voce joasă, adîncă, spuse:

—Nu striga, sînt eu, Rafael.

Lăsîndu-se înapoi, jos, lîngă roată, îşi duse mîinile la inimă şi şopti tremurător:

—Trebuia să faci asta, *señor*? Încă de cîteva ori şi părul o să mi se albească de spaimă.

Fără părere de rău, el zîmbi şi spuse:

—A, ar fi mare păcat, *niña*. E atît de frumos cum e acum!

Sara îşi feri ochii de privirea arzătoare a ochilor lui negri şi-i ignoră complimentul.

—Voiam să-ţi mulţumesc pentru cada de baie, *señor*, dar ai fost plecat toată noaptea, spuse ea cu respiraţia întretăiată.

El se sprijini cu un umăr de roata furgonului, aproape atingîndu-se de al ei.

—Ce te face să crezi c-am fost eu?

Ea îl privi şi îi observă o licărire jucăuşă de

amuzament în ochi.

—Ei bine, nu cred că Juan să fi avut o cadă luxoasă ascunsă sub furgon şi el era singurul căruia m-am mai plîns despre neplăcerile spălatului în călătorie.

El ridică din umeri:

—Am luat trei căzi pentru magazinul lui *Don* Vicente şi nu văd de ce n-ai folosi tu una din ele.

Schimbînd subiectul, întrebă:

—De ce nu dormi, *niña*? E foarte tîrziu.

Ochii lui o cercetau cu îndrăzneală şi Sara se simţi aproape goală în rochia ei subţire. Ar fi dorit acum să fi rămas să doarmă în patul său.

—Era foarte cald... dar cred c-am să încerc să adorm din nou, spuse ea şi se trase de lîngă roata furgonului.

In încercarea de-a se întoarce fără a se ciocni de el, călcă pe rochia lungă şi se împiedică.

Braţul lui ţîşni să o prindă şi-o strînse la pieptul său puternic.

—Atenţie, *niña*, şopti el cu o voce tulburătoare.

În loc să-i dea drumul, o ţinu strîns lipită de el.

Sara i se răsuci în braţe, cu mîinile fluturînd spre pieptul lui.

—Mulţumesc, *señor*, poţi să-mi dai drumul acum, şopti ea, în timp ce o dorinţă arzătoare crescu între ei.

Era foarte conştientă de atracţia lui masculină şi incapabilă să-i reziste, atunci cînd capul lui se aplecă pentru a-i căuta buzele.

—Imposibil, murmură el, înainte ca gura sa să o acopere pe a ei cu lăcomie.

Simţurile îi scăpară fetei de sub control în timp ce gura lui se apleca spre a ei, devorîndu-i moliciunea. Cînd limba lui se apăsă peste buzele ei, le deschise pentru a-i permite să intre şi genunchii ei se înmuiară, în timp ce fiori de dorinţă îi alergau prin tot corpul.

Rafael oftă. Inima îi bătea cu putere şi sîngele îi alerga fierbinte prin corp. O dorea atît de mult, era ca

o durere fizică. Cu toate acestea, vocea şoptită a raţiunii îl îndemnă la prudenţă.

Era ca un boboc de trandafir deschizîndu-se spre el, proaspăt şi inocent, şi-ar fi fost lipsit de onoare să profite de asta. Gemu cu durere cînd buzele lui părăsiră gura fetei, pentru a-i şopti la ureche, mîngîindu-i spatele:

—*Niña*, de ce mă torturezi aşa?

Sara îşi ridică mîinile pentru a-i cuprinde gîtul, în timp ce trupul ei se lipea tot mai tare de al lui.

—Oh, Rafael... Niciodată n-am mai simţit aşa ceva. E ceva rău? şopti ea confuz.

Cu o voinţă de fier, el se eliberă de dorinţă şi-o strînse uşor în braţe, sărutînd-o pe păr.

—Nu, *niña*. Ceea ce simţi tu este un lucru firesc, dar e o greşeală din partea mea să încurajez o astfel de dorinţă. Într-o zi vei avea un soţ şi acesta va fi dreptul lui, spuse el cu voce răguşită.

Îndepărtînd-o de el, simţi o săgetare de gelozie. Realiză că nu dorea s-o aibă un alt bărbat.

În adîncul inimii ei, Sara ştia că el are dreptate, dar în acel moment nu dorea altceva decît să fie în braţele lui. Ardea de dorinţa de-a explora pasiunea dintre un bărbat şi o femeie, pentru că, în mod instinctiv, simţea că există ceva chiar mai minunat decît sărutul lui Rafael. Privi în sus spre el cu ochi mari şi inocenţi.

—Nu mă pot mărita, *señor*, spuse ea, gîndindu-se că nu mai are zestre sau moştenire.

El făcu o grimasă.

—Eşti făcută pentru dragoste, *niña*. Singura problemă va fi bărbatul pe care o să-l alegi. Şi vor fi mulţi care să rivalizeze pentru iubirea ta.

Expresia fetei era plină de îndoială. Se întreba de ce nu se includea şi pe el însuşi. La urma urmelor, se părea că îi făcea cea mai mare plăcere să o sărute. Probabil era aşa cum bănuise: el pretindea o zestre. Era nedumerită şi puţin rănită.

Eliberîndu-se din braţele lui, se-ntoarse spre el:

—Am să fiu prea ocupată cu noul meu post ca să-mi fac griji pentru asemenea lucruri, preciză ea pe un ton ridicat.

Acceptă ajutorul lui pentru a se urca în furgon.

—Sînt bucuroasă că te simţi mai bine în dimineaţa asta, Estella, spuse Sara, în timp ce se îndreptau spre pîrîu, cu Felipe în faţa lor. *Doña* Josefina îl însărcinase să le spele rufele şi Estella s-a oferit cu promptitudine să-l supravegheze. În realitate, voia să obţină un moment de linişte din partea mamei sale. Sara li se alăturase cu propriul ei coş.

—*Gracias*. Nu era ceva serios, o uşoară migrenă. Mi se întîmplă uneori.

—Aşteaptă, *señorita*! spuse o voce în spatele lor. Ambele fete se întoarseră şi văzură pe unul din ajutoarele lui Juan apropiindu-se tropăind. Cînd acesta ajunse lîngă ele, salută politicos şi-şi oferi serviciul:

—Am să car eu greutatea asta, *señorita*. Juan spune că nu poţi ridica lucruri atît de grele.

Sara zîmbi uimită şi-i întinse coşul.

—*Gracias*, Alonzo.

El se grăbi să-l ajungă pe Felipe. Estella se uită la Sara semnificativ şi chicoti:

—Vezi ce voiam să spun?

—Prostii. A vrut doar să fie po...

—Politicos, ştiu, termină Estella.

Rîseră împreună, apoi începură să vorbească despre cum să-şi petreacă timpul pînă cînd caravana va pleca.

—I-am promis lui Juan că voi culege nişte mure după-amiază. Unul din oameni a găsit un loc pe celălalt mal al pîrîului unde cresc. N-ai vrea să vii cu mine? întrebă Sara.

Tocmai ajunseseră la pîrîu şi Sara mulţumi încă o dată lui Alonzo pentru ajutor. Acesta îşi plecă timid capul şi se întoarse în tabără. Estella se încruntă:

—Mi-ar face plăcere, dar *Madre* are să fie supărată dacă-mi pătez degetele. E foarte pretenţioasă.

Sara se gîndi un moment şi apoi sugeră:

—Poţi duce tu găleata şi eu să culeg.

Estella se lumină la faţă.

—*Si*, putem face aşa! Eşti aşa de drăguţă, Sara. Mă bucur foarte mult că *Señor* Pino te-a găsit.

Sara zîmbi şi începu să scoată rufele din coş. Felipe se întrerupse din munca lui şi spuse:

—O să le spăl eu şi pe ale tale, *señorita*. Nu trebuie să-ţi distrugi mîinile delicate frecînd rufe.

Sara oftă. Părea că Juan e singura persoană care îi permite să facă ceva şi nici el prea mult.

—*Gracias*, Felipe, dar eu le voi clăti, în timp ce tu faci munca mai grea. Tonul ei era hotărît, aşa că el încuviinţă.

Estella găsise un mic loc acoperit cu iarbă pe mal şi-i ţinu companie Sarei pînă ce terminară treaba. Cînd se întoarseră în tabără, pentru prînz, Sara se simţea plină de voioşie. Îi plăcea să facă ceva util, se simţea mai bine decît să fie bibelou într-o cameră de zi. Noua ei viaţă, gîndi ea deodată, va deveni foarte satisfăcătoare. Singura îndoială care se strecura în sufletul ei era referitoare la Rafael şi sentimentele ei faţă de el. Cu toate că nu era tocmai sigură de ceea ce simţea faţă de el, acesta îi tulburase definitiv pacea şi gîndurile.

Masa de prînz fu aproape un festin, în comparaţie cu hrana obişnuită din timpul călătoriei. Juan făcuse o tocană condimentată cu carne de vînat şi legume conservate, iar ca desert aveau turtiţe cu mere. Doi dintre *vaqueros* aduseseră chitare şi cîntară după masă, în timp ce toată lumea se odihnea la umbră şi asculta muzica.

Sara împărţi un umbrar din prelată cu celelalte două femei, şi-i putea vedea pe Rafael şi pe *Señor* Pino dincolo de tabără odihnindu-se şi fumînd. Rafael arăta mai masculin decît oricare alt bărbat pe care-l văzuse vreodată. Hainele lui cafenii din piele de căprioară i se mulau pe corp ca un al doilea strat de piele iar părul negru, răsfrînt de-o parte şi de alta a gîtului, capta razele soarelui ca aripile unei păsări negre. Din cînd în cînd, ochii i se opreau asupra ei, şi simţea mici fiori de plăcere alergîndu-i în sus şi-n jos de-a lungul coloanei.

După o scurtă siestă, Sara şi Estella plecară să culeagă mure. *Doña* Josefina încă se odihnea şi Sara ghici că Estella se furişase afară fără explicaţii. Pînă să o întîlnească pe tînăra spaniolă, Sara se gîndea că viaţa sa e îngrădită, limitată de convenţii stricte. Dar Estella n-avea voie nici măcar să respire fără permisiunea mamei sale şi Sarei îi părea rău pentru ea.

Găsiră un loc pe pîrîu unde un trunchi unea malurile şi trecură pe partea cealaltă, fără să se ude.

Găsiră rugii de mure fără prea mare efort şi Sara începu să culeagă fructele delicioase cu găleata în mînă. Estella se îndepărtă pe o cărare care intra mai adînc în pădure, ca să culeagă flori sălbatice.

Sara îşi lăsă de cîteva ori pălăria pe spate pentru a-şi şterge transpiraţia de pe frunte. După un timp, cu găleata pe jumătate plină, privi în jur, mirîndu-se de ce nu se întoarce Estella. O împuşcătură neaşteptată lîngă ea o făcu să tresară speriată. Se întoarse şi văzu un bărbat stînd la numai cîţiva paşi de ea, cu pistolul încă în mînă. Teama i se accentuă, cînd îl zări pe străin.

— Ci... cine eşti? şopti ea, cu inima bătînd nebuneşte.

Cu o mişcare domoală el îşi puse pistolul în teacă şi-şi scoase pălăria.

— Garth Prescott, doamnă, la dispoziţia dumneavoastră, spuse el cu o voce plăcută şi se înclină uşor. Îmi pare rău că v-am speriat.

Sara îşi reveni într-o oarecare măsură, şi nu se mai simţi ameninţată.

— De ce ai tras spre mine? întrebă ea cu voce nedumerită.

Privind în jos, văzu găleata răsturnată şi murele împrăştiate.

— Priviţi ce-aţi făcut, şopti ea, aplecîndu-se să le adune.

El înaintă şi îngenunche ca s-o ajute.

— Presupun că nu m-am gîndit la murele dumneavoastră cînd am văzut acel şarpe mocasin. Pur şi simplu am tras, spuse el liniştit, punînd la loc în găleată murele cu amîndouă mîinile.

Sara se opri din cules şi aruncă o privire spre stînga ei. La rădăcina rugilor de mure, contorsionat, era un şarpe care părea mort. Se simţi un moment zăpăcită şi culoarea îi fugi din obraji.

Garth, observînd brusca ei paloare, îi prinse mîinile încurajîndu-o:

— E totul în regulă, doamnă? întrebă el, cu ochii albaştri plini de o subită îngrijorare.

Sara se linişti cu greu. Niciodată nu văzuse şerpi mai mari ca acei de grădină şi chiar aceştia îi dăduseră fiori. Reptila avea cel puţin patru picioare lungime — sau avusese cînd era o singură bucată —şi avea un cap fioros.

— Doamne, şopti ea încet, incapabilă să-şi ia ochii de la şarpele mort.

El o ajută să se ţină pe picioare şi o conduse spre pîrîu. Scoţînd o batistă de olandă, o udă în apă şi apoi o stoarse. Ea o luă şi-şi şterse faţa, cu o mînă tremurîndă.

— Mulţumesc, Mr. ... îmi pare rău, v-am uitat deja numele, spuse ea încet.

El zîmbi, un zîmbet cald, molipsitor, şi-i spuse:

— Garth, doamnă. Garth Prescott.

Sara nu-şi putu reţine un zîmbet cînd îi întinse

mîna.

—Sînt Sara Clayton. Şi vă mulţumesc sincer.

—Cu cea mai mare plăcere, Miss Clayton, sînt bucuros să te cunosc. Eu călătoresc cu cealaltă caravană...

În acel moment, Estella apăru din pădure şi *Señor* Pino veni în goană în direcţia lor. Sara strigă:

—Sînt bine, *Señor* Pino. Estella e-n ordine... nu privi atît de speriată, adăugă ea către fată.

—Acesta este Mr.Garth Prescott, care mi-a salvat viaţa.

—Garth, şopti Estella, cînd ajunse faţă în faţă cu el. Privea de parcă ar fi văzut o stafie.

Sara privi de la unul la altul cu mare curiozitate. Expresia lui era aproape la fel de surprinsă ca şi a ei.

—Estella... ce mai faci? întrebă el, cu voce abia auzită.

—Văd că vă cunoaşteţi, spuse Sara încercînd să-i ajute să depăşească stîngăcia momentului.

Estella îşi coborî privirile şi murmură:

—*Si*, Sara. Ne-am mai întîlnit.

Señor Pino ajunse la ei, Sara făcu prezentările şi repetă povestea cu salvarea ei.

—Îţi sîntem îndatoraţi, *Señor* Prescott, spuse Pedro. Dacă vom putea face vreodată ceva pentru dumneavoastră, vom fi foarte fericiţi.

Faţa frumoasă a lui Garth era enigmatică.

—Aş accepta o invitaţie la cină în seara asta în tabăra voastră, dacă mi-o oferă cineva. Atunci aţi putea considera că datoria a fost plătită.

Privi spre ei toţi, dar ochii îi întîrziară aţintiţi asupra lui Estella.

Tînăra refuză să-i întîlnească privirea, în timp ce *Señor* Pino îi oferea cu eleganţă invitaţia. Cei doi bărbaţi merseră să cerceteze şarpele mort şi să recupereze murele Sarei. Ea se-ntoarse să-i privească.

—Pare-a fi un om plăcut. Îl cunoşti bine?

Estella îl urmări cu ochii şi oftă:

— *Si*, Sara, ne-am întîlnit acum doi ani, cînd călătoream cu *Madre* în jos pe Mississippi ca s-o vizităm pe sora sa la Narches. E jucător de cărţi, iar *Madre* ar fi foarte supărată să-l găsească aici.

— De ce i-ar păsa? Călătoreşte cu cealaltă caravană, preciză rezonabil Sara.

— Nu-i convenabil — chiar dacă majoritatea oamenilor nu-i sînt ei convenabili. N-am spus în calitate de soţ. Dar oricum e mai bine decît să fii cumpărat şi vîndut ca o vită!

Vocea îi devenise amară şi Sara observă o umezeală suspectă în ochii ei.

Prăbuşirea lipsită de speranţă a umerilor Estellei şi ceea ce ea îi spusese îi dezvăluiseră Sarei mai mult decît ar fi putut cuvintele să facă. Sara văzuse deasemenea privirile schimbate de prietena ei şi Garth. Cu blîndeţe întrebă:

—Erai îndrăgostită de el?

— Ce importanţă are? spuse Estella cu o şoaptă răguşită şi plecă spre tabără. Sara o lăsă să plece şi apoi o urmă mai încet, nedorind să-i tulbure singurătatea.

Capitolul 5

Două mici mese fură unite şi Juan scoase o pînză curată pentru a le acoperi, obţinînd o veritabilă masă de şase persoane pentru cină. Ajutoarele lui Juan serviră mîncarea ca şi cum stăpînul lor şi musafirii lui ar fi luat o masă festivă la Hacienda Delgado. Rafael stătea la un capăt la mesei, Garth Prescott la celălalt şi Señor Pino, Sara, *Doña* Josefina şi Estella pe laterale.

Sara se gîndi că Garth Prescott era un bărbat frumos. Arăta deosebit de impresionant în pantalonii negri, haina neagră şi cămaşa albă, cu manşete de dantelă. Observă inelul cu diamant de pe degetul lui şi acul de cravată cu diamant de pe revers. Era sigur de el şi avea maniere impecabile. Cînd sosi pentru cină, îi sărută mîna şi o complimentă pentru rochia albastră de mătase pe care o purta. Sara putea înţelege de ce se îndrăgostise timida Estella.

Doña Josefina, pe de altă parte, fu de o politeţe rece cînd omul se întoarse spre ea să-i vorbească.

În timp ce stăteau la masă, Rafael şi Pedro întreţinură conversaţia, în special cu Garth. După desert, oaspetele se adresă Sarei:

—Această plăcintă e delicioasă, cu toate acestea, dacă vă decideţi să mai mergeţi la cules de mure, Miss Clayton, permiteţi-mi să-mi ofer serviciile ca escortă.

Sara rîse, cu ochii mari şi albaştrii sclipind.

—Mulţumesc, Mr. Prescott, dar nu voi mai cutreiera pădurea.

—Dac-aş fi ştiut că voi două aţi părăsit tabăra, aş fi trimis pe Carlos sau Alonzo cu voi. E periculos să mergeţi singure, spuse Rafael, cu o expresie rigidă.

Zîmbetul Sarei se stinse la această mustrare. Părea supărat şi Sara simţea că mai mult pe ea decît pe Estella.

—Îmi pare rău că am creat probleme.

Pedro se încruntă spre Rafael, dar spuse repede:

—Pur şi simplu nu vrea să ţi se întîmple ceva rău, señorita. De data asta, totul s-a sfîrşit cu bine — mulţumită lui Señor Prescott.

Schimbînd subiectul, Pedro se întoarse spre *Doña* Josefina:

—Oaspetele nostru mi-a spus că v-aţi întîlnit în timpul unei călătorii pe care-aţi făcut-o acum cîţiva ani.

Bătrîna pufni dispreţuitor:

—Am călătorit pe acelaşi vapor, Señor Pino.

Ridicîndu-şe, spuse:

—Dacă vreţi să mă scuzaţi acum, vreau să mă retrag. Hai, Estella.

Bărbatul se ridică grăbit şi Sara îşi văzu prietena salutîndu-l politicos înainte de a-şi urma mama. Nu înţelese de ce bătrîna femeie se străduia atîta pentru a-i face fiicei sale viaţa insuportabilă. Buna dispoziţie a Sarei fusese stricată de tonul lui Rafael, aşa încît ceru şi ea să fie scuzată.

—N-aţi vrea să facem o plimbare împreună, Miss Clayton? După o cină ca asta, simt nevoia să fac

puţină mişcare, se justifică Garth cu un zîmbet.

Sara îi întoarse zîmbetul.

—Ar fi foarte plăcut.

El îi oferi braţul şi o porniră spre pîrîu. O briză răcoroasă împrăştiase căldura de peste zi, ceea ce o făcea pe Sara să se simtă minunat. Era bucuroasă de-a fi obţinut acest răgaz, singură cu Garth, pentru că intenţiona să-l întrebe despre Estella cînd se va ivi ocazia.

— Dacă nu vă supără întrebarea mea, de ce aţi plecat spre Santa Fé, Miss Clayton? întrebă el.

Ea se-ntoarse spre el şi-i zîmbi.

— Am să vă spun, cu condiţia să-mi spuneţi Sara. Nu cred că trebuie să fim aşa de formalişti, mai ales că mi-aţi salvat viaţa.

El rîse.

— Foarte bine, Sara, dar trebuie să-mi întorci favoarea, spune-mi Garth.

Ea încuviinţă.

— Bunicul lui Señor Rafael m-a angajat ca învăţătoare pentru copiii de pe hacienda sa.

— Ce spune familia despre plecarea ta atît de departe?

Ajunseră la malul apei şi Garth se aplecă să culeagă o piatră. O aruncă razant, făcînd-o să salte pe suprafaţa apei şi Sara zîmbi.

— Fratele meu obişnuia să facă asta pe micul heleşteu din apropierea casei noastre. Am încercat să învăţ, dar n-am reuşit.

El culese o altă piatră şi aruncă.

—Totul constă în mişcarea încheieturii, explică el.

—Nu mai am familie, spuse ea liniştit şi culese şi ea o piatră.

—Îmi pare rău, Sara.

Privi la profilul ei delicat şi-i dădu impresia de forţă şi tărie de caracter. Fiind dintotdeauna un solitar, fu surprins de nevoia, pe care o simţi dintr-o dată, de a

o proteja de cruzimile vieţii. Ea îi zîmbi.

—Îmi lipsesc... în special fratele meu, Max, dar cum tutorele meu spunea întotdeauna " moartea nu e pricină pentru întristare; trist e cînd cineva moare fără să fi lăsat ceva în urma sa" ... Părinţii mei erau totul unul pentru celălalt, aşa că e bine că s-au dus împreună. Şi Max, ei bine, el m-a salvat de la o copilărie singuratică şi m-a învăţat multe lucruri.

Garth simţi cum consideraţia faţă de ea îi creşte brusc.

—În afară de cum se aruncă pietrele?

Ea rîse:

—Da, în afară de asta.

Începură din nou să se plimbe, urmînd cursul pîrîului şi îndepărtîndu-se de caravană. Sara întrebă:

—Şi tu, de ce mergi la Santa Fé?

El ridică din umeri şi-şi împinse puţin pălăria de pe frunte.

—O, aventura, presupun. N-am fost niciodată mai departe de Independence şi simt nevoia de-a vedea cîteva teritorii neexplorate.

Îi zîmbi:

—Mi-am petrecut ce mai mare parte a vieţii în saloane de joc şi am ajuns să mă simt ca întemniţat.

—Presupun că ai fost într-o mulţime de locuri, totuşi. Trebuie să fie o viaţă pasionantă —să călătoreşti. Master Filbert obişnuia să ne vorbească — lui Max şi mie —despre toate ţările pe care le văzuse pe cînd era tînăr şi asta m-a făcut să doresc să văd acele locuri, spuse ea gînditoare.

Garth o strînse de mînă încurajator:

—Poate că această călătorie va fi numai începutul.

Ea încuviinţă solemn:

—Dacă va vrea Kharma. Şi vorbind despre soartă, faptul că le-ai întîlnit pe Estella şi pe mama ei din nou, înseamnă că era menit să se întîmple, nu crezi?

Privind în sus spre faţa lui, văzu că l-a surprins

nepregătit.

Sprîncenele lui se încruntară.

—Aşa cred. Niciodată nu m-am gîndit c-am s-o mai văd vreodată, după ce-am acostat la Natchez.

—Cred că voi doi sînteţi mai mult decît simple cunoştinţe, spuse Sara, în timp ce pădurea devenea mai deasă în faţa lor.

Se înţeleseră să se întoarcă. Garth zîmbi, cu gîndul departe.

—Mult mai mult. Am fost îndrăgostit pentru prima dată în viaţa mea.

Tacu şi, după cîteva momente o privi:

—Stăteam lîngă balustradă cînd a acostat vaporul la St.Louis. Am fost fascinat de ochii ei negri, exotici. Era totuşi limpede că maică-sa o păzea ca o cloşcă cu un singur pui, trimiţînd-o imediat în cabina lor.

Sara zîmbi:

—Cunoscînd-o pe *Doña* Josefina cum o cunosc, sînt surprinsă c-aţi ajuns măcar o dată suficient de aproape, chiar şi să vă spuneţi *hello*.

El rîse.

—A fost o coincidenţă, presupun...

—Sau soarta, completă ea.

—Sau soarta, acceptă el, care ne-a făcut să ne întîlnim.

În acea primă noapte, luam puţin aer pe punte şi efectiv m-am ciocnit de ea. Se strecurase afară după ce maică-sa adormise, ca să privească la stele. Nu ne-am văzut unul pe altul venind pe după colţ şi am intrat unul în altul.

Ochii albaştri ai Sarei sclipiră de emoţie:

—Oh, Garth, ce romantic! Şi ce s-a întîmplat după aceea?

El rîse.

—Ei bine, ce urmează trebuie să se spună acuma, nu? E destul să spun că ne-am întîlnit în secret de fiecare dată cînd am prins o ocazie, pînă am ajuns

aproape de Natchez.

Expresia lui se linişti pe cînd termina de povestit.

—Eu voiam să fugim pe ascuns, dar Estella voia binecuvîntarea mamei sale, astfel că i-a spus, gîndindu-se că bătrîna ar putea să se schimbe, cînd va vedea cît sîntem de îndrăgostiţi.

Sara oftă.

—*Señora* Perez nu s-a schimbat, nu-i aşa?

El scutură din cap.

—Nu. A încuiat-o pe Estella în cabina ei pînă am acostat, apoi şi-a luat toate măsurile de prevedere, încît n-am putut să ne spunem măcar la revedere. Pe vremea aceea, am fost furios pe Estella că nu s-a impus mamei sale, dar am ajuns să realizez că educaţia ei nu-i permitea să facă asta.

Se înfioră un moment apoi spuse gînditor:

—Nu ştiu, Sara, dar ai dreptate.

Ajunseră la furgonul ei şi amurgul cobora peste preerie. Peste tot în jurul lor, focurile de tabără fuseseră aprinse şi sunetul unei chitare singuratice rivaliza cu muzica greierilor şi a broaştelor. Pe negîndite, Garth se aplecă şi o sărută pe obraz.

—Mulţumesc, Sara, spuse el încet.

Ea privi spre el:

—Pentru ce?

El zîmbi:

—Pentru a fi fost atît de înţeleaptă.

Se îndepărtă, fluierînd încet.

Sara privi în urma lui pînă îi dispăru din vedere. Nu realiză că Rafael stătea de cealaltă parte a taberei, cîntărind din priviri scena, cu ochii îngustaţi.

Dimineaţa următoare, printre strigătele de Totu-i în ordine" ale căruţaşilor şi zăngănitul harnaşamentelor, cele două caravane se separară şi,

mergînd paralel, lăsară în urmă Council Grove. Toată lumea era odihnită şi nerăbdătoare să continue călătoria. Sara preferă să călărească în acea dimineaţă, în loc să călătorească în în trăsură. Nu voia ca buna dispoziţie să-i fie stricată de către *Doña* Josefina. Estella, totuşi, nu-şi putea permite luxul de a alege şi fu nevoită să ţină companie mamei sale.

Sara se simţea frustrată de acest lucru, pentru că era nerăbdătoare să-i vorbească tinerei spaniole despre Garth.

Señor Pino călărea lîngă Sara în timp ce Rafael călărea înainte şi înapoi de-a lungul şirului de furgoane, pentru a interveni acolo unde se iveau probleme. Preeria nesfîrşită tremura ca o mare de iarbă unduitoare, sălbatică şi fascinantă.

—Ne vom opri să luăm apă proaspătă la Big John' s Spring, la două mile de aici, spuse Señor Pino.

—Oh. Am crezut că vom face asta la pîrîul pe care tocmai l-am lăsat în urmă.

El ridică din umeri.

—Apa de la Spring este mult mai bună şi n-o să dureze mult.

Îi aruncă o privire piezişă şi apoi întrebă:

—Ce părere ai despre Señor Prescott?

Ea zîmbi.

—Pe lîngă faptul că-i sînt recunoscătoare pentru a-mi fi salvat viaţa, îmi place. Dar dumneavoastră, Señor Pino, îl găsiţi *simpatico*?

—*Si*, spuse el prudent. Totuşi, nu-l cunoaştem prea bine şi îl vom judeca atunci cînd o să-l cunoaştem, nu-i aşa?

Ea se uită la el.

—Îmi dau seama că n-am nici un fel de experienţă de viaţă, dar eu cred că are o inimă bună. Instinctul nu mă poate înşela atît de mult. La urma urmei, dumneavoastră şi Señor Rafael eraţi străini pentru mine şi eu m-am încrezut în amîndoi.

El zîmbi la aluzia ei prietenoasă.

—*Si, si,* ai dreptate, dar îmi fac griji pentru tine ca şi cum ai fi fiica mea.

Ajunsese să-i placă señorita cu păr argintiu foarte mult şi voia să o protejeze. Deasemenea se gîndea că ea ar fi soţia perfectă pentru Rafael şi n-ar fi vrut ca un alt bărbat s-o acapareze înainte de-a se ivi ocazia ca ei să se îndrăgostească unul de altul.

Începură să discute despre cei şase copii ai lui, toţi mari şi căsătoriţi şi avînd proprii lor copii. Sara le va preda nepoţilor lui şi voia să ştie totul despre ei.

Conversaţia lor se opri cînd ajunseră la izvor. Se-ntindea la picioarele unui deal abrupt, unde drumurile mergeau în sus şi împrejur. Apa nu prea adîncă şi cristalină scînteia în soare. De-a lungul malurilor era o vegetaţie deasă şi sălbatică. Oamenii coborîră cu găleţile şi butoaiele. Sara se înfioră la gîndul că un lup flămînd sau un sălbatic feroce ar putea fi ascuns în tufişurile dese, gata să se năpustească. Gînduri de acestea îi treceau din cînd în cînd prin cap. Totuşi, în curînd erau din nou la drum şi-şi uită teama.

Peisajul era cu-adevărat magnific, cu dealuri semeţe întinzîndu-se înaintea lor şi copaci gigantici de-a lungul pîrîului. Înainte de amiază, Sara văzu pe unul din oamenii din cealaltă caravană urcat în vîrful unui furgon de marfă, cu un bloc de desen pe genunchi. Privi la el mult timp, dar el părea extrem de concentrat asupra desenului pe care-l făcea. Curioasă să vadă care ar putea fi subiectul lui, avu sentimentul că ţinutul oferea nenumărate frumuseţi demne de a fi pictate.

Cînd se opriră să mănînce, Sara cugetă la faptul că Rafael o evitase din nou —abia dacă îi adresase cîteva cuvinte în acea dimineaţă. Discutase cu Señor Pino, dar avu un sentiment de dezamăgire. Se odihni împreună cu *señora* şi cu Estella sub umbrarul din prelată înjghebat la furgonul celor două Perez. Prietena ei nu era liniştită ca de obicei şi refuză

propunerea Sarei de a călări după-amiază.

După prînz, o ceată de Pawnee fu văzută în depărtare şi Rafael alergă în faţă, pentru a-l preveni pe Señor Pino.

—Am dat tuturor ordin să-şi ţină armele pregătite, pentru orice eventualitate, spuse el şi apoi privi la Sara.

—Cred c-ar fi bine să te întorci la trăsură, señorita. Oferă mai multă siguranţă.

Ochii Sarei se măriră:

—Crezi că vor ataca?

Rafael ridică din umeri.

—Probabil că nu, dar cel mai bine e să-ţi iei măsuri de prevedere.

Sara încuviinţă şi se întoarse la trăsură. Restul zilei, musafirii fiepoftiţi fură supravegheaţi cu îngrijorare. *Doña* Josefina se văită că probabil vor fi omorîţi şi n-o să-şi mai vadă casa niciodată. Estella şi Sara fură ocupate ca s-o consoleze.

Cînd se opriră pentru noapte, gărzi suplimentare fură puse în jurul caravanei, pentru a-i asigura paza, dar încă domnea un sentiment general de nelinişte.

După cină, Sara îşi oferi serviciile lui Juan la spălatul veselei, pentru a-şi distrage mintea de la situaţia tensionată. Tocmai ştergea farfurii, cînd o găsi Garth Prescott.

—Sper că nu te superi. Găsesc mult mai plăcută compania ta decît a indivizilor cu care călătoresc, spuse el cu un zîmbet.

—Mă bucur c-ai venit, Garth. Nervii mi-au fost încordaţi la maximum astăzi, şi-mi prinde bine o schimbare.

El luă o cîrpă şi-ncepu s-o ajute la ştersul vaselor.

—Nu-i lăsa pe indienii ăia să te sperie. Mi s-a spus că atacă foarte rar cînd nu sînt în superioritate numerică.

Sara îi întinse o altă farfurie şi strîmbă din nas:

—Nu mă refeream la ei —isteria *Doñei* Josefina pur şi simplu depăşeşte ce pot eu să îndur.

El dădu drumul unui hohot de rîs:

—Şi eu sînt mai îngrijorat de ea decît de sălbatici.

Sara termină cu ultima farfurie şi-şi puse cîrpa pe oblonul căruţei pentru a se usca.

—Presupun c-ar trebui mai curînd să ne fie milă de ea, decît s-o ţinem de rău; e atît de nenorocită.

—Adevărat, dar nenorocirea şi-o face cu mîna ei, adu-ţi aminte de asta, sublinie el, întinzîndu-i cîrpa.

—Am adus un pachet de cărţi. Nu ţi-ar place să-ţi petreci seara cu un joc-două?

Sara se bucură.

—O, ba da. Dar nu ştiu să joc. Trebuie să mă învăţaţi.

El zîmbi:

—Cu plăcere.

Juan le oferi masa lui de lucru şi se aşezară înviorăţi să joace. Garth alese pokerul şi-ncepu să-i arate regulile de bază ale jocului. Sara prinse uşor şi îi plăcu mult. El presără jocul cu anecdote amuzante din zilele petrecute pe vapoare. Timpul trecu repede şi, la asfinţitul soarelui, Garth îşi scoase ceasul de buzunar.

—În curînd trebuie să intru în serviciul de pază, aşa c-ar fi mai bine să mă întorc.

Adună cărţile şi îi zîmbi.

—Dacă ai să te simţi vreodată prea obosită ca să mai fii profesoară, ai putea deveni o jucătoare excelentă, la cît de repede prinzi.

—Am să-mi amintesc asta, glumi ea. Îţi mulţumesc pentru seara asta plăcută. Am fost atît de absorbită, încît nu m-am gîndit un moment la Pawnee.

El se oferi s-o conducă la furgonul ei, dar ea refuză, luîndu-şi rămas bun acolo. Juan se întoarse de la serviciul de pază şi începu să amestece aluatul de porumb pentru pîinea de a doua zi. Turnîndu-şi o cană de cafea, Sara îi spuse noapte bună şi porni spre

furgonul ei.

La jumătatea drumului, îl întîlni pe Rafael trecînd prin îngrăditură. Acesta se opri la un pas de ea.

—Aţi avut o seară plăcută, tu şi Señor Prescott?

Întrebarea lui conţinea un reproş foarte puţin ascuns şi fata se uită surprinsă la el:

— Da, a fost foarte plăcut. E ceva rău în asta, señor?

El ridică din umeri.

— E un jucător de meserie şi aceştia nu sînt consideraţi prea respectabili. Pur şi simplu nu vreau să faci o greşeală, señorita. Oamenii nu sînt întotdeauna ceea ce par a fi.

Sara zîmbi.

— Señor Pino mi-a dat deja sfatul ăsta părintesc, Don Rafael, dar cred că nici unul din voi nu trebuie să-şi facă griji. Garth n-are nici un fel de intenţii neonorabile, sînt convinsă.

Rafael se simţi puţin jignit, auzind-o folosind prenumele bărbatului într-un mod atît de familiar. În mintea lui, ea era frumoasă şi naivă şi n-avea de unde şti că unii bărbaţi folosesc maniere frumoase şi cuvinte mieroase pentru a-şi ademeni victimele. În afară de a o opri să-l mai vadă pe Prescott, nu putea opri prietenia lor.

— Sper că eşti bine, *niña*. Aş vrea să previn necazurile.

Zîmbetul Sarei se stinse la auzul cuvintelor lui reci şi o străfulgerare de mînie îi coloră obrajii.

—Eşti patronul şi nu tatăl meu. Nu văd cu ce drept mi-ai alege prietenii.

Erau rare momentele cînd ea arăta supărată, cu-atît mai puţin cele în care ea-şi exprima supărarea şi această ieşire îi strecură lui Rafael un fior de teamă în inimă. Deja îi păsa atît de mult de acest Garth Prescott? Se înclină uşor în faţa ei:

—N-am nici un drept să mă amestec, ai dreptate, spuse el rigid.

Sara se simţi dezamăgită că el a dat înapoi atît de uşor. Pentru un moment, sperase că e gelos, dar acum realiza că pur şi simplu voise să fie autoritar. Părea să nu-i pese de ea altfel decît ca angajată. Întorcîndu-se spre el cînd ajunseră la furgon, îi puse mîna pe braţ.

—Nu. Îmi pare rău, señor. Ai cele mai bune intenţii în legătură cu mine şi eu am fost necuviincioasă.

Vocea ei catifelată îi frînse inima, în timp ce atingerea ei îi ardea braţul ca un fier înroşit. Fără să-şi dea seama, începu să-i dezmierde faţa cu degetul, urmînd deliçata linie a gurii:

—Mă temeam că eşti mult prea încrezătoare, *niña*, pentru că ai un suflet pur. Ai grijă, da?

Vocea lui se îneca de emoţie în timp ce se apleca spre ea; apoi însă se controlă şi-şi îndreptă spatele. Lăsîndu-şi mîna în jos, spuse:

—Închide prelata de la furgon în noaptea asta, señorita, e mai sigur, cu Pawnee-ii ăştia prin preajmă.

După aceea, se-ntoarse şi plecă.

Sara se uită la el cum se îndepărtează şi se întrebă dacă greşeste ea sau era gata să o sărute din nou.

Caravana ajunse la Cottonwood York în seara următoare. Sara îşi petrecuse noapteà trecută gîndindu-se la Rafael şi fusese în acelaşi timp neliniştită din cauza indienilor. Umerii i se lăsaseră şi faţa îi era palidă de oboseală, în timp ce coborî din trăsură şă-şi dezmorţească picioarele. Estella şi mama ei o urmară ajutate de Felipe.

—Altă tabără nenorocită, se plînse *Doña* Josefina, privind în jur.

Sara dezaprobă în tăcere, dar se abţinu de a spune ceva. Preeria avea propria-i frumuseţe, dacă cineva

ştia s-o privească —valurile moi de iarbă, trandafirii sălbatici... şi erau aproape întotdeauna cursuri de apă şerpuindu-şi meandrele printre dealurile presărate cu copaci.

—La urma urmelor, acei Pawnee au plecat azi, *Madre*, spuse Estella.

—Vino, Estella, trebuie să m-ajuţi să merg. Am înţepenit în trăsură, comandă bătrîna, ignorînd încercarea fiicei de-a crea bună dispoziţie.

Văzîndu-l pe Alonzo traversînd tabăra cu găleţile în mînă, Sara fugi să-l ajungă.

—Am să te ajut, Alonzo, se oferi ea, în timp ce mergeau împreună spre pîrîu.

El zîmbi, acomodat acum cu prezenţa ei în jurul furgonului de gătit.

—*Si*, señorita. Poţi duce gamela, dar nu o găleată plină, avertiză el.

Sara ridică sceptic din sprîncene cînd întrebă:

—Eşti sigur că n-o să fie nici asta prea grea pentru mine?

El zîmbi.

—Cred că îţi baţi joc de mine, nu-i aşa?

Sara rîse.

—*Si*. Toţi mă tratează ca pe o floare de seră, dar eu sînt foarte puternică.

Alonzo se opri la malul apei pentru a umple prima găleată.

—Don Rafael nu vrea să păţeşti ceva, *niña*. A dat ordine să nu faci treburi grele.

Sara îl privi printre gene. Rafael? Intervenea în cele mai mărunte probleme, gîndi ea iritată. N-o credita nici cu o urmă de judecată sănătoasă? Întorcîndu-se la problema actuală, îi întinse lui Alonzo a doua găleată.

—Înţeleg. Ei bine, nu vreau să ai necazuri din cauza mea, aşa c-am să mă port cum trebuie, promise ea.

El îşi scoase cureluşa gamelei din jurul gîtului şi o umplu pentru ea. Apoi începură să urce malul înclinat

al pîrîului. Cînd ajunseră la nivelul cîmpiei, Sara privi şi arătă spre vest:

—Ce-i asta?

El privi scrutător. spre obiectele întunecate, un moment, apoi rînji:

—Bizoni, señorita. Asta e *muy bueno*, vom avea carne la masă!

Entuziasmul lui era molipsitor, în special cînd Sara întrevăzu o schimbare în meniul lor monoton.

—Crezi că sînt mulţi, Alonzo? Probabil că turma asta are să plece, spuse ea dintr-o dată nerăbdătoare la perspectiva unei mese bune.

—Trebuie să-l înştiinţăm pe Don Rafael.

Se grăbiră înapoi spre tabără şi Sara se oferi să-l găsească pe Rafael.

—*Si*, şi eu voi duce vestea celorlalţi, fu de acord Alonzo cînd se despărţiră.

Sara îl găsi pe Rafael cu mica lui turmă de vite, vorbind cu *vaqueros* care aveau grijă de ele. Erau mult în spatele caravanei şi Sarei i se tăiase respiraţia cînd ajunse la ei.

Rafael îşi ridică privirea cînd îşi auzi numele şi o văzu alergînd spre el. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi cîteva şuviţe îi scăpaseră din părul lung, împletit la spate. Temîndu-se că s-a întîmplat ceva rău, se grăbi să-i iasă în întîmpinare.

—Ce s-a întîmplat, *niña*? Ai păţit ceva? întrebă el îngrijorat, luîndu-i mîinile între ale lui.

Sara negă, trăgîndu-şi răsuflarea.

—Am văzut bizoni, señor, dincolo de pîrîu. Alonzo i-a înştiinţat pe ceilalţi şi eu am venit să te găsesc.

El zîmbi la entuziasmul ei, uşurat totodată că nu era vorba de ceva rău.

—E o veste bună, *si*! După privirea ta pot să văd că eşti sătulă de mereu aceeaşi mîncare, nu-i aşa?

Ea rîse şi aprobă:

—Foarte.

El îi luă braţul şi porniră spre caravană.

—Înainte să se întunece, probabil că vom avea carne proaspătă.

—Am să-l ajut pe Juan să pregătească o mică ceremonie, spuse Sara, cu ochii ei albaştri sclipind. Vom avea şi muzică şi dans.

El îşi plecă privirea spre faţa ei cuprinsă de animaţie şi se simţi foarte conştient de atracţia ei. La gîndul de-a o strînge în braţe în timpul dansului, simţi învăluindu-l un val de căldură. Un mic zîmbet îi arcui buzele.

—Şi-mi vei rezerva majoritatea dansurilor mie, *niña*?

Ea se îmbujoră, în timp ce bătăile inimii ei se accelerară. Privirea ochilor lui negri o devora şi ea simţi că-şi pierde cumpătul. Plecîndu-şi ochii, murmură.

—Voi fi fericită s-o fac, señor.

Apoi ajunseră la cai şi Rafael o asigură:

—Sînt bizoni.

Se urcă pe armăsarul pe care i-l ţinea Juan şi, fără să privească înapoi, ceru *vaqueros*-ilor să-l urmeze.

Sara simţi un fior de entuziasm privind la oamenii care plecau călare. Era un zîmbet ascuns pe faţa ei în timp ce se îndrepta spre furgonul de gătit.

Estella şi Sara mergeau împreună de-a lungul şirului de ajutoare de bucătar şi Juan împreună cu aceştia le umpleau farfuriile cu friptură de bizon, plăcintă de porumb, fasole, orez şi agrişe. Sara hotărî rîzînd că era o masă potrivită pentru o regină. Vînătorii se întorseseră triumfători după ce se întunecase bine. Trei bizoni fuseseră ucişi, jupuiţi şi tranşaţi.

După ce mai devreme îl ajutase pe Juan la pregătirea mesei, Sara se retrăsese în furgonul ei

pentru o baie caldă şi se spălase pe cap. Îşi pusese o rochie din tafta albastră şi se stropise din belşug cu parfum de lavandă. Părul ei lung, argintiu, era legat cu o panglică albastră şi lăsat să cadă pe spate.

Sara mai ceruse apă caldă pentru Estella, apoi o aduse pe fată pentru a face şi ea o baie plăcută. Oferta ei nu era totuşi o simplă amabilitate, pentru că avea în minte şi nişte planuri. Următorul lucru pe care-l făcu, fu să dea instrucţiuni lui Jose să călărească pînă la cealaltă tabără şi să-i invite pe membrii ei la petrecere.

Mese improvizate fură aşezate în interiorul cercului de furgoane şi cele două tinere femei se îndreptară spre cea deja ocupată de *Doña* Josefina. Bătrîna îşi devora mîncarea cu poftă şi îşi ridică privirea spre ele cînd cele două tinere se aşezară.

— Friptura asta e tare. Trebuie să fi fost un bizon bătrîn, comentă ea printre înghiţituri.

Estella şi Sara îşi zîmbiră reciproc pe deasupra mesei. Señor Pino şi Rafael tocmai li se alăturaseră cu farfuriile pline, cînd Sara îi văzu pe oamenii de la caravana vecină sosind în tabără. Se scuză şi se grăbi să-i întîmpine, în timp ce Rafael îi privea gestul încruntat. După ce vorbi un moment cu ei, ea se întoarse să-şi reia locul.

— Sper că nu te superi, Don Rafael, dar i-am invitat pe Garth şi pe ceilalţi să împartă cu noi cina, spuse ea repede, observînd grimasa care-i apăruse pe faţă.

Înainte ca el să poată spune ceva, *Doña* Josefina vorbi:

— ţi-ai depăşit atribuţiile, fetiţo. Poziţia ta este aceea a unei servitoare la casa Delgado şi, aşa stînd lucrurile, nu ai nici un drept.

Ochii lui Rafael se îngustară.

— Cu riscul de a fi nepoliticos, *Señora* Perez, trebuie să vă corectez. Sara nu e o servitoare şi nici

n-o să vă permit să o trataţi ca atare.

Sara tocmai se pregătea să vorbească ea însăşi, cînd Rafael îi luase apărarea. Intervenţia lui îi atenuă supărarea pricinuită de cuvintele tăioase ale bătrînei.

Gura *Doñei* Josefina se îngustă cu nemulţumire.

—Care e poziţia ei, pot să vă întreb?

Privirea lui Rafael se odihni o clipă asupra fetei.

—E aceea a unui funcţionar valoros.

Sara privi de la Rafael la *Doña* Josefina.

—Nu apreciez gestul de a vorbi despre mine ca şi cum n-aş fi de faţă.

Demnitatea ei calmă îl determină pe *Señor* Pino să intervină.

—Invitaţia a fost un gest generos din partea *señoritei*. Hai să ne bucurăm de serata asta, bine? N-or să fie multe ocazii în timpul călătoriei pentru astfel de petreceri.

Tonul lui conciliator împrăştie încordarea: *Doña* Josefina pufni pe nas şi se întoarse la mîncarea ei, fără altă vorbă. Totuşi, pentru Sara, seara îşi pierduse strălucirea. Imediat după ce termină de mîncat se scuză şi se întoarse în furgonul ei pentru un scurt răgaz.

Rafael o urmă şi o găsi stînd şi privind umbrele preeriei. Îi puse o mînă pe umăr.

—Îmi pare rău pentru ce-a spus *Señora* Perez, se scuză el.

Sara se încordă la atingerea lui.

—Nu-mi pasă de ce crede ea. Dar pot să spun că tu ai fost nemulţumit de faptul că i-am invitat pe ceilalţi, spuse ea.

El o întoarse spre el, ridicîndu-i bărbia cu degetul pentru a privi în ochii ei.

—Nu-i asta... pur şi simplu te vreau pentru mine însumi, admise el cu voce întretăiată.

Expresia Sarei se îndulci şi ea se trase mai aproape de el, pentru a-şi pune mîinile pe pieptul lui.

— E adevărat? Voiam ca petrecerea să fie deosebită... pentru toţi, adăugă visătoare, gîndindu-se la Garth şi Estella.

Rafael o cuprinse în braţe fără să vrea şi-şi simţi spatele încordat. Frumuseţea ei era îmbătătoare şi firea ei atît de bună, încît simţea nevoia s-o protejeze de orice durere. Cu tristeţe, realiză că el era cel care-i provoca durere. Nu voia s-o rănească; atîta doar că nu voia să se mai lege sentimental de vreo femeie. Motivaţia raţională era corectă, dar femeia caldă şi seducătoare pe care o ţinea acum în braţe îi devasta simţurile.

— Fiecare moment pe care-l petrec împreună cu tine e deosebit, *niña*, şopti el încet, în timp ce mîinile lui îi mîngîiau spatele în cercuri lente, iar parfumul ei îmbătător îi umplea nările.

Aceste cuvinte dulci, tandre, erau ca un balsam pentru sufletul ei, în timp ce mîinile lui, pe care le simţea atingînd-o, îi trimiteau unde calde de plăcere de-a lungul coloanei. Chiar dacă nu înţelegea prea mult despre relaţiile dintre un bărbat şi o femeie, ştia că avea nevoie să fie în braţele lui Rafael în această noapte caldă, plină de stele. El o făcea să se simtă o femeie dorită şi ea dori ca el să-i ofere mai mult din dragostea sa —fie că era bine sau nu.

Îi cuprinse faţa cu mîinile sale puternice şi i-o ridică. Gura lui o acoperi pe a ei cu lăcomie şi limba lui pătrunse printre buzele ei întredeschise.

Inima ei începu să bată nebuneşte şi-i cuprinse cu mîinile mijlocul. El se mişcă seducător spre ea şi o pasiune fremătătoare se aprinse în ea, fără ca Sara să o poată încă înţelege.

— *Mi alma*, te doresc, şopti el sugrumat, pe cînd sărutările sale fierbinţi coborîră pe gîtul ei.

Mîinile Sarei se ridicară pentru a se afunda în părul lui bogat, negru, în timp ce buzele lui îi atingeau rotunjimile sînilor deasupra corsajului. Îşi pierdu

răsuflarea de plăcere cînd el o ridică şi-şi îngropă faţa în pielea ei înmiresmată.

—O, Rafael, şopti ea, şi eu te vreau.

Sunetul rîsului şi-al vocilor din cealaltă parte a vagonului îl făcu să-şi recapete luciditatea. Lumea din jurul lor fusese uitată pentru cîteva momente, în spasmele pasiunii, dar patima lui începu să se răcească atunci cînd realiză că oricine putea veni să dea peste ei. Lăsînd-o să alunece jos, îi atinse uşor faţa şi-i zîmbi chinuit.

—Mă faci să uit de mine, *niña*.

Sara îi privi intens faţa, încercînd să-i înţeleagă adevăratele sentimente, dar masca lui enigmatică era din nou la locul ei.

—Tot eu sînt vinovată... Dar, Rafael, sînt confuză în pri...

El îi puse un deget pe buze pentru a-i opri cuvintele.

—Cîndva o să stăm de vorbă, dar nu acum. Avem musafiri, îţi aduci aminte?

Adevărul era că nu avea răspunsuri în acel moment. Sentimentele sale erau noi şi confuze, încă nu ştia ce simte. Cum ar putea să-i explice ei ceva?

Îi netezi părul şi o luă de mînă.

—Vino, am auzit cîntînd chitarele. Tu şi cu mine vom avea primul dans, nu-i aşa?

Ea încuviinţă şi-l lăsă s-o conducă înapoi la petrecere. Mesele fuseseră îndepărtate pentru a se obţine spaţiu de dans. Sara le văzu pe *Doña* Josefina şi Estella stînd pe scaune. Ochii bătrînei îi zăriră şi îi privi ca un şoim vigilent cînd Sara şi Rafael îşi croiră drum prin grupul de oameni, mînă în mînă, spre o masă pe care fuseseră puse băuturile.

Sara ignoră privirile crunte ale bătrînei. Ea acceptă un pahar de vin de la Juan, care servea peste masă.

—*Gracias*, Juan. N-am ştiut c-o să avem vin bun ca să meargă mai bine sărbătoarea noastră, îl tachină ea,

vorbind cu dezinvoltură.

El rîse satisfăcut:

—*Señor* Pino a ordonat să desfac un mic butoi cu ocazia asta.

Rafael spuse cu voce scăzută:

—Să ai grijă ca nimeni să nu aibă prea mult, Juan. Trebuie să fim atenţi, în caz că Pawnee-ii se întorc.

Juan încuviinţă.

—*Si, Señor* Pino m-a avertizat şi el, spuse el şi-i umplu din nou lui Sara paharul, înainte ca ei să se-ndepărteze prin mulţime, oprindu-se spre a schimba din cînd în cînd cîte un cuvînt cu cineva. Mîna puternică a lui Rafael pe cotul ei era liniştitoare şi ea începu să se simtă veselă şi fericită, uitînd de bătrînul balaur care o privea.

Înainte de a apuca să danseze, Garth Prescott, împreună cu un om scund şi chel, se apropie de ei. Jucătorul era, ca de obicei, impecabil îmbrăcat, cu pantaloni negri, o cămaşă albă şi o vestă de brocart.

—Bună seara, Sara, *Don* Rafael. Mulţumim că ne-aţi invitat să petrecem împreună la serata voastră.

Se întoarse spre însoţitorul său.

—Acesta este Matt Harrigan. E artist.

Sara le zîmbi ambilor bărbaţi.

—Mă bucur să vă cunosc Mr.Harrigan. V-am văzut desenînd zilele trecute şi m-am întrebat care-ar putea fi subiectul dumneavoastră.

Pantalonii cafenii şi cămaşa albă ale bărbatului erau curate, dar boţite, ca şi cum ar fost făcute ghem înainte de a fi îmbrăcate. Ochelarii lui cu rame de sîrmă i se odihneau pe rădăcina nasului, în timp ce o privea intens.

—Mi-ar place să vă pictez pe dumneavoastră înainte de-a ajunge la Santa Fé, sau cel puţin să vă fac vreo cîteva schiţe preliminare, spuse el.

Sara clipi la auzul acestei declaraţii neaşteptate.

—Ei bine... presupun că da, bîlbîi ea.

Garth rîse.

—Poţi să fii sigură. Omul ăsta n-are altceva în cap decît pictura. Vede peste tot doar subiecte.

Sprîncenele negre ale lui Rafael se înălţară.

—Am înţeles că vrei să pictezi indieni?

Harrigan încuviinţă înfocat.

—O, da, e cea mai mare ambiţie a mea, dar îmi plac subiectele neobişnuite şi tînăra lady de aici este atît de frumoasă şi părul ei argintiu, ei bine, e minunat!

Sara roşi la complimentele lui exagerate.

—Sînt flatată, Mr.Harrigan şi, da, cred c-ar fi nostim, acceptă ea cu un zîmbet.

—Vreau exact zîmbetul ăsta cînd am să te desenez, spuse el repede, devenind chiar agitat. E o trăsătură a feţei tale care e un amestec între nevinovăţia unui copil şi senzualitatea feminină. Trebuie să prind asta.

Rafael se încruntă şi Garth rîse din nou.

—Nu te supăra pe el, Sara. Se uită la tine cu ochi de artist.

Matt Harrigan privi un moment încurcat, apoi se încruntă:

—Bineînţeles, Prescott! Cum altfel m-aş putea uita la ea?

Sara rîse, pierzîndu-şi stînjeneala. Părea inocent. Începu s-o bată la cap în privinţa momentului cînd ar putea avea prima şedinţă, cînd Alonzo se apropie de Rafael şi îi vorbi grăbit. Rafael îi spuse:

—Trebuie să văd ceva, dar mă întorc repede.

Sara încuviinţă şi continuă să discute cu artistul.

Cînd Rafael se îndepărtă, îi şopti lui Garth:

—Ai reuşit să vorbeşti cu Estella?

El scutură din cap.

—Paza ei personală n-o părăseşte nici o clipă şi nu cred că-i va fi permis să danseze cu mine.

Sara luă încă o înghiţitură de vin şi se uită gînditoare la el.

—Trebuie să fie o cale, dar nu o ştiu.

El rise.

— Tu mă inviți pe mine la dans, ca să poți plănui, nu-i așa?

Ea ridică inocent din sprîncene:

—Cum ți-a venit ideea asta?

—E o intuiție, spuse el.

Harrigan, neinteresat de conversația mondenă, îi părăsi. Muzicanții începură o baladă și Sara își termină vinul dintr-o înghițitură. Îi dădu paharul gol lui Jose, care tocmai trecea atunci. Se întoarse apoi spre Garth și un licăr poznaș trecu prin ochii ei albaștri.

— Trebuie să-i adormim întîi bănuielile, cred. Dansează cu mine, îi ordonă ea.

El nu-i puse întrebări, dar zîmbi și se conformă. În timp ce se mișcau în ritmul muzicii, Sara explică:

— Dacă ea o să creadă că ești interesat dé mine, n-are să rămînă tot timpul lîngă Estella. Atunci ai să ai o șansă să stai de vorbă cu ea.

Garth rîse la vederea surîsului ei nesigur:

—Poate, Sara, dar cred că vinul ți s-a suit la cap.

Sara se uită pieziș la el:

—De unde ți-a venit ideea asta trăznită?

Își simți mintea puțin tulbure, dar se simțea atît de bine, încît n-avea importanță. Scrută grupul de oameni în căutarea lui Rafael, întrebîndu-se deodată de ce nu s-a întors. Apoi îl văzu stînd lîngă scaunul lui Estella, vorbind cu ea. Cînd tînăra spaniolă se ridică pentru a dansa cu el, Sara simți un val de gelozie. Rafael trebuia să danseze primul dans cu ea! Privi spre celălalt cuplu peste umărul lui Garth, dar Rafael nici măcar nu se uita în direcția ei.

Cînd melodia se termină, își simți sufletul ca de plumb. Sugeră lui Garth să mai ia un pahar de vin.

—E îngrozitor de cald, se plînse ea.

Sprîncenele lui se ridicară la cererea ei, dar o conduse la masa cu aperitive. Ea sorbi vinul de Madeira încet, în timp ce privea la Rafael conducînd-o

pe Estella ca să danseze un flamenco. Oamenii de pe margini băteau din palme şi strigau, încurajînd cuplul de dansatori. Arătau potriviţi unul cu altul, gîndi Sara, paşii lor mergînd aproape perfect. Garth şi Sara erau amîndoi încruntaţi cînd muzica se opri.

Jose îşi făcu drum spre Sara, cu pălăria în mînă, ca s-o întrebe dacă n-ar vrea să danseze cu el. Fără ezitare, ea acceptă.

—Da, cred că da. Dar eu nu sînt atît de desăvîrşită ca *Doña* Estella.

El rîse larg.

—Am să te-nvăţ cu plăcere cîţiva paşi, *señorita.*

Se duseră spre mijlocul cercului şi muzicanţii începură un nou flamenco. Cu răbdare, Jose o conduse cîţiva paşi şi, curînd, Sara începu să înveţe. Carlos fu următorul, apoi şi ceilalţi doriră să danseze cu ea. Erau deosebit de politicoşi, dar, după cîteva dansuri, ea îi refuză rîzînd pe ceilalţi.

Garth îi dădu un alt pahar cu vin şi zîmbi.

—Eşti frumoasa balului, Sara. Dacă ai să continui să fii atît de îndatoritoare, bărbaţii vor aranja cîte un *fandango* în fiecare noapte.

Luînd o batistă din buzunar, ea îşi tamponă transpiraţia de pe faţă.

—Asta nu pentru c-aş fi atît de populară, dar sînt singurul partener feminin, Garth.

Îşi sorbi vinul, adăugînd:

—*Doña* Josefina nu pare a fi dispusă să le ţină companie.

Garth zîmbi la acest gînd.

—Adevărat. Şi nici nu-i va da voie Estellei să danseze cu vreun *vaquero.*

Păru mai bine dispus după asta.

Privirea lui Sara se-ndreptă spre cealaltă fată. Rafael era acum aşezat lîngă ea, făcînd conversaţie. Părea foarte atent la cele două femei şi nu s-a apropiat nici măcar o dată de ea pentru un dans. Oare visase

schimbul de intimități pe care-l avuseseră mai devreme? Sărutul? Spusese c-o vrea doar pentru el în seara asta. În aparență, fuseseră doar vorbe goale. Deodată se simți foarte obosită. Punîndu-și paharul pe masă atinse brațul lui Garth.

—Mulțumesc pentru c-ai venit, Garth. Cred c-am să merg la culcare, nu mă simt prea bine.

Ridică îngrijorat din sprîncene.

—Pot să fac ceva?

Scutură din cap și îi păru imediat rău, de teamă că va părea amețită.

—Nu, pur și simplu mi-e somn.

El îi ridică mîinile și i le sărută.

—Am avut o seară foarte plăcută, chiar dacă planurile tale n-au mers, spuse el și încercă să zîmbească.

Sara se îndreptă spre furgon și se dezbrăcă pe întuneric. Lumea se învîrtea cu ea și o transpirație lipicioasă îi năpădise corpul. Nu-și putea da seama care era cauza, dar simți nevoia să se țină cu mîinile de marginea patului cînd se întinse în el. Se afundă, cu mintea ei amețită, într-un somn invadat de gînduri tulburătoare referitoare la Rafael.

Capitolul 6

De cîtăva vreme Sara auzea scîncete. Cînd se forţă să-şi deschidă ochii, realiză că era chiar ea cea care scîncea. Dureri ciudate îi strîngeau stomacul şi o ameţeală dezgustătoare îi făcea mintea să plutească. Trezindu-se de-a binelea, sări din pat şi fugi afară exact la timp pentru a se elibera de conţinutul amar al stomacului.

Cînd greaţa îi scăzu, se sprijini obosită cu spatele de furgon şi bău apă, cu înghiţituri mari.

— M-am temut că are să se-ntîmple asta, *niña*, spuse o voce adîncă lîngă ea, făcînd-o să tresară.

— Rafael! Cred c-am să mor, murmură ea răguşit, după ce privi împrejur şi-l văzu chiar lîngă ea. De unde vii?

El strecură o mînă în jurul ei şi-i spuse:

— Am fost de gardă. Crezi că ţi-ai revenit?

Ea scutură din cap şi se sprijini de el:

— Da, spuse ea deprimată.

El o ajută să se întoarcă în furgon şi spuse liniştit:

— Mă întorc imediat cu ceva care o să-ţi

folosească.

După ce plecă, Sara își spălă fața și-și clăti gura cu apă. Scoase o rochie curată din cufăr și se schimbă. Efortul o obosi și se întinse în pat să-l aștepte. Nu știa ce leac ar fi posibil să găsească el pentru a-i ameliora greața, dar chiar și numai gîndul la asta era reconfortant.

Nu după multă vreme, Rafael urcă înăuntru și se așeză pe patul ei.

—Uite, *niña*. Ridică-te și mănîncă astea încet.

Cînd se ridică, văzu că el îi adusese pișcoturi. Împingîndu-le într-o parte, ea protestă:

—Nu pot mînca nimic, Rafael! Pur și simplu are să-mi vină înapoi.

—Crede-mă, Sara. Âsta e remediul pentru prea mult vin, spuse el cu un zîmbet.

—Vai, Doamne! suspină ea. De asta mă simt rău?

El zîmbi:

—Mă tem că da. Ți se pare că-ți dă viață, dar ajungi să nu-ți mai dorești asta cînd s-a terminat.

Sara gemu din nou și ciuguli dintr-un pișcot, mestecînd încet. După ce înghiți, mușcă o bucată mai mare, apoi termină două pișcoturi. În sfîrșit, se uită la el și se scuză:

—Îmi era sete, *señor*, și n-am băut mult.

—Nu cred că ești obișnuită să bei vin, și-apoi, n-ai mîncat nimic la cină. Cînd stomacul e gol, vinul acționează asupra capului mult mai repede. Te simți mai bine acum?

Ea încuviință și apoi își adună curajul pentru a întreba:

—De ce n-ai dansat cu mine în seara asta?

El ezită un moment.

—Îți făcea plăcere compania lui *Señor* Prescott și n-am vrut să te deranjez.

—Te-am așteptat să te întorci! Cînd m-ai sărutat mai devreme, m-am gîndit... ei bine, m-am gîndit că

înseamnă ceva pentru tine, spuse ea, capabilă să-şi exprime îndoielile datorită întunericului.

Rafael avu o senzaţie de leşin la auzul simplului adevăr. Se simţea ca un şarpe profitînd de naivitatea fetei, dar nedecis în mod constant în privinţa ei. Şi cînd era lîngă el, nu se putea opri să o atingă. Îi luă o mînă într-ale sale:

—Eşti foarte atrăgătoare, Sara, şi eu sînt un bărbat căruia îi place frumuseţea. Îmi pare rău dacă te-am lăsat să crezi că e ceva mai serios. Sînt vinovat pentru că nu m-am făcut înţeles.

Explicaţia lui o lăsă şi mai încurcată. Suspină.

—Vrei să spui că săruturile dintre un bărbat şi o femeie nu înseamnă nimic? Săruţi orice femeie ţi se pare atrăgătoare, *señor*?

El oftă neauzit. Ce trebuia să facă? Ea avea nevoie de un protector, dar realizase că sarcina asta e imposibilă pentru el, cînd, mai tîrziu, toate gîndurile lui erau doar de a face dragoste cu ea.

—Nu-i asta exact ceea ce voiam să spun, şi nu, nu sărut fiecare femeie care mi se pare atrăgătoare, explică el răbdător. Uneori există un anume sentiment deosebit între un bărbat şi o femeie şi ei sînt atraşi unul către celălalt.

Căldura mîinilor lui acoperind-o pe a sa îi accelera pulsul.

—Ca în cazul nostru? Cînd mă săruţi, mă simt minunat. Şi simt că leşin atunci cînd mă atingi, Rafael, ca acum. Asta e ce vrei să spui? întrebă ea cu seriozitate.

Ea atinsese o coardă care vibra în el, dar îşi reprimă dorinţa de a o lua în braţe. În afara faptului că avea de gînd să-şi continue rolul asumat de protector, nu intenţiona să se distreze cu ea. Ea merita mai mult. Respirînd adînc, spuse:

—*Si*, dar nu putem continua cu săruturile şi atingerile. O să ducă la alte lucruri... şi eu nu pot să-ţi

loc nici o promisiune.

În întunericul dens din furgon, Sara nu putu vedea expresia lui, dar în vocea lui simți o urmă de durere.

—De ce, Rafael? E altcineva la care ții?

El ezită un moment.

—*Si*, spuse el încet, nu sînt liber.

Lăsînd brusc mîna ei, se ridică.

—Trebuie să mă întorc la postul meu acum.

Răspunsul lui o rănise mai mult decît putuse ea să-și imagineze. Fără ca Sara să-și fi dat seama, sentimentele față de el deveniseră mai puternice cu fiecare zi care trecea, și acum se simțea abătută și părăsită în bătaia tuturor vînturilor. Cine era acea altă femeie? Și cum putea el s-o sărute pe ea, dacă ținea atît de mult la o altă persoană?

—*Gracias, señorita*, spuse Juan, cînd Sara îi întinse ultima bucată de carne de bizon pentru a o agăța deasupra grătarului, la uscat. Focurile au fost acoperite, astfel încît carnea să se afume încet. Caravanele s-au oprit pentru o zi ca să conserve excesul de carne și să facă unele reparații urgente.

Sara își spălă mîinile și părăsi furgonul de gătit. Se îndreptă spre furgonul prietenei ei, avînd nevoie de companie. Estella stătea singură sub umbrarul de prelată înjghebat pe una din laturile furgonului lor de dormit. Ea lăsă lucrul de mînă să-i cadă în poale cînd Sara se apropie.

—Vino și stai cu mine puțin, Sara, o încurajă ea.

—Mama ta doarme? întrebă Sara, privind în jur.

—*Si*, ea nu poate fără siesta ei, dar eu nu eram obosită.

—Ce-ai spune să ne plimbăm puțin? Mi-ar prinde bine puțină mișcare, sugeră Sara, ajustîndu-și panglica pălăriei.

Estella acceptă cu promptitudine şi-şi înfăşură eşarfa brodată pe cap ca s-o protejeze de soare. Nu bătea vîntul şi cerul era greu şi fierbinte. Merseră împreună înspre rîu.

Estella îşi făcea vînt cu evantaiul pentru a se răcori puţin. Îşi drese glasul şi spuse nervos.

—*Madre* e foarte supărată pe tine, Sara. Am vrut să te avertizez de asta înainte s-o întîlneşti. E supărată şi pe mine din pricina lui Garth.

Sara încuviinţă.

—Asta nu mă miră, Estella. Şi presupun că n-ar fi trebuit să mă privească, dar voi doi păreaţi atît de nenorociţi. Pur şi simplu am vrut să aveţi o şansă. Garth mi-a spus că voi voiaţi să vă căsătoriţi, dar mama ta a fost împotrivă.

Fata suspină:

—E adevărat... eram foarte îndrăgostiţi. Nu-mi dădusem seama că ţin încă la el, pînă nu l-am revăzut.

—Cred că-i un om onorabil. Am văzut o bunătate autentică în ochii lui.

—Problema nu e integritatea lui. Părinţii mei mi-au ales un soţ din rangul nostru. Totul a fost hotărît acum cîţiva ani, şi aştept să mă căsătoresc la scurt timp după întoarcerea noastră la Santa Fé, explică ea cu un tremur în glas. Cînd m-am îndrăgostit de Garth, aveam cincisprezece ani, şi nu ştiam despre această logodnă. Părinţii mei nu s-au gîndit că ar fi necesar să-mi spună şi mie pînă cînd va veni momentul căsătoriei.

Sara o opri cu o mînă mîngîietoare pe braţ:

—Îmi pare rău şi înţeleg ce vrei să spui. Tatăl meu era în curs de-a căuta un soţ potrivit pentru mine cînd a murit. Presupun că n-aş fi avut mare lucru de spus în această privinţă.

În ochii lui Estella erau lacrimi cînd spuse:

—Partea cea mai rea e că viitorul meu soţ e destul de bătrîn ca să-mi fie bunic!

—Draga de tine! Oare cum pot să-ţi facă aşa ceva?

Sara o simpatiza pe prietena ei. Își putea imagina această adorabilă tînără fată dată unui bătrîn. Asta îi aducea aminte de Jonas Farber și se cutremură fără să vrea.

Ajunseră în vîrful ridicăturii de pămînt care se întindea de-a lungul pîrîului. Sara văzu o siluetă singuratică la baza dealului, lîngă un arbust de bumbac. Simți o tresărire de provocare cînd îl recunoscu pe Garth Prescott. Cealaltă fată încerca să-și aducă emoțiile sub control și nu observă.

Sara o strînse de braț:

— Ai încredere, Estella. Soarta încă poate să-ți pregătească ceva mai bun. La urma urmelor, nu cred că reîntîlnirea ta cu Garth e o coincidență. Poate fi destinul.

Cu blîndețe, o îndreptă spre locul unde stătea Garth.

— Du-te și vorbește cu el. Am să vin mai tîrziu, astfel c-o să putem să ne întoarcem în tabără împreună.

Estella își tamponă ochii cu o batistă și zîmbi:

— *Gracias, amiga.*

Sara se îndreptă spre cealaltă caravană și-l găsi pe Matt Harrigan cățărat pe un furgon de marfă, cu blocul de desen în mînă.

— V-am întrerupt? îi strigă ea. El mormăi, făcu alte cîteva linii cu creionul, și apoi privi în jos spre ea.

— Da. Dar e în regulă, Miss Clayton. Eram nerăbdător să încep cu dumneavoastră.

Coborî la ea și o prinse de braț.

— Vino la furgonul meu. Am o pînză albastră pe care să ți-o pun pe umeri.

O trase după el înainte ca ea să poată răspunde.

— După ce m-am gîndit mai mult, m-am hotărît să te pictez în albastru — trebuie să ai o rochie albastră, nu-i așa? Vreau totodată ca părul să-ți fluture pe umeri, ca o mare de argint, așa cum și este.

Sara rîse de atitudinea lui preocupată cu orice în afară de ea.

—Sînteţi foarte hotărît, Mr.Harrigan. Sper ca indienii să accepte planurile dumneavoastră şi să fie la fel de ascultători ca şi mine.

El se opri şi o studie pe deasupra ochelarilor.

—Cred că rîzi de mine, Miss Clayton, spuse el, cu un zîmbet arcuindu-i buzele.

Ea chicoti:

— Doar un pic. Oricum, mă înclin în faţa cunoştinţelor dumneavoastră mult mai savante în acest domeniu.

În cel mai scurt timp se trezi aşezată pe un scaun cu o pînză de culoarea albăstrelelor drapîndu-i umerii şi o pînză neagră întinsă în spatele ei pe o latură a furgonului. El îi spusese că e pur şi simplu pentru efectul de moment, odată ce o desena în creion întîi şi nu va folosi culori pînă mai tîrziu. Pentru o jumătate de oră, creionul său trasă linii hotărîte pe hîrtie, în timp ce Sara stătea nemişcată. În sfîrşit, el se opri şi aprobă cu satisfacţie:

—E destul pentru azi. Vreau să studiez ce-am făcut pînă acum, înainte de a continua.

Sara respiră uşurată. Înţepenise din cauza nemişcării, chiar în acest scurt timp.

—Am să mă întorc de fiecare dată cînd am să pot, promise ea, întinzîndu-i pînza.

Cînd ajuse din nou la pîrîu, Garth şi Estella vorbeau serioşi sub un arbust de bumbac. Văzînd-o pe ea, îşi luară la revedere. O sărută uşor pe obraz, ca şi cum sărutul său ar fi venit din partea Sarei.

—Eşti un înger, Sara, îi spuse cînd trecu pe lîngă ea.

Sara îşi scutură capul cu un zîmbet şi se grăbi să ajungă la prietena sa.

—Presupun că totul a mers bine? Faţa Estellei era îmbujorată, iar ochii îi străluceau.

—O, Sara! Credeam că n-am să mai am bucuria

aşa niciodată.

O îmbrăţişă impulsiv.

— *Gracias.* Dacă nu erai tu, nu cred c-aş fi avut curajul să-i vorbesc.

— Am făcut foarte puţin, dar mă bucur pentru tine, oricum. E bine să te văd zîmbind din nou.

Estella îşi muşcă buzele, în timp ce expresia ei deveni serioasă.

—Putem să ne aşezăm şi să vorbim, Sara? Trebuie să-ţi fac o destăinuire.

— Bineînţeles, replică Sara, în timp ce-şi întindeau fustele pe un petec de iarbă.

Privind în jos spre mîinile ei împreunate, Estella spuse:

—Îmi e ruşine să spun că am fost geloasă pe tine, şi o dată chiar am dorit ca tu să nu fi venit în această călătorie.

Sprîncenele Sarei se ridicară:

—Dar pentru ce să fi fost tu geloasă, Estella?

— E o poveste întreagă, dar am să încerc să-ţi explic. Cînd *Madre* şi cu mine ne-am întors de la Natchez, acum doi ani, eram cu inima ruptă din cauza lui Garth. Rafael a fost foarte bun şi înţelegător cînd i-am povestit despre suferinţa mea şi, treptat, sentimentele mele s-au transferat asupra lui. Într-o zi, am realizat că sînt îndrăgostită de el, sau credeam eu că sînt... pînă l-am revăzut pe Garth. Acum ştiu că mă înşelam, spuse Estella cu un oftat.

—Crezi că Rafael ştia ce simţeai pentru el? întrebă Sara.

— Dacă a ghicit, a fost un prieten prea bun ca să spună ceva. Într-adevăr, asta e tot ceea ce am fost întotdeauna — buni prieteni. Mă tem că am fost copilăroasă un timp, spuse Estella cu un zîmbet crispat. Poţi să mă ierţi, Sara?

—Ceea ce ai făcut este atît de oribil încît trebuie să mă mai gîndesc, glumi Sara. Estella rîse cu uşurare

şi pălăvrăgiră un timp despre Garth, în timp ce Sara asculta numai pe jumătate.

Recapitulînd, realiză că unele din stările sumbre de spirit ale Estellei fuseseră din cauza lui Rafael, şi nu din cauza unei personalităţi calme şi sfioase. Sara bănuia că prietena ei nu ştia nimic despre intenţia lui *Don* Vicente de a-l logodi pe nepotul său cu ea. Oricum, era sigură că *Doña* Josefina fusese cea care a lămurit-o pe fiica sa că Rafael nu e potrivit.

Curiozitatea învinse pînă la urmă şi Sara întrebă:

—Rafael e logodit cu cineva, Estella?

Fata ezită un moment:

—Nu. De ce întrebi?

Sara ridică din umeri şi încercă să se arate indiferentă.

—O, era doar ceva ce mi-a spus ieri, despre faptul că nu e liber.

—Ştiu că nu-i treaba mea, dar te-ai îndrăgostit de Rafael?

Sara îşi plecă privirile şi încuviinţă.

—Cred că da. Mă face să mă simt aşa de... de...

—Minunat? sfîrşi Estella în locul ei, cu un zîmbet.

Sara îşi ridică privirile şi rîse.

—Asta ca să facem un rezumat. Presupun că tot aşa simţi tu în privinţa lui Garth.

—*Si.* În privinţa lui Rafael, cred... e un om bun, dar a fost rănit foarte rău, Sara. Familiile noastre sînt vecine şi prietene, şi îl cunosc pe Rafael de cînd eram copil, dar el poate fi încăpăţînat. Ţi-aş spune povestea lui, dar multe din lucrurile pe care mi le-a spus sînt confidenţiale şi nu pot să-i înşel încrederea. Un lucru ştiu —tu eşti prima femeie care l-a interesat după mult timp, şi eu cred că ţine la tine. Pot vedea asta în ochii lui. Am să-ţi dau acelaşi sfat pe care mi l-ai dat tu mie —vorbeşte cu ei.

Curiozitatea Sarei crescu, dar respectă reţinerea Estellei.

—Ei bine, mi-ai dat totuşi speranţe. Dar nu ştiu cum aş putea deschide subiectul, fără să fiu prea îndrăzneaţă. El deja mi-a spus că sărutările şi atingerile vor trebui să se oprească, spuse ea cu inocenţă.

Estella se ridică, ascunzîndu-şi o privire uşor amuzată:

—Sînt sigură că se va ivi o altă ocazie. Fii doar gata pentru asta.

Trei zile mai tîrziu, caravanele sosiră la Little Arkansas. Rafael trimise un mic grup de oameni înainte pentru a întinde o punte din trunchiuri şi liane pe malurile abrupte şi noroioase, astfel ca furgoanele să poată trece fără dificultate. Sara ieşise din trăsură să-şi dezmorţească picioarele în timp ce aşteptau să le vină rîndul şi-l văzu pe Rafael dirijînd traversarea.

Stătea drept şi rigid în şa, iar soarele se reflecta în părul lui negru, strălucitor. În ultimele trei zile nu se uitase nici măcar o dată la ea şi începuse să creadă că hotărîse să o ignore tot restul călătoriei.

Deşi bine intenţionată, Estella cu siguranţă greşea în privinţa interesului lui pentru ea. Îşi simţea sufletul greu cînd se gîndea la asta. Urcînd înapoi în trăsură, Sara închise ochii cu un oftat, în timp ce *Doña* Josefina îşi drese glasul. Acest gest era întotdeauna un preludiu la o mustrare sau la ceva răutăcios.

—Ar trebui să porţi pălăria, fie călăreşti, fie nu, Sara. Te-ai uitat în ultima vreme în oglindă? Pielea ta a devenit la fel de arămie ca a unui indian. Dacă vrei să cucereşti vreodată atenţia unui *caballero*, trebuie să te îngrijeşti de înfăţişarea ta, spuse bătrîna.

—Am să-ncerc să-mi aduc aminte de asta, spuse Sara domol, în timp ce privea prin partea deschisă a trăsurii. Era mai bine, gîndi ea cu tristeţe, cînd *señora*

era supărată pe ea şi refuza să-i vorbească

Trăsura cobora malul rîpos, cînd ceva sperie catîrii, care se împiedicară, făcînd ca vehicolul să se clatine. Se înclină îngrijorător pe o parte, înainte să-şi revină pe toate roţile. Femeile începură să strige, agăţîndu-se cu mîinile de ce era mai la îndemînă. Înfricoşaţi acum, catîrii ţîşniră în josul taluzului înspre pîrîu, ignorînd eforturile lui Felipe de a-i opri.

Trăsura, mult mai uşoară decît furgoanele, se aplecă ameninţător, în timp ce femeile fură aproape aruncate afară. Cînd atinse fundul pîrîului, o osie se rupse şi vehicolul se răsturnă pe o parte, cu o bufnitură.

Cu toate că un ciudat întuneric o înconjura, Sara putu vag să audă strigăte speriate în depărtare. O greutate îi apăsa pieptul şi simţea o durere ascuţită în piciorul drept. Se luptă să scape din locul întunecos, dar zgomotele încetară şi un întuneric desăvîrşit o înconjură.

Senzaţia unor mîini blînde mîngîindu-i fruntea fu primul indiciu că redevenise conştientă. Glasuri scăzute şopteau în jurul ei, dar ea nu putea înţelege ce spuneau. Oricum, lumea nu se mai învîrtea în jurul ei şi acea greutate teribilă îi dispăruse de pe piept.

O batistă udă care-i ştergea faţa o făcu să-şi revină cu încetul şi deschise ochii. Rafael stătea îngenuncheat lîngă ea şi expresia lui era îngrijorată.

—*Por dios, niña*, ce spaimă am tras, spuse el cu glas răguşit.

—Îmi pare rău, şopti ea, observînd îngrijorarea din ochii lui negri.

Amintirea accidentului îi reveni şi ridică din sprîncene îngrijorată:

—Estella... *Doña* Josefina, sînt bine?

—Mai bine decît tine, Sara. Cînd am ajuns la trăsură, amîndouă erau la capul tău. Am crezut că ai fost strivită, spuse el, cu o expresie îngrijorată.

Ea încercă să se ridice, dar el o prinse cu blîndeţe de umeri şi o împinse înapoi.

—Nu încă. Mai odihneşte-te puţin, înainte de-a îngurca să te ridici. M-am uitat să văd dacă n-ai vreun os rupt, dar n-ai nimic.

Sara se uită împrejur şi-i văzu pe aproape toţi membrii caravanei stînd în apropiere şi arătînd îngrijoraţi. Îl văzu de asemenea pe Garth, alături de Rozella, care arăta răvăşită, stînd pe un scaun. Mama ei, pe alt scaun, arăta uluită.

Privind din nou spre Rafael, realiză ceea ce el tocmai spusese. Roşi gîndindu-se la el controlîndu-i corpul în căutarea rănilor.

El zîmbi atunci, ca şi cum i-ar fi ghicit gîndul, şi se aplecă mai aproape de ea.

—Nu fi îngrijorată, am făcut-o cu discreţie. Şi ceilalţi n-au stat să se uite. Au prea mult respect pentru tine, *niña*.

Sara închise ochii şi încuviinţă cu uşurare.

—Mulţumesc.

După un timp, el o ajută să se ridice şi *Señor* Pino se apropie de ei.

—Eu însumi-am să-i pedepsesc pe aceşti catîri idioţi, *señorita*, spuse bătrînul şi apoi porniră să urce dealul.

O slăbiciune în piciorul drept o făcea să şchiopăteze, dar altfel, se simţea bine.

Zîmbi timid:

—Joseph, vizitiul nostru, obişnuia să spună " un catîr rămîne catîr, orice ai face"

Señor Pino chicoti:

—Un om înţelept. Sînt foarte bucuros că nici unul din voi n-a fost rănit serios.

Sara îşi ridică privirea spre Rafael:

—Şi eu mă bucur. Sînt atît de nerăbdătoare să ajung la Santa Fé.

El o privea atent.

—Vom încerca să avem mai multă grijă de tine în viitor.

Obrajii fetei se îmbujorară datorită tonului intim. A fost nevoie de un accident pentru a-i recăpăta atenţia şi era decisă să i-o reţină.

—Crezi să putem încerca nişte lecţii de tir, cînd o să avem timp, *Don* Rafael? Ştiu că eşti foarte ocupat, dar m-aş simţi mai bine dacă aş avea din nou pistolul.

Señor Pino vorbi înaintea lui Rafael.

—E o idee foarte bună, *señorita*. Sînt multe pericole de-a lungul călătoriei şi încă un braţ înarmat ar fi binevenit, nu-i aşa, Rafael?

—*Si*. După ce întindem tabăra, vom avea prima lecţie, fu de acord Rafael, privind la Sara. Adică dacă ai să te simţi destul de bine.

Ea încuviinţă.

—Mă simt bine, doar puţin şocată.

Credincios cuvîntului dat, Rafael o căută cînd furgoanele fuseseră puse în cerc şi animalele deshămate. Sara se schimbase într-o bluză şi o fustă uscate, îşi spălase faţa şi-şi reîmpletise părul. Pălăvrăgea cu Juan la vagonul de gătit cînd o găsi Rafael.

Avea pistolul lui agăţat la brîu şi cureaua unei genţi îi trecea peste umăr.

—Vom exersa jos, lîngă pîrîu, departe de tabără.

Gura ei se arcui într-un surîs:

—De frică să nu împuşc pe cineva?

Rîsul lui fu scăzut şi gutural:

—Uiţi că ţi-am fost ţintă, *señorita* Clayton.

Juan îi îndemnă să nu uite de cină, apoi plecară. Cînd găsiră un loc potrivit la poalele unui deal, Rafael scoase o cutie de tinichea din sac şi o fixă de un arbust de bumbac. Se retraseră la o bună distanţă şi el îi arătă cum să încarce micul ei derringer pe care-l scoase din buzunar.

—Această armă n-are precizie la distanţă mare,

dar vreau să te învăţ să-l simţi.

Sara încuviinţă şi luă pistolul în mîna dreaptă. El păşi în spatele ei şi o cuprinse cu amîndouă mîinile, cu o mînă pe mîinile ei pentru a ţine ferm arma. Respiraţia lui caldă îi mîngîia urechea, atunci cînd el se aplecă şi-i spuse cu o voce joasă:

— ţine-l foarte ferm şi ia ţinta, *niña*. Cînd simţi că ai pistolul pe direcţia ei, apasă trăgaciul uşor şi încearcă să ţii arma drept.

Apropierea lui era îmbătătoare şi Sara se simţi înflorată fără să vrea. Mîna îi tremura uşor, în ciuda eforturilor ei de-a o ţine pe loc. Cum putea ea spera să nimerească vreodată ceva, cu corpul lui lipit de al ei? Apăsă pe trăgaci şi glonţul se duse departe, în stînga copacului.

— Nu, *niña*... apasă uşor data viitoare, o sfătui el încet. Mireasma ei de lavandă îi umplea nările şi-i întuneca mintea, în timp ce corpul ei delicat atingîndu-l pe-al lui îi provoca o strîngere în stomac. Mîinile lui ardeau de dorinţa de a-i dezmierda rotunjimile şi se luptă din greu spre a se stăpîni.

Cîtva timp ea trase la ţintă. În final nimeri copăcelul, chiar dacă nu şi cutia de tinichea.

Concentrarea lui Rafael era pusă la grea încercare cînd puse micul pistol în buzunar.

— O să încercăm cu pistolul meu de cîteva ori înainte de a termina pe ziua de azi, sugeră el, cu o voce uscată.

Acest exerciţiu se dovedi mult mai dificil pentru amîndoi, pentru că această armă era mai grea şi Rafael fu nevoit s-a ajute s-o ţină nemişcată de fiecare dată. În sfîrşit, el puse pistolul la loc în teacă şi se întoarse spre ea:

— Nu e rău pentru început. O să exersăm mai mult altă dată, spuse el.

Chiar dacă piciorul o durea tare, din cauza efortului prelungit, sufletul fetei era luminos. Să fie

singură cu el era mai ameţitor decît să bea vin, şi ea simţi instinctiv că şi el era tulburat.

După cină, Sara se aşeză lîngă Estella şi încercă să se concentreze asupra lucrului de mînă, dar atenţia îi era rătăcită. Rafael mergea de-a lungul cercului de furgoane, ocupîndu-se de unele mici detalii şi ochii ei îl urmăreau.

Estella îi puse mîna pe braţ.

—Am fost foarte norocoase azi, nu-i aşa, Sara?

Întorcîndu-şi atenţia spre prietena ei, Sara zîmbi:

—Da. Putea fi mult mai grav.

Estella rîse încet.

—Mă refer la atenţia pe care ne-au acordat-o Garth şi Rafael.

Sara zîmbi:

—O, Rafael mi-a dat o lecţie de tir înainte de cină.

—Ştiu. V-am văzut părăsind tabăra împreună. L-ai făcut să vorbească despre trecutul lui?

Sara dădu din cap.

—N-am putut deschide subiectul, dar mai am o speranţă. Vor fi mai multe lecţii, pentru că sînt o trăgătoare foarte slabă.

Estella o sfătui:

—Nu învăţa prea repede, da?

Garth a fost foarte atent cu *Madre* după accident şi cred c-a mai înmuiat-o puţin. Oricum, cel puţin n-a mai mîrîit la el.

—Asta e într-adevăr un semn bun, fu de acord Sara. E încă în pat?

—*Si*, dar n-are nimic —e doar puţin zguduită. Am stat cu ea mult timp. Ce-i cu piciorul tău?

—Mă supără puţin, dar pot să merg foarte bine, răspunse Sara.

Îşi ridică privirile spre Garth, care apăru de după furgoane. Le salută şi se interesă de *Señora* Perez. Cînd Estella îi spuse că doarme, ochii lui străluciră.

—V-ar place să faceţi o plimbare împreună cu

mine?

Sara scutură din cap cu regret.

—Mulțumesc pentru amabila invitație, dar piciorul încă mă mai supără și vreau să-l mai odihnesc.

Estella privi surprinsă spre ea, apoi zîmbi ușor.

—Cred că-i o idee bună, Sara. Nu-i bine să-l forțezi.

—Mergeți voi doi. Rămîn aici, în caz că *señora* are nevoie de ceva, spuse Sara cu o ridicare semnificativă din sprîncene.

Îi privi îndepărtîndu-se cu un sentiment de satisfacție. Poate că pînă la urmă treaba va merge bine pentru prietena ei.

Cînd coborî întunericul, apăru Felipe cu cîteva mușchi și lemne uscate. Aprinse un foc de tabără în fața furgonului *señorei*. Sara îi mulțumi zîmbind și ascultă sforăitul bătrînei doamne concurînd cu cîntecul de ghitară al unui *vaquero*. Cerul părea o cuvertură neagră de catifea presărată cu stele. Cîteva focuri de tabără în jurul cercului de căruțe împrăștiau întunericul. Era ciudat, gîndi ea, că nu i-a fost nici un moment dor de casă. De fapt, se simțea mult mai acasă cu caravana, decît se simțise vreodată în conacul de pe Coronddet Road. Cel mai mult regreta faptul că Max nu era acolo să împartă plăcerea cu ea.

Rafael, întorcîndu-se de la pîrîu, o văzu pe Sara stînd singură. Își lăsă hainele murdare în furgonul lui și se îndreptă spre ea.

—*Buenas noches, señorita*, spuse el liniștit, privind la scaunul gol de lîngă ea.

Inima lui Sara se zbătu și îl invită repede:

—Ia loc, te rog.

El se conformă și ea simți mirosul proaspăt de săpun în timp ce trecea pe lîngă ea. Părul lui era încă ud și strălucea negru ca păcatul în lumina focului. Fata încercă să spună ceva pentru a-și ascunde nervozitatea.

—Trăsura poate fi reparată, *señor*?

Ochii lui negri o cercetară cu lăcomie, în timp ce vocea îi era nepăsătoare.

—*Si*, mîine oamenii mei se vor ocupa de ea. Vom mai pierde o zi, dar *Señora* Perez va călători mai confortabil în ea decît într-un furgon.

Sara zîmbi timid.

—Foarte amabil din partea ta.

El ridică din umeri.

—Sînt conducătorul acestei caravane; am obligaţia să mă ocup de nevoile tuturor.

—Îţi îndeplineşti foarte bine obligaţiile, *señor*. Pari să fii peste tot în acelaşi timp, spuse ea.

—Cînd fiecare îşi face treaba lui, nu-i aşa de greu, răspunse el practic, înlăturînd lauda ei.

—Faci călătoria la Independence pentru aprovizionare în fiecare an, *Don* Rafael?

El negă.

—*No*, nu întotdeauna. Timp de cîţiva ani am făcut-o, dar *Don* Vicente are mai multe probleme decît poate rezolva singur cu *rancho*-ul şi minele de argint. Vărul meu, Manolo, îl ajută în timp ce Pedro şi cu mine sîntem plecaţi.

Ea îşi mută greutatea pe scaun pentru a-şi sprijini spatele de roata furgonului.

—Niciodată nu spui " bunicul meu" ; totdeauna *Don* Vicente.

Rafael privi la ea în lumina pîlpîitoare a focului şi se încruntă:

—Nu m-a socotit niciodată nepotul lui.

Luată prin surprindere, Sara clipi:

—A spus el asta?

Rafael scrută flăcările:

—Nu în cuvinte, dar în comportament. Îi cunosc părerea despre metişi. Niciodată n-a iertat-o pe mama mea şi niciodată n-are să mă ierte pe mine, pentru că sînt un metis.

Ce fel de om era patronul ei, se întrebă Sara, dacă blama o persoană pentru un lucru pe care nu-l făcuse? Era un om care făcea ceva atît de ieșit din comun angajînd o profesoară pentru copiii săraci de la *rancho* și refuzînd totuși să-și recunoască propriul sînge.

—Nu înțeleg, spuse Sara.

Rafael rămase tăcut o vreme, înainte de-a răspunde:

—Mama mea a fost singurul lui copil și, dacă e să-i dăm crezare lui Pedro, el o adora. Pe cînd avea paisprezece ani, comanșii făceau frecvent incursiuni în regiunea Santa Fé. Mama mea călătorea spre oraș într-o zi și a fost capturată de un comanș îndrăzneț. Avea o escortă înarmată, dar Flying Hawk era un războinic fioros și i-a ucis pe toți. A luat-o în tabăra sa, departe, în nord, și a păstrat-o ca soție. Cîteva luni mai tîrziu, în timpul absenței sale, ea a scăpat și a fost găsită, rătăcind, de cîțiva vînători. Ei au readus-o la Hacienda Delgado.

—Bun... vreau să spun, *Don* Vicente, trebuie să se fi bucurat s-o vadă vie, spuse Sara, cu ochii rotunzi de mirare.

Rafael se încruntă.

—A fost, pînă a aflat că e însărcinată. Din ziua aceea nu i-a mai vorbit niciodată, prefăcîndu-se că ea nici nu există. Bunica mea, spune Pedro, nu gîndea la fel, dar vestea a șocat-o. A murit puțin înainte de a mă naște eu și mama a murit la nașterea mea.

—Îngrozitor! șopti Sara, încercînd să-și imagineze durerea pe care a simțit-o tînăra femeie. Rușinea pe care a îndurat-o n-a fost din vina ei —și atunci pierderea dragostei și a prețuirii tatălui ei trebuie să fi fost o lovitură cruntă!

Și tu și mama ta ați fost niște victime nevinovate — cum poate el să te blameze?

Rafael ridică din umeri ca și cum n-ar fi contat.

—*Don* Vicente are sînge pur castilian și a fost prea

mîndru să accepte aşa altceva. El şi-a făcut datoria crescîndu-mă pe mine, dar asta nu înseamnă că i-a făcut şi plăcere.

Sara simţi că-i vine să plîngă, dar ştia că el n-ar accepta milă. Simţi furie în inima ei tandră faţă de omul crud care a priciuit atîtea dureri fără rost. Nu se putu opri să-ntrebe:

—Cînd ai crescut, de ce ai rămas cu el?

—N-am rămas. Am fugit cînd aveam şaisprezece ani ca să-i găsesc pe cei din neamul tatălui meu. Timp de patru ani am trăit cu ei şi am învăţat felul de-a fi al comanşilor. Dar cînd mătuşa mea a trimis vorbă că *Don* Vicente s-a îmbolnăvit şi are nevoie de ajutorul meu la *rancho*, m-am întors şi am rămas pînă acum, spuse el cu o voce întretăiată de emoţie.

" Datorie fără dragoste, de ambele părţi" , medită Sara, apoi privi spre el:

—Erai fericit cu poporul tatălui tău?

El ezită un moment.

—Un timp... dar am trăit în lumea oamenilor albi prea mult ca să fiu cu adevărat mulţumit.

—Şi cum e cu viaţa ta la Hacienda Delgado? E vreo fericire acolo? întrebă ea.

El ridică din umeri.

—Bătrînul şi cu mine sîntem politicoşi unul cu altul. El conduce lucrările la minele de argint, iar eu am grijă de *rancho*. Sînt mulţumit avînd grijă de pămînt şi de oameni. Am şi eu un *rancho* al meu, într-o vale din munţi. Merg acolo să-mi aflu pacea în singurătate.

Ea îi studie profilul întunecat, în lumina lunii şi simţi o strîngere de inimă.

—Spuneai că nu eşti liber... există o femeie la care ţii?

Era o întrebare de care Rafael se temea, dar ştia că va veni. Dacă nu s-ar fi lăsat condus de pasiune pentru Sara, ar fi putut păstra o distanţă sigură. Acum, oricum, ştia că ea merită o explicaţie.

—*Si*, Tuwikaa era din tribul tatălui meu şi m-am

căsătorit cu ea cînd aveam şaptesprezece ani. Un an mai tîrziu s-a născut fiica noastră, Kahuu.

Dezvăluirea lui calmă o năuci pentru un moment. Căsătorit? Nu s-a aşteptat la asta. Cu siguranţă că Estella ar fi putut să-i spună că el are nevastă şi copil! Inima şi speranţele ei se prăbuşiră. Apoi, cînd i se mai limpezi mintea, simţi mînia crescînd în ea. Nu era mai bun decît Jonas Farber! Se ridică brusc şi-l privi în faţă cu lacrimi în ochi.

— Nu cred c-am să-i înţeleg vreodată pe bărbaţi, zise. Toţi credeţi că e drept şi moral să ţineţi o concubină, în timp ce bietele neveste şi copiii stau acasă: şi mai pretindeţi că totul e bine!

Vocea ei tremurătoare începu să devină mai puternică, odată cu emoţia care o cuprinsese.

— M-ai sărutat... şi m-ai atins! Cum crezi că mă simt acum?

Rafael se ridică şi o cuprinse în braţe, scuturînd-o puţin.

— Opreşte-te, Sara! Şi vorbeşte mai încet. Nu ştii ce vorbeşti!

Asprimea vocii lui pătrunse în sufletul fetei ca un cuţit ascuţit şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Ştiu că m-ai rănit, spuse ea cu voce întretăiată.

Rafael o trase spre el. Fusese nesimţitor şi hain cu inima gingaşă a fetei şi merita să fie pedepsit. Cum o putea el face să înţeleagă că nu îndrăznea să se îndrăgostească din nou de o femeie, din toată inima şi apoi să o piardă? Era prea dureros. Netezindu-i părul, suspină:

— Soţia mea e moartă, Sara. A murit acum unsprezece ani.

Sara se lăsă în spate, pentru a-l privi în faţă, cu ochii mari şi înlăcrimaţi.

— O, Doamne... credeam că eşti...

— Un monstru nesimţitor? completă el sumbru. Nu *niña*. Nu sînt un soţ cu purtări de *Don* Juan, dar

nici nu mă pot mîndri cu purtarea mea faţă de tine. Singura mea scuză e că eşti atît de adorabilă, încît uit de mine, spuse el răguşit.

Cu gingăşie, îi şterse lacrimile de pe obraji şi o sărută pe frunte.

Sara se desprinse din braţele lui şi se trase înapoi. Îşi coborî privirea şi suspină.

—Am fost o proastă.

El îşi simţi braţele goale, dar se abţinu s-o îmbrăţişeze din nou.

—Nu eşti o proastă, Sara; doar inocentă. Nu-i nimic rău în asta. Cînd eşti tînăr, dragostea e dată şi acceptată foarte uşor. Nu mai e aşa cînd te maturizezi şi realizezi pericolul.

Sara scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse ochii.

—Presupun c-ai iubit-o foarte mult.

—*Si*, spuse el liniştit.

Fetei i se strînse inima.

—Şi fiica ta?

—E cu comanşii, răspunse el fără alte explicaţii. Apoi spuse brusc:

—Sînt lucruri pe care trebuie să le verific, înainte de a mă culca, *señorita*. *Buenas noches*.

Sara se uită după el pînă cînd întunericul îl înghiţi. Niciodată în viaţa ei nu se simţise mai singură decît acum.

Pentru Sara viaţa în călătorie intră într-un tipar în timpul următoarelor două săptămîni. Cel mai adesea călărea în fruntea coloanei, alături de *Señor* Pino, vorbind prietenește şi învăţînd spaniolă. Serile şi le petrecea jucînd cărţi cu Garth Prescott, în timp ce, pe lumină, poza pentru Matt Harrigan. De la accidentul de trăsură, *Doña* Josefina părea puţin mai potolită şi-i permitea cel puţin Estellei să-i vorbească lui Garth în

dozele rînduri cînd acesta venea la masa lor de seară. De cîteva ori, Sara o surprinsese pe bătrînă scrutînd-o cu un licăr cercetător în ochi și asta o tulbura, dar *soțiora* nu vorbea despre nimic neobișnuit, așa încît sfîrși prin a nu o mai băga în seamă.

Nici un bizon nu mai fu zărit în ultima vreme, astfel încît meniul lor se întorsese la carne uscată și turte de porumb, cu cîte un iepure ocazional pentru tocană. Deși născută la oraș și într-o familie bună, Sara nu se plînsese niciodată de greutățile vieții de călătorie; părea chiar să înflorească. Pielea îi devenise aurie și constantele exerciții de călărie sau de mers pe jos îi înviorașeră mușchii și-i dăduseră mai multă energie decît avusese vreodată.

În ultimele cîteva zile, se ivi o nouă amenințare. Călătoreau prin Arkansas, peste dealurile nisipoase, unde șerpii cu clopoței mișunau din abundență. Sunetul împușcăturilor devenise atît de comun, încît Sara nici nu mai tresărea. Își ținea privirea atentă, totuși, cînd călărea pe iapa sa. Își pierduse unul din cățiri datorită unei mușcături de șarpe. Acum abia aștepta o baie răcoritoare, haine curate și un pui de somn. Bărbații aveau treburile lor și erau la fel de obosiți ca și ea, așa că se jenă să le ceară să-i aducă apă. Așteptînd pînă se întunecă își luă hainele și o bucată de săpun și se îndreptă spre rîu.

Luna era destul de strălucitoare ca să vadă calea, dar se simțea un pic nervoasă, fiind singură. Și se simțea și vinovată. Dacă Rafael ar ști că a părăsit tabăra, ar fi supărat. Din noaptea în care ea și Rafael au discutat lîngă focul de tabără, se simțea stingherită în prezența lui și ezita să discute cu el, oricare ar fi fost subiectul. Decise că trebuie să se grăbească și să se întoarcă la tabără cît mai curînd.

Cînd ajunse la o distanță sigură față de tabără, începu să se dezbrace. O pasăre cîrîi într-un copac apropiat și o serenadă de greieri sparse liniștea nopții,

în timp ce Sara intră în rîu. Apa era delicios de răcoroasă pentru pielea ei înfierbîntată şi se afundă pînă la gît. Udîndu-şi părul desfăcut, se săpuni pînă formă o spumă abundentă. Apoi se ridică şi-şi frecă trupul. Aruncînd săpunul pe mal, se clăti afundîndu-se din nou în apă, apoi se ridică pentru a-şi clăti părul. Era minunat să se simtă cu adevărat curată din nou. Obosită cum era, Sara ar fi dorit să mai stea puţin în apă, dar ştia că trebuie să se întoarcă.

Sunetul unei rămurele rupte îi atrase brusc atenţia. Scrută porţiunea de-a lungul malului unde crescuseră cîteva tufe răzleţe de bumbac. Nu văzu nici o mişcare, nici o siluetă, dar liniştea ei fusese distrusă. Grăbită, îşi şterse părul şi păşi pe malul nisipos. Luînd un prosop, îşi înfăşură părul, cu celălalt, începu să se usuce repede. Un zgomot furişat în stufăriş îi înfioră pielea şi-şi înfăşură prosopul în jurul corpului atît cît se putea cînd văzu strălucirea unei lumini roşii lîngă un copac. Arăta ca o bucată de jăratec şi instinctiv ştiu că era un trabuc. Cîţiva oameni din ambele caravane fumau şi unul din ei o privea.

Capitolul 7

Ea rămase paralizată pentru un moment, întrebîndu-se ce să facă. Nu putea striga din cauza glasului tăiat de frică, şi-şi simţea picioarele înţepenite în malul nisipos al rîului. Decizia fu luată peste voinţa sa, cînd bărbatul înaintă în lumina lunii şi spuse:

—Pînă să mă recunoşti, *niña*, m-am gîndit că e mai bine să mă arăt singur, spuse Rafael liniştit.

Sara răsuflă un moment uşurată, înainte de a începe să roşească de ruşine. Încercă zadarnic să-şi acopere tot corpul cu prosopul prea mic pentru asta.

—M-ai speriat, *señor*, şopti ea.

—Fii fericită că eu sînt cel care stă aici şi nu un altul, *señorita*. Sau putea fi un Pawnee, accentuă el, aruncîndu-şi trabucul în nisip.

O treceau valuri de căldură şi frig, sub privirile lui îndrăzneţe. Ştia că ceea ce spusese el era adevărat, dar pe moment, ea nu putea gîndi mai departe de clipa de faţă.

—M-ai privit făcînd baie, îl acuză ea cu voce

întretăiată.

El ridică din umeri şi înaintă spre ea lent.

—Sînt bărbat, *niña*. N-am putut rezista mai mult decît ar rezista un om lihnit de foame privind la un festin, spuse el cu voce întretăiată.

Oprindu-se în faţa ei, îşi ridică mîna şi-i mîngîie faţa cu degetul mare.

—Atît de frumoasă, Sara... dar atît de neştiutoare, şopti el cu răsuflarea întretăiată.

Un amestec de gînduri şi sentimente confuze o asaltară la apropierea lui. Mirosea uşor a săpun şi tutun şi putea simţi căldura emanată de corpul lui. Ea se resemnase că Rafael nu ţine la ea şi acum... acum el era aici, privind-o cu ochii lui negri, irezistibili.

— Mai bine m-aş îmbrăca, *señor*, spuse ea, simţindu-şi inima bătînd nebuneşte.

— *Si*, ar trebui, încuviinţă el alene, dar nu se îndepărtă. În loc de asta, îşi puse mîinile puternice pe umerii ei goi, şi-o trase uşor spre el.

—Rafael? Nu cred... începu ea să protesteze încet, în timp ce gura lui cobora spre a sa. În clipa cînd buzele li se uniră, era pierdută. O adîncă tulburare îi cuprinse stomacul şi apoi i se răspîndi în tot corpul, accelerîndu-i şi mai mult bătăile inimii. Aerul cald al nopţii o dezmierda şi totuşi tremura. Putea să-i simtă căldura corpului chiar prin prosop. Mîinile lui îi atinseră spatele şi alunecară în jos pentru a-i cuprinde fesele, trăgînd-o mai aproape de el şi făcînd-o să tremure mai tare.

Rafael îşi auzea inima bătînd nebuneşte. Capul îi ardea de o pasiune pe care nu o mai simţise de mulţi ani. O dorea pe Sara cu disperare... dorea să pătrundă în căldura ei de catifea... dorea să simtă eliberarea lui amestecîndu-se cu a ei. Un abur de dorinţă îi întuneca mintea, în timp ce lupta să-şi păstreze controlul, dar murmurele ei de plăcere îi năruiau hotărîrea. Ştia în acel moment că ea este gata să i se dăruiască şi o

dorea cum nu mai dorise vreodată pe alta.

Uitînd de prosop, Sara îi înlănţui gîtul lui Rafael cu braţele şi îi întoarse sărutul. Senzaţia limbii lui dezmierdîndu-i interiorul gurii îi ucidea orice gînd de protest. Dorea ca el s-o iubească. Voia să afle cum e să fii femeie. Cînd el strecură o mînă desfăcîndu-i picioarele, ea se supuse, gemînd cînd degetele lui începură s-o dezmierde într-o mişcare ritmică. O explozie de fiori îi cuprinse trupul la această neaşteptată plăcere şi se arcui instinctiv pe spate, pentru a-i uşura accesul.

Gura lui Rafael o părăsi pe a ei şi aluneçă în jos pentru a-i săruta fierbinte gîtul şi sînii. Îi supse sfîrcurile mărite de dorinţă pînă ce acestea se întăriră, apoi buzele lui preluară cealaltă gură caldă a ei, în timp ce Sara îi şoptea numele şi scormonea cu unghiile prin părul lui. În el se dezlănţui dorinţa fierbinte de a o poseda imediat şi de a se elibera de pasiunea care crescuse în el de săptămîni, dar ştia că nu poate. Voia să-i dăruiască plăcere. Ar fi speriat-o dacă ar fi făcut ceea ce pasiunea lui cerea cu insistenţă. Ridicîndu-se, se îndepărtă puţin de ea şi o privi în ochii strălucind de dorinţă.

—*Mi alma*, te doresc... dar tu trebuie să hotărăşti, spuse el cu voce răguşită.

Sarei îi era imposibil să gîndească limpede, dorind doar atingerea lui pătimaşă, şoaptele lui tandre în urechi. Îi cuprinse faţa cu amîndouă mîinile şi încuviinţă.

—Şi eu te doresc, Rafael, şopti ea.

Inima lui începu să zvîcnească; îşi întoarse faţa şi-i sărută palmele. Strînse din dinţi, apoi spuse:

—Nu-ţi pot promite să te iubesc aşa cum meriţi, *niña*. Înţelegi asta?

Sara abia îi auzi vorbele, în timp ce mîinile ei alunecară cu curaj în jos, pentru a-i atinge pieptul. Dorea doar ca el să termine ceea ce începuse.

întregul ei corp fremătă de dorinţă.

—Am să iau ceea ce poţi oferi, murmură ea.

Mîngîierile şi cuvintele ei dulci de acceptare năruiră cu totul autocontrolul lui şi aşa şovăielnic, şi trase prosopul dintre ei, aruncîndu-l pe nisip. Sara aştepta cu răsuflarea tăiată, plecîndu-şi timidă privirea cînd el se dezbrăcă. Aşezînd-o cu blîndeţe pe nisipul cald, îi acoperi corpul cu al lui.

Sara fu surprinsă de plăcere la senzaţia care-o cuprinse cînd el reîncepu s-o mîngîie şi s-o sărute. Gura lui o săruta fierbinte pe sîni, coborî pe pîntecele tremurător, apoi se întoarse. Desfăcîndu-i picioarele cu genunchiul, îi luă gura într-o sărutare sălbatică, lacomă, care-i lăsă pe amîndoi fără suflare. Încrezătoare, Sara îi cuprinse gîtul şi îl lăsă să o iubească. Cînd degetele lui pătrunseră din nou în faldurile catifelate ale feminităţii ei, ea se arcui pentru a le întîlni şi gemu de plăcere.

Cînd Rafael nu se mai putu abţine, dirijă vîrful erecţiei sale în interiorul ei şi împinse cu blîndeţe, pătrunzînd deschizătura umedă. Sara se încordă pentru un moment, ochii ei fixîndu-i întrebător pe ai lui. El zîmbi şi o sărută gingaş pe gură, înainte de a-i sopti:

—Va fi doar o mică durere, *cara mia*, apoi vei simţi plăcere din nou. Nu-ţi fie frică.

Sara se relaxă din nou.

—Vreau să mă iubeşti, îl rugă ea moale.

El îi luă gura într-un sărut încet, stăruitor, în timp ce mîna lui se deplasă în jos pentru a-i mîngîia şoldul. Blînd, începu să se mişte, pătrunzînd şi ieşind din ea, excitîndu-i deschiderea, dînd naştere unui ritm senzual. Cînd ea începu a se însufleţi din nou de plăcere şi-şi ridică instinctiv şoldurile într-o mişcare erotică, el împinse mai puternic şi rupse subţirea barieră care îi separa. Sara scoase un strigăt de

durere și încercă să se tragă înapoi, dar el o ținu ferm, terminînd pătrunderea adîncă în interiorul ei, dîndu-i timp să se acomodeze. Vocea lui mîngîietoare șopti că durerea a trecut, pînă cînd suspinele ei încetară. Îi sărută fața cu gingășie și porni să se miște încet, simțind cum ea începe să-i răspundă.

Cînd săgetarea de durere slăbi, începu să palpite de plăcerea de a simți corpul lui Rafael în interiorul ei. Știa acum că dacă Fillette i-ar fi explicat dragostea fizică, tot n-ar fi înțeles-o pe deplin. Era mai minunată decît și-ar fi putut închipui, chiar cu acea scurtă durere. În acea clipă ea nici nu se gîndea că ceea ce face e greșit. Fusese singură și lipsită de dragoste prea mult timp... avea nevoie de Rafael. Sara se arcui pentru a primi fiecare penetrare a corpului lui și plăcerea spori. Era gata să-și piardă cunoștința din cauza noii senzații născute în ea. Atingînd acest nivel al senzațiilor, mișcările lor începură să parcurgă un traseu în spirală, pînă cînd pasiunea lor explodă într-o furtună de jerbe luminoase, aducîndu-le amîndurora o cutremurare de ușurare.

Sara îl chemă cu glas răgușit pe nume, în timp ce el șoptea nestăpînit la urechea ei.

Corpurile lor rămaseră unite în timp ce respirația lor revenea la ritmul normal. Rafael o sărută ușor pe față, în timp ce degetele îi mîngîiau părul lung, desfăcut.

—Sper că nu ți-a provocat prea multă durere, *cara mia*? întrebă el încet.

Ochii ei albaștri se măriră cu uimire și Sara șopti:

— A durat puțin, Rafael, dar n-am știut că dragostea poate fi așa.

El zîmbi ușor:

— Nu e întotdeauna așa, *niña*. Depinde cu cine

eşti.

Ea se încruntă, devenind brusc posesivă şi puţin geloasă. Nu putea suporta să se gîndească la faptul că el împărţise această minunată experienţă cu alta.

—Te-ai mai simţit vreodată aşa... vreau să spun, a mai fost vreuna?... Se-ntrerupse, stînjenită şi încurcată. Bineînţeles, trebuie să se fi simţit aşa cu soţia lui; încă jelea după ea. Dar Sara se chinuia încercînd să se încredinţeze.

" Nu, gîndi el, începînd să înţeleagă brusc, nici chiar..." O neaşteptată vinovăţie îi străpunse inima, amintindu-şi de soţia sa. O iubise, dar nu era acelaşi lucru. Tinereţea şi inocenţa Sarei îl asaltară din nou şi simţi o bruscă împunsătură ascuţită de remuşcare. Asta nu s-ar fi întîmplat niciodată dar, *por Dios*, gîndi el cu asprime, o dorea atît de mult.

—În afară de una, cu celelalte n-a însemnat nimic, spuse el în sfîrşit. Sentimentele de pasiune şi de dorinţă de-a proteja femeia aceasta erau exact cum fuseseră faţă de Tuwikaa, totuşi exista o diferenţă subtilă. Gîndul îl sperie. Nu voia să mai aibă sentimente pentru nimeni, niciodată.

Nu era răspunsul pe care ea îl implora, dar putea avea răbdare, raţionă Sara. Durerea lui se va potoli şi va începe, cu timpul, s-o iubească, era sigură.

Vocea ei era dulce.

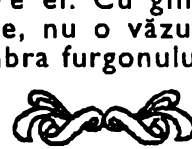
—M-ai făcut fericită, Rafael, spuse ea simplu, netezind liniile feţei lui.

Cuvintele ei îi strînseră inima. Era atît de încrezătoare şi n-ar fi trebuit s-o facă. Acum trebuia să înfrunte dilema. În loc să ia o hotărîre, îi sărută în clipa aceea gura catifelată şi se ridică în genunchi, trăgînd-o şi pe ea după el.

—Ce-ai spune să ne răcorim în rîu, Sara? Apoi am face mai bine să ne întoarcem la furgoane.

Sara încuviinţă şi-l urmă în apă. Îl înlănţui cu braţele pe după gît şi el o ţinu aşa un timp. ţinîndu-i trupul

...mele lipit de al lui, Rafael simți din nou dorința ...rcind în el și, cu o voință de fier, reuși să și-o ...bu...e. În sfîrșit, reuși să se stăpînească și ieșiră din apă pentru a se usca. Apoi se îmbrăcară în tăcere ...i merseră înapoi, mînă în mînă. O văzu în ...ntă în furgon și o sărută ușor pe față cînd ...pleca spre el. Cu gînduri tulburătoare ...ndu-i în minte, nu o văzu pe *Doña* Josefina ...ivind-i din umbra furgonului ei.

— Cîmpia nisipoasă dintre Arkansas și *Cimarron River* are o lățime de cincizeci de mile fără nici un curs de apă, *señorita*, îi explica *Señor* Pino Sarei, cînd călăreau alături ziua următoare. De aceea am luat noi mai multe butoaie de apă cu noi pînă ne vedem dincolo. Sara își ridicase mîinile pentru a-și umbri ochii, în timp ce privea peste pămîntul arid.

— Așa o să fie pînă ajungem spre Cimarron? întrebă ea, arătînd spre dunele de nisip.

— Cam încă cinci mile, apoi cîmpia se uniformizează. Asta încă n-o să micșoreze aridităţea și căldura, din păcate, spuse el cu o clătinare a capului. Întotdeauna m-am temut de această porțiune a călătoriei.

Sara privi în jur, căutîndu-l pe Rafael, dar acesta nu era nicăieri.

— Cît are să dureze — cinci sau șase zile? întrebă ea, cu gîndul nu tocmai la ceea ce discutau.

— *Si*, răspunse el, observînd atitudinea ei distrată. Deasemenea observase cît de bucuroasă păruse în această dimineață. Era o strălucire pe fața ei și o vioiciune în mersul ei. Avea aspectul unei femei îndrăgostite, și o ușoată speranță că planurile asupra patronului vor merge, încolți în el. *Señor* Pino ținea cu adevărat la Rafael și la această tînără.

Rafael apăru departe în față. Sara privi la felul lipsit de efort în care călărea, ca și cum el și calul ar fi format o singură ființă. Umerii lui largi îi întindeau bluza din piele de căprioară și briza fierbinte făcea să-i fluture părul negru. Un fior de mîndrie și de plăcere o străbătu și obrajii i se înfierbîntară amintindu-și ce se întîmplase noaptea trecută. Tînjise să fie cu el în această dimineață, dar era prea sfioasă ca să ia inițiativa.

Strîngerea taberei s-a făcut ca de obicei, cu Rafael supraveghind multe detalii și nu fusese timp nici măcar pentru a schimba un cuvînt cu el. Deși dezamăgită, încercă să aibă răbdare, așa cum o învățase Master Filbert.

În timpul serii, cînd furgoanele se adunară în cerc spre a forma tabăra, Sara fu iritată de faptul că Rafael nu venise lîngă ea toată ziua. Mîndria îi fu rănită de această desconsiderare. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-și găsească puțin timp s-o caute. Lăsîndu-și calul înșeuat cu Jose, Sara se duse la furgonul ei să se spele de praful călătoriei, înainte de cină. Dezbrăcîndu-și cămașa, își spălă cu buretele fața, brațele și picioarele cu o cantitate mică de apă din lighean; aveau rații mici pînă ajungeau la Chimarron. Mica baie o făcu să se gîndească la noaptea trecută de la rîu.

Rememoră fiecare clipă, fiecare cuvînt, fiecare atingere, pînă sîngele începu să-i alerge mai repede, lăsînd-o fără suflare. " Era aceasta dragoste?" se întrebă ea. Rafael spusese că nu cu oricine te simți la fel de minunat făcînd dragoste. Pierdută în meditații, se întinse în patul de campanie și se ghemui, strîngîndu-și genunchii la piept.

Cînd închise ochii, putu să vadă fața zîmbitoare a lui Rafael deasupra ei și totodată expresia încordată pe care o avusese cînd lumea explodase pentru ei doi. Aceasta o făcu să freamăte de dorință și se simți rușinată de destrăbălarea ei. Nu-i spusese ce simte

pentru ea, nici care vor fi relațiile lor în viitor. De fapt, el spusese că nu-i poate promite dragostea. Un sentiment de neliniște i se strecură în suflet, cînd privi situația cu mai mult realism. Se dăruise unui bărbat care nu era soțul ei și care nu-și luase nici un angajament. Astăzi nici măcar nu-i vorbise. Probabil deja regretă încurcătura noastră, gîndi ea cu inima strînsă. Un alt gînd o fulgeră, făcînd-o să sară din pat. Ce se întîmplă dacă a lăsat-o însărcinată? Văzuse cîteva servitoare " borțoase", chiar dintre cele nemăritate. Se poate oare întîmpla de prima dată? De ce nu s-a gîndit la asta?

Își mușcă nervoasă unghia degetului mare și dori să existe o femeie căreia să-i poată vorbi despre această situație confuză. Avea mari îndoieli că Estella știa mai mult decît ea despre probleme de acest fel și nu era posibil s-o întrebe pe *Doña* Josefina.

Sara auzi clopotul bătînd pentru cină și dori să poată rămîne în furgon cu capul îngropat în pernă. Dar știa că cineva ar veni după ea și nu voia să dea răspuns la nici o întrebare incomodă. Îmbrăcîndu-se cu o cămașă curată și o jachetă, părăsi furgonul și se alătură celorlalte două femei sub coviltirul acestora.

Cînd se așeză, privirea i se îndreptă automat spre furgonul lui Rafael. Acesta stătea alături de *Señor* Pino, privind cu insistență în direcția ei. Sara se îmbujoră, apoi păli, ferindu-și privirea. Își întoarse ochii într-o parte, și-i întîlni pe cei ai *Doñei* Josefina. Un ușor zîmbet curba buzele bătrînei și Sara avu tulburătoarea senzație că femeia îi putea citi gîndurile.

— *Buenas noches, Señorita* Clayton. Arăți puțin trasă la față, s-a întîmplat ceva?

Sara își mută privirea și murmură precipitat:

—Nu, nimic. Probabil căldura.

—E groaznic, nu-i așa? spuse Estella, făcîndu-și vînt

cu evantaiul. Am crezut c-o să murim astăzi în trăsură. Felipe veni cu trei farfurii pline şi Sara îi mulţumi. Se mai liniştise, oarecum.

—Cel puţin, pe spinarea calului, am putut prinde puţin briza, chiar dacă era fierbinte, fu ea de acord şi începu să mănînce.

Mîncarea avea gust de rumeguş, dar ea se forţă s-o mestece.

—Clima din Santa Fé e mai suportabilă. Căldura e uscată. Cred că o să-ţi placă... printre alte lucruri, spuse *Doña* Josefina cu subînţeles.

Sara îşi ridică privirea şi observă expresia ei infatuată. Cum ar fi posibil ca femeia să ştie ceva? gîndi ea îngrijorată. Dar în ochii ei se citea că ştie; o hăituia pe Sara.

Cu un calm pe care nu şi-l cunoştea, Sara răspunse nepăsătoare:

—Sînt sigură de asta.

Se forţă să mai ia cîteva înghiţituri, dar mai mult aruncă mîncarea pe jos, în timp ce Estella susţinea conversaţia. Ea vorbi despre strîngerea vitelor pentru marcare şi rodeo şi despre sfintele zile ale festivalului de la sfîrşitul anului. Sara abia auzea cîte un cuvînt, dar încerca să încuviinţeze din cînd în cînd.

Cînd terminară, o umbră căzu peste masa lor şi Sara se întoarse pentru a-l privi pe Rafael, care stătea în spatele ei. Acesta le salută pe celelalte două femei plin de curtoazie, înainte de a se întoarce spre ea.

—M-am gîndit că această seară ar putea fi potrivită pentru o altă lecţie de tir, *señor*ita. Te simţi în stare?

Vocea lui joasă, adîncă, trimise fiori de-a lungul spinării ei şi se simţi fără suflare şi încurcată. Totuşi, reuşi să accepte invitaţia fără să se bîlbîie.

Cînd ei fu departe, *Doña* Josefina comentă:

—E drăguţ din partea lui *Don* Rafael să-ţi arate aşa un interes. El a fost întotdeauna atît de rezervat!

Estella îi sări în ajutor.

[illegible] adevărat, Madre, dar nu cu prietenii săi. A fost [illegible] mult decît drăguţ şi răbdător cu mine.

Maica-sa îşi întoarse ochii dezaprobator spre ea.

— Şi tu ai greşit, luînd-o drept un alt gen de [illegible], fata mea. E în natura bărbaţilor să ia tot [illegible] ce o femeie le oferă şi de asta tatăl tău şi cu [illegible] te păzim cu atenţie, mai ales că te vei căsători [illegible]

Ochii ei o fixară pe Sara un moment.

Sara se întrebă dacă privirea ei însemna un [illegible] şi o senzaţie de frustrare încolţi în ea. Ce [illegible] să ştie despre bărbaţi şi despre intenţiile lor, dacă ea nu fusese curtată niciodată şi nici mama ei nu i [illegible] explicaţii?

Bărbia Estellei se ridică la mustrarea mamei. În timp ce deschisese gura să protesteze, Sara se grăbi să se ridice şi să se scuze:

— Mai bine să plec, atît cît ţine lumina. *Buenas noches.*

Bucuroasă să fie departe de bătrîna cicălitoare, Sara îşi luă pălăria din furgonul ei şi se îndreptă spre cel al lui Rafael.

El o aştepta cu o tablă agăţată pe umăr, vorbind încet cu *Señor* Pino. Cînd o văzu apropiindu-se, făcu un semn vioi cu capul şi-i luă braţul.

— Vom călări mai departe de caravană. N-aş vrea să trebuiască să alerg după animale speriate în noaptea asta.

Sara nu spuse nimic în timp ce-l urma spre cei doi cai pe care Juan îi înşeuase. Cînd Rafael o ajută să încalece, pielea o arse pe Sara în locul unde el o atinsese.

Iapa lui Sara îl urmă pe armăsarul lui Rafael fără prea mare îndemn din partea ei şi se gîndi confuz că nu-i prea mare diferenţă nici cu ea şi Rafael. Totuşi, trebuia să se gîndească la mîndria ei şi luase o decizie. Se mira de starea lui de spirit, pentru că era tăcut şi

stătea ţeapăn în şa.

Cînd erau la o bună distanţă de tabără, trase de hăţuri şi alunecă de pe cal. Cînd se întoarse ca s-o ajute să descalece, Sara îi cercetă faţa pentru a căuta un indiciu despre gîndurile lui, dar expresia sa era afabilă. Ea îi simţi mîinile tremurînd, totuşi, înainte de a-i elibera talia. Deşi era un lucru mărunt, îi dădu curajul necesar şi-şi puse mîna pe braţul lui.

— S-a-ntîmplat ceva, Rafael? întrebă ea, încruntîndu-şi faţa crispată.

Atingerea ei ardea, parfumul ei îmbăta şi hotărîrea neînduplecată a lui Rafael se topi. Îi dezmierdă cu degetul mare faţa şi o încruntare adîncă îi încreţi fruntea.

— Am multe în minte, Sara. Ea îşi ridică privirea spre el cu nişte ochi atît de încrezători, încît îl făcu să simtă un fior de vinovăţie. O adusese pînă aici ca să vorbească despre situaţia lor, dar descoperi că nu putea fi atît de obiectiv pe cît plănuise. În loc de asta, dori să-i sărute gura senzuală.

Sara fu nevoită să-şi aplece ochii sub intensitatea privirii lui întunecate, pentru a-şi putea recăpăta răsuflarea.

— M-am gîndit la ceea ce s-a întîmplat... noaptea trecută, şopti ea, apoi îşi drese glasul pentru a putea continua. N-are importanţă cît a fost de frumos, simt că a fost greşit.

Îşi încleştă mîinile şi îl privi, încercînd să-şi găsească destul curaj pentru a termina.

— Tu eşti încă îndrăgostit de soţia ta şi eu trebuie să-mi fac o viaţă nouă. N-ar fi cinstit pentru nici unul din noi să continuăm... ei bine, să fim mai mult decît prieteni.

În locul uşurării pe care ar fi trebuit să o simtă, inima lui Rafael se strînse la vorbele ei. Ea îi dăduse prilejul să iasă din această situaţie cu onoarea neatinsă şi totuşi găsea ideea mai mult decît imposibilă. Îi ridică

bărbia cu un deget şi privi în ochii ei mari, albaştri.

—Poţi să uiţi ce s-a întîmplat între noi? întrebă el liniştit.

Sara se îndepărtă de el şi privi peste dealurile aspre şi nisipoase. Nu voia ca el să vadă durerea sau mînciuna cu care se lupta.

—Cred că într-adevăr e cel mai bine.

Bunicul tău m-a angajat pentru o slujbă şi sînt cu adevărat nerăbdătoare să văd dacă pot sta pe picioarele mele.

Se forţă să se uite la el.

—Vezi, toată viaţa am fost obişnuită ca alţii să-mi poarte de grijă şi, deşi erau bine intenţionaţi, mi-ar place să mă descurc de capul meu, pentru o schimbare.

Rafael fu zguduit cînd privi în ochii ei albaştri, neşovăielnici. Pentru moment, fu incapabil să vorbească din cauza surprizei. Evident că greşise, gîndi cu o iritare subită. Ea nu-i făcea pur şi simplu o favoare — nu îl dorea! Îşi ascunse consternarea, încuviinţînd repede.

— Desigur, Sara. Am să fiu de acord cu orice ai spune tu.

Brusc, se întoarse spre tablă şi scoase o cutie de tinichea şi derringer-ul ei.

Inima lui Sara se strînse la această încuviinţare facilă. În aparenţă, noaptea trecută nu însemnase nimic pentru el şi era uşurat. Acest gînd o durea, dar Sara îşi propusese să fie tare şi nu o arătă. Luă arma de la el şi o deschise, aşa cum o învăţase, în vreme ce el merse la o oarecare distanţă şi puse pe nisip cutia de tinichea.

Sara încărcă pistolul sub privirea lui atentă, apoi trase o vreme la ţintă. Oricum, în acest timp el nu stătu în spatele ei cu mîinile pe ale ei sau pe ea, ca s-o ajute să ochească. În schimb, stătea lîngă ea şi-i dădea instrucţiuni verbale. Cu siguranţă că nu era acelaşi

lucru şi fetei îi părea rău să nu mai simtă braţele lui înlănţuind-o, în timp ce încerca să se concentreze. Aerul era îngreunat nu numai de căldura zilei. Era o tensiune şi o formalitate care nu mai existase între ei din primele zile ale călătoriei.

Sara reuşi să nimerească ţinta de două ori şi Rafael propuse în sfîrşit o pauză.

—Începi să înveţi, *señor*ita.

Vocea lui era politicoasă atunci cînd o ajută să încalece şi apoi îi puse derringer-ul în mînă.

—Cred că poţi să-l păstrezi acum.

Încercînd să zîmbească, dar simţindu-se mizerabil, Sara spuse:

—Am să iau asta ca pe un compliment pentru abilitatea mea.

Călăriră înapoi la tabără fără vreun alt cuvînt. Rafael simţea un amestec de durere şi plăcere. Ea era ca un miraj —atît de aproape şi tentantă, totuşi inaccesibilă.

Jose îi aştepta să ia în grijă animalele. Sara îi mulţumi liniştită lui Rafael, înainte de a pleca.

—După ce *Madre* s-a dus la culcare noaptea trecută, l-am întîlnit pe Garth şi am hoinărit cu el timp de o oră, se confesă Estella lui Sara în timp ce călăreau alături sub soarele fierbinte. Ştiu că sînt neascultătoare şi obraznică, dar nu pot fi altfel.

Sara oftă. Ce ar putea ea să-i spună prietenei? Dacă Sara ar şti cum e mai bine, viaţa ei n-ar fi atît de răvăşită. La început, credea că Estella şi Garth trebuiau să fie împreună şi dragostea lor interzisă era romantică, dar cu noua sa experienţă, nu mai era atît de sigură. Întrebă precaut:

—Nu l-ai lăsat... vreau să spun, voi doi n-aţi...

Era îngrijorată pentru Estella, dar şovăi să pună întrebarea.

Nedumerită, Estella se încruntă la Sara, apoi un început de înţelegere îi lumină ochii negri. Scuturînd energic din cap, spuse:

—Por Dios! O, nu, Sara. N-am făcut decît să ne sărutăm.

Fata cu păr negru îşi feri privirea apoi admise:

—Nu că n-aş fi vrut, *amiga*, dar Garth are prea mult respect pentru mine. Şi de altfel, Papa l-ar omorî dacă s-ar întîmpla asta.

Sara simţi un junghi de slăbiciune; Rafael luase ce i se oferise într-o clipă.

—Presupun că un bărbat nu are nici un respect pentru o femeie care vine la el prea uşor, cugetă ea.

Estella ridică din umeri.

—Aşa spune *Madre*. Fetele din familiile bune spaniole sînt supravegheate îndeaproape cu toate acestea, încît nu există nici o şansă să se întîmple. Odată ajunsă acasă, va fi imposibil pentru mine să-l mai întîlnesc pe Garth în secret.

Sara privi la prietena ei.

—Ce o să faceţi atunci?

—Nu ştiu, dar Garth a promis să aibă grijă de toate... şi eu îl cred, spuse Estella convinsă. Şi cum e cu tine şi Rafael? N-am avut nici o posibilitate să te întreb cum a mers lecţia de tir seara trecută.

—Acum nimeresc ţinta, răspunse Sara echivoc.

—Nu asta voiam să ştiu, Sara. Ţi s-a confesat?

—Mi-a povestit despre viaţa lui cu bunicul său. Şi mi-a spus deasemenea despre soţia sa şi despre copil. E încă îndrăgostit de ea, să ştii, spuse Sara cu un ton resemnat.

Estella dădu drumul unui rîs zgomotos, nedemn de o lady.

—Crede că este, dar am văzut eu felul în care se uită la tine!

Sara încuviinţă.

—Asta poate fi adevărat, dar am început să-mi dau seama că doar pentru că eşti atras de cineva nu înseamnă să fii îndrăgostit. I-am spus că vreau doar să fim prieteni, spuse ea cu fermitate.

Nu-i putea spune lui Estella că făcuseră dragoste. În special acum, cînd ştia că Rafael nu o iubeşte. Se simţea destul de nechibzuită.

Estella păru surprinsă.

—Deci nu eşti îndrăgostită de el?

Sara făcu un efort pentru a răspunde pe un ton degajat.

—Nu. Un timp, am lăsat ca atenţiile lui Rafael să ajungă la inima mea. Cum spunea bătrînul meu tutore, nimeni nu-i apărat în faţa flăcării. Într-adevăr, sînt mai interesată să-mi iau în primire postul de la Hacienda Delgado decît de orice altceva. Pentru mine această călătorie este o aventură şi, ca să nu mă plictisesc, învăţ să am grijă de mine însămi. Fratele meu Max avea o fire aventuroasă şi cred că întotdeauna i-am invidiat libertatea şi-am avut tendinţa să-l urmez.

Estella zîmbi cu îndoială.

—Cred că esti severă, *amiga*, dar dacă eşti fericită, e tot ce contează.

Cu un ton mai serios, spuse:

—Îţi lipseşte fratele foarte mult, nu-i aşa?

Sara încuviinţă.

—Îi simt lipsa tot timpul.

Călăreau la mijlocul dinstanţei dintre cele două caravane şi ascultau strigătele. Una dintre iscoade, care călărea în faţa liniei de furgoane, răcni " *Cimarron River!*" şi-şi flutură cu entuziasm uriaşul *sombrero*. Era ca şi cum animalele ar fi înţeles şi ar fi adulmecat apa, pentru că se înviorară şi se mişcară rapid, presimţind o adăpare îmbelşugată şi răcoroasă.

Sara începu să observe cîteva petice cu mici tufişuri şi nişte copaci pipernicişi punctînd peisajul

nisipos, vălurit de coline. Gîndul că va avea destulă apă pentru o baie adevărată îi mai lumină întrucîtva starea de spirit. Tot ceea ce-i spusese lui Estella era adevărat, exceptînd faptul că n-ar ţine la Rafael —şi asta era ceea ce o durea.

Cele două femei mergeau în pas cu furgoanele, cînd ajunseră pe vîrful unui deal şi începură coborîrea spre valea Cimarron. Luminişuri cu iarbă verde se întindeau pe ambele părţi ale rîului năvalnic şi larg. Culoarea însufleţită a acestei imagini era atît de binevenită, încît oamenii strigară de bucurie. Entuziasmul abia le trecuse, cînd un alt strigăt, ai celor din faţă se ridică: de această dată unul de alarmă. Sara îşi încetini calul şi privi la priveliştea din faţa ei. O ceată de războinici indieni călări năvălea de pe culmea din partea cealaltă a rîului. În învălmăşeala care urmă, Sara auzi vocea lui Rafael strigînd căruţaşilor să tragă furgoanele în cerc. Sub ameninţarea venită de pe celălalt mal, formară iute două cercuri neregulate. Sara şi Estella, în siguranţă în mijlocul formaţiei, descălecară repede. Estella se grăbi să fugă la mama ei pentru a o ajuta să coboare din trăsură şi o însoţi în furgonul lor de dormit. Sara urcă în furgonul ei, dar nu pentru a se ascunde. În loc de asta, îşi scoase derringerul din cufăr şi-l încărcă grăbită, cu mîinile tremurînd. Se grăbi afară şi se ghemui lîngă roată pentru a aştepta atacul.

Rafael organiza apărarea şi dădea ordine, căutînd-o frenetic pe Sara. El le văzuse pe cele două femei galopînd spre cercul de furgoane, dar după aceea atenţia-i fusese atrasă în altă parte. Cînd privi din nou după ea, nu era nicăieri la vedere. Îndreptîndu-se spre furgonul lui Perez, se asigură că femeile sînt la adăpost,

înainte de a se concentra asupra atacului. Străfulgerînd cu privirea asupra animalelor dezlegate şi a oamenilor care alergau, descoperi o lucire de argint lîngă roata furgonului lui Sara. Inima i se opri aproape. Ea stătea în praf pe genunchi, cu braţul înarmat sprijinit pe o spiţă, gata de luptă.

În ciuda senzaţiei de teamă care-l cuprinse văzînd-o într-o poziţie atît de vulnerabilă, fu cuprins de admiraţie înaintea curajului ei. Alergă pînă la ea şi se lăsă pe un genunchi, privind iute în josul dealului, pentru a urmări înaintarea indienilor.

— *Por Dios*, Sara! Ce faci aici, afară? Trebuia să fii înăuntru, cu celelalte femei, spuse el aspru.

— M-ai învăţat să trag, *señor* şi pot fi de ajutor, îl contrazise ea, cu vocea tremurînd aproape la fel de tare ca şi mîna.

— ţine capul jos şi păstrează gloanţele pentru o ţintă apropiată, mormăi el, apoi plecă, strigînd la toţi să aştepte pînă cînd războinicii vor fi în apropiere, apoi să tragă prima dată pe deasupra capetelor lor.

Strigătele înfiorătoare ale sălbaticilor o făcură pe Sara să simtă fiori de gheaţă în spate, dar îşi ţinu firea. Cînd ceata ajunse în vecinătatea furgoanelor, trăgînd săgeţi care aterizară inofensiv în mijlocul cercului, oamenii lui Rafael traseră cîteva focuri, ţintind în sus, aşa cum li se spusese. Aspectul fioros şi strigătele de luptă ale sălbaticilor o înspăimîntară pe Sara mai mult decît orice şi-ar fi putu ea imagina. Se simţi ca o stană de gheaţă pe locul în care îngenunchiase. Privea cum trec războinicii călări, cu feţele vopsite hidos în strălucirea soarelui.

Rafael se înapoie lîngă Sara, incapabil să o lase singură.

— Sînt aici, *niña*, şopti el, pentru a o linişti, apoi trase încă un foc de avertizare în aer.

Corpul rigid al Sarei se relaxă vizibil, dar privirea ei

rămase țintită asupra indienilor, hipnotizată.

— Intenția lor este să ne sperie și să fure animalele, spuse Rafael după un timp. Dacă ar fi avut intenția să lupte cu noi, cîțiva dintre oamenii noștri ar fi fost morți pînă acum și furgoanele incendiate. Comanșii țintesc precis și mortal.

Privirea înspăimîntată a fetei se întoarse spre el.

—Acesta e poporul tău? strigă ea pentru a acoperi zgomotele.

— Nu-i tribul tatălui meu. Sînt multe triburi de comanși.

Temîndu-se s-o lase singură, o prinse de braț și-i spuse:

—Vino cu mine.

Prevenind-o să-și țină corpul aplecat, o duse la furgonul din vîrful colinei. Sara îl auzi pe Rafael mormăind ceva printre gîfîieli și fu mulțumită că n-a înțeles despre ce este vorba. Era o încruntare întunecată pe fața lui, în timp ce-și privea turma de vite mînată de doi dintre sălbatici.

Cei doi *vaqueros* care mînaseră vitele se adăpostiseră în interiorul cercului și trăgeau înspre hoți, dar nu-și nimeriră ținta. Cînd îl văzură pe Rafael, începură să vorbească frenetic. El îi linști ridicînd o mînă.

— Vom merge după ei, spuse el, cu o privire tăioasă în direcția pe care o luaseră. Sînt doar opt războinici. O nouă teamă o cuprinse la auzul hotărîrii lui categorice. Cînd îi va prinde din urmă, era sigură, indienii nu-i vor înapoia animalele de bună voie. Va fi o luptă. Îl prinse de braț și-și închise ochii, cuprinzînd-o o undă de amețeală.

Rafael îi cuprinse talia și o trase mai aproape, întorcînd-o spre furgon pentru a o proteja.

—Nu-ți pierde firea, *niña*, lupta încă nu s-a sfîrșit, spuse el cu un ton coborît, încurajator.

Ea se desprinse din strînsoarea lui și se stăpîni să-i

spună că se temea pentru viaţa lui.

—N-am leşinat niciodată, Rafael, şi n-am intenţia s-o fac acum, şopti ea, reînsufleţindu-se.

Se simţea minunat din nou în braţele lui, dar el era ocupat cu alte probleme şi n-avea vreme pentru slăbiciuni muiereşti. Îl împinse cu gingăşie:

—Nu-ţi face griji pentru mine. Am să fiu tare.

El o privi în ochii mari şi albaştri, cu intensitate, încuviinţînd.

—Ai grijă de tine, o rugă el încet, şi se întoarse la oamenii săi, dîndu-le cîteva ordine grăbite.

Războinicii rămaşi se învîrtiră încă de cîteva ori în jurul taberei, apoi, la un strigăt al căpeteniei, părăsiră furgoanele şi se îndreptară spre rîu, dispărînd din vedere.

În cîteva minute, Rafael organiză oamenii în mijlocul cercului, împărţind sarcini şi ordine suplimentare apărătorilor. Deasemenea, cercetă braţul lui Jose, străpuns de o săgeată răzleaţă. *Señor* Pino protestă cînd Rafael îi ordonă să preia conducerea caravanei în absenţa lui.

—E un ordin pe care nu-l pot îndeplini, Rafael. Voi merge cu tine, insistă Pedro.

Rafael încleştă umărul prietenului său.

—Am nevoie de tine aici pentru liniştea mea sufletească, în caz că vreo cîţiva din ei s-ar întoarce. Trebuie să luăm în considerare femeile, *amigo*. Mă întorc în curînd cu cireada, nu-ţi fie teamă.

Pedro mormăi nemulţumit, dar îşi dădu seama că nimeni altcineva nu era capabil să ia comanda.

—*Si*, Rafael. Am să rămîn şi-am să mă îngrijesc de rana lui Jose.

Rafael ceru trei voluntari care să meargă cu el, şi-i obţinu imediat. Femeile stăteau în spatele lor şi *Doña* Josefina plîngea. Cînd realiză că Rafael îi părăseşte, începu să strige:

—Ai de gînd să ne laşi lipsite de apărare pentru a

regăsi cîteva vaci? *Don* Vicente va auzi despre aceasta, poți fi convins, *señor*!

Sara și Estella încercară s-o liniștească, dar bătrîna femeie le părăsi și se retrase în furgonul ei, mormăind în continuare amenințări. Estella se întoarse spre Sara și izbucni în lacrimi.

—De ce face ea totul atît de dificil! Am încercat să fiu tare, deși eram înspăimîntată. Și tot timpul am fost îngrijorată pentru Garth. Crezi că n-a pățit nimic?

Sara își cuprinse în brațe prietena, bătînd-o ușor pe umeri.

—Sînt convinsă că-i bine, dar am să-i cer lui Rafael să se intereseze.

Estella își înălță capul și-și șterse ochii.

—Ai s-o faci?

—Sînt sigură că se va duce să verifice ce s-a întîmplat cu ei, oricum, înainte de-a pleca pentru a-și recupera cireada, dar am să-l rog să ne trimită vorbă că totul e bine, acceptă ea pe un ton mîngîietor, apoi sugeră:

—Ce-ar fi să vedem dacă *Señor* Pino n-are nevoie de ajutor cu îngrijirea brațului lui Jose?

Cealaltă fată încuviință și Sara îi zîmbi încurajator. Sara îl prinse pe Rafael cînd acesta se pregătea să încalece.

—Pot să-ți cer o favoare?

—*Si*. Despre ce este vorba?

Ochii lui îi priviră pe ai ei cu căldură.

—Sîntem îngrijorate în privința lui Garth și a celorlalți. Vrei să afli dacă totul e în ordine cu ei și să ne trimiți vorbă și nouă?

Gura lui Rafael se strîmbă pentru o clipă, dar dădu din cap și se ridică în șa.

—*Si*. Nu părăsiți caravana fără o escortă înarmată cît timp sînt plecat, comprender?

Sara făcu un semn de acceptare la comanda lui aspră. El părea dintr-o dată distant și rece și ea făcu

un efort să nu spună ce se petrece în inima ei. În schimb, înghiţi un nod oprit în gît şi şopti:

—Ai grijă, te rog.

Încuviinţă, apoi îşi îndrumă calul spre un spaţiu dintre furgoane după care ieşiră şi oamenii lui după el. Sara merse şi privi cum călăreşte spre cealaltă tabără cu tresăriri de teamă în stomac. Oare se va întoarce? se întrebă îngrijorată în sinea ei. Întorcîndu-se, se duse la vagonul de gătit şi începu să-l ajute pe Juan la prepararea cinei.

Capitolul 8

Puţin mai tîrziu, Matt Harrigan o găsi pe Sara mestecînd într-o oală cu mîncare deasupra focului. Ea îşi aruncă impulsiv braţele de gîtul lui.

—Ce bine-mi pare că n-ai păţit nimic, Matt! A fost rănit cineva din tabăra voastră?

Cînd ea îi dădu drumul, el clipi buimăcit:

—Nu, atît că zăpăcitul de Asher Selby aproape că s-a împuşcat singur în picior cînd a început atacul. Era atît de tulburat, încît n-a realizat că are degetul pe trăgaci, spuse Matt, scuturînd cu dezgust din cap.

Sara zîmbi la abilitatea lui de-a găsi umor în acea situaţie groaznică.

—Asta nu-i negustorul din Boston, care face călătoria din motive de sănătate?

Matt se aplecă asupra oalei să vadă ce amestecă Sara acolo şi încuviinţă.

—Mda, dar aproape că a făcut un atac de inimă. Asta nu-i tocmai o situaţie sănătoasă.

Sara rîse din toată inima.

—Trebuie să admiţi că a fost o experienţă înspăimîntătoare. Sau erai ocupat pictînd întreaga

scenă?

El mormăi:

—Poate că sînt pasionat de munca mea, dar nu sînt atît de stupid. Eram sub furgonul meu, strîngînd o carabină încărcată în mînă.

—Mă surprinde că Garth n-a venit cu tine. Ce face? întrebă ea.

Matt acceptă o ceaşcă de cafea de la Juan cu o înclinare din cap şi se întoarse spre Sara.

—Âsta-i motivul venirii mele aici, Sara. Rafael mi-a cerut să-ţi transmit că sîntem în ordine. Garth a plecat cu el pe urmele cirezii.

Sara gemu. Estella va fi foarte neliniştită la această veste.

—Sînt îngrijorată pentru ei, Matt. Ştiu că va fi o altă luptă.

—Ei bine, l-am auzit pe Rafael spunîndu-i lui Garth că e pe jumătate comanş şi că atunci cînd indienii vor afla că au furat cireada de la el, i-o vor da probabil înapoi. Se pare că pentru comanşi nu-i mare lucru să furi de la străini, dar nici prin cap nu le-ar trece să ia ceva aparţinînd unuia de-al lor, explică el.

Sara se simţi mai uşurată.

—Atunci s-ar putea să nu fie atît de periculos pe cît credeam.

Matt ridică din umeri.

—Dacă se vor găsi suficient de aproape ca să vorbească mai întîi, aşa cred.

—Mulţumesc pentru această asigurare, spuse Sara sec. Nu vrei să rămîi la cină?

Matt strîmbă din nas.

—Aşi! N-aş mai putea suporta aceeaşi mîncare încă o zi. Cred c-o să mă duc la pescuit.

Se îndepărtă agale, lăsînd-o pe Sara fluturînd din mînă şi zîmbind.

După cină, Sara îi spuse lui Estella că Garth supravieţuise atacului indienilor, dar că plecase cu Rafael să recupereze cireada furată. Tînăra spaniolă ar fi strigat de supărare, dacă mama ei n-ar fi fost cu urechea la pîndă în furgonul ei. *Doña* Josefina era copleşită încă şi refuzase să iasă să mănînce.

— De ce trebuie ca bărbaţii să facă lucruri dintr-astea periculoase şi să ne lase pe noi să le purtăm de grijă? şopti Estella nestăpînit, cu lacrimi în ochii ei căprui.

Sara era la fel de exasperată.

— Aşa a fost dintotdeauna, cred eu. În cîntecele despre Regele Arthur, cavalerii plecau la război şi femeile lor rămîneau acasă ca să plîngă, să-şi facă griji şi să brodeze.

Strînse braţul celeilalte fete.

—Încearcă să nu fii îngrijorată. Matt spunea că nu-i atît de periculos cum credeam noi, Rafael fiind pe jumătate comanş. El va şti ce să facă.

Îşi susţinură una alteia curajul toată seara, dar nici una din ele nu se simţi mai bine în străfundul sufletului. După ce se retraseră, Sara stătu culcată fără să doarmă toată noaptea, întrebîndu-se ce-ar face dacă i s-ar întîmpla ceva lui Rafael.

În următoarea zi se organiză o mică vînătoare pentru cireada de bizoni zărită în apropiere. *Señor* Pino decise că furgoanele trebuie mutate mai aproape de rîu, astfel că ambele caravane sparseră tabăra şi o reaşezară. Cînd terminară cu aceasta, Sara şi Estella, însoţite de Felipe şi de Carlos, îşi duseră la rîu hainele pentru spălat. Estella, ale cărei mîini delicate nu făcuseră niciodată ceva mai obositor decît ridicarea

unei ceşti de ceai, decise ca de această dată să ajute la spălatul hainelor. Bărbaţii le frecară, apoi femeile le clătiră. Vorbiră cu toţii despre atacul indienilor şi Estella le povesti despre vremurile cînd o ceată de războinici comanşi atacaseră hacienda lor şi aproape că-i uciseseră tatăl. Data următoare fuseseră pregătiţi şi tatăl ei călărise curajos cu un steag alb la ei ca să trateze, promiţîndu-le grîu, carne de vită şi stofe în fiecare toamnă, în schimbul păcii. Estella spusè, terminînd povestea:

—Eram mică, dar îmi pot încă aminti, pentru că eram speriată. Atacul de ieri mi-a amintit de toate astea.

Ridică din umeri şi privi în jur, ca şi cum şi-ar fi reamintit deŏdată că încă erau vulnerabili.

După cină, Matt Harrigan îşi aduse blocul de desen şi Sara poză pentru el. Cît timp el desenă, prin mintea fetei se perindau imagini despre pericolele în care s-ar fi putut afla Rafael. De fiecare dată cînd îşi amintea că el era mai mult decît capabil să-şi poarte de grijă, vedea feţele vopsite ale sălbaticilor şi îngrozitoarele lor strigăte de luptă îi răsunau în urechi.

Cînd tortura liniştii deveni de nesuportat, se ridică brusc în picioare.

—Îmi pare rău, Matt. Nu mai pot sta aşezată nici o secundă.

El oftă, îşi lăsă blocul pe genunchi şi-şi scoase ochelarii.

—Am să beau o ceaşcă de cafea.

Sara se duse să aducă două ceşti şi, cînd se întoarse, el o întrebă:

—Crezi că prietena ta mi-ar permite s-o desenez?

Sara îşi trase scaunul mai aproape de al lui şi se aşeză.

—Te referi la Estella?

El încuviinţă.

—Mi-ar place s-o adaug la colecția mea.

Sara se strîmbă.

—Trebuie să ceară permisiunea mamei ei.

—Vrei s-o întrebi? Zîmbi și adăugă: Uneori nu fac o impresie bună impresie oamenilor.

Sara îl tachină:

—Probabil o primă impresie, Matt, dar acum, că am ajuns să te cunosc, mie îmi placi la nebunie.

Își băură cafelele și vorbiră despre Santa Fé. Matt era entuziasmat nu doar să deseneze indienii de prin partea locului, dar și localnicii spanioli și peisajele.

După ce plecă, Sara se îndreptă spre furgonul lui *Señor* Pino. Căzuse întunericul și focurile de tabără, dealtfel inutile din cauza căldurii, erau reconfortante. Bătrînul stătea ghemuit, sprijinit de o roată a furgonului, fumînd un trabuc. Cînd o zări apropiindu-se, începu să se ridice, dar ea îi puse o mînă pe umăr:

—Nu vă ridicați, *Señor* Pino, stați prea comod.

Se așeză pe un scaun alături de el, sprijinindu-se și ea de roată.

—Cum merg desenele? întrebă el blînd.

Sara ridică din umeri.

—Nu știu. Matt nu mă lasă să văd. După cîte știu, pare să fi adăugat un al doilea cap în pictura sa.

Señor Pino chicoti:

—Mă îndoiesc de asta, *señorita.* Cel pe care-l ai e atît de încîntător, încît ar eclipsa pe un altul.

Sara își înclină capul, încîntată de compliment.

—Sînteți cel mai galant gentleman pe care îl cunosc.

El zîmbi:

—E în firea mea să apreciez frumusețea feminină.

Sara se gîndi la Rafael și la cum spusese el că e frumoasă... sau spusese numai că o dorește? Evident că ea făcuse totul în favoarea lui și-l încurajase cînd ar fi trebuit să păstreze distanța cuvenită. Obrajii lui Sara se aprinseră amintindu-și și se bucură că era întuneric.

—Credeţi că Rafael n-are să păţească nimic? întrebă ea după un moment.

Bătrînul pricepu neliniştea din glasul ei şi observă că ea îl menţiona doar pe Rafael şi nu şi pe ceilalţi trei oameni care erau cu el. Era grăitoare întrebarea ei şi asta îi plăcu.

—Eu sînt întotdeauna îngrijorat pentru siguranţa lui, dar nu pentru că mă îndoiesc de abilitatea pe care o are. Sînt bătrîn şi bătrînii se îngrijorează, spuse el, azvîrlind restul de trabuc în foc.

Sara era deprimată în timp ce privea flăcările. Nu era nimic altceva de făcut decît de aşteptat, şi asta o exaspera. Schimbă subiectul pentru a mai uita nenorocirea de care se temea.

—Credeţi că *Don* Vicente mă va accepta?

Señor Pino zîmbi pe sub mustaţă, dar păstră un ton serios.

—*Si, señorita.* Cred că va fi foarte fericit cu alegerea pe care am făcut-o.

—Ce-are să se întîmple dacă n-are să le placă de mine copiilor? N-am mai fost niciodată profesoară şi ştiu că v-a lăsat să înţelegeţi că n-am să am nici o problemă cu postul, dar adevărul este că sînt puţin nesigură, se confesă ea.

El se întinse şi o bătu pe umăr părinteşte.

—Nu-ţi fă griji, *señorita.* Am mare încredere în tine şi la fel şi Rafael.

Sara se întoarse să-l privească.

—A spus el asta? Aveam impresia că se îndoieşte c-aş putea face călătoria, mai mult pentru că nu mă găsea potrivită pentru slujbă, odată ajunsă acolo.

Señor Pino rîse.

—Aşa-i. E încăpăţînat ca şi bunicul lui, şi-şi face gînduri negre... Tonul îi deveni duios. Viaţa lui n-a fost fericită, dar a devenit un bărbat minunat şi puternic. Sînt foarte mîndru de el.

—Mi-a povestit despre soţia sa, spuse ea liniştită.

Pino fu surprins, dar n-o arătă. Rafael era foarte rezervat şi rareori discuta despre treburile sale personale indiferent cu cine.

A fost distrus după moartea ei, dar asta a fost acum unsprezece ani. E timpul să reînceapă să trăiască. Eu i-am spus asta, oftă bătrînul.

—Poate nu vrea să se îndrăgostească din nou, sugeră Sara.

—Are nevoie de cineva care să ţină la el, o femeie la care şi el să ţină. Rafael nu ştie asta, dar bunicul său i-a ales o astfel de femeie. E convenabilă din toate punctele de vedere şi cred că are să-l facă fericit. Rafael are doar nevoie de timp ca să accepte asta, spuse Pedro pe un ton conspirativ.

Sara se simţi ca scuturată de friguri. Cu o voce tremurătoare spuse:

—Din cîte mi-a spus Rafael, nu mi-l pot imagina ca fiind de acord cu nimic din ce i-ar propune *Don* Vicente.

Señor Pino zîmbi.

—Ah, *niña*, asta va fi altceva! Şi eu sînt în favoarea acestei căsătorii şi voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să-i văd împreună.

Rafael se întoarse după trei zile în tabără, prăbuşit peste şaua armăsarului său. Unul din oamenii lui îi ţinea hăţurile calului negru, în timp ce un altul îl ajută să descalece. Sara îl ajutase pe Juan să taie felii de carne de bizon pentru uscat, cînd simţi agitaţie.

Cu inima gata să-i plesnească, îşi şterse mîinile de şorţ şi fugi să vadă ce se întîmplase cu Rafael. În timp ce ajunse la ei, se formase un cerc de oameni şi nu se putea ajunge lîngă Rafael fără să se împingă pentru a-şi croi drum. Îngrijorarea îi întări glasul.

—Lăsaţi-mă să trec! Ce i s-a întîmplat?

Bărbaţii îi deschiseră cărare şi ea gemu cînd văzu culoarea cenuşie a feţei lui Rafael. *Señor* Pino ordonase la doi *vaqueros* să-l urce pe rănit în furgonul său, cînd văzu faţa Sarei.

—Vino aici, *Señorita*. Am nevoie de ajutorul tău.

Ea strînse braţul lui Pedro.

—Ce e? Ce s-a întîmplat? întrebă ea alarmată. Rafael abia îşi mişca picioarele şi ea îşi dădu seama că nu e conştient de ce se-ntîmplă în jurul său.

—E rănit la umăr, *niña*. A fost nimerit de o săgeată, dar cred că are să se facă bine. Poţi să mă ajuţi să-l doftoricesc, ce spui?

Tonul lui era senin, dar Sara îi simţi îngrijorarea.

—Bineînţeles, am să vă ajut, *Señor*, spuse ea.

Señor Pino nu-i dădu voie în furgon pînă Rafael nu fu aşezat în patul lui de campanie. El îi tăie cămaşa şi ordonă unuia din oameni să aducă nişte apă fierbinte. Înainte de-a o chema pe Sara înăuntru, Pedro îl învelise pe Rafael superficial cu o tunică. Rana roşie şi urîtă de la umărul lui stîng o făcu să şovăie. Carnea din jurul ei era ruptă şi crestată şi o mică şuviţă de sînge şi puroi se prelingea din ea. Dar cel mai mult o speria culoarea cadaverică a feţei lui.

—Ce pot să fac, *Señor* Pino?

—E o pungă de piele în cufărul acela, *niña*. Scoate-o, *por favor*, îi spuse el, în timp ce-şi pleca urechea la pieptul lui Rafael să-i asculte inima.

Sara găsi punga şi îngenunche lîngă el, dezlegînd şiretul care-o ţinea închisă.

—Cutia mare cu alifie —*si*, asta e. O să ne trebuiască... şi ierburile din sacul cel mic.

El se ridică, încruntîndu-şi sprîncenele.

—Sînt cîteva fîşii curate de pînză în cufăr, pe care le putem folosi ca bandaje.

Sara aduse pînza şi Alonzo apăru cu apă fierbinte într-un lighean. Pino îi dădu instrucţiuni să aducă mai multă apă.

- Vreau ca această rană să fie cît se poate de curată înainte de-a o bandaja.

Întorcîndu-se spre Sara, se încruntă.

- Acum am cel mai mult nevoie de ajutorul tău. Am să-l ţin, în timp ce tu ai să speli rana. Are să-l doară, dar trebuie s-o facem.

Sara încuviinţă, cu ochii măriţi de nelinişte. Mătrînul se ridică pentru a sta la capul lui Rafael şi se aplecă asupra lui pentru a-i încleşta braţele. Dădu din cap cînd fu gata.

— Apa are să fie fierbinte. Crezi c-ai s-o poţi suporta? spuse el, uitîndu-se o clipă la ea.

— Da, murmură ea, hotărîtă să-şi facă treaba fără să dea dovadă de slăbiciune. Încercînd apa, cufundă o cîrpa curată în ea şi-şi retrase mîinile din cauza fierbinţelii, dar continuă.

La prima atingere a cîrpei fierbinţi pe rană, Rafael zvîcni ca un cal sălbatic. Pedro îşi concentră toată puterea pentru a-l ţine şi o rugă pe Sara să continue. Din nou şi din nou, Sara ştergea rana şi mîinile ei deveniră roşii ca sîngele. Gemetele lui Rafael erau pline de durere şi asta îi lua fetei toată stăpînirea de sine necesară pentru a face ceea ce trebuia făcut. Lacrimi tăcute se rostogoleau pe obrajii ei, de fiecare dată cînd îi provoca durere, dar Pedro o încuraja.

— Trebuie să îndepărtăm infecţia, *niña*, altfel moare.

Pentru a doua oară Alonzo aduse apă proaspătă şi goli ligheanul murdar. Cînd apa din lighean deveni mai curată, chiar dacă mai păstra o slabă culoare roz, *Señor* Pino ceru o pauză. El se ridică şi îşi întinse muşchii contractaţi, apoi puse cîteva frunze din sac în puţină apă curată pentru a se înmuia.

—Rafael cară tot felul de ierburi şi fierturi cu el. El a învăţat aceste leacuri pe cînd trăia cu comanşii.

Sara privi obosită la el.

—Promite-mi că n-are să moară, *Señor* Pino.

El îi zîmbi încurajator.

—El? Îi este dat să trăiască şi să îmbătrînească. Acum, ia cutia aceea de alifie şi unge-l puţin pe rană. Apoi vom pune frunzele astea deasupra şi vom bandaja.

Sara voia să-l creadă, dar îi era frică. Rafael nu-şi recăpătase conştiinţa şi culoarea feţei nu se schimbase. Bătrînul o ajută să înfăşoare fîşii de pînză curată în jurul umărului. Apoi o atinse mîngîietor pe mînă.

—Odihneşte-te puţin acum. Am să stau eu cu el, o îndemnă el.

Sara începu să protesteze, dar el scutură din cap.

—N-are să se trezească mult timp şi n-are nici un rost să stăm amîndoi. Deja mi-ai fost de mare ajutor.

Ea privi un moment faţa palidă a lui Rafael.

—O să mă chemaţi, dacă se trezeşte?

—*Si*, promise el.

Sara făcu un semn cu capul şi coborî din furgon. Garth o aştepta şi-o ajută să coboare. Estella arătă spre furgonul unde stătuse pînă atunci şi încleştă mîna lui Sara.

—*Señor* Pino spune că va fi bine, dar eu sînt îngrijorată. Tot nu e conştient. Sara închise obosită un moment ochii şi se aplecă spre braţul lui Garth.

—Arată atît de palid şi... neajutorat.

Estella o cuprinse pe Sara cu braţul.

—Nu te chinui singură, *amiga*. *Señor* Pino ştie ce face. Trebuie să avem încredere, da?

Sara asculta doar pe jumătate ceea ce le spunea Garth despre lupta cu indienii, în timp ce o ajutau să ajungă la furgon. Apoi protestă, spunînd că n-are să poată dormi niciodată, dar de cum închise ochii, somnul o fură.

În preajma zorilor, Sara se trezi. Se ridică din pat și-și frecă un moment ochii, încercînd să-și dea seama ce a tulburat-o. O fulgeră imaginea lui Rafael zăcînd rănit și se întrebă îngrijorată dacă nu s-a întîmplat ceva rău. Dîndu-se jos, își strecură picioarele în pantofi și coborî prin spatele furgonului. Hainele îi erau boțite și părul îi scăpa din împletitură, dar nu-i păsa. Trebuia să vadă cu ochii ei că Rafael e bine.

Salutîndu-l pe Alonzo, care era în serviciul de pază, se îndreptă spre furgonul lui Rafael. Zorii se iveau la orizont. Cînd ea se strecură înăuntru îl găsi pe *Señor* Pino prăăbușit în scaun, dormind buștean. Privi la fața lui Rafael, dar, în lumina plăpîndă nu putea spune multe despre culoarea ei. Plină de grijă, merse alături de el pentru a-i atinge fruntea. Avea febră, dar nu excesivă.

— *Buenos dias, señorita.* Știam că n-ai să lipsești mult, spuse *Señor* Pino. Căscă, apoi zîmbi.

Sara se întoarse spre el.

—Încă nu s-a trezit?

— Nu, dar starea lui e bună și febra nu e prea mare. Ai dormit?

—Da.

Se-ntoarse din nou să-l privească pe Rafael, dorind să-l vadă deschizînd ochii. Pedro se ridică și începu să-și întindă mușchii obosiți.

— Am să aduc niște apă fierbinte ca să-i putem schimba pansamentul.

—Aș putea s-o fac eu, *Señor* Pino.

— *Gracias*, dar am nevoie de puțin aer proaspăt, spuse el. Poate pregătești bandajele și leacurile în timpul ăsta, da?

Scotoci în cufăr după fețe curate, cînd auzi un murmur ușor. Se răsuci și văzu că Rafael deschide ochii. Îngenunche lîngă el, luîndu-i mîna.

—O, Rafael!

El întoarse capul şi se concentră asupra feţei ei. Fantoma unui zîmbet îi arcui buzele.

—Sara, o chemă el cu o voce slabă.

—Cum te simţi? Doare? Să-l chem pe *Señor* Pino?

Se simţea buimacă de uşurare.

—Atîtea întrebări, *niña*, şopti el, strîngînd-o uşor de mînă. Ochii i se plimbară pe faţa ei, ca ai unui om mort de foame în faţa unui festin.

Realizînd deodată cum trebuie să arate, Sara ridică ruşinată o mînă la păr şi-şi plecă ochii.

—*Señor* Pino tocmai s-a dus să aducă apă fierbinte. A stat toată noaptea cu tine. Toţi sînt îngrijoraţi, sfîrşi ea nu prea convingător.

—Şi tu?

" Mai ales eu!" izbucni un strigăt în mintea ei, cu inima gata să-i sară din piept. Pentru a-şi ascunde sentimentele, se întinse după o cană cu apă care stătea pe o ladă alături de patul lui.

—Bineînţeles, Rafael. Şi-am fost îngrijorată şi pentru acei *vaqueros* care au fost cu tine. După ce-am fost martoră la atacul caravanei m-am temut că n-am să vă mai văd pe niciunul dintre voi înapoi.

Moralul lui se prăbuşi la această replică impersonală. O lăsă să-i ridice capul şi mîna lui o acoperi pe a ei cînd luă o înghiţitură de apă. Ochii lui îi întîlniră pe-ai ei pe deasupra cănii şi ea îşi feri precipitată privirea. Îl stăpînea un copleşitor impuls de a-i dezmierda faţa delicată şi de a-i elibera părul din legătură. Era ca o durere fizică, mai ascuţită decît a rănii din umăr. Cînd se întinse din nou, închise ochii pentru a-şi ascunde dorinţa.

—*Gracias*, Sara. Tot ce contează, cred eu, e că ne-am întors vii, şi-am adus şi cireada.

Sara puse cana la locul ei.

—Bănuiesc că n-au vrut să v-o dea pur şi simplu.

—Din nefericire, nu. Cînd i-am ajuns, n-am avut

mai o şansă să vorbesc paşnic cu ei. Au atacat şi ne-am trezit în apărare, iar eu m-am ales cu o săgeată înainte ca lupta să se termine.

Garth mi-a spus cîte ceva.

Se întoarse iar la cufăr pentru a-şi ascunde zîmbetul mîinilor. Putea să moară, gîndi ea, cu o înfrîngere în inimă.

Pedro urcă prin deschizătura din spate şi zîmbi mulţumit cînd văzu că Rafael s-a trezit.

—*Amigo*! Ai avut un somn bun, ei? Cum te simţi?

Rafael făcu o grimasă.

—Ca şi cum m-ar fi luat un taur furios în coarne.

Bătrînul chicoti cînd puse găleata pe podea.

—Oricît de bucuros sînt că te văd treaz, aş fi dorit să mai fi dormit o oră. E timpul să schimbăm bandajele.

Sara puse fîşiile de pînză şi alifia pe ladă.

—Cred că e mai bine să vă las să vă faceţi treaba, *Señor* Pino. Se uită la Rafael şi-l surprinse privind-o intens.

—Mă bucur că eşti mai bine, spuse ea cu vocea întretăiată dintr-o dată.

—Cred că mai bine ai îngriji rana, cum ai făcut-o noaptea trecută. Mîna ta e mai uşoară decît a mea, spuse bătrînul în timp ce se apleca după lighean.

Rafael se întinse şi-i apucă mîna, cu ochii lui negri ţinîndu-i prizonieri pe ai ei.

—Deci tu te-ai îngrijit de mine?

Ea încuviinţă încet, simţindu-şi inima zbătîndu-se la atingerea lui.

—M-ar bucura să-mi schimbi tu pansamentele, spuse el, mîngîindu-i palma cu degetul mare.

Cu o simplă atingere Rafael o făcea să se simtă vibrînd de viaţă. O făcea să se simtă femeie. Era greu să-i refuze orice cerere, mai ales cînd o privea aşa cum o privea acum.

—Bine, spuse ea, întorcînd capul spre a-şi feri

ochii de intensitatea privirii lui. Cu îndemînare, îşi trase mîna dintr-a lui şi luă ligheanul pe care-l ţinea *Señor* Pino.

În timp ce-i înlocuia vechile bandaje, îşi ţinu ochii aţintiţi la ceea ce făcea. Îl putea simţi pe Rafael uitîndu-se la ea, şi se temea că l-ar putea răni în nervozitatea ei.

Señor Pino îl puse pe Rafael la curent cu micile întîmplări din ultimele cîteva zile, în timp ce Sara lucra. Discuţia o ajută pe Sara să-şi domolească tensiunea care-i stăpînea corpul.

Cînd ea începu să cureţe rana cu blîndeţe, cu cîrpa fierbinte, Rafael apucă marginea patului, dar nu leşină. Ea îl privi şi văzu broboanele de sudoare ce-i acopereau faţa. El îi zîmbi ca pentru a o asigura că durerea nu este prea mare. Grăbită, îşi aplecă spre el corpul. Lacrimi şiroiau din ochii ei, în timp ce-şi termina treaba.

— Arată mai bine, nu-i aşa? comentă Pino, aplecîndu-se să privească. Încă mai este o urmă roşie în jurul rănii, dar foarte puţin puroi.

—Da, îngăimă ea.

Puse alifia tămăduitoare şi aşeză frunzele proaspăt înmuiate pe care i le dădu Pino.

După pansarea rănii cu bandaje curate, se ridică.

— Am să te las să te odihneşti acum, *Señor*, murmură ea, luînd de jos ligheanul cu apă murdară, pentru a-şi ascunde tremurul mîinilor.

— *Gracias*, Sara. Poate... ai să vii mai tîrziu? întrebă Rafael, urmărindu-i mişcările din ochi.

—Dacă vrei... răspunse ea fără să-l privească. Dacă ai nevoie de ceva, *Señor* Pino, dă-mi de ştire.

— E cea mai încăpăţînată creatură, spuse Sara lui *Señor* Pino, în timp ce călăreau între coloanele celor

[illegible] caravane.

Pedro chicoti:

—*Sí, señorita.* Sînt al dracului de sigur că aşa e. Totuşi, Rafael arată mult mai bine azi. La urma urmei, o [illegible] în şa.

Sara privi drept înaite, unde obiectul conversaţiei lor călărea în faţa furgoanelor. Dimineaţă, Rafael încercase nu numai să se ridice din pat, dar şi să iasă.

—Dacă n-aş şti foarte bine, aş crede că nu umărul, ci capul i-a fost vătămat, spuse ea cu exasperare. Ce se întîmplă dacă rana se redeschide sau se reinfectează?

Señor Pino ridică din umeri.

—N-ai cum te înţelege cu el, *niña.*

Schimbînd subiectul, comentă:

—A fost foarte necăjit ieri, pentru că nu te-ai întors să-l vezi.

Sara refuză să se uite în direcţia lui, ţinîndu-şi ochii drept înainte.

—Am fost ocupată.

Făcuse mari eforturi să se ţină deoparte, dar ştia că e mai bine. Îi era teamă de sentimentele pe care le stîrnea în ea... teamă că va vedea dragostea din ochii lui. Dragoste trebuie să fie, decise ea. O emoţie care-ţi face inima să plutească un moment, apoi o sfîşie de durere, nu poate fi altceva decît dragoste.

Señor Pino privi cu coada ochiului la umerii ei încordaţi.

—I-am spus că acesta trebuie să fie motivul, dar n-a fost mulţumit. Boala îl făcea să fie prost dispus.

—Asta era, sînt sigură, fu ea de acord.

Totuşi cît şi-ar fi dorit ca el să ţină cu adevărat la ea. Amintirea nopţii cînd făcuseră dragoste îi hăituia visele. Dintr-o cauză anume, gîndi ea deprimată, nu însemnase tot atît de mult şi pentru el. El acceptase prima scuză a fetei cu dragă inimă. Şi cînd se gîndi la femeia pe care bunicul lui i-o adusese, gelozia îi muşcă

sufletul. Deodată fu nerăbdătoare să se termine călătoria.

—Cît mai avem până la Santa Fé?

Fruntea lui Pedro se încreţi un moment.

—Două, poate trei săptămîni. Voi fi cel mai fericit să mă văd acolo, *Señorita*. Oasele astea bătrîne au obosit.

—Şi eu sînt nerăbdătoare.

Necazul era, gîndi ea supărată, că Rafael va fi şi el acolo. Totuşi, nu era nici un alt loc unde ea să poată pleca.

Sara îşi găsi diverse ocupaţii pentru restul călătoriei. Făcu plimbări cu Estella, jucă pocher cu Garth, şi pozâ pentru Matt. Artistul îi promise că va alege desenul lui favorit pentru ca odată ajunşi la Santa Fé, să-l folosească drept fundal pentru portretul ei. El, în sfîrşit, îi permisese să vadă desenele şi ea fusese impresionată de talentul lui de-a reda trăsăturile oamenilor din cîteva linii.

Sara fu uşurată şi dezamăgită în acelaşi timp, cînd văzu că Rafael n-o caută. N-avea importanţă cît de ocupată era, o chinuia un adînc sentiment de siguratate care nu se lăsa domolit.

Cu toate acestea, existau cîteva compensaţii: ţinutul prin care călătoreau cu frumuseţea şi sălbăticia sa. Ar fi dorit să aibă talentul unui artist care să-i permită să prindă peisajele stîncoase. Erau faleze semeţe, contraforturi abrupte, şi fisuri adînc tăiate care sugerau tenebre fioroase. La bufnitura unei pietre sau la trosnetul unei ramuri, Sara adesea aştepta zbîrnîitul unei săgeţi. Moartea era o ameninţare permanentă, totuşi, Sara se simţea mai vie decît oricînd altă dată în viaţa ei.

Într-o dimineaţă, Sara şi *Señor* Pino, care călăreau în fruntea caravanei, observară un călăreţ singuratic apropiindu-se dinspre sud.

—Mă întreb dacă e vreunul din curierii noştri care se întoarce, spuse el, scrutîndu-l.

— S-ar putea. Au fost trimişi abia săptămîna trecută. Poate că au avut necazuri, sugeră Sara, ducîndu-şi mîna la ochi. Ea îl ajutase pe Juan să împacheteze mîncarea pe care aceşti mesageri au luat-o cu ei. Rafael trimisese înainte aceşti curieri la Santa Fé, pentru a procura provizii proaspete şi a le trimite înapoi caravanelor. Aveau şi sarcina să înceapă negocieri de preţuri pentru mărfurile Delgado cu funcţionarii de la vamă.

Rafael veni chiar atunci lîngă ei.

— Avem companie, observă el, urmărind direcţia ochilor lor.

Arată ca un *cibolero*.

—Ah, cred că ai dreptate, spuse Pino. Un vînător de bizoni, *Señorita*. Vin din satele din sud, ca şi de peste Sangre de Cristo Mountains, pentru a vîna în cîmpii.

—Poate are veşti din Santa Fé, adăugă Rafael.

Sara se simţi ruşinată în prezenţa lui Rafael, şi păstră tăcere în timp ce însoţitorii săi îl salutau pe călăreţ. Era foarte interesant, purtînd pantaloni şi jachetă de piele. Purta o pălărie întinsă de paie pe capul lui negricios, sub un unghi larg, în timp ce o tolbă cu un arc şi săgeţi îi atîrna de umăr. O suliţă lungă era prinsă cu o curea de mînerul şeii sale, cu un ciucure multicolor legănîndu-se la capătul tecii. În acelaşi mod, dopul de la gura puştii sale era împodobit cu ciucuri. Căruţaşii opriră furgoanele şi toţi se strînseră în jurul lui să-i pună întrebări şi să audă orice veste ar putut avea acest *cibolero*. Sara descălecă pentru a-şi

dezmorţi picioarele şi se trase înapoi pentru a lăsa mai mult loc bărbaţilor în jurul musafirului. Garth veni lîngă ea şi, punîndu-şi braţul în jurul taliei ei, o strînse cu afecţiune.

—Te simţi mai bine azi? întrebă el.

Ea zîmbi.

—Nu sînt bolnavă, Garth. Am fost doar puţin obosită în ultima vreme. Mulţumesc totuşi pentru întrebare.

Sprînceana lui stîngă se ridică puţin.

—Ai pierdut cam mult în ultimele săptămîni, draga mea. Ştiu că acum joci mult mai bine, dar mintea ta nu e la joc. Dacă ai nevoie de cineva căruia să-i vorbeşti, eu sînt un bun ascultător.

Zîmbetul ei se şterse puţin, dar scutură din cap:

—Nu s-a întîmplat nimic. Am să-mi amintesc însă de propunerea ta.

Ea credea că-şi ascunsese sentimentele foarte bine, dar era evident că el văzuse dincolo de această mască. Îşi întoarse din nou atenţia asupra grupului din jurul *cibolero*-ului, surprinzînd privirea lui Rafael. Acesta se încruntă făcînd-o să se întrebe dacă nu cumva vînătorul nu adusese veşti proaste.

Se hotărî să facă mai devreme popasul, ca să poată continua discuţia. Garth duse calul lui Sara în spatele furgonului ei şi-l legă.

—Mai bine m-aş întoarce. E rîndul meu să strîng lemnele de foc, spuse el şi plecă fluierînd.

Oftînd, Sara îşi dori ca viaţa ei să fie la fel de lipsită de griji ca a lui. Ea luă puţină apă din butoi şi-şi spălă mîinile şi faţa. După ce-şi împleti din nou părul, ieşi din furgon şi se ciocni de Rafael, care venea de după colţ.

Braţele lui o prinseră în mod automat pentru a nu o lăsa să cadă. Un mormăit îi scăpă involuntar de pe buze, cînd ea îi lovi umărul.

—O, Rafael... îmi pare rău.

—Te duci să-l întîlneşti pe *Señor* Prescott —de

auzi eşti atît de grăbită? întrebă el, cu un aer supărat.

Sara se bîlbîi încurcată şi se eliberă din îmbrăţişarea lui.

—De ce... nu cred că această ciocnire e în întregime greşeala mea, spuse ea ridicîndu-şi bărbia.

—Mă căutai?

El se rezemă de roata furgonului cu braţele încrucişate pe piept.

—Îl căutam pe Carlos, dar trebuia să vorbesc şi cu tine ceva, aşa că am să profit de această ocazie.

Chiar dacă stăteau la două picioare distanţă, Sara îşi simţi sufocată de prezenţa lui. Corpul ei tremura încă în urma atingerii sale şi parfumul lui masculin îi pătrunse în nări. Îşi încleştă mîinile la spate pentru a le împiedica tremurul.

—Despre ce este vorba?

—Ai fost multă vreme în compania lui *Señor* Prescott în ultimul timp. Cîtă vreme eşti angajata mea, cred că-i de datoria mea să te avertizez în privinţa lui. Interesul său e în altă parte, Sara, şi nu mi-ar place să te văd suferind.

Peste faţa ei palidă şi frumoasă se aşternu o mică îmbujorare, ca de febră. Aroganţa lui n-avea margini, gîndi ea brusc supărată.

—Interesul tău mă lasă fără cuvinte, *Señor*, spuse ea, cu ochii aruncînd fulgere albastre. Totuşi, cred că pot avea singură grijă de mine.

Rafael îşi îndreptă spatele. Această mică manifestare de supărare din partea ei era atrăgătoare. Îi plăcea felul în care faţa ei revenea la viaţă cînd era supărată.

—E îndrăgostit de Estella. Mi-a spus-o chiar el.

—Ce-ai făcut? I-ai vorbit în interesul meu? Ce-ţi dă dreptul să te bagi în treburile mele? Am să-ţi fiu recunoscătoare dacă ai să-ţi vezi de treburile tale de acum înainte, spuse ea, pronunţînd cuvintele aproape fără voie. Criza ei de mînie o surprinse şi pe ea

aproape la fel de mult ca pe Rafael. Niciodată în viaţă nu-i vorbise cuiva în felul acesta, nici nu simţise emoţii atît de adînci ca cele pe care i le stîrnea acest bărbat. Simţindu-şi lacrimile gata să izbucnească, se întoarse din nou spre el şi întrebă:

—Asta e tot ce voiai să-mi spui, *Señor*?

Rafael simţi în el o neliniştе. Ea nu negase interesul faţă de Prescott, cum ar fi dorit el cu ardoare. Şi această reacţie a ei la dezvăluirea pe care i-o făcuse fusese mai impetuoasă decît se aşteptase. Era cu adevărat interesată de Prescott? Pentru moment, nu ştiu ce să spună.

—N-am avut intenţia să te supăr, Sara. Şi nu, nu voiam să discut nimic altceva.

Ea făcu un semn din cap şi se îndepărtă, îndreptîndu-se spre o colină nisipoasă unde putea găsi puţină singurătate. Atît de slabă devenea în prezenţa lui încît lacrimi de ruşine îi curgeau fără voie pe obraji. Nu dorea nimic altceva decît să se arunce în braţele lui şi să-l lase s-o iubească. Se dojeni cu asprime în gînd. Ce fel de femeie era? Gîndurile şi sentimentele în legătură cu Rafael erau atît de alarmante, încît se sperie.

Ajunse în vîrful dealului şi merse de-a lungul coamei spre cîţiva bolovani răzleţi. Mintea îi era atît de preocupată, încît nu auzi cîntecul mortal al clopoţeilor decît prea tîrziu. Simţi o înţepătură ascuţită în pulpă şi în acelaşi timp privirea îi căzu pe cuibul cu năpîrci. Cîteva erau întinse în afară pe nisipul fierbinte, în timp ce cele mai apropiate se încolăciseră defensiv la apariţia ei. Un strigăt sugrumat izbucni din gîtul ei, în timp ce sărea înapoi. Simţi o altă lovitură pe cizmă, dar nu-şi dădu seama dacă i-a străpuns pielea. În momentul acela o împuşcătură

O detunătură răsună lîngă ea și crezu că a fost lovită de glonț. O mînă puternică i se încleștă pe braț și o smulse din calea primejdiei, în timp ce arma exploda din nou.

Inima fetei bătea cu putere, în timp ce-l văzu pe Rafael descărcîndu-și carabina. I se tăiară picioarele, și simți cum începe să-și piardă cunoștința.

Capitolul 9

Focul din jurul ei era îngrozitor. Flăcările licăreau pe poalele fustei. Se trase deoparte de ele, dar nu exista scăpare. De partea cealaltă a focului, văzu o siluetă cunoscută, mătăhăloasă, cu faţa răutăcioasă, zîmbind ca şi cum s-ar fi bucurat de faptul că fusese prinsă în capcană.

—Ajută-mă... te rog, ajută-mă! strigă ea jalnic.

—Te pot salva... se oferi el, privind-o pofticios. Ştii condiţiile. Eşti de acord?

Sara, ştiind la ce se referă, îşi cîntări alegerea, moartea în chinuri, contra vieţii umilitoare pe care Farber i-o oferea.

—N-ai nici un drept! Sînt banii mei... tata n-a fost un criminal... Trebuie să fiu soţie, nu amantă!

Cînd căldura insuportabilă începu să-i frigă picioarele, se lăsă pradă singurei alegeri posibile şi aşteptă inevitabilul.

Mîini răcoroase îi atinseră faţa. O cîrpă îi umezi buzele uscate şi crăpate. Şi totuşi continuă să lupte din

unora puterile, temîndu-se că Farber este cel care-i aduce uşurarea şi că, în ultimul moment, cedase rugăminţilor lui.

Sara, *mi alma*, nu te zbate aşa. Eşti în siguranţă. Bine ai venit.

Vocea era adîncă şi liniştitoare. Nu era a lui Jonas Farber. Avea un timbru familiar care îi domoli dintr-o clipă spaimele şi, un timp, se potoli.

Bărbatul care stătea lîngă patul ei îi atinse faţa fierbinte şi se încruntă. Rafael auzise suficient ca să se înfurie. O supărare teribilă se iscă în el împotriva omului care-o înfricoşase într-atît. Totuşi, cînd Sara se liniştă, avu el însuşi motive să se simtă vinovat.

Sara se afla adînc, în măruntaiele pămîntului... o peşteră, gîndi ea. Era întuneric, doar cu un felinar înfipt în perete, pentru a-i arăta calea. Nu ştia cum ajunsese acolo, sau de ce, dar credea că din motive întemeiate. Mergînd de-a lungul tunelului, găsi lămpi pîlpîind, la anumite intervale, şi se simţi mai în siguranţă. Drumul trebuia să ducă undeva. După un timp, începu să audă sunete slabe, ca de metal lovit — un sunet ascuţit şi şuierător —şi o cuprinse un val de uşurare. Nu era singură, aşa cum se temuse. Cineva era chiar înaintea ei. Urmări sunetul pînă acesta deveni mai puternic. Pe măsură ce distanţa se reducea, umbrele neclare luau forma unor oameni, aplecaţi înainte, încercînd să spargă cu nişte ciocane pereţii de piatră. Ea le vorbi, dar ei se purtau ca şi cînd n-ar fi auzit. Atingîndu-l pe unul din ei pe umăr, dădu un strigăt ascuţit, cînd acesta se întoarse. Era Max. Expresia sa era atît de tristă, încît Sara îşi simţi ochii plini de lacrimi.

—O, dragul meu, Max, şopti ea întinzîndu-se să-l ia în braţe. El scutură din cap şi se trase înapoi. Sara păşi înainte, dar se opri cînd văzu teama dezolantă din ochii lui.

—Ce este Max? Lasă-mă să te ajut.

El scutură din nou din cap şi-şi continuă retragerea pînă dispăru în peretele de piatră. Sara privi neajutorată. Îl pierduse din nou. Mîhnirea ei era atît de mare ca şi cum ar fost întîia oară, şi începu să tremure, corpul ei zguduindu-se violent, de parcă un vînt îngheţat de ianuarie ar fi bătut peste ea. Bărbaţii fantomatici din jurul ei continuau să lucreze ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Ştia că nu se putea aştepta la ajutor din partea lor. Răsucindu-se, alergă orbeşte spre cel mai apropiat tunel. Pereţii se închiseră în faţa ei, şi durerea îi strînse inima. Alergă pînă durerea din inimă o sfîşie, pînă cînd inima ei începu să bată atît de puternic încît părea un răpăit de tobă ce-i răsuna în urechi. Şi cînd se simţi pe cale să se prăbuşească, îl văzu pe Rafael la distanţă. O privea şi o aştepta cu răbdare. Dar cînd se apropie de el, el se întoarse şi dispăru în alt tunel.

—Nu! Rafael... te rog să nu pleci... nu-ţi pasă? Alunecînd în lumea ei bine izolată, îşi prinse capul cu mîinile, tremurînd.

—Plecaţi... sînt toţi plecaţi, şopti ea.

Rafael stătea lîngă patul lui Sara şi inima i se strînse văzîndu-i faţa cenuşie. Pentru moment, era întinsă, nemişcată, atît de liniştită, încît părea moartă. Pentru Rafael, orele care trecuseră de cînd o adusese în furgon păreau zile întregi. Căzuse întunericul şi se gîndi din nou la leacurile pe care i le dăduse. Făcuse oare tot posibilul? Era atît de îngrijorat pentru viaţa ei, încît probabil îi scăpase ceva. Tăind carnea moale cu un cuţit ascuţit, a supt otrava cît de bine a putut. Pedro, la indicaţiile lui, amestecase ierburile şi rădăcinile din săculeţ şi făcuse o pastă.

În timp ce Rafael lucra aplecat deasupra ei, punînd şi iar punînd pasta care sugea otrava, febra ei creştea

alarmant. El amestecă o poțiune pentru febră și-i introduse forțat cîteva picături pe gît. Cînd fiori reci îi cuprinseseră trupul, se întinsese lîngă ea, dîndu-i propria-i căldură. Tratează simptomele cînd lupți împotriva bolii, își aminti el. Cînd coșmarurile o cuprinseră și începu să delireze, Rafael îl trimise pe Pedro afară, în timp ce el o cuprinse în brațe și-i vorbi mîngîietor.

Rafael își trecu mîna prin părul ei pentru a suta oară. Își dorise să poată fi calm în fața bolii fetei. Ea credea în soartă și, într-o anumită măsură, credea și el. Cu toate acestea, teama care-i invadase mintea îi distrusese credința. Dorea să trăiască indiferent care ar fi putut fi Karma ei. Se ruga pe rînd la Dumnezeu și la Marele Spirit al comanșilor pentru vindecarea ei, dar starea îi devenea tot mai proastă pe măsură ce noaptea înainta.

Pedro venea și pleca, ajutînd cum putea și aducîndu-i lui Rafael cafea fierbinte pentru a-l susține. În sfîrșit, bătrînul urcă în furgon și puse mîna pe umărul lui Rafael.

—Am să stau eu cu ea dacă dorești să te odihnești puțin, *amigo.*

Rafael scutură din cap.

—Nu pot s-o părăsesc, Pedro. Ar putea să... să fie mai rău...

Pedro încuviință. Se așteptase la refuzul lui Rafael, dar voise totuși să-și ofere ajutorul.

—Îmi pare rău că n-avem leșie ca să facem o pastă. Am văzut că leacul ăsta merge.

—Leacurile cu mănșe au mers de multe ori. De ce nu merg și de data asta?

Vocea lui Rafael era plină de durere.

—Este un medic în San Miguel, spuse Pedro.

—Sînt o sută de mile pînă acolo, răspunse Rafael, ștergînd fața lui Sara cu o batistă udă..

—Cu un cal puternic și rapid le-ai putea face în

trei zile. Caravanei i-ar lua cel puţin o săptămînă.

Pedro nu-şi făcea speranţe deşarte. Era deznădăjduit de starea Señoritei, ştiind că şansele ei sînt minime. Făcu propunerea mai mult de dragul lui Rafael. Tînărul trebuia să facă ceva.

Rafael îşi ridică privirea spre prietenul său, şi pentru prima oară o luminiţă de speranţă străfulgeră în ochii lui.

—*Si*... aş putea-o duce acolo.

Pedro zîmbi.

—Am să-l pun pe Carlos să împacheteze cîteva provizii şi să pregătească doi cai rapizi.

Cînd vestea se răspîndi, oamenii din ambele caravane se adunară să-i vadă plecînd. Un al doilea cal fusese încărcat cu provizii, şi Garth Prescott aduse şeaua sa americană, mai largă, pentru Rafael, care trebuia s-o ţină pe Sara în faţa sa. Estella, cu ochii roşii de plîns, păşi înainte cînd Rafael o scoase pe Sara din furgon şi o sărută pe obraji. Îl prinse pe Rafael de braţ şi-i şopti o încurajare cu glas întretăiat. Garth păşi în faţă pentru a o lua pe Sara, pînă ce Rafael încălecă, apoi i-o aşeză înapoi în braţe.

—O să ne rugăm cu toţii pentru voi amîndoi, spuse Garth cu fermitate.

Rafael încuviinţă din cap.

Cu toţii, *vaqueros*, Juan, Matt, şi chiar Asher Selby şi Sam Drake —care nu prea o cunoşteau pe Sara, dar o simpatizau —erau de faţă, cu pălăriile în mîini, pentru a-şi lua rămas bun. Pedro strînse mîna lui Rafael.

—*Vaya con Dios, amigo.* O să vă găsim pe amîndoi în San Miguel, *si*?

Rafael îşi privi îndelung prietenul în ochi.

—*Si.* Ai grijă de tine şi de ceilalţi.

Rahel fu iritat de pasul lent pe care era nevoit să-l păstreze la început. Drumul era stîncos și accidentat. Apele pe care le treceau erau mărginite de gresie și știa că dacă unul dintre cai ar aluneca, ar isca necazuri.

O ținu pe Sara învelită într-o pătură, pentru că se găseau acum în cîmpiile înalte, unde nu pătrundea nici un pic de umezeală și unde căldura nu era atît de mare. Febra ei creștea uneori și atunci delira. De fiecare dată cînd îi rostea numele, îl cuprindea un nou val de vinovăție. Adunînd ce putuse înțelege din vorbele ei fără șir, a înțeles că fusese adînc rănită de atitudinea lui nepăsătoare. Și totuși îi dăduse impresia că nu ține la el. Poate că dacă și-ar fi luat mai repede un angajament față de ea, nu ar fi simțit nevoia să dissimuleze. De cînd murise Tuwikaa, se refugiase într-un loc sigur, unde nimic nu-i putea atinge din nou inima rănită. Apoi o întîlnise pe Sara —un înger de argint —și aceasta se strecurase pe sub zidurile pe care el le durase în jurul inimii.

Își plecă privirea spre fața ei înfierbîntată, și-și jură să se revanșeze pentru durerea pe care i-o provocase... dacă ea va trăi.

La căderea nopții, traversă Rio Colorado și făcu un popas în ținuturile subalpine, alături de o cădere de apă, care curgea printre stînci. Cum febra lui Sara creștea din nou, îi spălă fața în repetate rînduri cu apă rece, după ce aprinse focul. Apoi îi îndepărtă bandajul și-i curăță rana, punînd din nou alifia pe care o adusese cu el. Piciorul ei se umflase, ajungînd la dimensiuni duble față de cele normale și se înroșise îngrijorător în jurul rănii. Fu zguduită de febră cît timp o îngriji. Cînd termină, îi trase fusta la loc, apoi o înfășură din nou în pătură și-o ținu strîns în brațe.

Deși foarte obosit, refuză să adoarmă. O scurtă

odihnă era tot ce-şi dorea, dar ea putea avea nevoie de el, pentru că avea nevoie de alinare. Vreme de două ore, îşi lăsă muşchii contractaţi să se relaxeze. Sara fu liniştită un timp, dar începu să tremure, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de un frig puternic. Rafael se duse să mai aducă o pătură. Cînd tremurul slăbi, aruncă apă peste foc şi încălecă pe calul odihnit. Luna era plină, şi Rafael dorea să meargă înainte.

În anii pe care îi petrecuse la comanşi, învăţase multe lucruri. Forţa morală a spiritului de sacrificiu era unul dintre ele. De multe ori călărise cu tatăl său în raiduri sau vînători, şi Flying Hawk îl aştepta să meargă în pas cu el. Era foarte puţină apă şi hrană, aproape nici un pic de odihnă, zile fierbinţi sub soarele arzător şi nopţi reci pe spinarea cailor. La şaisprezece ani, gîndea Rafael, a căutat să se facă acceptat, şi a avut multe de dovedit. A fost înfiorător de greu, dar i-a fost de mare folos în multe rînduri după aceea.

Rafael călări înainte în noapte, lăsînd calul să-şi aleagă drumul. Schimba poziţia fetei din cînd în cînd, şi încercă să ignore durerea surdă din umărul său încă nevindecat.

După un timp, Rafael opri din nou lîngă un mic pîrîu. Făcu un foc şi puse puţină cafea la fiert. O forţă pe Sara să înghită cîţiva stropi de apă. Îi spălă faţa şi mîinile, după ce-i schimbă pansamentul. Cînd ea adormi liniştită, luă cîteva plăcinte de porumb şi carne uscată şi mîncă pentru a-şi menţine puterea.

Privi în jur la munţii înzăpeziţi dinspre vest şi-şi frecă obosit barba nerasă. Îşi simţea ochii tot atît de zgrunţuroşi ca şi nisipul de sub cizme. Două nopţi fără somn erau destul. N-ar fi fost de nici un folos pentru Sara dacă s-ar fi prăbuşit din şa. Stînd aşezat lîngă ea cu spatele rezemat de un pin, îşi puse carabina la îndemînă şi închise ochii. Două, poate trei ore, şi va fi gata să plece mai departe.

Trosnetul unei ramuri urmat de un strigăt îl făcu

pe Rafael să se trezească şi să sară în picioare într-o clipă, cu arma în mînă.

-*Hola*, strigă un om de dincolo de pîrîu.

Rafael simţi tensiunea evaporîndu-se cînd recunoscu uniforma unui funcţionar de vamă. Omul îşi ducea calul în lungul curentului, şi-şi flutura pălăria cu boruri largi în semn de salut. Rafael lăsă arma în jos şi răspunse la salut. Văzu apoi mai mulţi oameni ieşind din pădure. Recunoscu un *vaquero* de-al său printre ei. Întorcîndu-se să se uite la Sara, o găsi respirînd mai uşor pentru moment, cu pielea mai puţin fierbinte. Felix, omul lui, traversă pîrîul balăcindu-se prin apă şi-şi scoase respectuos pălăria.

—Don Rafael! Sînt surprins să te văd aici.

—Señorita Clayton a fost muşcată de o năpîrcă, şi o duc la doctor în San Miguel. Ai ştiri de acolo, Felix?

—N-am auzit nimic despre doctor cînd am trecut pe acolo. Noi n-am avut nevoie de el, Señor, dar probabil că e tot acolo. *Vaquero* aruncă o privire îngrijorată spre Sara, şi abia se opri să se închine. Unchiul lui murise dintr-o muşcătură de şarpe.

Ceilalţi bărbaţi se adunaseră împrejur, şi Rafael fu prezentat funcţionarului cu rangul cel mai înalt.

—Señor Gomez, spuse el cu o plecăciune politicoasă.

Scundul şi rotofeiul om clătină capul cu tristeţe.

—Sărmana *niña*. L-am văzut pe doctorul din San Miguel la cantină, Señor. Era foarte beat. Sper că atunci cînd veţi ajunge la el, să fie într-o stare mai bună.

Felix spuse:

—Am să-ţi aduc ceva provizii, Don Rafael, din cele luate pentru caravană. Şi, dacă vrei, am să te însoţesc pînă la San Miguel.

—*Si*, Felix.

Discută cîte ceva cu Señor Gomez despre situaţia afacerilor din Santa Fé, dar mintea lui nu era la afaceri.

—L-am văzut pe vărul dumneavoastră de cîteva ori, Don Rafael. Mi-a spus că *rancho*-ul merge foarte bine în absenţa dumneavoastră.

Sprîncenele lui Rafael se încruntară uşor.

—Dacă Manolo e în oraş frecvent, nu poate fi prea ocupat. Probabil sîngele lui castilian îl face un conducător mai priceput.

Micul om rotofei ignoră sarcasmul.

—Se zvoneşte că joacă din greu cărţi, şi că are o *prostituata* favorită în La Fonda.

Rafael reţinu informaţiile şi dădu din cap.

—Am să fiu în curînd acasă. Deocamdată, trebuie s-o duc pe Señorita la San Miguel. Cînd ajungeţi la caravană, spuneţi-i lui Señor Pino că încă se luptă cu moartea, *por favor.*

În mai puţin de o oră, Rafael, Felix şi Sara erau pe drum, în timp ce vameşii îşi continuară calea spre caravană.

Juliana stătea sprijinită indolent cu coatele de bar, în La Fonda Inn, privind un tînăr bine făcut de la o masă din apropiere. Ochii ei trecură posesiv peste părul lui castaniu şi des, peste pielea bronzată uşor, statura zveltă şi ochii verzi, frumoşi. Era un aristocrat şi era îndrăgostit de ea, gîndea ea cu un fior de excitare. Privi la mîinile lui puternice împărţind cărţile partenerului său de joc. Degetele lui erau lungi şi senzuale şi păreau să mîngîie cărţile, la fel de drăgăstos cum îi mîngîia şi ei corpul. Se cutremură şi-şi simţi sfîrcurile crescînd şi întărindu-se sub bluza ţărănească, ieftină, pe care-o purta. În acelaşi moment, el privi în direcţia ei; un zîmbet uşor îi arcui buzele umede, cînd ochii li se întîlniră.

Juliana îi făcu semn cu ochiul şi-şi lunecă limba încet în jurul buzelor, într-un gest provocator. Putea

să i-o simtă privirea neruşinată cercetîndu-i corpul şi se întrebă, nerăbdătoare, cînd va termina el cu acele lucruri de cărţi, ca să vină s-o ducă în pat. Era singurul lucru pe care era geloasă, pentru că juca la fel de pasionat cum făcea dragoste cu ea.

- Uite băuturile pentru soldaţii de la masa din colţ, Juliana. Dacă-ţi găseşti puţin timp, eh? spuse Bernardino, ghicindu-i gîndurile.

Ea se întoarse fără chef dinspre iubitul ei şi-i aruncă grăsanului o privire acră.

— Într-o bună zi, n-o să mai fiu nevoită să servesc băuturi unor împuţiţi de soldaţi.

Culoarea lui negricioasă era ca şi a ei, căci amîndoi erau metişi, jumătate indieni Pueblo şi jumătate mexicani. Dar faţa ei avea o nuanţă mai deschisă, datorită cremei din praf de piatră, pe care o folosea în fiecare dimineaţă pentru a-şi decolora pielea. Mustăţile lungi ale lui Bernardino se clătinară, cînd acesta rîse cu poftă.

— Cred că Don Manolo te ia să trăieşti la hacienda, nu?

Scuturînd din cap, ea spuse:

—Nu-i imposibil. E îndrăgostit de mine.

—Pah! E îndrăgostit de ce ai sub fustă. Cabaleros de familie bună îşi satisfac poftele cu femei ca tine şi atît. Nu le iau de neveste şi nici măcar nu ţin prea multă vreme o amantă.

Ea tresări, ca şi cum ar fi lovit-o.

— De ce spui asemenea lucruri? Credeam că-mi eşti *amigo*.

Expresia lui se înmuie.

—Pentru că ăsta-i adevărul şi nu vreau să te văd suferind, *niña*.

Ea clipi şi-şi reţinu lacrimile.

—De data asta e altceva. Ai să vezi.

Luînd tava, se-ndepărtă, călcînd apăsat.

Bernardino îşi scutură capul cu tristeţe. Juliana

lucra pentru el de anul trecut şi-i era ca o fiică. Tatăl ei era soldat şi fusese ucis într-o încăierare de beţivi în Chihuahua, în urmă cu doi ani. Mama ei, indiancă Pueblo, murise de friguri, acum un an. Juliana venise să caute de lucru şi el o angajase, să servească băuturile. El ar fi vrut să nu se prostitueze, dar frumuţea ei atrăsese bărbaţii de la bun început. Cînd îşi dădu seama că poate cîştiga mai mult folosindu-şi corpul, începu să accepte propunerile cele mai avantajoase. Bernardino a încercat să aranjeze o căsătorie pentru ea cu un tînăr indian, care avea un mic *rancho* în afara satului, dar ea refuzase.

— Nu-mi doresc să scormonesc pămîntul ca o găină şi să ajung bătrînă şi gheboasă în cîţiva ani, declară ea cu vehemenţă. Am să găsesc un om cu dare de mînă care să aibă grijă de mine.

Bernardino ştia că astfel de visuri au prea puţine şanse de a se realiza, dar n-o putuse convinge. Acum îşi pusese toate speranţele în Don Manolo Delgado şi asta-i va rupe inima. Bernardino ştia asta.

Siesta se terminase şi locuitorii Haciendei Delgado începuseră să se agite. Erau două curţi interioare în cadrul împrejmuirii dreptunghiulare largi, făcută din chirpici. Una era pentru familie, cealaltă pentru servitori şi muncitorii de la *rancho*. Ultima era mai mult un sat în miniatură, cu un magazin, o fierărie, spălătorie, afumătoare, camere de depozitare şi locuinţe. Hacienda era autonomă şi bine protejată de patru turnuri de lemn înălţate în colţurile patrulaterului.

Don Vicente Martin Delgado stătea la masa din biroul său personal, citind ultimul raport al şefului minelor sale, Sancho Valdez. Expresia sa, de obicei severă, devenise întunecată. Era singurul semn

exterior că ceva nu mergea bine. Stătea drept ca o vergea în scaunul din lemn sculptat, cu brațele odihnindu-se pe rezemătorile din lemn. Încă trei morți, gîndi el, muncitori minieri morți, datorită unor dureri misterioase. Aceasta face ca totalul să ajungă la nouă, în doar cinci luni! Asta îl neliniști. Indienii Pueblo erau superstițioși și, odată ce avea o mulțime de indieni care lucrau pentru el, putea prevedea că vor găsi ceva supranatural în aceste morți. El reciti raportul, dar știa că nu-i scăpase nimic. Valdez scria că acești trei, la fel ca și ceilalți, erau muncitori pe care-i achiziționase de la închisoarea din Chihuahua. Probabil asta era cheia, se gîndi Don Vicente. Trebuie să fi fost expuși la ceva molipsitor, înainte de a fi venit să lucreze la mina de argint. Lovi absent cu degetele în marginea mesei, în timp ce privea prin fereastră în curte. Era doar pe jumătate conștient de zgomotele muncii de la *rancho*, în timp ce lua decizia să plece a doua zi la Santa Pilar.

Un bubuit de tunet înfricoșător scutură pereții de chirpici ai micii case. Rafael tresări din cauza tăriei zgomotului, chiar dacă era deprins cu aceste furtuni dezordonate. Se duse la intrarea deschisă și studie norii întunecați care veneau din dosul munților. O flamă zimțată de lumină atinse pămîntul din piața publică și putu auzi strigătele înfricoșate ale animalelor, amestecate cu cele ale oamenilor. Mulți se agitau, punînd animalele la adăpost, în vreme ce puii de găină alergau peste tot, cîrîind, băgîndu-se între picioarele oamenilor.

Se întoarse pentru a privi la intrarea din cealaltă parte a camerei; în acest moment, doctorul o examina pe Sara. Sosiseră de cîteva ore la San Miguel și Rafael îl trimisese pe Felix să-l găsească pe médico,

în timp ce el găsea o casă pentru ei. Proprietarul unei cantina fu îndatoritor, dîndu-le casa lui şi mutîndu-şi puţinele lui lucruri, ca să doarmă la cantina. Felix îl găsise în sfîrşit pe doctor — dormind dus, după o seară de beţie —în patul unei prostituate.

Un miros greu de sulf intra în cameră, în timp ce fulgerele continuau să lovească şi tunetele se rostogoleau pe deasupra oraşului. Rafael, curios de ce va face doctorul, trase pătura care acoperea intrarea în cealaltă cameră şi părăsi micul dormitor. Obloanele de lemn ale ferestrei fuseseră ridicate şi o lumînare de pe măsuţa alăturată împrăştia o lumină slabă.

Médico, un om şleampăt, de vîrstă mijlocie, era aplecat deasupra piciorului inflamat, cînd înaintă Rafael pînă lîngă el,

—Ce credeţi... începu Rafael, înainte de a vedea sîngele care se scurgea din rană.

Doctorul avea cuţitul pregătit pentru a face o altă tăietură, cînd Rafael îi încleştă braţul şi-l trase de lîngă fată.

Ochii înceţoşaţi ai doctorului se măriră şi-şi pierdu răsuflarea; se uită la tînăr şi-i văzu privirea fioroasă.

—Señor? De ce m-aţi oprit... trebuie să sîngereze, dacă infecţia...

—Nu, tîmpitule! ţi-am cerut s-o examinezi, nu să începi tratamentul, fără aprobarea mea. Acum ieşi şi roagă-te să nu moară din cauza cuţitului tău murdar. Căutătura cruntă a lui Rafael îl expedie împleticindu-se spre uşă.

Rafael îngenunche lîngă pat şi examină rana. Sîngele curs nu era atît de mult, cum se temuse. Căutînd în sacul său, luă o cămaşă curată şi o presă pe rană, strigîndu-l pe Felix.

Cînd *vaquero* intră, Rafael îl puse să fiarbă puţină apă. Verificînd pulsul fetei, constată că mai scăzuse oarecum. În următoarea oră curăţă rana şi amestecă alifii pentru a opri curgerea sîngelui, iar în final obloji

rana cu leacuri și ierburi, ca înainte.

Sara avu frisoane în timpul după-amiezii, dar febra nu se întoarse și el fu mulțumit. Erau trei zile de cînd o mușcase șarpele și ea supraviețuise. Señorita era mai puternică decît arăta, cugetă el, apoi își aminti, cu un zîmbet obosit, că ea îi spusese cîndva lucrul ăsta.

Cînd îi trecură frisoanele, luă un lighean cu apă caldă, o dezbrăcă pînă la cămașa subțire și o spălă.

—Ai să te faci bine, *niña*, spuse el încet, acoperind-o cu pătura. Se așeză lîngă ea și-i luă mîna într-a lui.

—În curînd ai să te trezești și-ai să zîmbești cu zîmbetul tău de înger, iar eu am să te iau la Hacienda Delgado. E un loc frumos, ai să te îndrăgostești de el, *cara mia*. Și eu am să am grijă de tine. Știu că n-am făcut o treabă prea bună în ultima vreme, dar am s-o fac mai bună de-acum încolo. Am să-ți arăt *rancho*-ul meu din munți, unde florile sălbatice acoperă poalele dealurilor și apusul soarelui îți taie răsuflarea.

În timp ce vorbea, se uita pe fereastra deschisă, văzînd lucrurile pe care le descria în locul norilor întunecați. Sunetul propriei voci, dînd glas planurilor, îi dădu siguranță.

—Vom călări, tu și cu mine, pînă la vechiul pueblo Pecos, ca să vedem focul sacru din templul aztec, ținut aprins de mai bine de cinci sute de ani. Legenda indiană spune că le sînt îndeplinite dorințele celor care sînt binecuvîntați în templu.

—Cîte dorințe? șopti Sara, cu ochii mari sorbindu-i fața. Iubea profilul lui întunecat și sunetul vocii cu timbru adînc.

Rafael se-ntoarse grăbit spre ea. Simțea că i se ridică o greutate imensă de pe umeri.

—Atîtea cîte vrei, *niña*. Cum te simți?

—Obosită, răspunse ea cu voce slabă. Mă doare piciorul.

Zîmbetul lui se lărgi.

—Dacă simți durere e bine. Asta ne face să știm

că eşti în viaţă.

Privirea ei îi părăsi faţa pentru a se uita în jur.

—Unde sîntem, Rafael? Ce s-a întîmplat cu mine?

—Sîntem în San Miguel. Te-am adus aici călare, după ce ai fost muşcată de un şarpe cu clopoţei. Îţi aminteşti?

Ochii ei se închiseră un moment.

—Da... acum îmi aduc aminte. Ne-am certat şi eu am fugit. Şerpii... erau peste tot.

Sara se cutremură uşor, ca şi cum întreaga scenă s-ar fi repetat.

El îi luă mîna şi o duse la buze.

—Ai fost norocoasă, *niña*. Doar o înţepătură pe piciorul tău. Am găsit semne pe cizmele tale, acolo unde au muşcat şi alţii, dar nu ţi-au atins pielea.

Ea deschise ochii pentru a se uita la el.

—Tu erai acolo, m-ai tras deoparte.

—Nu destul de repede, spuse el încruntîndu-se. Şi a fost vina mea că te-ai dus în acel cuib de vipere. Dacă nu te supăram...

Sara îi zîmbi cu greutate.

—Dar mi-ai salvat viaţa, aşa că nu contează. Pe lîngă asta, noi nu ne putem controla Karma, atîta vreme cît trebuie să gîndim. Probabil că am fost destinată să îndur această soartă.

El scutură din cap.

—Mica mea filosoafă. Cel mai important e că esti bine. Ai vrea să mănînci ceva?

La simplul gînd, Sara simţi că e moartă de foame.

—Da. Dar nu fasole, te rog. Nu cred c-am să mai pot privi o boabă de fasole, cel puţin o bucată de vreme.

El zîmbi.

—Tot timpul te plîngi. Este şi ăsta un semn bun.

Se ridică şi merse în cealaltă cameră ca să discute cu Felix.

Sara suspină. Rafael arăta mai rău decît se simţea

Hainele lui erau boțite și al dracului de murdare, ca și cum nu s-ar fi schimbat de zile întregi. Și privirea pe care o văzuse pe fața lui, cînd deschisese ochii, vorbea de o teamă reală. Gîndurile o mai întărîră. Trase pătura pentru a arunca o privire la picior și văzu că era numai în cămașă. Se înroși și imediat se întrebă de ce. Doar o văzuse goală înainte.

Rafael se întoarse și observă culoarea aprinsă din obrajii ei. Își căută sacul și dizolvă puțină pudră albă într-o cană pe care o adusese.

—Asta te va ajuta să scapi de durere, spuse el, ajutînd-o să se ridice.

Mîinile ei tremurau apucînd cana. Nu știa dacă reacția se datora slăbiciunii sau brațului lui puternic cuprinzîndu-i umerii. Sorbi încet, cu sete.

—Felix va fi curînd înapoi cu ceva mîncare. Ai să te înzdrăvenești de-acum.

Fruntea fetei se încruntă cu îngrijorare.

—Crezi c-am să fiu bine, pînă ajungem la Hacienda Delgado? Nu vreau ca bunicul tău să fie dezamăgit dacă n-am să pot deschide școala.

Rafael dădu din cap și luă cana goală din mîna ei, așezînd-o cu grijă pe pernă.

—Don Vicente este mai mult decît drăguț cu angajații lui. Mai curînd, are să te pună el să te odihnești, pînă cînd ai să te simți bine. Nu-ți face griji în problema asta.

Trase un scaun și se așeză lîngă ea.

Îl privea nedumerită.

—Felul în care mi l-ai descris mă face să fiu îngrijorată.

—Relațiile dintre noi sînt diferite, *niña*.. Își rezervă prejudecățile pentru mine... și pentru mama mea, cînd mai trăia.

Vocea lui căpătase o nuanță de deprimare și Sara recunoscu intuitiv durerea sub masca de duritate de la suprafață. Nu căutase și ea dragoste și aprobare la

proprii ei părinţi? În cazul ei, dragostea nu-i fusese propriu-zis refuzată, dar erau indiferenţi, ceea ce o durea.

—Poate că-i pasă, dar e prea mîndru să ţi-o arate, sugeră ea încet.

Conversaţia pe care o avusese cu Señor Pilar îi reveni în minte. Dacă lui Don Vicente nu-i pasă de nepotul său, de ce se interesează să-i găsească o soţie potrivită? Amintirea o făcu să sufere.

—Cred că nu. Cînd eram copil, voiam foarte mult să mă iubească. O dată —îmi aduc aminte— fiul lui Pedro, Arturo, şi eu, am fost reţinuţi după ce se terminaseră orele de şcoală, pentru că fuseserăm foarte neascultători. Aveam şapte ani şi eram plini de viaţă, şi nu voiam deloc să fim ţinuţi închişi, cu cărţile. Cînd ceilalţi băieţi au ajuns înapoi la hacienda şi i-au spus bunicului, el a venit pînă în oraş să vorbească cu Padre Mendoza.

După discuţia lor, Don Vicente mi-a ordonat să-mi petrec o oră de penitenţă evlavioasă, apoi a plecat acasă. L-a luat pe Arturo cu el şi pe mine m-a lăsat acolo. Se lăsase bine întunericul, cînd am ajuns la hacienda. Mi-a spus că un Delgado trebuie să înveţe să fie disciplinat şi să aibă stăpînire de sine.

Rafael se ridică brusc şi se duse la fereastră, privind la ploaia care cădea.

Sara văzu descurajarea insinuîndu-i-se în coborîrea umerilor şi se simţi din toată inima alături de el. Pedeapsa lui Don Vicente părea crudă, în special pentru că celălalt băiat n-o împărtăşise cu el. Fie că realiza sau nu, Rafael încă tînjea după afecţiunea bunicului său. Sara dorea să spună ceva mîngîietor, dar ştia că el s-ar fi supărat dacă i-ar fi arătat milă. Oricum, Felix tocmai îşi făcea auzită venirea, punînd capăt acestui moment stînjenitor.

Rafael insistă s-o hrănească el; Sara dori puţină supă şi o bucată de tortilla. Îi ceru să-i spună mai

multe despre pueblo Pecos, despre care-i vorbise mai înainte. El îi vorbi despre orașul fortificat, construit pe un promontoriu stîncos. Sara nu mai era atentă și se lăsa învăluită de vocea lui hipnotică. Erau într-o mică lume, aparținîndu-le în întregime, izolați de ploaia care bloca satul. Pe moment, Sara își închipui că Rafael este al ei și numai al ei. Soarta i-l oferise pentru acest scurt interval și ea își alungă toate gîndurile despre viitor din minte.

Cînd i se făcu somn, Rafael o acoperi cu încă o pătură pentru a o feri de frigul umed, apoi o sărută ușor pe obraji, înainte de a pleca.

Cîntatul unui cocoș o trezi pe Sara. Clipi din cauza luminii soarelui care se strecura pe fereastră. În această dimineață, mai avea doar o durere surdă în picior și se simțea foarte bucuroasă, fără vreun motiv anume. Sunetul unor voci coborîte din cealaltă cameră o făcu să-și încordeze auzul, pentru a prinde vocea lui Rafael. Își pipăi părul încîlcit, dorindu-și o perie ca să-l pună în ordine, înainte s-o vadă el. Ochii îi căzură pe sacul din piele din partea opusă a camerei. Își coborî încet picioarele pe podea și-și încercă piciorul vătămat. Cum nu cedă, se înfășură cu una din pături și se ridică. Un moment, o cuprinse amețeala, dar apoi, curînd, camera se opri din rotit și o porni cu băgare de seamă spre masă. Chiar cînd ajunse la ea, o părăsiră puterile. O pereche de brațe puternice o prinseră. Privind în sus, întîlni ochii calzi și zîmbetul lui Rafael.

—Credeam c-am să pot, murmură ea.

Brațul său o prinse pe sub genunchi, ridicînd-o la piept.

—Ar fi trebuit să mă chemi, dacă aveai nevoie de ceva, *niña*. Deocamdată ești prea slăbită pentru a te da jos din pat.

Vocea lui era severă, dar avea o mică licărire de rîs în ochii.

Senzaţia braţelor lui în jurul său provoca reacţii stranii în simţurile ei. Îşi coborî capul, ca să nu i se poată citi dorinţa pe faţă.

—Eu... eu voiam o perie pentru păr, explică ea, în timp ce el o ducea înapoi în pat.

Cînd o puse în mijlocul patului, pătura care o acoperea alunecă, dezvelindu-i rotundul moale al unui sîn. El înghiţi încordat, îndreptîndu-se.

—Am un pieptene. E bun? întrebă el, întorcîndu-se cu spatele.

—Da, acceptă ea, trăgînd de pătura, vinovată. Privirea lui înfierbîntată îi arsese pielea şi totuşi tremura şi el. O dorea tot atît de mult pe cît îl dorea şi ea. Acest gînd o umplu cu o fierbinte şi teribilă bucurie.

Luă pieptenele şe care i-l oferise. Rafael părăsi camera fără alt cuvînt.

Sara dormi cea mai mare parte a zilei şi spre seară se simţi mai în putere. Umflătura piciorului scăzuse considerabil şi durerea aproape încetase. Rafael se uitase în repetate rînduri în cameră şi cînd în sfîrşit o găsi trează, îi zîmbi cald.

—Vrei să mănînci? Am să-i spun lui Felix să aducă ceva.

Ea se ridică pe coate şi clipi somnoroasă. Era proaspăt bărbierit şi purta haine curate. Asta-i aminti de ţinuta ei şleampătă.

—Aş vrea mai curînd să fac o baie şi să mă schimb.

—Orice doreşti, spuse el şi dispăru.

" Dacă mă iubeai, aş fi avut tot ce-mi doresc" gîndi ea oftînd, balansîndu-şi picioarele peste marginea patului.

Nu după mult timp, o tînără indiancă intră în cameră, purtînd o găleată cu apă caldă şi nişte lenjerie. Umplu cu apă un lighean, apoi pescui o bucată de

șampon din buzunar și o puse alături. Sara îi mulțumi și îl lăsă plecă zîmbind sfios, trăgînd draperia de la intrare.

Cînd traversă încăperea Sara se simți oarecum mai în putere. Lăsînd pătura să cadă, își scoase cămașa și începu să se spele. Cînd termină se simți obosită dar mulțumită. Urcînd înapoi în pat, se acoperi pînă la gît și se întrebă unde îi erau hainele. Aruncînd o privire prin cameră, înțelese că nu erau acolo.

O voce sfioasă ceru în spaniolă permisiunea de a intra și Sara strigă:

—*Si, entra.*

Indianca intră cu o altă găleată de apă și o puse pe podea, vorbind rapid și gesticulînd.

Sara înțelese cea mai mare parte a cuvintelor, suficient ca să știe că o întrebase dacă vrea să-și spele părul.

—Oh, *si*, acceptă ea bucuroasă.

După ce goli ligheanul, fata aduse un polonic, îi făcu semn să se întindă pe burtă și să-și țină capul dincolo de marginea patului. Pentru asta, Sara îi fu recunoscătoare. Nu credea că ar mai fi putut să stea în picioare să se spele. Indianca își termină repede treaba și plecă din nou.

Sara se ridică și începu să se pieptene, dar după scurt timp, se simți atît de obosită de lupta cu părul încîlcit, încît trebui să se odihnească.

—Ești acoperită? strigă Rafael de după draperie.

Își trase grăbită mai sus pătura și-l lăsă să intre.

Rafael aducea cîteva haine pe braț. Îl privi întrebător cînd realiză că nu sînt ale ei.

—L-am trimis pe Felix să caute cîteva lucruri pentru tine. Hainele cu care erai îmbrăcată sînt la spălat. Sper ca acestea să ți se potrivească, spuse el punînd hainele pe capătul patului. După ce te îmbraci, n-ai vrea să mănînci în cealaltă cameră și nu în pat?

—*Si.* Mulțumesc pentru haine. Te-ai gîndit foarte bine.

Ea îi zîmbi strălucitor, plină de bucurie.

Își duse o mînă la păr.

—S-ar putea să mai dureze o vreme. O să-mi dea o teribilă bătaie de cap să-l descîlcesc.

Imaginea seducătoare dinaintea lui făcea să i se accelereze ritmul inimii. Ştia că ea nu avea nimic pe sub pătură, pentru că-i văzuse cămaşa pe podea. Incapabil să reziste, îi luă pieptenele.

—Lasă-mă să te ajut.

Cum privirea lui stăruitoare o sfredelea într-o aşteptare tăcută. Ea încuviinţă. Se aşeză în faţa ei şi începu să lucreze blînd cu pieptenele. Ea îi putea simţi căldura corpului lipit de al ei şi i se tăie respiraţia. Închizînd ochii, oftă de plăcere.

—Părul tău e atît de frumos, Sara. N-am mai văzut niciodată culoarea asta.

Rafael trase aer în piept, simţind dorinţa crescînd în el ca un lichid fierbinte.

—Comanşii ar fi spus că ai fost aleasă ca duh apărător sau ca Mama Lună.

Se aplecă şi-i sărută umărul gol, înainte de a-şi relua plăcuta sarcină. Ea îşi simţea corpul greu şi cald, în timp ce pulsul i se accelera.

—Asta e bine? şopti ea.

—Foarte bine, *cara mia*. Un spirit apărător e binecuvîntat şi are puteri deosebite dăruite de natură. Mîna lui liberă se strecură în jos pe braţul ei într-o mîngîiere uşoară.

Sara inspiră brusc la atingerea lui.

—Nu sînt în stare să-mi imaginez vreun dar pe care l-aş putea avea, se împotrivi ea, cu o voce abia auzită.

Rafael lăsă să-i cadă pieptenele pe pat şi-o întoarse spre el. Ridicîndu-i părul de pe umeri, i-l lăsă să cadă pe spate. Ochii lui negri erau luminaţi de un foc interior, ţintuindu-i privirea.

—Îmi faci inima să tresară ca la auzul tunetului şi sîngele să alerge... şi uit de tot restul lumii cînd eşti lîngă mine. *Si, mi alma*, ai daruri puternice, spuse el, cu un glas răguşit.

îi ridică bărbia şi gura lui o acoperi pe a ei cu lăcomie.

Nodul ce-i strîngea stomacul se risipi şi împrăştie în corpul lipsit de putere o căldură miraculoasă. Aşteptase sărutul, tînjind de multă vreme după atingerea lui. Încolăcindu-i gîtul cu braţele, îşi înnodă degetele în părul lui bogat. Mirosea a săpun şi tutun şi a căldură masculină.

Corpul ferm al lui Rafael palpită la pasionatul ei răspuns. Limba lui îi gustă gura moale, în timp ce mîinile mîngîiau spatele gol, acolo unde pătura alunecase. Ea este încă foarte slăbită - îl avertiza mintea lui cu asprime, chiar dacă dorinţa îi tulbura fierbinte mijlocul. Înainte ca dorinţa să devină de necontrolat, se trase înapoi, mîinile lui strîngîndu-i braţele. Respiraţia îi devenise întretăiată, ca şi a ei.

—Nu acum, şopti răguşit.

Sara privi în ochii lui şi văzu o dorinţă sălbatică, la fel cu cea care o stăpînea.

—Cînd? murmură ea.

Acel singur cuvînt aproape că-i nimici hotărîrea. Scuturînd din cap, el repetă:

—Nu acum.

Ridicîndu-se de pe pat, spuse răguşit:

—După ce te îmbraci, vom lua cina. Sara privi la draperia care flutura în urma lui. Îşi înfăşură mai strîns pătura în jurul sînilor, în vreme ce pieptul îi palpita cu efort. De ce se oprise? Voia ca el să facă dragoste cu ea mai mult decît să respire. Şi el o dorea —de asta era mai mult ca sigură. Sărutul lui îi spulberase orice dubiu. Lacrimile îi înceţoşau privirea. Se ridică şi luă hainele pe care i le adusese. Oare întotdeauna aşa va fi cu ei... atît de multe despărţiri?

Hainele ei erau, de fapt, o bluză albă cu mîneci scurte bufante şi o fustă roşie plisată. Cînd fu îmbrăcată, privi consternată în jos. Fusta abia îi ajungea la jumătatea gambei, în timp ce bluza era decoltată adînc, expunîndu-i pielea albă a sînilor.

Un fior o cuprinse gîndindu-se la cum va reacţiona Rafael cînd o va vedea cum arată. Încălţă pantofii moi din piele aduşi odată cu hainele şi-şi netezi din nou părul care aproape se uscase şi atîrna în valuri moi. Cu inima palpitînd de speranţă, dădu la o parte draperia şi intră în camera din faţă.

Rafael stătea la intrare, privind afară în piaţă. O lumînare ardea pe o masă mică, aranjată pentru două persoane, cu o sticlă de vin în mijloc. Ochii fetei trecură la Rafael; el se întorsese şi-i cerceta corpul. O îmbujorare caldă îi coloră obrajii la această privire îndrăzneaţă.

El traversă încăperea cu paşi calmi, fără ca ochii să-i părăsească faţa. Luîndu-i o mînă, i-o ridică pentru a o săruta.

—Cu siguranţă că ochii mei mă înşeală, Señorita. Mi-am imaginat frumuseţea ta în fel şi fel de chipuri, dar în seara asta... în seara asta îmi depăşeşti imaginaţia.

Ea îl privi provocator pe sub genele lungi.

—Mă tem că eşti în călătorie de prea mult timp, Rafael. Totuşi, cum boala mi-a cam slăbit voinţa, accept complimentul.

El o privi îndrăzneţ şi-i întinse braţul. Ea îl luă, simţind un val de excitare la atingerea lui. O conduse la masă şi-o aşeză foarte oficial.

Aşezîndu-se la rîndul său, deschise sticla de vin şi turnă pentru amîndoi. Îşi luă paharul şi ea îl ridică pe al ei, aşteptînd cu speranţă.

—Pentru însănătoşirea ta, *niña*... şi pentru şederea noastră în San Miguel.

Sara îl privi îndelung, citind mesajul tăcut din ochii lui. Încuviinţă uşor şi-şi atinse paharul de al lui, ca pentru a pecetlui o tranzacţie. În timp ce beau, se miră uşor de nebunia de care se lăsase cuprinsă. Asta cu siguranţă îi va rupe inima, dar, oricum, nu se putea stăpîni.

Ridicînd pînza caldă de pe farfurie, Sara mirosi aprobativ. Avea pui fript, porumb și tortillas. Zîmbi.

—Arată foarte bine.

—Cred c-o să-ți placă, spuse el, ridicînd furculița pentru a gusta. La urma urmelor, nu-i fasole, nu?

Rîsul dulce al fetei undui prin aer.

—*Si*, asta este ceva de sărbătorit.

El realiză că îi plăcea foarte mult s-o facă să zîmbească. Fusese demoralizat atîta vreme, încît uitase cum e cînd rîzi, cînd te amuzi. Fața gingașă a lui Tuwikaa îi străfulgeră în minte, cu zîmbetul ei gingaș. O iubise cu devoțiunea nepăsătoare a tinereții, dar totuși ceva lipsise relațiilor dintre ei. În Sara vedea calitățile pe care le admira cel mai mult —un simț al umorului foarte subtil, independența spiritului, hotărîrea. Îndepărtînd aceste gînduri tulburătoare, o înștiință:

—Ne vom întoarce la caravană peste cîteva zile, așa că bucură-te de acest răgaz.

Ochii fetei licăriră cu zburdălnicie, chiar dacă suspină cu prefăcută curiozitate:

—Nimic nu durează decît schimbarea.

El zîmbi:

—Înțelepciunea lui Master Filbert?

—Da, spuse ea, luînd o înghițitură de vin. Îmi lipsește aproape tot atît de mult ca și Max. De fapt, dacă nu-l aveam pe el că sprijin cînd am primit vestea morții lui Max, nu știu ce m-aș fi făcut. Bunătatea și înțelepciunea lui m-au ajutat să trec peste acele momente grele. Apoi el a murit, un an după fratele meu.

Vorbea calm, dar el putea simți durerea din vocea ei. Își aminti suferința cu care vorbea în timpul delirului. Întinzîndu-se pe deasupra mesei, îi acoperi mîna cu a sa.

—Ai amintiri dragi care să te susțină, *niña*. Asta contează mult.

Sara simţi alinare la atingerea şi vorbele lui. Ridicîndu-şi ochii spre el, se simţi jenată. De-a lungul vieţii lui, Rafael ocolise acest gen de dragoste. Expresia ei încordată se relaxă într-un zîmbet.

— Mulţumesc de-a-mi fi adus aminte de asta, Rafael. Desigur, ai dreptate.

Cu părere de rău, îşi retrase mîna şi schimbă subiectul. Vorbiră generalităţi — despre vreme, despre Santa Fé, despre caravană — dar între ei existau, conştient, legături subtile.

Cînd terminară de mîncat, Sara nu era dispusă să vadă seara sfîrşindu-se.

— Vrei să ne plimbăm puţin? întrebă ea.

Rafael înconjură masa pentru a o ajuta.

— *Si.* Dacă nu te supără piciorul, mişcarea are să-ţi facă bine.

Privirea lui căzu pe rotunjimea catifelată a sînilor ei în locul unde bluza era răscroită adînc. Înghiţi încordat şi-şi forţă ochii să se desprindă de priveliştea ademenitoare.

Păşind afară, Sara respiră aerul răcoros al nopţii. Mirosea proaspăt după ploaia ce curăţase totul. Milioane de stele împînzeau cerul şi luna atîrna galbenă, suspendată deasupra munţilor, spre răsărit.

La ferestrele şi intrările din jurul pieţei publice erau lumini şi cîteva focuri pîlpîiau în faţa unor case de chirpici, unde femei negricioase îşi atîrnaseră oalele de gătit. Corzile unei ghitare se auzeau dinspre cantina, purtate de briză. Sara se întoarse spre Rafael, şi-l văzu privind-o cu o expresie deprimată. El îi oferi braţul şi începură să se plimbe.

O voce de femeie începu să cînte acompaniată de ghitară.

— De ce muzica spaniolă e în acelaşi timp tristă şi atît de intens pasionată? Există şi cîntece vesele în cultura voastră? întrebă Sara.

Rafael zîmbi şi-i strînse braţul mai aproape de el.

— *Si, niña.* Avem cîntece vesele la fandangos şi festivaluri. Doar că poporul spaniol este foarte emoţional. Nouă nu ne e frică să ne arătăm sentimentele.

Sara se miră:

— Nouă, Rafael? Te incluzi pe tine însuţi în această afirmaţie? Tu eşti cel mai retras, cea mai neemoţională persoană pe care am întîlnit-o vreodată.

Se gîndea le reţinerea lui de mai înainte, cînd el o sărutase şi apoi plecase. De fapt, toate relaţiile dintre ei erau guvernate de recea lui rezervă.

Rafael privi la faţa ei ridicată spre el, cu un uşor zîmbet.

— Am anumite momente. Totuşi, stricta disciplină a sîngelui meu comanş temperează pe spaniolul din mine.

Erau dincolo de cantina, şi Sara salută politicos o femeie negricioasă care amesteca într-o oală de gătit din faţa casei sale. Indianca privi curioasă spre sărutătorul cuplu, pînă cînd îi înghiţi întunericul.

După părerea ei, Rafael era iritat.

— Aş spune, Señorita, că ai puţine drepturi să mă acuzi de-a fi detaşat.

Sprîncenele ei se înălţară la această schimbare.

— Şi ce înţelegi tu prin asta?

Rafael se opri şi se-ntoarse cu faţa spre ea.

— Ce zici de vorbele tale din ziua de după ce am făcut dragoste? Nu le-ai numi lipsite de emoţie?

Tonul lui acuzator îi aduse o undă de supărare.

— M-ai tratat cu indiferenţă în ziua aceea! Eu doar ţi-am spus ceea ce voiai să auzi.

Adevărul spuselor ei pătrunseră în conştiinţa lui vinovată. Se luptase cu diavolii din el în acea zi şi rezervase puţine gînduri sentimentelor ei. Şi cînd ea îl eliberase de orice responsabilitate, fusese mai încurcat ca de obicei. Gemu cînd o cuprinse în braţe.

— Iartă-mă, Sara. Ceea ce spui tu e adevărat.

Inima-i bătu cu putere, cînd gura lui coborî încet spre a ei. La primul contact cu buzele lui, cedă pasiunii care o stăpînea. Strecurîndu-şi o mînă prin cămaşa lui descheiată la gît, îi atinse pieptul, în timp ce el îi mîngîia curbele şoldurilor, trăgînd-o mai aproape.

Gura lui o părăsi pe a ei pentru a depune sărutări fierbinţi pe gîtul şi umerii goi.

—O, Rafael, murmură ea, am crezut că nu-ţi pasă. De aceea...

—Am fost nebun, mormăi el în pielea ei moale. N-am să mai fac greşeala asta vreodată.

Sara îşi arcui spatele, în timp ce buzele lui se mutară spre sîni. Cu o mînă îi trase bluza în jos, dezvelind un sfîrc întărit. Cînd luă globul în gură, Sara îi împinse umerii:

—Nu, Rafael... nu aici.

Protestul ei şoptit pătrunse pînă la mintea lui înceţoşată. Stăteau în umbra unei clădiri întunecate; nu era locul pentru făcut dragoste. Rîse degajat şi-i îndreptă bluza.

—*Si, cara mia.* Uneori, cînd sînt cu tine, uit de mine însumi.

Cum stătea sprijinită de pieptul lui, lumina lunii mocnea în ochii ei albaştri.

—Şi eu abia pot gîndi cînd mă săruţi în felul acesta, îi spuse ea, cu respiraţia întretăiată de suspine.

—Eşti gata să ne întoarcem?

—Mai mult decît gata, spuse ea, cu o voce plină de promisiuni.

El îi puse un braţ în jurul taliei şi o conduse înapoi. Odată intraţi în casă, închise uşa şi puse un zăvor de lemn, pentru a se izola de lumea de afară. Sara stătea în mijlocul încăperii, dintr-o dată nesigură de decizia ei, dar cînd el traversă camera şi veni lîngă ea zîmbindu-i cald, ea îşi uită temerile.

El o ridică în braţe şi o duse în dormitorul întunecos, unde doar o rază de lună, pătrunsă prin

fereastra deschisă, îi lumina drumul. O lăsă să alunece de a lungul corpului său pînă picioarele îi atinseră podeaua, apoi se aplecă și-i mîngîie buzele întredeschise cu ale lui.

—Dacă nu te simți încă în putere, *cara mia*, spune-mi acum, șopti el cu o voce răgușită. N-am să mă mai pot controla mult.

Sara zîmbi și-și strecură provocator limba peste buzele lui.

—Mă tem c-am să renunț la cele spuse despre lipsa ta de pasiune, șopti ea, lipindu-și strîns corpul de al lui.

El gemu în timp ce flăcările dorinței îi cuprindeau corpul.

—Poți să-ți pui ordine în gînduri după ce-am să te iubesc, *mi alma*, murmură el, prinzîndu-i marginea de sus a bluzei și trăgînd-o spre talie. Îi cuprinse sînii cu mîinile lui puternice și se aplecă să-i soarbă buzele într-o sărutare lacomă.

Sara suspină de plăcere. Dar tremură cu o intensitate și mai mare a excitației cînd gura lui coborî spre sîni pentru a sorbi dulceața fiecăruia, pe rînd. Ea își înfipse degetele în umerii lui și fu cît pe ce să-și piardă cunoștința cînd mîinile îi desfăcură fusta, lăsînd-o să cadă pe podea. Cu dexteritate, îi scoase bluza și făcu un pas înapoi, pentru a-i privi corpul scăldat de lumina lunii.

Era mai atrăgătoare decît se poate spune, cu acele curbe moi luminînd în întuneric, fața delicată îmbujorată de dorință și părul curgînd pe spate într-o cascadă de argint. Respirația îi zgîria gîtul cînd îi vorbi:

—Frumoasă Sara... sînt aproape orbit cînd te văd. Spune-mi că ești adevărată, *por favor*, și nu un miraj care-și rîde de mintea mea torturată.

Sara se apropie. Ochii îi erau catifelați și mîngîietori. Ridică o mînă mîngîindu-i conturul viril al feței.

—În clipa asta sînt reală, Rafael... şi extrem de hotărîtă, şopti ea, întinzîndu-se să-i desfacă nasturii cămăşii.

El stătea nemişcat, savurîndu-i mîngîierea degetelor pe piele. Cînd îi trase cămaşa de pe umeri şi începu să-şi facă de lucru cu nasturii de la pantaloni, nu mai putu suporta. Împingîndu-i degetele deoparte, se dezbrăcă singur şi se întinse spre ea.

Sara veni în braţele lui doritoare, înfiorată de plăcere la senzaţia atingerii corpului ferm de corpul ei moale. Bărbăţia lui o făcu să simtă o undă de lichid fierbinte coborînd de la pîntec pînă la locul de întîlnire a coapselor. Oftă cînd gura lui o luă pe a ei şi mîinile lui găseau fiecare colţişor care îi provoca plăcerea.

Dorinţa lui Rafael crescu şi, cînd nu se mai putu stăpîni, o ridică în braţe şi o duse pe pat. Urmînd-o pe saltea, se ridică în braţe deasupra ei, capturîndu-i din nou buzele. Sara savură senzaţia atingerii muşchilor încordaţi ai braţelor şi a şoldurilor zvelte, în timp ce mîinile îi rătăceau pe trupul lui.

—O, Sara... *mi alma*. Niciodată nu m-am gîndit c-o să găsesc pe cineva ca tine, şopti el cu buzele lipite de ale ei.

Sara îi mîngîie cu tandreţe faţa şi zîmbi.

—Eu te-am găsit pe tine... îţi aminteşti?

El îşi plecă puţin capul şi-i atinse urechea:

—Soarta ne-a adus împreună, *niña*, sînt sigur de asta. Am nevoie de tine mai mult decît de aer sau de apă.

Vorbele lui fură ca un balsam liniştitor pentru moralul ei. O umplură de fericire. Sara îşi arcui corpul în timp ce limba lui îi mîngîia în cercuri urechea. Cu glas răguşit, îi porunci:

—Arată-mi cît de mult, Rafael...

Cu gîndul la starea ei fragilă, Rafael o mîngîie cu blîndeţe, pe cînd focul dintre ei îi ardea pe amîndoi cu aceeaşi intensitate. Îi sărută sînii, pîntecele plat şi gustă

pielea fragedă de pe interiorul coapselor. Cînd gura lui se mută la cea mai intimă parte a corpului, reacţia ei fu iute şi violentă. Încercă să se tragă înapoi, chiar dacă numele lui îi scăpă pasionat printre buze. Ridicînd capul, degetele lui luară locul pe care gura tocmai îl părăsise. Ochii lui negri prinseră privirea ei confuză, în timp ce mîngîia ritmic deschiderea umedă, catifelată.

—Lasă-mă să te iubesc aşa cum vreau, Sara... n-are să-ţi pară rău, promise el cu vocea uscată.

Sara închise ochii în timp ce corpul ei se destindea, stăpînit în întregime de puterea farmecului lui.

—O, Rafael... da, suspină ea, arcuindu-şi şoldurile.

Gura lui înlocui degetele şi unde de extaz îi străbătură tot corpul. Îşi pierdu răsuflarea într-o dulce agonie, corpul fiindu-i zguduit de vibraţii.

Rafael se mută alături de ea şi o înconjură cu braţele. Sara îl strîngea sălbatic, savurînd atingerea cu corpul lui.

—E bine, *cara mia*? murmură el, îngropîndu-şi faţa în părul ei înmiresmat.

Sara savură senzaţia cu satisfacţie.

—A fost minunat, şopti ea, mîngîindu-i pieptul. Dar cum rămîne cu cealaltă?

El îşi înălţă capul şi o privi în ochi.

—Cealaltă?

Privirea ei deveni sfioasă, dar mîna-i rătăci în jos pe pîntecele lui încordat pentru a-i cuprinde bărbăţia.

Inspirînd scurt, mormăi cu voce joasă:

—Aveam de gînd să-ţi ofer un moment de odihnă, dar dacă eşti atît de înfocată...

El acoperi mîna ei cu a lui şi închise strîns ochii, ca de durere.

—Ştii ce-mi faci cu asta, Sara? murmură el, în timp ce mîna ei se mişca senzual.

Sara îşi simţi dorinţa aţîţată din nou.

—Vreau să te fac la fel de fericit pe cît m-ai făcut

tu pe mine, spuse ea încet, trăgîndu-i cu cealaltă mînă capul spre ea.

Cînd buzele lor se uniră, un nou foc se aprinse. După un scurt moment, Rafael gemu şi întrerupse sărutul. Se ridică peste ea, îndemnînd-o:

—Desfă-ţi coapsele, vulpiţa mea dulce.

Îndreptîndu-şi împunsătura bărbăţiei sale crescute în deschizătura umedă, abia îşi stăpînea pasiunea. Înfigerile lui blînde aproape îl înnebuneau, dar nu voia să-i facă rău. Dorinţa o făcu să uite de slăbiciunea de după boală. Primea înfocată pătrunderile lui, gemînd de plăcere.

—Te rog, iubeşte-mă, implora ea, abia conştientă de ce spune, avînd nevoie de el tot.

—Te iubesc, *mi alma*, te iubesc, gemea el răguşit, pătruzînd-o cu putere, potrivindu-şi ritmul cu al ei. *Şi am s-o fac întotdeauna*, gîndi el iute, chiar înainte ca Sara să scoată un strigăt de pasionată uşurare. Al lui urmă într-o cutremurătoare explozie de fericire nestăpînită.

Lumea lor se învîrti nebuneşte pentru cîteva momente, înainte de a-ncepe să-şi revină. Rafael căzu gîfîind alături de ea şi Sara se rostogoli slăbită spre el, punîndu-i mîna pe piept.

Rafael îi mîngîie tandru faţa.

—Nu ţi-am făcut rău, nu-i aşa?

Sara zîmbi leneş.

—Dimpotrivă, iubitule. Credeam c-am să mor, atît era de bine.

Aerul răcoros al nopţii pătrundea prin fereastra deschisă peste corpurile lor transpirate şi Rafael trase pătura peste ei. Sara se ghemui în el, căscînd cu delicateţe.

—Dormi, *mi alma*, o îndemnă el.

Ea îi înlănţui gîtul cu un braţ şi murmură:

—Stai şi tu cu mine?

—*Si*, Sara. Am să stau cu tine întotdeauna, şopti el,

mirosindu-i părul cu buzele.

Urletul unui coiot răsună în depărtare, zbîrlindu-i părul. Deşi nu era exagerat de superstiţios, credea că e un semn rău. Coiotul, micul frate al lupului, e cel care distruge lucrurile bune. El a adus dificultăţi şi tristeţe în viaţa comanşilor. Aşa fusese el învăţat şi, în anii petrecuţi cu Poporul, a văzut întîmplări mistice care i-au întărit această credinţă. Cu trei zile înainte ca Tuwikaa să moară, un coiot a urlat pe dealuri chiar în faţa tipi-ului lor.

Sara nu răspunse la promisiunea lui şoptită. Respiraţia ei regulată îi spunea că adormise. Strîngîndo în braţe, Rafael stătu treaz mult timp în noapte. Nu i se va întîmpla nimic, se asigură singur, dar un sentiment de neliniştе i se cuibări în suflet.

Capitolul 10

Soarele tocmai începuse să se ridice cînd Rafael o trezi pe Sara cu un sărut. Chiar înainte de-a fi deschis ochii ca s-o vadă întinsă în braţele sale, Rafael simţi o caldă mulţumire. Era a lui, şi avea intenţia să-i spună asta.

Atingerea buzelor lui fusese foarte uşoară. Sara se trezi şi deschise ochii. El zîmbea şi zîmbetul ei îi răspunse.

— Bună dimineaţa, murmură ea, cu voce somnoroasă.

—Bună? E o dimineaţă frumoasă. Aproape la fel de frumoasă ca tine.

Privirea lui era catifelată ca o mîngîiere.

Sara simţi un izvor de fericire clocotind în ea. Îl iubea pe bărbatul întunecat şi enigmatic şi faptul că se trezea în braţele lui îi provoca cea mai mare plăcere. Dacă măcar ar putea să rămînă în acest paradis, departe de lume, gîndi ea. Ochii ei luciră zburdalnic.

—Încerci să-mi faci curte cu flatări exagerate?

întrebă ea cu şiretenie, plimbîndu-şi uşor mîna pe pieptul lui.

El îşi trecu braţul pe după talia ei şi-o trase mai aproape, lăsînd-o să-i simtă bărbăţia.

— Nu-s flatări, *niña*. Nu-s nici exagerări, dar,, si, încerc să-ţi fac curte.

Ochii ei se măriră la senzaţia intimă a evidentei lui dorinţe. În timp ce respiraţia i se accelera, realiză că pe fereastră pătrunsese lumina zilei. Sunetele dimineţii din piaţa publică îi ajunseră la ureche.

— Nu trebuie, protestă ea încet.

Rafael rîse scurt apoi îi cuprinse buzele. Sărutarea o făcu să simtă un sălbatic vîrtej în stomac, în timp ce mîinile ei alunecau în sus pentru a se îngropa în părul lui des. Un sunet jos sună adînc în ea, ca mîrîitul unei lupoaice chemîndu-şi perechea şi toate gîndurile de protest fură uitate.

Fără a întrerupe sărutul, Rafael se mută deasupra ei şi depărtă picioarele. Degetele lui rămaseră să-i sondeze moliciunea, pînă deveni fierbinte şi umedă. Ea se încordă împotriva torturii mişcărilor lui şi se zvîrcoli sub el.

Gura lui o părăsi pe a ei cînd se pregăti să pătrundă în locul catifelat pe care-l căuta.

— Sara, Sara, gîfîi el, împingînd, în timp ce ea îşi ridica aţîţată şoldurile pentru a-l întîlni.

Ea scăpă un mic strigăt de plăcere cînd el o umplu din nou şi din nou. Se lipi strîns de el, şi flăcările pasiunii îi devorau pe amîndoi. Pieptul lui musculos îi mîngîia sfîrcurile, trimiţîndu-i sălbatice împunsături de dorinţă în tot corpul.

Lumea lui Rafael începu să se răstoarne la pasionatul răspuns al lui Sara. Îl întîmpina la fiecare înfigere, scoţînd scîncete din gît, pe cînd inima lui bătea sălbatic, gata să explodeze.

Închizînd strîns ochii, Sara putu simţi primele cutremurări de uşurare şi apoi undele fremătătoare o

inundară cu o insuportabilă plăcere. În vreme ce Rafael îi simţea strînsoarea în jurul lui, propriile-i talazuri de eliberare o umplură şi fură cuprinşi împreună de marea crescîndă a extazului.

Rafael căzu lîngă ea şi lumea se îndreptă. Stătură liniştiţi cîteva momente, lăsînd respiraţia lor gîfîitoare să revină încet la normal. Sara închise ochii cu satisfacţie. Întorcîndu-se pe o parte pentru a se întinde, simţi cum Rafael îi cuprinde talia şi-şi potriveşte corpul în spatele ei, ca s-o cuprindă ca într-un căuş.

Sara oftă, iar el îi dădu părul deoparte şi-i netezi cu delicateţe umărul.

—M-ai vrăjit, iubita mea Señorita. M-ai făcut sclav la porunca ta, şopti el.

Sara zîmbi şi-ntinse în spate mîna pentru a-i mîngîia faţa.

—Atunci îţi poruncesc să repeţi, rîse ea.

El gemu şi-i muşcă cu delicateţe umărul.

—Am să fiu fericit s-o fac, după ce mă odihnesc.

Ea îşi manifestă dezaprobarea.

—O mică cerere şi te scuzi.

El plescăi din limbă şi se propti într-un cot, înfigîndu-i un deget hărţuitor în coaste.

—Sarcina este odioasă, dar dacă insişti...

Sara chicoti şi se vînzoli cînd el o gîdilă, rugîndu-l să se oprească. În sfîrşit, lui i se făcu milă şi o trase mai aproape, frecîndu-şi buzele de părul ei. Tonul lui deveni serios cînd vorbi din nou.

—M-am gîndit, Sara, că ar trebui să ne căsătorim.

Sara înţepeni şi rămase foarte liniştită. Pentru un moment o umplu o imensă fericire. Îl iubea din toată inima şi dorise să audă aceste cuvinte de mult timp. Dar el o iubea? El nu spusese asta. El nici măcar nu spusese că vrea să se căsătorească, ci că trebuie.

—Sara?

—Asta pentru că ai făcut dragoste cu mine şi te

oimul obligat? întrebă ea liniştit.

Rafael se gîndise mult noaptea trecută. Era un lucru onorabil pe care trebuia să-l facă, decise el. Şi atracţia fizică era puternică, mai puternică decît orice trăise vreodată. Ea era dulce şi avea o bunătate nemaiauzită. Ar fi o mamă perfectă pentru Kahuu. Dorea să-şi aducă fiica să trăiască la *rancho*-ul lui din munţi, dar nu era dispus să facă aceasta fără o mamă care să aibă grijă de ea. În gînd punctase toate motivele de a o cere.

—E şi asta, Sara, dar vreau să fii soţia mea. E timpul să mă recăsătoresc.

Reţinu tonul lui prudent şi simţi că leşină. Nu-i era suficient. Ea îi dorea dragostea toată, nu ceea ce rămăsese de la prima soţie. Şi apoi îşi aminti de ceea ce spusese *Señor* Pino. Don Vicente deja îi alesese o soţie lui Rafael. Dacă îi accepta propunerea, ruptura dintre bunic şi nepot n-are să mai poată fi niciodată refăcută. Ştia că în adîncul sufletului, Rafael dorea dragostea bunicului său, chiar dacă n-ar fi spus asta niciodată. O durere îi pîrjoli inima, cînd realiză că trebuie să-l abandoneze. Noaptea trecută, ea îşi promisese că această perioadă cu el la San Miguel va fi suficientă, dar se înşelase. Dacă ar fi petrecut cîteva vieţi cu el, tot n-ar fi fost destul.

—Nu sînt sigură că e înţelept, Rafael. Cred că încă eşti îndrăgostit de Tuwikaa.

Rafael o întoarse în braţele sale, astfel încît s-o poată privi în ochi.

—E adevărat că n-am s-o uit niciodată... şi ea este mama lui Kahuu, dar este timpul să las trecutul în urmă.

Ştia că ar fi trebuit să-i spună ce simţea pentru ea, dar cuvintele i se opriseră în gît.

—Atracţia fizică dintre noi e puternică, dar probabil nu-i o bună bază pentru căsătorie, spuse ea ambiguu, plecîndu-şi privirea. El tăcu din nou.

nespunîndu-i cît de mult o iubeşte. Oricum, n-are importanţă, gîndi ea deprimată. Dacă îl refuza, era mai probabil că va privi favorabil la femeia pe care bunicul său i-o alesese. La urma urmelor, ceea ce dorise el era o soţie, nu cineva care să-l iubească.

Rafael se încruntă. Ar fi putut jura că ea ţine la el, totuşi ceva nu era în regulă.

—De ce ţi-e frică, *niña*? Poţi să-mi spui.

Era o uşoară notă de îngrijorare în vocea lui care aproape îi rupse inima. Închise ochii şi-şi apăsă faţa în umărul lui.

—Nu am nimic ce să aduc într-o căsătorie, Rafael, nici o zestre. Ce-ar crede oamenii dacă te-ai căsători cu o angajată săracă a bunicului tău? Ar fi scandalos.

Rafael ascultă protestul ei înăbuşit. Asta era adevărata cauză pentru care obiecta sau avea alte motive? Doamnele rafinate din lumea bunicului său întotdeauna au flirtat cu el fără jenă, dar circumstanţele naşterii lui au menţinut relaţiile pe o bază fizică. Cu blîndeţe, el îi ridică bărbia astfel încît să-i poată privi ochii înlăcrimaţi.

—Cei care clevetesc nu sînt prietenii mei. Cît despre zestre, n-are importanţă pentru mine, dar dacă pentru tine are, am să-ţi fac rost de una eu.

Sara avea deja faţa scăldată în lacrimi. Se ridică din pat şi se şterse cu un colţ al păturii. Bunătatea lui era aproape mai mult decît putea ea suporta, dar se împotrivi slăbiciunii ei trădătoare.

—Nu pot să accept mila, dar îţi apreciez intenţia, Rafael. Pe lîngă aceasta, are să-ţi fie mai bine cu altcineva, şopti ea cu inima zdrobită.

Îi privi spinarea rigidă în timp ce amărăciunea creştea în ea. Scuzele ei erau slabe. Ştia că are alt motiv; simţea că acesta e legat de naşterea sa. Ceea ce-l durea mai mult ca orice era faptul că el o crezuse pe Sara mai presus de aşa ceva. În felul lui, crezuse în ea. Era de două ori mai bucuros acum că nu-i spusese

să o iubească. Ar fi fost umilitor. Coborîndu-şi picioarele peste marginea patului, îşi luă pantalonii din piele de căprioară şi-i îmbrăcă.

- Dacă te simţi în felul ăsta, de ce m-ai lăsat să fac dragoste cu tine? întrebă pe un ton ridicat.

Sara tresări la această întrebare şi la tonul lui. O durea să realizeze că n-a greşit gîndind că n-o iubeşte.

– Admit că sînt atrasă de tine, Rafael, dar căsătoria e un angajament important. Trebuie să aibă loc pentru motive întemeiate, spuse într-o şoaptă tremurată.

În timp ce-şi încheia cămaşa, amărăciunea lui Rafael se schimbă în supărare.

—Deci sînt destul de bun să împarţi cu mine patul, dar nu viaţa, nu-i aşa?

Trebuiră cîteva clipe pînă cînd cuvintele lui aspre să pătrundă în mintea ei, dar atunci îşi întoarse brusc faţa înlăcrimată spre el şi-i prinse privirea dispreţuitoare. Ştiu imediat ce presupusese el. Întinzînd o mînă imploratoare, bîlbîi:

—Nu, Rafael! Nu-i asta... eu...

— Nu mă minţi, Sara, spuse el rece, răsucindu-se pe călcîie pentru a părăsi încăperea. N-am să-ţi mai fac necazuri.

—Rafael, nu! strigă Sara, privind neajutorată cum trecea prin pătura de la intrare. Mintea ei se învîrtea de zăpăceală şi inima stătea să-i plesnească. Credea că l-a refuzat pentru că e metis. Sări din pat şi-şi găsi hainele. Trebuia să-l facă să înţeleagă că nu gîndeşte în felul acela. Îşi trase cu înfrigurare bluza şi-şi puse fusta, legînd cu degete tremurătoare şireturile. Îşi băgă picioarele în pantofii de piele. Atingîndu-şi părul, îl găsi încîlcit şi făcu o grimasă, dar hotărî că mai poate să aştepte pieptănatul. Dacă voia să-l prindă pe Rafael, n-avea timp să-şi pună părul în ordine.

Încăperea din faţă era goală. Cînd păşi afară şi scrută piaţa, nu-l zări nicăieri. Nici Felix nu putea fi

văzut. Femeile din pueblo deja mestecau în oalele lor de gătit şi aduceau apă de la puţul din mijlocul pieţei. Cînd Sara înaintă pe sub pasajul acoperit înspre cantina, cîteva dintre indience o priviră curioase. Fata care o ajutase să-şi spele părul ieşi din cantina chiar cînd Sara ajunse acolo.

—L-ai văzut pe *Señor*? *Señor* Delgado? întrebă Sara în spaniolă, pronunţînd fiecare cuvînt încet şi cu efortul de a-l spune corect.

Fata zîmbi sfios şi-şi scutură capul. Sara suspină privind-o cum se îndreaptă spre fîntînă cu o găleată de lemn în mînă. Uitîndu-se în jur, văzu uşa bisericii stînd deschisă şi se îndreptă în direcţia aceea. Înăuntru era întuneric şi răcoare. Două ferestre înalte în pereţii groşi laterali lăsau să se strecoare o fantă din lumina zilei peste scenele religioase de pe paravanul altarului şi peste o mică statuie aurită a Sfîntului Mihail. Senina frumuseţe a sanctuarului n-avea ceva care să-i poată domoli neliniştea. Rafaei nu era acolo. Văzu un preot rugîndu-se în linişte şi plecă fără a-l deranja.

În timp ce stătea pe trotuarul din piatră de afară, îşi pierdu orice nădejde că l-ar mai putea găsi. Se-ntoarse să meargă spre casă. Oricum, ce-i mai putea spune? gîndi ea. Putea respinge acuzaţia lui, dar dacă celelalte scuze ale ei nu-l convingeau, era mai bine probabil să-l lase să creadă ce vrea.

Cînd intră în dormitor, găsi o găleată cu apă proaspătă. Dezbrăcîndu-se, se spălă, apoi se îmbrăcă din nou. Luînd pieptenele, îşi descîlci părul, amintindu-şi ce simţise cînd Rafaei făcuse asta noaptea trecută. Deodată, viitorul ei luminos păru să se facă scrum înaintea ochilor ei.

Dimineaţa următoare, Sara fu trezită de zgomotele unei mari agitaţii în piaţă. Se grăbi să se scoale şi să se

îmbrăcă, lăsîndu-şi părul într-o singură cosiţă pe spate, cum şi-l aşezase noaptea trecută.

Se stropi cu puţină apă pe faţă, se uscă şi apoi merse să vadă despre ce era vorba. Furgoanele ambelor caravane erau oprite în cealaltă parte a pieţei, şi-l văzu pe *Señor* Pino lîngă furgonul fruntaş. Se duse să se plimbe singură în jurul pieţei, apoi se aşeză pe un scaun şi privi la locuitorii satului, care mergeau la treburile lor zilnice.

Avînd tot timpul la dispoziţie în ultimele douăzeci şi patru de ore să se chinuiască gîndindu-se la povestea ei, decisese să-l lase să creadă ce e mai rău despre ea. În felul acesta, el va putea să meargă înainte cu viaţa sa şi cu planurile bunicului său.

Sara începu să străbată piaţa cînd le văzu pe *Doña* Josefina şi pe Estella coborînd din trăsură. Se duse la prietena sa şi Estella alergă înaintea ei. Se îmbrăţişară.

—Îmi pare atît de bine să te văd sănătoasă, amiga, spuse Estella, rîzînd.

—Şi eu sînt la fel de bucuroasă să te văd, îi spuse Sara, simţind puţină alinare în preţenţa prietenei sale.

Garth şi Matt înaintară, împreună cu cîţiva *vaqueros*.

—Subiectul meu trăieşte, glumi ireverenţios Matt, dar în privirea lui văzu uşurarea. Sara rîse şi-l strînse în braţe.

Garth se încruntă prefăcut:

—Am să-ţi tăbăcesc pielea pentru fuga ta care ne-a scos din minţi de spaimă, tînără doamnă.

Apoi zîmbi.

—Dar nu-ţi pot spune ce fericit sînt că te văd

Sara dădu mîna cu fiecare dintre *vaqueros* şi schimbă cîteva cuvinte cu ei. Durerea i se liniştise oarecum, ştiind că are atît de mulţi prieteni care ţineau la ea.

Doña Josefina întrerupse reuniunea cu o plîngere.

—Trebuie să stăm la soare ca ţăranii? Am nevoie

să beau ceva.

Sara se întoarse spre ea.

—Avem o căsuţă, señora. Aţi putea să vă odihniţi acolo.

Bătrîna ridică din sprîncene.

—Avem? Vrei să spui că tu şi cu Rafael staţi în aceeaşi casă, fără o însoţitoare?

Sara uitase cît poate fi de iritantă *Doña* Josefina. Suspină:

—Am fost foarte bolnavă, dacă vă aduceţi aminte. Şi l-am avut pe Felix cu noi. Veniţi, am să văd dacă se găseşte puţină ciocolată.

—Du-te înainte cu Sara, Madre. Vreau să-l salut pe Rafael înainte de-a veni cu tine.

Estella nu-i dădu mamei sale timp pentru proteste şi porni grăbită.

Sara ar fi dorit să se poată apropia de Rafael tot atît de uşor. O auzi pe bătrînă bombănind pentru ea însăşi, în timp ce se îndreptau spre casă. Sara îl trimise pe Felix după băuturi răcoritoare, şi-i oferi Doñei Josefina unul din cele două scaune din camera din faţă. Aceasta ignoră oferta şi pufni pe nas mergînd prin încăpere.

—Nu-i mult mai bine decît într-o baracă.

Se opri să tragă pătura care acoperea intrarea în dormitor şi privi înăuntru.

—Aici ai dormit? întrebă şi se întoarse pentru a o ţintui pe Sara cu privirea ei ascuţită.

Sara încuviinţă şi-şi încleştă mîinile la spate pentru a-şi ascunde agitaţia.

—Şi unde a dormit Rafael?

—Nu ştiu, spuse Sara incomodată de chestionarea inchizitorială. Îmi imaginez că el şi Felix au dormit aici. Eram inconştientă cînd am sosit.

—Dar nu tot timpul, presupuse Señora Josefina.

—Nu.

—Înţeleg, spuse Señora Josefina, luînd notă de

intensă imbujorare din obrajii fetei. Își ridică mantila neagră din dantelă prinsă cu un pieptene de baga pe creștet și o trecu pe după umeri. Așezîndu-se pe unul din scaune, zîmbi aproape plăcut.

– Aștept ciocolata mea de dimineață.

Sara simți că schimbarea de atitudine a femeii prevestește ceva rău. Era totuși mulțumită că interogatoriul luase sfîrșit.

Boon Keegan era un om încîntător, bine făcut și cu o minte ageră. Doamnele îl iubeau nu doar pentru aceste calități, dar și pentru chipul lui frumos, oacheș, de irlandez. Părul îi era tot atît de negru ca aripa unui corb, iar ochii aveau culoarea miezului nopții. Era de statură potrivită, bine legat, cu bun gust în felul de a se îmbrăca. Deasemenea, era inteligent, un bun observator și fatal de rapid în mînuirea pistolului.

Astăzi stătea relaxat în biroul bogat împodobit al lui Jonas Farber, la bancă. Nu-i plăcea fața roșie a bancherului, dar a-ți place de clienți n-are nimic de-a face cu afacerile, își aminti el. Un vînător de recompense cu viața grea își culege caimacul de pe ambele fețe ale legii.

Farber sfîrși raportul pe care-l citea, își ridică privirea și-și scoase ochelarii.

— Santa Fé? E o călătorie lungă, dacă se dovedește a fi o vînătoare de gîște sălbatice.

Sprînceana stîngă a lui Keegan se înălță puțin.

— Sînt foarte puține speculații în acest caz, Mr. Farber. Aș vrea ca toate investigațiile mele să fi dus la atît de multe informații. Totuși, dacă vreți să angajați pe altcineva pentru treaba aceasta, plăcerea e de partea mea. Sentimentele mele nu vor fi rănite, vă asigur.

Siguranţa din vocea lui Keegan îl irită pe Farber. Îi fusese recomandat ca fiind cel mai bun şi, în secret, Farber era încîntat de modul minuţios în care îşi îndeplinise sarcina. Doar că spera să poată negocia un onorariu mai mic pentru vînătorul de recompense, pentru serviciile pe care era pe cale să i le solicite. Totuşi, acest caz era prea important pentru a recurge la tertipuri ca să economisească vreo cîţiva dolari. Înghiţindu-şi mîndria, dădu la iveală un uşor zîmbet.

—N-are să fie necesar. Trebuie să spun că ideea dumitale de a plasa un spion negru în casa Clayton a fost foarte isteaţă. Sclavii Clayton sînt tot atît de ferecaţi la gură pe cît sînt de clevetitori negrii în general. Nu puteam face nimic fără el.

Keegan nu-i întoarse zîmbetul, dar îl studie pe omul de la cealaltă parte a biroului, care încerca să-i intimideze pe toţi, pentru a se face ascultat. Prefera alte metode pentru a-şi atinge scopurile.

—Omul meu, Willy, spune că erau grozav de loiali faţă de Miss Clayton. Deasemenea mi-a spus că ajutorul de bucătar insinua că domnişoara se temea de dumneavoastră. Probabil de aceea ei n-ar fi vorbit.

Farber îşi foi trupul mătăhălos în scaun, şi-şi tamponă transpiraţia de pe faţă. Se întreba ce altceva îi mai spuseseră servitorii lui Willy. Ochii negri, pătrunzători, ai lui Keegan păreau să se uite la el ca pentru a descoperi nişte secrete. Farber se linişti şi-l privi din nou pe celălalt în ochi.

—Prostii. Ştii cît de sensibili pot fi servitorii ăştia. Miss Clayton este o tînără încăpăţînată şi fuga ei în felul ăsta o dovedeşte. Cînd am informat-o că afacerile ei trebuie încredinţate unchiului ei din Savannah —atît timp cît nu e încă măritată —a făcut o criză de nervi. Vrea să-şi conducă propria-i viaţă, mi-a spus ea în termeni neechivoci.

Keegan îşi făcuse treaba. Aflase unde a plecat. Ce se întîmplase între bancher şi pupila sa nu era treaba

lui, dar nu-l crezu pe bancher. Din informaţiile pe care i le adusese Willy, Sara Clayton avea temperamentul unui înger şi o înfăţişare pe măsură. Ridicînd din umeri, spuse:

—N-am înţeles niciodată mintea unei femei şi probabil n-am s-o înţeleg vreodată. Cred că afacerile noastre se vor încheia, Mr.Farber, cînd mă veţi plăti...

Farber încuviinţă şi deschise un sertar al biroului. Îi înmînă un cec şi se uită cum Keegan îl citeşte cu atenţie înainte de a-l pune în buzunar.

—Dacă eşti interesat, am o altă treabă pentru dumneata, spuse el neglijent.

Keegan se ridică.

—Am deja cîteva afaceri în curs.

Nu avea, dar discuţia cu Farber îi lăsase un gust amar.

—Vreau să pleci la Santa Fé şi s-o aduci pe Miss Clayton înapoi.

Farber deschise un alt sertar şi scoase un mic portret într-o ramă ovală. I-l înmînă peste birou.

Keegan era gata să refuze cu fermitate, dar luă portretul din curiozitate. Tînăra care-l privea din el avea o figură captivantă. Totuşi, ochii albaştri catifelaţi furi ceea ce îl atrase, dezvăluindu-i o strălucire a sufletului ei. Farber îi dăduse o descriere a ei, dar nimic nu-l pregătise pentru acest impact vizual. Ar fi o greşeală să primească slujba asta, îşi spunea.

—Cred că dacă preţul e corect, m-aş mai putea gîndi, spuse Keegan încet.

Mult timp după ce Keegan plecase, Jonas Farber se mai gîndi la situaţia Clayton. McLaird, superiorul lui de la bancă, n-a fost deloc încîntat că Miss Clayton, moştenitoarea uneia din cele mai mari averi din oraş, dispăruse. Banii şi bunăstarea ei erau o

respectabilitate a băncii şi, după cum putuse vedea, Farber fusese incompetent şi nebun. McLaird o voia înapoi, înainte ca vreo regretabilă publicitate să strice reputaţia băncii.

Jonas se ridică de pe scaun şi luă un evantai larg de mătase de pe birou. Îşi făcu viguros vînt un timp, privind prin fereastra de sus la valurile de căldură ce se ridicau. St.Louis în august era brutal. Pentru un moment, ar fi dorit cu ardoare să poată pleca el însuşi după Sara. Doar să împacheteze cîteva haine de schimb şi să plece spre vest pentru a găsi libertatea... şi pe Sara. Aceste lucruri erau cele după care tînjea el, gîndea Farber cu un rîs dezgustat. Era vicepreşedintele unei bănci, trăia într-o casă impunătoare, avea o nevastă afabilă şi plină de viaţă şi şase copii sănătoşi. Asta era imaginea pe care o puteau vedea toţi. Realitatea era foarte diferită. McLaird, un scoţian aspru, îi făcuse viaţa mizerabilă cu acuzaţii care căutau nod în papură cu atitudinea sa bănuitoare. Bătrînul ticălos descoperise legătura lui Farber cu o prostituată şi îl urmărea peste tot cu ochi de şoim. McLaird era suspicios în legătură cu Sara Clayton, dar nu putuse dovedi nimic. Apoi era soţia sa, Martha. Ea se încuiase cu fermitate în dormitorul ei în urmă cu zece ani, spunînd că deprinderile sale sexuale erau dezgustătoare. El nu s-ar fi îndreptat spre alte femei, dacă Martha ar fi jucat jocurile pe care el încercase să le aducă în patul conjugal. Oftă, continuînd să agite evantaiul, stîrnind curenţi calzi. O mare parte din averea sa provenea de la familia ei, astfel încît totul depindea de soţia şi şeful său. Ei se plîngeau şi acuzau neîncetat. Nu avea pic de pace în viaţa sa.

Deşi îi arătase lui Keegan portretul lui Sara cu intenţia de a-l ademeni să primească slujba, Farber simţi junghiul geloziei cînd îşi aminti expresia fascinată a bărbatului. Sara era a lui, gîndi Farber feroce. Şi intenţiona s-o aibă, într-un fel sau altul.

La prima vedere a oraşului Santa Fé, Sara avu straniul sentiment al întoarcerii acasă. Probabil descrierile din scrisorile lui Max făceau ca locul să-i pară familiar, ori poate într-o viaţă trecută trăise aici. Nu ştia motivul, dar sentimentul era puternic. Ar fi fost o întoarcere fericită acasă, medită ea, dacă Rafael ar fi fost alături de ea.

Era totuşi, călărind în faţă, cu soldaţii care escortau caravana. Ochii ei îi mîngîiau capul negru şi umerii largi. Era încă supărat pe ea, şi nu-l condamna, dar, o, cît de mult îi lipsea căldura zîmbetului lui. Îşi întoarse atenţia la panorama care i se deschidea în faţa. Valea spre nord-vest era presărată cu răzleţe pîlcuri de copaci, acoperită de cîmpuri de porumb şi grîu. Ici-colo, case de lut pătrate, ca nişte obstacole, le ieşeau în cale. În fundal, munţii Sangre de Cristo îşi înălţau piscurile înzăpezite, dominînd valea verde unde se cuibărise oraşul Santa Fé.

—Ei bine, Señorita, ce părere ai despre oraşul nostru? o întrebă *Señor* Pino, observînd emoţia întipărită pe faţa ei expresivă, în timp ce călăreau alături.

—E mai frumos decît mi-am imaginat, *Señor*, spuse ea zîmbind.

El încuviinţă, mulţumit de răspuns. *Si*, gîndi el cu satisfacţie, urma să fie o soţie minunată pentru Rafael. Pe cînd coborau ultima milă a platoului neted şi aglomeratul oraş comercial intră în raza vizuală, orice urmă de oboseală o părăsi pe Sara. Intrară prin poarta de est a pieţei şi traversară San Francisco Street. Văzu un crîmpei din catedrală, înainte de a coti spre vamă. Această clădire era flancată de magazine, cum erau şi alte porţiuni ale pieţei publice, cu excepţia locului unde o stradă rupea linia lor. Toate clădirile erau

umbrite de *portales* sau galerii acoperite.

Cînd furgoanele se opriră, un soldat se apropie de Rafael, care descăiecă. Sara nu putu auzi schimbul de cuvinte, dar un moment mai tîrziu, soldatul salută şi plecă. Rafael veni spre ei şi-i ceru lui Pedro să se ocupe de documentele de la vamă. Apoi se întoarse spre Sara.

—Guvernatorul ne-a invitat la palat.

—Sună minunat, Rafael, dar nu-i nevoie să mă incluzi şi pe mine. Poate îi dau o mînă de ajutor lui *Señor* Pino, se oferi ea.

Rafael scutură din cap.

—Invitaţia nu e a mea, Señorita. Guvernatorul Chavez a aflat de tine; poate de la curierii pe care i-am trimis înainte. Mi s-a spus că e nerăbdător să te întîlnească.

Sara îşi aranjă cîteva şuviţe rebele care-i scăpaseră din cosiţă. Ar fi dorit să arate mai prezentabil pentru a-l întîlni pe cel mai important om din teritoriu.

—Nu-mi pot imagina de ce vrea să mă vadă, dar am să fiu fericită să dau curs invitaţiei sale.

Privind-o, Rafael ştiu de ce. Chiar acoperită de praful călătoriei, era tulburător de frumoasă. În ciuda pălăriei pe care o purta cu religiozitate, faţa ei devenise aurie din cauza soarelui, în timp ce părul îi era străbătut de umbre argintii. Se întoarse înainte ca ea să-i poată citi dorinţa din ochi.

—Am să le aduc pe *Doña* Josefina şi pe Estella, dacă eşti gata.

Curînd, toţi patru traversau piaţa. Sara era fascinată de agitaţia şi de priveliştile unice care i se perindau pe dinainte. Văzu un om care mîna un car încărcat cu saci de grîu, în timp ce un altul, scund, oacheş, îmbrăcat în pantaloni şi cămăşă din bumbac alb, conducea un şir de măgari care cărau lemne de foc. Mulţi dintre negustori îşi aveau expuse mărfuri viu colorate în faţa magazinelor, în şiruri ordonate. În

unghiul nordic din plazza, un pîlc de arbuşti de bumbac făceau umbră cîtorva copii mici care se jucau. Sara văzu nişte carne de oaie atîrnată de creanga unui copac, în timp ce felii rotunde de pîine şi diferite fructe erau înşirate pe pături de lînă întinse pe pămînt. Strigătele vînzătorilor, lăudîndu-şi mărfurile, se amestecau cu vocile copiilor şi cu muzica veselă de fandango de la cantinas. Erau prea multe pentru a fi văzute toate dintr-o dată.

Sara era curioasă în privinţa unui şanţ deschis, prin care curgea apă, din partea de vest a pieţei şi Estella îi explică:

— Apa e adusă de la o mlaştină din apropiere, pentru băut şi spălat.

Sara realiză acum că nu văzuse un puţ în centrul pieţei, aşa cum era la San Miguel. Le urmă pe cele două femei peste o platformă de lemn pusă deasupra apei, printre doi soldaţi care săteau de gardă în faţa intrării palatului.

Exteriorul clădirii nu arăta altfel decît celelalte construcţii din jurul pieţei, dar înăuntru putu vedea că mobilierul din hol şi covoarele de lînă de pe podele erau elegante şi de cea mai bună calitate. Un soldat le conduse printr-un coridor larg spre apartamentele private ale guvernatorului. Pe un ton scăzut, Estella îi spuse că palatul cuprinde şi o închisoare, birouri, o cameră de gardă şi o mare sală de bal plasată la nivelul superior.

În sfîrşit, soldatul de gardă deschise o uşă grea de lemn, încrustată cu ornamente metalice. Sara fu impresionată de spaţioasa sala în care intrară. Era bogat mobilată cu sofale şi scaune tapiţate în catifea, covoare de lînă şi mese din lemn de culoare închisă. În partea opusă intrării, un portal se deschidea spre o curte interioară şi soarele pătrundea prin două ferestre înalte care flancau uşa.

Înainte ca Sara să aibă răgazul de a-i spune Estellei

părerile sale despre frumoasa încăpere, un om de vîrstă mijlocie, în uniformă, păşi în încăpere, venind din patio. Haina roşie, pantalonii albi şi cizmele negre erau imaculate, zîmbetul său, cordial.

—Bien venido. Mi casa e su casa.

Înaintă şi-i luă Doñei Josefina mîna, sărutîndu-i-o.

—Cred că voiajul dumneavoastră a fost plăcut, Señora Perez?

Señora Josefina zîmbi aproape cochet.

—*Si*, excelenţă, dar Estella şi cu mine ne bucurăm să fim din nou acasă.

Guvernatorul Chavez luă apoi mîna Estellei, sărutînd-o scurt.

—Arăţi bine, Señorita.

Sara observă că Estella îşi plecase respectuos capul şi făcu o mică reverenţă, cînd murmurase răspunsu' Cînd veni spre Sara, Rafael, care stătuse tăcut, păşi înainte şi făcu prezentările oficial.

—Excelenţă, daţi-mi voie să vă prezint pe Señorita Sara Clayton. Señorita, Excelenţa sa, Guvernatorul Jose Antonio Chavez.

Sara îşi întinse mîna şi zîmbi.

—E o onoare pentru mine, Excelenţa voastră, spuse ea urmînd exemplul lui Estella şi făcînd o reverenţă.

—Onoarea şi plăcerea sînt de partea mea, Señorita, spuse el, cu voce adîncă şi profundă.

Ochii săi luciră cu admiraţie în timp ce continuă:

—Oamenii mei mi-au spus despre marea ta frumuseţe, dar nu te-am apreciat aşa cum se cuvine.

Sara roşi la laudele lui neprecupeţite, murmurînd:

— *Gracias*. Dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră sînteţi prea buni cu o străină.

Un zîmbet larg flutură pe faţa oacheşă.

—Sper să nu rămîi o străină, Señorita Clayton. Ai adus strălucirea soarelui la Santa Fé, şi eu pentru aceasta te adopt în comunitatea noastră.

Sara era complet fermecată de bunele lui maniere și de calda primire. Îi mulțumi din nou. El schimbă câteva salutări cu Rafael, apoi îi rugă să se așeze. O servitoare intră cu o tavă și o puse pe o masă joasă, lângă divan. Femeia turnă ciocolată aburindă dintr-un ibric de argint în cești elegante de porțelan și începu să le împartă fiecărui oaspete.

Rafael dori să afle noutăți. Guvernatorul ridică din umeri și spuse că totul fusese cu desăvîrșire liniștit în timpul lipsei lor.

Totuși bunicul tău s-a oprit să mă viziteze acum două săptămîni, și mi-a spus că au fost cîțiva morți în rîndul muncitorilor de la mină, spuse bătrînul.

Sprîncenele lui Rafael se ridicară.

A fost un accident?

- Nu. După raportul șefului minei acești oameni muriseră de un fel de febră. Se pare că au murit înainte să poată fi adus un doctor. Don Vicente era îngrijorat, pentru că mai fuseseră cîțiva morți și mai înainte, cred.

Rafael încuviință.

– Așa este, Excelență. Începe să semene a epidemie. Cred că Don Vicente a chemat un doctor să vadă despre ce este vorba.

Si. Asta a fost unul din motivele pentru care a venit în oraș în ziua aceea.

Guvernatorul privi la doamne, care își sorbeau ciocolata, și se scuză:

Iertați-mă că am adus în discuție astfel de subiect în prezența dumnevoastră. O să vorbim despre lucruri mai plăcute, nu?

Întorcîndu-se spre Sara, spuse:

— Mi s-a spus că ai să predai copiilor de la Hacienda Delgado.

— *Si*, Excelență. Am exersat limba spaniolă, așa că pot să mă înțeleg cu elevii.

— Cred că Don Vicente va fi încîntat de

profesoara aleasă de Don Rafael, o asigură el galant. Sînt nedumerit, totuşi, de ce ai călătorit atît de departe pentru a lua acest post? Dacă nu e ceva prea personal?

Sara zîmbi.

—Absolut deloc, sir. Fratele meu mi-a vorbit în termeni atît de favorabili despre această regiune, încît mi-am dorit să o văd. El a trăit aici timp de doi ani înainte de a muri într-un accident de mină.

Guvernatorul se încruntă un moment.

- Nu e de mirare că numele îmi sună familiar! Îmi amintesc acum. Tocmai preluasem acest post cînd accidentul a avut loc, şi tînărul *norteamericano* a fost ucis. Acceptă, te rog, condoleanţele mele, Señorita Clayton.

Ea încuviinţă şi sorbi din ciocolată, în timp ce guvernatorul vorbea cu *Doña* Josefina despre un prieten comun. Cînd conversaţia se mută de la ea, Sara scoase un oftat de uşurare. Plăcerea ei de a fi sosit la Santa Fé începuse să se diminueze. Era un efort să se poarte normal în prezenţa lui Rafael şi amintirea lui Max făcuse să-i scadă moralul.

'Strecură o privire printre genele lungi spre Rafael, care stătea în faţa ei. Acesta îi spunea guvernatorului ce aduseseră din călătorie. Sunetul vocii lui adînci trimise fiori prin pielea sa. Gîndurile ei nu se puteau desprinde de durerea de a-l pierde. Singură ei speranţă era că nu va fi prea mult în compania lui cînd vor ajunge la Hacienda Delgado. Nu credea c-ar fi în stare să suporte să stea lîngă el, ca o străină.

După o vreme, Rafael se ridică.

— Regret că trebuie să părăsim amabila dumneavoastră companie, Excelenţa voastră, dar ar trebui să plecăm dacă vrem să ajungem acasă înainte de-a se-ntuneca.

Ceilalţi se ridicară şi-i mulţumiră gazdei pentru ospitalitate. Guvernatorul oferi braţul Doñei Josefina

și merseră spre ieșire, lăsîndu-l pe Rafael să le însoțească pe Sara și Estella. Mîna lui Sara pe brațul lui trimise unde de dorință prin el, în timp ce mireasma ei proaspătă îi readuse în mintea torturată imagini nedorite.

Își înăbuși dorința, amintindu-și că ea e o femeie superficială.

Cînd ieșiră la lumina soarelui, Sara dădu repede drumul brațului lui Rafael. Îl simțise distant cînd luase brațul care-i fusese oferit, dar bunele maniere îi obligaseră să meargă împreună. Atingerea lui era plăcere și durere în același timp.

Guvernatorul schimbă din nou cîteva cuvinte politicoase cu fiecare din ei și se despărți spunînd:

— Am să trimit cîte o escortă de soldați să vă însoțească. Și vă rog să vă aduceți aminte că sînt la dispoziția dumneavoastră, dacă o să aveți vreodată nevoie de ceva.

În timp ce străbăteau plazza spre furgoanele lor, Estella se întoarse spre Sara.

— Mi-a făcut plăcere să călătorim împreună, Sara, și-am să simt lipsa companiei tale. Cînd ai să ai posibilitatea, voi fi încîntată să mă vizitezi.

Ea înregistră faptul că invitația Estellei nu avu nici un ecou asupra Doñei Josefina, dar îi zîmbi fetei.

— Și eu mă bucur foarte mult că ne-am împrietenit. Cu siguranță am să încerc să te vizitez și nu trebuie să vii să mă vezi.

Ajunseră la trăsură și cele două tinere se îmbrățișară. Într-o șoaptă grăbită, Sara spuse:

— Trebuie să mă înștiințezi cum merg lucrurile cu Garth.

Estella încuviință ușor.

Sara spuse un scurt rămas bun Doñei Josefina, apoi se întoarse. Rafael plecase înainte pentru a stabili unele amănunte cu oamenii săi, astfel că Sara aștepta la umbra portalelor. Garth și Matt o găsiră acolo.

—Care vă sînt planurile acum? îi întrebă ea.

Garth ridică din umeri.

—Am să-mi iau o cameră la una dintre cantinas, deocamdată.

Privi scurt în direcţia Estellei.

—Mai tîrziu, cine ştie?

Matt îşi puse ochelarii.

—Şi eu voi rămîne în oraş. Degetele mele sînt nerăbdătoare să picteze o mulţime de lucruri în acelaşi timp.

Sara rîse.

—Cum rămîne cu portretul meu? Presupun că deja am fost uitată?

Pe neaşteptate, artistul se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz.

—Subiectul meu favorit? N-am uitat.

Sara fu mişcată de semnul lui de afecţiune. Lacrimile îi umplură ochii cînd îi îmbrăţişă şi-i invită pe amîndoi să o viziteze la hacienda. Ei plecară cu promisiunea că o vor face, cînd se apropie Rafael.

—E timpul să plecăm, Señorita. Carlos are un cal pregătit pentru tine, numai dacă nu preferi să călătoreşti în furgon? întrebă el, tratînd-o cu formalismul care marcase primele zile ale călătoriei lor.

Sara îl imită, încuviinţînd politicos:

—Mulţumesc, dar cred că am să călăresc.

Se îndreptă spre *vaqueros* şi-i lăsă s-o ajute la încălecat. Aşteptă ca doi din oamenii de pază să ia conducerea alături de Rafael, apoi îi urmă.

După ce părăsiră oraşul, urmară drumul spre sud, spre regiunea cunoscută sub numele de Rio Abajo sau zona rîului de jos, spuse Carlos. Călărea lîngă ea şi ea bănuia că i se ordonase să procedeze aşa, ca gardă personală a sa.

—Cît timp ne ia să ajungem la hacienda? îl întrebă ea.

— Nu mai mult de două ore, Señorita, dar dacă dorești, Don Rafael a ordonat să oprim ca să te odihnești.

Sara încuviință și simți un fior dureros în piept. Chiar supărat pe ea, se îngrijea de confortul ei. Îi venea să plîngă. În loc de asta, se concentră asupra peisajului pentru a și-l întipări în minte. Sezonul ploios, care începuse în iulie, îi spusese Carlos, va ține încă o lună, pînă la sfîrșitul lui octombrie. Datorită ploilor, era multă verdeață și drumul era presărat cu flori sălbatice, însă erau foarte puțini copaci.

Carări de nisip brun-roșcat se strecurau prin verdele vegetației, în timp ce bolta de un albastru intens forma un baldachin strălucitor deasupra. Și piscurile munților Sangre de Cristo erau mereu prezente spre est. Nu era de mirare că Max iubea această regiune, gîndi Sara. Era sălbatică și frumoasă.

Din cînd în cînd, treceau peste cîmpuri cu grîu care se întindeau cît vezi cu ochii și Carlos spuse că în acest caz cîte o hacienda se afla în apropiere. Meandrele lui Rio del Norte se apropiau de drum în unele locuri, apoi dispăreau spre terase de piatră sau canioane. Sara încercă să-și concentreze gîndurile la aceste noi priveliști, dar privirea i se odihni în repetate rînduri asupra lui Rafael. După o oră de drum unul din oamenii din ariergardă înaintă pînă în dreptul Sare și se prezentă:

—Sînt căpitanul Mariano de Silva, Señorita.

Sara zîmbi.

—Sara Clayton, căpitane. Mă bucur să te cunosc.

Îi plăcea licărirea albă a zîmbetului lui pe sub mustață. Gîndi că trebuie să fie cam de o vîrstă cu Rafael.

—Ne vom opri pentru o scurtă odihnă și sînt la dispoziția dumneavoastră, dacă aveți nevoie de ceva, îi oferi el, cu ochii întunecați ațintiți cu căldură asupra chipului ei.

—Ah, mulţumesc foarte mult, căpitane de Silva, am să reţin asta. Totuşi, simplul fapt că te am pe dumneata şi pe oamenii dumitale în preajma mea mă face să mă simt în cea mai mare siguranţă.

Îi zîmbi din nou, în timp ce el saluta şi se întorcea în ariergardă.

Grupul se opri pe malul rîului sub un pîlc de arbuşti de bumbac. Carlos o ajută pe Sara să descalece şi-i duse calul la adăpost. Ea merse alene pînă la marginea apei şi se opri să-şi spele mîinile.

—Permiteţi-mi, Señorita Clayton, spuse căpitanul de Silva, întinzînd mîna pentru a o prinde de cot. După ce o ajută, scoase o batistă curată din buzunarul hainei şi i-o oferi.

Sara îi mulţumi şi-şi şterse mîinile. Cînd încercă să i-o înapoieze, el scutură din cap.

—Păstraţi-o, *por favor*. S-ar putea să vă mai trebuiască înainte de a ajunge la hacienda.

Merse înapoi cu ea pe mal, întrebînd-o despre impresiile călătoriei şi despre Santa Fé. Sara se simţi mai în voie discutînd generalităţi. Cînd veni timpul să plece, căpitanul o ajută să încalece. După ce porniră, Carlos veni călare alături de ea. Căpitanul de Silva se alătură de cealaltă parte şi continuară conversaţia, pînă ajunseră la hacienda.

După ce cotiră de pe drumul principal, le luă un sfert de oră să ajungă la mica vale unde structura măreaţă a patrulaterului din cărămidă stătea ca un rege pe tron. Sara se îndrăgosti de Hacienda Delgado de la prima vedere. Zidurile masive, de un roşu-cafeniu, se înălţau din pămîntul de aceeaşi culoare, dominînd pajiştea. Dealuri înceţoşate se ridicau graţios în fundal, de-a lungul teraselor stîncoase care se întindeau la orizont într-o linie cafenie. Panta pe care mergeau îi permitea să vadă turnurile care punctau cele patru colţuri ale patrulaterului. În soarele de după-amiază tîrzie, o licărire strălucitoare fulgeră din

unul din turnuri și Sara spuse căpitanului de Silva despre aceasta.

— Probabil a fost soarele reflectîndu-se de pe puşca unui paznic, Señorita. Cele mai mari ranchos sînt rar atacate, iar asta pentru că nu se iau aceste măsuri de siguranță.

Cînd se apropiară și mai mult, Sara putu vedea porțile înalte de fier cu desene complicate pe zidurile care le mărgineau. Departe, în dreapta, coborînd pe un drumeag şerpuind, era un şir de furgoane înaintînd spre hacienda, încărcate cu porumb proaspăt recoltat.

Un paznic din turnul din față strigă să se deschidă porțile. Micul lor grup trecu printr-un tunel cu ziduri groase într-o enormă curte interioară. Sara fu uimită să constate că era tot atît de întinsă ca și plazza centrală din Santa Fé. Servitorii veniră să ia caii. Căpitanul de Silva descălecă și-o ajută pe Sara să coboare nedîndu-i timp lui Carlos să se apropie și făcînd-o pe Sara să se îmbujoreze de această evidentă atenție. Se trase înapoi și privi la activitatea febrilă din jurul ei. Îi aminti din nou de orașul Santa Fé. Erau o bucătărie și o brutărie, unde multe femei negricioase se foiau încoace și-ncolo. Cîteva cuptoare mari, boltite, din lut, erau în fața clădirilor. Sara auzi clinchetul unei fierării și văzu cîteva indience răsucind lîna la o roată mare.

Rafael veni lîngă ea și-i făcu semn cu capul căpitanului.

— Am fi onorați dacă dumneata și oamenii dumitale ați rămîne să luați o gustare.

Sara privi în sus la Rafael, surprinsă de gestul posesiv cu care o apucă de braț. De la San Miguel o ocolise cu grijă. Observă că deși corecte și politicoase, cuvintele adresate căpitanului erau lipsite de căldură. Privi pe rînd la cei doi bărbați.

— *Gracias*, Don Rafael. Ne face plăcere să acceptăm, spuse căpitanul cu un zîmbet larg. Ochii lui

rămaseră un moment aţintiţi asupra fetei, înainte de-a se întoarce spre oamenii săi pentru a le vorbi rapid.

Rafael prinse această ocazie pentru a o conduce pe Sara la o uşă dublă din lemn în spatele patrulaterului. O servitoare indiancă le deschise cînd se apropiară şi, spre surpriza ei, Sara văzu că intraseră într-o curte mică, privată. O fîntînă din piatră îşi revărsa apa în centru şi cîţiva copaci umbreau băncile din jur. Frişiile de verdeaţă erau pline de corole strălucitoare iar ghivecele agăţate de *portales* debordau de flori. Această curte interioară era destul de mare, cu multe uşi sculptate deschizîndu-se la primul şi al doilea nivel. O scară în colţul din nord ducea la porticul acoperit.

Rafael continua să-i ţină braţul.

—Apartamentele familiei.

Sara ridică privirea spre el.

— E frumos, Rafael. Totul aici e atît de diferit de cum era acasă, atît de însufleţit şi colorat. Nu-i de mirare că Max iubea ţinutul ăsta. Mi-a scris scrisori înflăcărate despre el. Şi nu sînt deloc dezamăgită.

Plăcerea sinceră care-i strălucea pe faţa frumoasă îl prinse nepregătit pentru o clipă. Simţi un subit imbold de-a o săruta şi de-a o strînge în braţe. Înăbuşindu-şi dorinţa, spuse pe un ton neutru.

— *Gracias*, Sara. Sînt sigur că Don Vicente va fi încîntat că îţi place. Privind pe deasupra capului ei, zîmbi:

—Ah, Rosita! Îmi pare bine că te văd.

Sara se întoarse şi văzu o mexicană de vîrstă mijlocie venind spre ei dinspre intrarea principală. Părul ei negru era strîns la spate într-un coc îngrijit la baza gîtului şi zîmbetul îi era larg. Purta o bluză albă şi o fustă roşie largă cu şorţ prins în talie.

Femeia luă mîna întinsă a lui Rafael şi-o scutură bucuroasă, izbucnind într-un torent de cuvinte spaniole. Sara îi urmări cuvintele, din care cea mai mare parte constau într-un discurs de bun venit.

Rafael răspunse, apoi o trase în față pe Sara.

— Rosita, aceasta este Señorita Sara Clayton, noua profesoară pentru copii.

Sara zîmbi și întinse mîna.

— Îmi pare bine, Rosita.

Sfioasă, servitoarea îi luă mîna și înclină din cap.

— Sînt foarte bucuroasă să vă cunosc, Señorita. De altă dată aveți nevoie de ceva, spuneți-i vă rog lui Rosita, da?

Sara zîmbi.

— *Si, gracias.*

În acel moment, căpitanul de Silva și oamenii lui intrară pe poartă și Rafael îi conduse spre sala. Aceasta era răcoroasă și spațioasă. Sara observă pardoseala din piatră și covoarele scumpe din lînă. Mobila era masivă, de culoare închisă și bogat ornamentată în stil spaniol. Pereții albi erau acoperiți în partea de jos cu țesături viu colorate. Sara știa încă de la San Miguel că acest obicei era pentru a-i feri pe locatarii casei să se murdărească de var. Oricum, constituiau în același timp o încîntătoare decorațiune.

— Faceți-vă comozi, *por favor*, spuse Rafael oaspeților. Rosita are să aducă răcoritoarele.

Sara alese divanul orientat spre peretele din fund, astfel ca să poată privi picturile agățate pe el. Căpitanul de Silva se îngriji să stea lîngă ea și se alese cu o încruntare din partea lui Rafael.

— Hacienda Delgado este cel mai frumos *rancho* din Rio Abajo, Señorita. Poate am să vă pot lua cîndva să vă arăt împrejurimile, îi zise căpitanul.

Înainte ca ea să poată răspunde, Rafael spuse:

— Don Vicente va fi cel mai încîntat să poată face lucrul ăsta, căpitane.

Zîmbetul pe care-l oferi căpitanului nu-i afectă ochii.

Căpitanul de Silva încuviință respectuos.

— *Si.* Nu m-am gîndit la asta.

Sara simţea tensiunea dintre cei doi bărbaţi, cînd un distins bărbat în vîrstă intră cu paşi mari în încăpere. Avea un aspect impunător, care domina pe oricine; oricum, Rafael era pe măsura lui, Sara simţea asta. Părul cărunt, de culoarea oţelului, încadra faţa aspră, cu nas acvilin şi ochi verzi sub sprîncenele stufoase. Era atrăgător, în ciuda trăsăturilor neregulate. N-avea talia suplă a lui Rafael, dar arăta zvelt în costumul său spaniol cu fireturi de argint.

Rafael se ridică, la fel şi ceilalţi bărbaţi din încăpere.

—Don Vicente. Arăţi bine, spuse el.

Bătrînul înaintă şi-i întinse mîna formal nepotului.

—Şi tu la fel, Rafael.

Îşi strînseră mîinile şi bătrînul se întoarse imediat spre oaspeţii săi.

—Bienvenido. Iertaţi-mă că nu eram aici cînd aţi sosit. Am fost la mină astăzi şi abia m-am întors.

Căpitanul de Silva se înclină cu curtoazie.

—Vă înţelegem perfect, Don Vicente. Îmi pare rău să aud că aveţi necazuri acolo.

Bătrînul îi strînse mîna.

—Am să le rezolv.

Privi în direcţia lui Sara. Ea zîmbi şi se ridică, netezindu-şi fusta.

Bătrînul se îndreptă spre ea şi se înclină deasupra mîinii pe care i-o întinsese.

—Señorita Clayton, bine aţi venit în casa mea. Pedro m-a anunţat în legătură cu venirea dumneavoastră acum cîteva zile şi am fost foarte nerăbdătoare să vă întîlnesc.

Sara zîmbi şi făcu o mică reverenţă.

—*Gracias, Señor* Delgado. Sînt fericită să fiu aici.

Don Vicente era încîntat de ceea ce văzuse. Pedro alesese foarte bine.

—Trebuie să fiţi obosită după călătorie, Señorita. N-aţi dori să vi se arate camera dumneavoastră acum, şi să primiţi o gustare acolo?

Sara scuturã din cap.

- *Gracias*, dar nu, mã simt bine. M-am odihnit câteva zile după accident.

Sara se aşează şi bătrînul îşi puse scaunul în faţa ei. Îşi ridică sprîncenele stufoase surprins şi întrebător.

—*Señor* Pino v-a spus? zise ea.

—Nu, Señorita. Mesajul lui a fost scurt. Povestiţi-mi, *por favor*, o încurajă Don Vicente.

Sara ar fi dorit să nu fi menţionat despre accident, pentru că toţi ochii din încăpere erau aţintiţi asupra ei. Cît mai pe scurt cu putinţă, relată povestea şi sfîrşi cu:

—Don Rafael mi-a salvat viaţa cu leacurile lui şi cu o îngrijire excelentă, *Señor*.

Don Vicente privi la nepotul lui, apoi înapoi la Sara. Sara şi Rafael evitau să se privească.

—Rafael este foarte priceput la ierburi. Sînt cu-adevărat fericit că era acolo cînd s-au întîmplat acestea.

Sara crezu că a văzut un crîmpei de mîndrie în ochii bătrînului, dar acesta se întoarse şi nu putu fi sigură.

Rosita aduse un ibric de ciocolată şi nişte prăjituri. În timp ce mîncau, Don Vicente făcu conversaţia să curgă, punînd întrebări despre călătorie şi atrăgîndu-i pe soldaţi în discuţie cu comentarii despre Santa Fé. Sara observă că Rafael stătea rigid şi vorbea foarte puţin. După un timp, căpitanul de Silva şi soldaţii se ridicară să plece.

Căpitanul îi sărută lui Sara mîna, luîndu-şi rămas bun.

—Pînă ne vom revedea, *Señorita*, murmură el.

Don Vicente privi cu coada ochiului la Rafael şi observă grimasa care strîmba gura nepotului său, cînd spuse:

—Cînd ai să te afli prin împrejurimi, opreşte-te să ne vizitezi, căpitane.

Căpitanul aruncă o ultimă privire galeşă chipului îmbujorat al lui Sara.

—Îmi pare rău că sora mea Iñes nu este aici pentru a vă saluta. O prietenă a ei s-a îmbolnăvit foarte rău şi a chemat-o să o vadă azi dimineaţă. Deasemenea, nepotul meu Manolo a fost la mină astăzi, dar va fi aici la ora cinei.

—Înţeleg, Don Vicente. Mulţumesc încă o dată pentru ospitalitate, spuse Sara cu sfială şi se întoarse spre Rafael.

—Trebuie să-ţi mulţumesc şi ţie, don Rafael, pentru marea bunătate pe care ai avut-o faţă de mine în timpul călătoriei.

Rafael încuviinţă rigid.

—*De nada, Señorita.* Mi-am făcut numai datoria.

Sara se simţi dintr-o dată deprimată din cauza măştii pe care trebuia să o păstreze. Parcă ar fi fost străini. Îşi luă rămas bun şi o urmă pe Rosita în curtea interioară, apoi pe scară, spre al doilea nivel.

Capitolul II

—Cred c-ar trebui să-l muți pe Juan la mina Judio Plata, *Don* Manolo. S-a purtat ciudat azi cînd *Don* Vicente a fost aici.

Sancho Valdez, un om slab și musculos, cu păr roșcovan, stătea la masa negeluită, cu o nouă sticlă de vin și două pahare.

—Am observat și eu asta, dar n-a spus nimic. Dacă ar fi făcut-o n-ar mai avea limbă în gură în seara asta, spuse *Don* Manolo liniștit, acceptînd un pahar cu vin de la șeful de mină.

—Știe și el asta, *Señor*, dar oamenii ăștia au atins un punct dincolo de care nu le mai pasă. Au ajuns să realizeze că evadarea este imposibilă și viața în mină a devenit de nesuportat. Nici mie nu mi-ar păsa. Bătrînul își șterse transpirația de pe față cu o batistă murdară, și-și curăță ochelarii.

Coliba de lut cu o singură cameră în care locuia Sancho Valdez era, după părerea lui Manolo, doar cu puțin mai bună decît celulele închisorii din cealaltă parte a complexului minier, unde erau ținuți majoritatea muncitorilor cînd nu lucrau.

Cea mai mare parte din oamenii lor veneau de la închisoarea din Chihuahua. Guvernul era bucuros să poată trimită excesul de criminali proprietarilor de mine. Nu doar că făceau ceva bani, dar nu trebuia să se mai îngrijească de hrana lor. *Don* Vicente angajase şi cîţiva indieni Pueblo, dar aceştia aveau tendinţa de-a veni şi-a pleca, şi nu te puteai baza pe ei.

Manolo îşi reumplu paharul şi luă o înghiţitură.

—Poate că ai dreptate. Mută-l mîine şi nu le spune celorlalţi prizonieri nimic. Dacă mai raportăm o moarte falsă, *Tio* Vicente poate aduce autorităţile pentru investigaţii.

—Sînt şi alte metode de-a face munca de care avem nevoie, sublinie Valdez. Oamenii mei pot face o incursiune într-un alt sat indian.

Manolo scutură din cap.

—Nu acum. Chiar răpirile izolate vor fi raportate. Nu vreau ca cineva să descopere ce facem. Trebuie să ne descurcăm cu oamenii pe care-i avem, pe moment. Ticălosul de văru-meu, Rafael, s-a întors, şi nu-i nici o-ndoială că *Tio* Vicente îl va alerta în privinţa morţilor de la mină. Acest bastard e viclean ca un vulpoi.

—Foarte bine, *Don* Manolo. Dar am putea scoate mult mai mult argint cu mai mulţi oameni, accentuă Valdez.

Manolo se ridică şi se întoarse spre uşă.

—O să ne îmbogăţim cu cîteva luni întîrziere, *amigo*. Nimeni nu ştie de existenţa minei noastre, în afară de noi şi bieţii cerşetori pe care i-am răpit ca să-i punem la muncă, aşa că nu-i nici o grabă. Şi pe lîngă asta, mina nu-i singura grijă pe care o am în momentul ăsta. Treaba ta e să faci ca totul să meargă la mina lui *Tio* Vicente şi la a noastră. Nu vrem ca cineva să-şi bage nasul prin preajmă.

Manolo nu aşteptă un răspuns. Valdez ştia că-i o poruncă şi *Don* Manolo aştepta supunere. Sancho îl cunoştea pe tînăr de cincisprezece ani. Era *vaquero* pe

[illegible] cînd tatăl lui *Don* Manolo avea o mare [illegible] la nord de Mexico City. Cu toate acestea, o [illegible] de guvern adusese ruină acelei ramuri a familiei Delgado. *Don* Cristobal Delgado îşi pierduse [illegible], hacienda şi scaunul guvernamental. Bătrînul şi fiul său supravieţuiseră doar văzîndu-şi marile cirezi de vite şi mutîndu-se în casa pe care o aveau în Mexico City. Sancho alesese să plece cu patronul său pentru că munca era mai uşoară.

Viaţa sa începuse să arate mai luminoasă totuşi, de cînd *Don* Manolo plecase, acum doi ani, să-l viziteze pe *Don* Vicente şi-i făcuse rost de postul de şef de [illegible]. Planul lui *Don* Manolo era să-l linguşească pe bătrîn în speranţa de a-l moşteni. Dar se întîmplase cel mai minunat lucru. Poziţia unei mine ascunse de argint îi fusese destăinuită de către un bătrîn indian Pueblo, care era pe patul de moarte. Împreună cu *Don* Manolo falsificară morţile şi răpiseră cîţiva indieni Pueblo. Aveau chiar un sclav *norteamericano*.

Sancho se duse la uşă şi privi soarele care apunea. În cealaltă parte a complexului, gardienii duceau muncitorii înapoi la barăci pentru noapte, iar el ridică din umeri la aspectul lor jalnic: nu, nu-i condamna că se dăduseră bătuţi. El ar fi murit dacă ar fi fost forţat la o viaţă ca asta.

Sara se simţea ca nou-născută cînd se învîrtea în faţa oglinzii înalte din colţul dormitorului. Dormise două ore în patul larg şi moale. O baie caldă, parfumată, într-o cadă adevărată, fusese pregătită pentru ea. Slujnica ei personală, Pepita, îi săpunise părul şi, cînd se uscă i-l aranjase într-un coc simplu pe ceafă. Îmbrăcămintea ei fusese aerisită, călcată şi agăţată în garderobă. Pe scurt, se simţea ca o prinţesă şi nu ca o angajată plătită.

Rochia din saten albastru pe care o purta se asorta cu părul şi se întreba dacă Rafael va observa. Pepita spusese că toată familia va fi prezentă la cină, aşa că Sara presupuse că Rafael va fi şi el. Merse spre uşa care dădea în balcon şi păşi afară. Briza serii era răcoroasă şi pişca puţin, promiţînd o vreme mai rece. Privi peste coama acoperişului la pulberea de stele de pe catifeaua neagră a cerului. Cina se servea la o oră foarte tîrzie în New Mexico; *Señor* Pino îi explicase deja acest lucru. Se va bucura cînd el îşi va sfîrşi treburile în Santa Fé şi se va întoarce la hacienda. Fusese un prieten pentru ea şi avea nevoie de sprijinul lui moral.

Reintrînd în cameră, îşi culese şalul de lînă albă şi şi-l puse pe umeri. Păşi pe scări în jos spre curtea interioară, unde felinarele erau atîrnate în fiecare capăt pentru a lumina drumul spre camera pentru cină. În timp ce ocolea fîntîna, o umbră întunecată se desprinse de lîngă trunchiul unui arbust de bumbac, făcînd-o să tresară.

—Sara.

Vocea adîncă a lui Rafael îi trimise fiori de-a lungul spinării.

—Voiam să-ţi vorbesc între patru ochi.

Ea îşi trase şalul într-un efort de a-şi domoli freamătul corpului. Voia să simtă căldura braţelor lui puternice şi să se lase cuprinsă de ele pentru totdeauna. Însă abia se stăpîni şi spuse:

—Nu ne-am spus totul deja?

—Nu, răspunse el cu un ton egal.

Îşi îndreptă braţul spre o bancă din piatră, aflată în umbra copacilor din apropiere.

—Putem să ne aşezăm un *momento, por favor*?

Sara îl sorbea din priviri, atît i se părea de frumos în jacheta strîmtă şi pantalonii din lînă roşie care i se mulau pe corp. Lumina catifelată a lunii trimitea reflexe negre-albăstrui în părul lui. Consimţind, merse

spre bancă şi se aşează, cu mîinile în poale.

Rafael se aşează lîngă ea şi privi un moment capul ei plecat.

— M-am gîndit la situaţia noastră, Sara. Nu pot să las lucrurile aşa cum sînt şi să-mi continui viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat între noi.

Bătăile de inimă ale lui Sara se înteţiră, dar ea se forţă să-şi aducă aminte de ce refuzase propunerea lui. Îşi strînse ochii pînă la durere.

— Trebuie, Rafael. Împrejurările fiind cele care sînt, hotărîrea noastră este cea mai bună.

— A fost decizia ta, nu a mea, spuse el răguşit, încercînd să-şi ţină firea. Ce se întîmplă dacă va fi un copil? Te-ai gîndit la asta?

Sara ar fi dorit să fie, pentru că asta ar fi făcut ca decizia să nu mai depindă de ea. Îşi încordă privirea şi prinse un crîmpei de suferinţă în expresia lui.

— Nu va fi. Am dovada în privinţa asta.

Îi pieri orice urmă de speranţă, de la primele ei cuvinte.

— Înţeleg... totuşi, lucrul ăsta nu mă absolvă de datoria mea.

— Nu voi fi datoria nimănui, Rafael. Şi nu vreau să discutăm asta din nou, spuse ea, ridicîndu-se.

Dacă ar fi insistat mai mult, îi era teamă că ar fi cedat.

— Vrei să fii atît de amabil şi să mă conduci la masă acum?

Tonul plat al vocii ei puse capăt discuţiei. Nu putea face nimic pe moment, aşa că se ridică şi-i oferi braţul. Sara îşi înghiţi lacrimile care-i împăienjeneau ochii, în timp ce mergeau spre camera pentru cină.

Don Vicente stătea alături de căminul care ocupa unul din colţurile elegantei încăperi. Un candelabru negru din fier forjat de deasupra mesei trimitea strălucirea numeroaselor lumînări, în timp ce un foc vesel trosnea în cămin, luminînd blînd încăperea. El şi

cei doi oameni care erau cu el se întoarseră cînd Rafael cu Sara intrară. Erau toţi trei în haine de ceremonie. Tînărul avea păr şaten deschis şi o figură frumoasă. Era la fel de înalt ca şi Rafael, dar nu la fel de musculos. Părul cenuşiu al femeii era aranjat într-o coafură elaborată, prins cu pieptenele de baga. Rochia ei neagră de mătase era demnă, totuşi stilată. Cînd ochii ei se opriră asupra lui Rafael, zîmbi, faţa luminîndu-i-se de o afecţiune sinceră.

—*Buenas noches*, Sara, Rafael, salută *Don* Vicente, şi înaintă pentru a lua mîna fetei. Se înclină deasupra ei şi-i dădu un scurt sărut, în timp ce ea înclină din cap şi murmură un răspuns politicos.

—Daţi-mi voie să vă prezint, *Señorita*. Aceasta este sora mea, *Doña* Iñes Isabel Morales. Şi tînărul acesta este nepotul meu, *Don* Manolo Delgado. *Señorita* Sara Clayton, noua noastră profesora.

—Sînt încîntată să vă cunosc pe amîndoi, spuse ea, făcînd o mică reverenţă.

Ochii lui Manolo luciră cu evidentă admiraţie cînd îi sărută mîna.

—Plăcerea e de partea mea, *Señorita*. Aş dori să fiu din nou un *muchacho*, astfel încît să pot frecventa şcoala dumneavoastră.

În timp ce zîmbea, Sara îl simţi pe Rafael crispîndu-se.

—Ar putea fi riscant, *Señor*. Pot fi o profesoară foarte severă.

—Cine are o faţă de înger, are, cu siguranţă, şi un caracter pe măsură, răspunse Manolo.

Rafael interveni.

—Văd că vărul meu n-a pierdut abilitatea de-a le fermeca pe *señoritas*.

O ocoli pe Sara pentru a-şi săruta mătuşa pe obraz.

—Mi-a fost dor de tine, *Tia* Iñes. Te-ai simţit bine?

Sara observă că din vocea lui Rafael pierise unda de sarcasm cînd îi vorbi mătuşii lui. Bătrîna îi dădu

drăgăstos o uşoară palmă peste obraz.

Pentru o femeie bătrînă, da. Şi mie mi-a fost dor de tine.

Don Vicente îi oferi lui Sara braţul.

– Putem să ne aşezăm acum?

Sara zîmbi şi-i permise s-o conducă la masa lungă.

Argintărie cizelată, porţelanuri extrafine şi cristaluri gingaşe împodobeau faţa de masă din olandă albă. Sara se întrebă dacă ceremonia aşezării la masă era practicată în fiecare seară sau doar pentru că azi se sărbătorea întoarcerea acasă. Oamenii din New Mexico, constatase ea, erau foarte formalişti în vorbire şi în comportament. *Don* Vicente sună dintr-un clopoţel de argint şi, aproape imediat, doi servitori apărură, unul cu o sticlă de vin, celălalt cu supa rece.

Rafael se întoarse către mătuşa sa, lîngă care şedea.

—Cum se simte *Doña* Lucia, *Tia*?

Bătrîna clătină cu tristeţe din cap.

—Mă tem că sfîrşitul ei e aproape. Doctorul spune că nu mai rezistă încă o săptămînă. Inima ei e bolnavă de mult timp, Rafael.

El dădu din cap.

—Am să merg s-o văd mîine.

Privind spre Sara, spuse:

—*Doña* Lucia este bunica Estellei. Este mama lui *Señor* Perez.

—Ce păcat. Estella mi-a povestit că bunica sa locuieşte cu ei şi că nu se simte bine. După felul în care vorbea, cred că ţine mult la ea.

Manolo schimbă subiectul cu o întrebare adresată lui Sara, despre casa şi familia ei. Le vorbi despre St.Louis şi despre ai ei, apoi întrebă de copiii pe care-i va învăţa carte.

Doña Inés era entuziasmată de proiect.

—Fratele meu a rezervat două camere pentru aceasta, iar eu le-am eliberat complet. Totuşi, am

aşteptat cu mobilarea lor, pînă să aflăm cam ce ai dori tu.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră. Probabil mi le puteţi arăta mîine şi putem decide, spuse Sara cu un zîmbet.

Se simţi uşurată că *Doña* Inés se oferise s-o ajute cu şcoala. Acum nu se mai simţea atît de singură.

— Negreşit, veţi arunca o privire asupra claselor, *Señorita*, spuse *Don* Vicente. Totuşi, luaţi-vă cîteva zile de odihnă şi vedeţi împrejurimile, înainte de-a vă apuca serios de treabă, da?

Sara zîmbi.

— *Gracias, señor.* Aş fi încîntată să văd *rancho*-ul. Totul e atît de frumos aici.

— Sînt la dispoziţia dumneavoastră, *Señorita.* Cînd v-ar place să facem o plimbare? se oferi imediat Manolo.

— Cum tu eşti ocupat pe moment, Manolo, am s-o iau eu, spuse *Don* Vicente, apoi zîmbi pentru a-şi îndulci cuvintele.

Manolo făcu o grimasă prefăcută.

— Cum doriţi, *Tio.* Totuşi, acum, că Rafael s-a întors, munca mea va fi uşurată. Sînt bucuros că ai venit, înainte de a începe perioada de însemnare a vitelor, vere.

— Este destulă treabă, dar abia o aştept, spuse Rafael. Pe săptămîna viitoare, recolta va fi strînsă. Toţi vor fi atunci liberi pentru a lua parte la însemnarea vitelor.

Don Vicente se întoarse spre Sara.

— M-am gîndit că ar fi mai bine să deschideţi şcoala după ce se va termina cu însemnarea vitelor, *Señorita.* Copiii mai mari dau o mînă de ajutor în acest timp şi celor mai mici le place spectacolul.

— Oricînd doriţi. Mi s-a povestit despre acest eveniment, *Señor*, şi abia îl aştept.

— Cum spunea Rafael, e mult de muncit, dar toţi

se bucură de fiesta care urmează, spuse *Don* Vicente.

Fură serviţi cu alte cîteva feluri de mîncare, în timp ce conversaţia decurgea vioi în jurul mesei. Era aproape miezul nopţii cînd se ridicară de la masă.

Dimineaţa, Sara o găsi pe *Doña* Iñes în spaţioasa sală brodînd.

—E adorabil. Pentru ce este? întrebă Sara, privind peste umărul bătrînei.

— E un veşmînt de altar pentru mica noastră capelă de la *rancho*. Pentru cele mai multe sărbători, mergem la Santa Fé să ascultăm slujba, dar nu e uşor să mergem acolo de fiecare dată.

Doña Iñes se ridică şi puse cadrul broderiei lîngă perete, apoi luă loc pe canapea, lîngă Sara.

—Rosita va fi aici dintr-un moment în altul cu ciocolata mea de dimineaţă. Nu vrei să-mi ţii de urît?

— *Si*. Aş fi încîntată. Şi probabil după aceea am putea arunca o privire la noile săli de ciasă, sugeră Sara, cu un zîmbet.

Rosita sosi cu gustările şi apoi se retrase. Sara şi *Doña* Iñes vorbiră un timp despre cărţi plăcute şi hărţi pentru copii.

—Fratele meu va trimite la Mexico City după orice ai să ai nevoie. Magazinul nostru din oraş ne va furniza unele lucruri pentru început.

—Ştiţi cîţi copii vor fi? Poate am putea întocmi o listă, sugeră Sara.

Puţin mai tîrziu, cele două femei inspectau cele două camere spaţioase de la curtea interioară principală, făcînd planuri. *Doña* Iñes însărcină pe unul din băieţii-servitori, care ştia să scrie şi să citească, să viziteze fiecare gospodărie din *hacienda*, pentru o numărătoare a tuturor copiilor.

Apoi, cele două femei vizitară magazia dulgherului.

Sara îi explică acestuia că vrea cîteva măsuţe joase şi taburete mici. Vizitînd apoi depozitul *rancho*-ului, găsiră cîteva covoare din lînă neagră şi albă pentru a acoperi lutul ce ţinea loc de duşumea. Cît timp ele se ocupau de pregătirea claselor, se făcu vremea prînzului. După ce se spălă, Sara se întîlni cu ceilalţi în sufragerie.

Fu dezamăgită să constate absenţa lui Rafael. *Don* Vicente sună din clopoţel.

—Am auzit că aţi fost foarte ocupată în dimineaţa aceasta, îi spuse el fetei.

—*Si, Señor.* Cred că probabil e bine să aştepăm pînă se termină însemnarea vitelor pentru a deschide şcoala. Sînt multe de făcut şi trebuie procurate cărţile, răspunse ea entuziasmată.

—Nu ezitaţi să cereţi orice vă face trebuinţă. Aş vrea să fie asigurate toate condiţiile pentru copiii aceştia.

În timp ce Manolo îi dădea un mic raport al activităţilor de dimineaţă, Sara îl privi pe *Don* Vicente pe sub gene. Nu era căpcăunul la care se aştepta. Pînă acum fusese încîntător, cordial şi generos. Totuşi, părea puţin distant cu Rafael. Şi ea nu uitase povestea pe care Rafael i-o spusese despre copilăria sa. Era foarte greu să împaci cele două imagini ale lui.

Rafael intră în sufragerie, la jumătatea mesei, cerîndu-şi scuze. Îşi ocupă locul în faţa lui Sara, dar se abţinu s-o privească.

—*Doña* Lucia a murit în dimineaţa aceasta, pe cînd eram acolo. Slujba pentru ea se va ţine în capela familiei, peste trei zile.

Ochii *Doñei* Iñes se înceţoşară, dar îşi stăpîni emoţia.

—Are să-mi lipsească. Timp de douăzeci de ani am fost prietene.

—Bine că Estella a ajuns acasă înaintea morţii ei. Aş putea să merg şi eu cu dumneavoastră la funeralii?

Aș vrea să-i ofer condoleanțele mele Estellei... și familiei, desigur, spuse Sara.

Don Vicente o asigură că totul este în regulă, apoi întrebă:

— Ți-ar place să mergi la o plimbare călare azi după siesta? Am de gînd să arunc o privire la câmpurile de pe care s-a strîns recolta.

— Mulțumesc, da, acceptă ea. Privind la Rafael în timp ce-și sorbea vinul, avu o acută senzație de pierdere. De două ori pînă acum, el îi ceruse să se căsătorească și de două ori îl refuzase. Nobleța are dezavantajele ei, gîndi ea cu jale.

Sara îl urmă pe *Don* Vicente; galopau peste pajiștea nordică spre dealurile joase. Soarele ardea, dar o briză răcoroasă făcea ca temperatura să fie aproape perfectă. Vegetația era verde și viguroasă, dar neuniformă. Cînd urcară mai sus de dealuri, culturile deveniră mai bogate și copacii mai numeroși. Drumul pe care călăreau era larg și foarte umblat. Curînd întîlniră o terasă stîncoasă care se întindea cît vezi cu ochii. Aici erau cîmpurile cu porumb, cîteva recoltate, cîteva așteptînd să fie tăiate.

— E atît de mult, spuse Sara, umbrindu-și ochii pe cînd privea la vasta suprafață.

— Porumbul e nelipsit în dieta noastră, *Señorita*. Îmi trebuie o mulțime ca să-mi hrănesc toți oamenii și animalele. Apoi vînd și în magazinul meu, explică el.

Sara văzu nenumărați lucrători tăind porumbul, în timp ce alții îl încărcau în furgoane.

— E o mare responsabilitate să ai grijă de atît de mulți oameni. Acest lucru nu vă face uneori să deveniți nervos, *Señor*?

El zîmbi și-și scoase pălăria, netezindu-și părul pe spate, înainte de a și-o pune la loc.

— Nu, atîta vreme cît sînt o mulţime de ploi pentru culturi şi nu sînt molime care să-mi distrugă cirezile, sau ameninţarea răzmeriţelor indienilor.

Sara chicoti.

— Cu alte cuvinte, da, vă face nervos cîteodată. A fost o întrebare ridicolă.

— Nu e ridicolă, *Señorita*. Simţiţi-vă liberă să mă întrebaţi tot ce doriţi. Atît doar că eu fac lucrul ăsta de atît de mulţi ani, încît a devenit o a doua natură. Am venit aici, tînăr fiind, cu mireasa mea, din Spania. Pămînturile erau date celor ce-şi puteau permite să facă drumul pînă aici şi să-şi finanţeze startul pe pămînturile noi. Eu eram cel mai tînăr fiu al unei familii cu şase băieţi şi patru fete, aşa că nu erau prea mari speranţe de pe urma moştenirii. Familia mea mi-a finanţat începutul aici, totuşi. Restul a fost lăsat pe seama mea.

— Aş putea spune că nu i-aţi dezamăgit, *Don* Vicente, spuse ea. El privea în depărtări cu o privire distrată.

— Dar asta m-a făcut un om dur. I-am rănit pe cei pe care-i iubeam, murmură el, aproape pentru sine.

Dacă-şi dădea seama de aceasta, gîndi Sara, era foarte probabil să încerce să se îndrepte în privinţa lui Rafael, alegîndu-i o soţie. Dacă bătrînului nu i-ar fi păsat, n-ar fi văzut singurătatea nepotului său.

— Un om slab n-ar fi supravieţuit, nici nu şi-ar fi făcut o casă pe aceste pămînturi, *Don* Vicente, accentuă ea.

El se întoarse şi zîmbi îndîrjit.

— Aveţi o inimă bună ca să-mi găsiţi o scuză atît de generoasă.

Sara ridică din umeri.

— Acesta este adevărul, *Señor*, totuşi, nu e niciodată prea tîrziu să vă schimbaţi. Dacă vezi un rău, îndreaptă-l.

Don Vicente clătină din cap cu perplexitate.

— Nu știu ce mi-a venit, *Señorita* Clayton. Niciodată nu mi-am exprimat gînduri atît de intime față de nimeni, și iată-mă făcînd asta în fața unui străin!

Sara zîmbi.

— Nu numai dumneavoastră. Tutorele meu, Master Filbert, obișnuia să spună că am un caracter simpatetic, și oamenii își dau seama de asta. Îmi spun secretele și au încredere în mine, fără nici un fel de încurajări directe din partea mea.

Don Vicente tuși cu stîngăcie.

— Îmi iertați neglijența în maniere, *por favor*? Să ne continuăm plimbarea.

Sara lăsă subiectul deoparte și-l urmă în josul dealului cu emoții amestecate. Pe de o parte, era fericită că Rafael și bunicul său ar putea înceta duelurile lor... și pe de altă parte, vedea un viitor sumbru pentru sine, fără omul pe care-l iubea.

Doña Lucia era întinsă în cimitirul familiei, cu o mulțime de rude și prieteni asistînd la slujbă. Era prezent guvernatorul cu escorta militară și Sara fu surprinsă să-i vadă pe Garth și pe Matt.

Estella plîngea în tăcere și Sara sesiză că Garth voia s-o consoleze, dar nu îndrăznea din cauza mamei care se foia vigilentă prin jur.

În curtea interioară a familiei, erau puse cîteva mese pline cu mîncare pentru cei prezenți. Sara se strecurase neobservată în umbra unui copac, pe cînd *Don* Vicente și restul familiei erau ocupați, conversînd cu vecinii. Privi la Garth care vorbi puțin cu Estella și apoi se îndreptă spre ea.

— Vino cu mine, Sara. Trebuie să-ți vorbesc, o rugă el pe un ton scăzut.

Ea încuviință și-i luă brațul.

— Bineînțeles. Să ne luăm ceva de băut.

În timp ce traversau curtea interioară spre masa cu băuturi, Garth se aplecă spre ea şi-i şopti:

—Estella şi cu mine vrem să fugim şi trebuie să ne ajuţi.

Sara ridică sprîncenele:

—Credeam că încerci să te apropii de tatăl ei pentru a-l convinge s-o lase să se mărite cu tine.

El clătină din cap, dar aşteptă cu răspunsul pînă luă două pahare cu vin şi se retrase pînă într-un loc liniştit.

—E prea tîrziu pentru asta, Sara. Imediat ce au ajuns acasă, mama Estellei a trimis o scrisoare logodnicului ei, finalizînd planurile de căsătorie. Cînd Estella a întrebat dacă aş putea s-o cer tatălui ei, *Doña* Josefina i-a spus ce-a făcut şi că nunta va avea loc după Anul Nou. După toate aparenţele, *Doña* Josefina a fost destul de perspicace şi ne-a ghicit intenţiile.

—Sperasem că s-a mai muiat, dar ar fi trebuit să-mi dau seama. Cum aş putea să vă ajut? spuse Sara, zîmbind formal căpitanului de Silva, care îi privea din cealaltă parte a curţii interioare.

—Pentru o vreme, mă tem că *Doña* Josefina va păstra un ochi atent asupra Estellei, dar i-am spus să simuleze că acceptă planurile mamei sale. Mai devreme sau mai tîrziu, bătrîna lady îşi va slăbi vigilenţa şi Estellei îi va fi permis să te viziteze. Cînd se va întîmpla, trimite-mi vorbă, *pronto*, şi eu voi veni s-o răpesc.

Îşi sorbi vinul dintr-o înghiţitură şi zîmbi timid.

—Ce se-ntîmplă dacă *Doña* Josefina îi interzice să mă viziteze? întrebă Sara sceptic.

Probabil ai putea să-l rogi pe *Don* Vicente sau pe sora lui să o invite?

În ochii lui licărea disperarea. I se făcu milă de el.

—Fii liniştit, Garth. Am să găsesc ceva şi-am să-ţi trimit vorbă. Acum, nu cred că-i bine ca *Doña* Josefina să ne vadă împreună.

—Locuiesc la hanul La Fonda, şopti el.

Cu aceasta, Sara se îndepărtă. Rafael o observă pe [illegible] se îndrepta spre mătuşa lui.

Aduni admiratori, aşa cum albinele adună [illegible], Sara, spuse el cu glas scăzut. Căpitanul de [illegible] aştepta să termini cu Prescott astfel încît să te [illegible] revendica el, dar vreau să-ţi spun ceva mai întîi.

Îi luă braţul şi-o conduse spre *sala*.

Sara aruncă o privire fugară căpitanului care venea [illegible] ei, în timp ce Rafael o îndepărta. Gestul lui era [illegible], pentru a nu spune mai mult, dar atingerea lui [illegible] curenţi de plăcere în corpul ei.

—Unde m...

—Într-un loc izolat, o întrerupse el.

Sara se abţinu să-i răspundă, cînd observă că mai mulţi bătrîni discutau despre avantajele răcorii din [illegible] încăperile întunecate. Nu putea face o scenă, în special la această ocazie solemnă.

El o conduse de-a lungul unui coridor într-o *sala* mai mică, goală. Sara se întoarse spre el.

—Acum, ai să-mi spui de ce m-ai tîrît aici fără permisiunea mea?

—Atîta vreme cît lucrezi pentru familia Delgado, *Señorita*, n-ai să încurajezi aceşti pretendenţi fără o însoţitoare, spuse el, în timp ce ochii negri îi [illegible] de supărare.

Sara fu uluită o clipă, mintea ei refuzînd să accepte ceea ce urechile ei tocmai auziseră.

—Ce... ce spui, Rafael?

—*Señor* Prescott şi căpitanul de Silva. Dacă nu eşti atentă, Sara, vor ajunge să se ameninţe unul pe altul, sau să se dueleze pentru tine, spuse el răguşit.

—Nu sînt pretendenţii mei! Ştii că Garth o iubeşte pe Estella! Şi pe lîngă asta, erau nenumăraţi oameni prin preajmă cînd vorbeam cu el, protestă ea, simţind o durere ascuţită în urma atacului lui.

—Am ochi, Sara. Am văzut felul în care te privesc

amîndoi — ca şi cum ai fi singura femeie din lume gemu el printre dinţii încleştaţi.

Era gelos, realiză deodată Sara. Lucrul acesta îi alină mîndria şi-i domoli supărarea. Expresia ei se îndulci, cînd îi puse mîna pe braţ.

— N-am alte sentimente pentru aceşti oameni, decît prietenie, Rafael. şi dacă am încălcat drepturile de proprietate, îmi cer scuze.

Vorbele ei calde îi topiră supărarea. Privi în ochii ei o clipă, apoi suspină din greu. Mîngîindu-i faţa cu vîrful degetelor, spuse:

— Iartă-mă, *por favor.* N-ai făcut nimic, dulce Sara. Eu mă port ca un nătărău.

Pulsul îi crescu la atingerea lui blîndă. Abia putea reşpira cînd el îi strecură un braţ în jurul taliei şi-o lipi de corpul lui. Ochii le erau închişi şi nici unul nu-şi aminti că n-ar trebui să facă asta. Gura lui Rafael coborî spre a ei şi buzele ei umede se întredeschiseră. Rafael simţi o dorinţă tremurătoare în partea de jos a corpului, care curînd se transformă într-o durere insuportabilă.

Sara întîmpină cu bucurie căldura corpului lui lipit de al ei. Mirosul masculin care-i umplea nările o făcu să ameţească de plăcere. Mîinile îi coborîră pe spate pentru a-i trage şoldurile mai aproape de el, nelăsîndu-i nici o îndoială de cît de repede se stîrnise.

Intensitatea scurtului contact îi făcu pe amîndoi să se clatine cînd sărutul încetă. Sara se desprinse şi se trase înapoi pentru a-şi veni în fire, netezindu-şi rochia.

— Nu trebuie... începu ea cu voce tremurătoare.

— *Si,* Sara. Nu trebuia să-mi aminteşti că nu e bine să ne atingem unul pe altul, o întrerupse el. Am uitat pentru un moment că nu sînt convenabil pentru tine.

Sara simţea nevoia să plîngă din cauza amărăciunii pe care o auzi în vocea lui. Totuşi, nu-i putea spune adevărul, astfel încît se abţinu. Ridicîndu-şi ochii, spuse

în blîndețe:

— Ești un om minunat, Rafael. Într-o bună zi, în curînd, se va găsi o femeie care să te aprecieze.

Pentru moment, Rafael fu tulburat de suferința pe care o citise în ochii ei mari, albaștri. Ea spunea un lucru și ochii ei spuneau altceva. Luîndu-i brațul, o trecu înapoi.

— Evident, va fi cineva cu standarde mai puțin rigide decît ale tale, nu?

Sara lăsă remarca să treacă. Cînd ajunseră în curtea interioară, Rafael o lăsă cu mătușa lui și merse lîngă Estella. Sara îi privi pe amîndoi îndreptîndu-se spre o bancă de piatră lipită de zid, pentru o conversație în doi.

Doña Inês privea și ea cuplul, comentînd:

— Cîndva am crezut că ar face o pereche perfectă, dar am impresia că nu-i altceva decît prietenie între ei.

— Cred că Rafael încă o jelește pe soția sa, spuse Sara.

— A iubit-o, *si*. Dar Rafael este gata să iubească din nou, și trebuie doar să găsească femeia potrivită pentru a-i trezi inima. Presimt că va fi curînd, spuse *Doña* Inês liniștit.

Sara pierdu privirea cercetătoare pe care i-o aruncă bătrîna. După o vreme, vizitatorii îndoliați începură să-și ia rămas bun. Manolo și căpitanul de Silva insistară amîndoi să o conducă pe Sara la trăsură. Manolo făcu în așa fel încît să fie el cel care-o ajută să urce, în timp ce căpitanul de Silva rămase s-o asiste pe *Doña* Inês.

— *Gracias*, căpitane. Nu-ți pierde timpul cu noi. Văd că Excelența sa e gata de plecare, spuse bătrîna, înclinîndu-și capul la apropierea guvernatorului. Căpitanul de Silva își luă rămas bun de la Sara și plecă fără nici o tragere de inimă. *Doña* Inês se întoarse atunci spre Manolo.

—Poţi să vezi ce-l reţine pe Vicente, nepoate?

—*Doña* Josefina i-a cerut o convorbire particulară, *Tia* Iñes. Sînt sigur că vine imediat, răspunse el, nedorind să plece de lîngă Sara.

—Spune-i, *por favor*, că noi îl aşteptăm în trăsură. Ştii că *Doña* Josefina nu se mai opreşte cînd e pornită, insistă ea.

Curtoazia îl împiedică s-o refuze, aşa că plecă oftînd să-i îndeplinească cererea. Cînd el se depărtă, *Doña* Iñes zîmbi.

—M-am gîndit că poate îţi doreai un moment de respiro din partea lor. Iartă-mă dacă am greşit.

Sara rîse.

— Sînt încîntători amîndoi, dar puţin prea copleşitori.

Văzîndu-l pe Rafael călare, completă.

—Nu sînt gata să fiu curtată, *Señora*.

Doña Iñes văzu direcţia privirii ei şi-şi ascunse un zîmbet.

—Ştiu că eşti absorbită de planurile pentru şcoală acum, aşa că dacă aceşti doi tineri *caballeros* înfocaţi devin sîcîitori, adu-mi la cunoştinţă. Am să-i trag de urechi.

Rafael urcă poteca şi apoi coborî în valea verde şi luxuriantă din înălţimile submontane Sandia Mountains. Era în amurg şi ajunsese acasă. Chiar în lumina scăzută putu vedea *rancho*-ul din cărămidă întinzîndu-se în depărtare cu o spirală subţire de fum învăluindu-se din coşul casei. Era o privelişte binevenită şi un balsam mîngîietor pentru sufletul lui însîngerat.

Fusese torturat de gînduri despre Sara toată noaptea trecută. Corpul său tînjea după ea de la întîlnirea din hacienda Perez. După o noapte

nedormită, se sculase, îşi împachetase ceva provizii şi plecase la *rancho*. Lăsase vorbă bunicului prin servitorul său unde a plecat.

Auzi cîinii lătrînd în depărtare şi ştiu că-i simţişeră mirosul. În timp ce cobora aleea care tăia păşunea din faţa *rancho*-ului, îi văzu pe Blanca şi pe Jayme ieşind prin poarta de fier din zidul ce era în faţa casei. Fluturau mîinile în semn de recunoaştere şi alergau spre el.

— *Don* Rafael! *Bienvenido*! strigau ei, aproape deodată.

— *Hola*! Nu ne-am văzut de mult, prieteni, spuse Rafael, răsărindu-i un zîmbet pe faţă în ciuda stării sufleteşti. Descălecă şi Jayme îi luă frîul, în timp ce Blanca se întorcea la poartă s-o închidă. Curtea interioară era plină de flori, unele agăţate în boluri, altele crescînd în butoiaşe, toate înflorind prin grija lui Blanca.

Rafael se îndreptă spre bucătărie, unde lumina se revărsa din cîteva lămpi.

— A sosit cireada? Spune-mi despre recolta de anul ăsta, Jayme. Vom avea destul fîn pentru la iarnă?

Rafael se aşeză la masa largă, aşezată pe capre, şi-i zîmbi lui Blanca cînd aceasta îi puse în faţă o ceaşcă de cafea.

— *Gracias*, murmură el, luînd o înghiţitură.

Jayme se aşeză în faţa patronului său.

— *Si, señor*. Felix şi Carlos au sosit ieri şi i-am trimis la păşunea din sud. A fost un an foarte bun, *Don* Rafael. Am cosit fînul luna trecută, într-un scurt răstimp va fi uscat. şi porumbul a fost recoltat.

— Sînt într-adevăr veşti bune, Jayme. ştiam eu că tu şi Blanca o să vă îngrijiţi de toate, spuse Rafael, acceptînd o farfurie cu pui fript şi *tortillas* de la Blanca. Cei doi servitori roşiră de plăcere la acest compliment, în timp ce Rafael continua.

— Tribul tatălui meu a sosit în tabăra lor din vale?

— Nu, *Señor*. Nu mă aştept să-i văd pînă după marcarea vitelor. Nici pe dumneavoastră nu ne aşteptam să vă vedem pînă atunci, nu-i aşa, Blanca?

Jayme privi spre soţia sa, în timp ce aceasta îi punea în faţă o farfurie cu mîncare.

Blanca zîmbi.

— Nu, Jayme. Dar cred că *Don* Rafael este la fel de nerăbdător s-o vadă pe micuţă cum sîntem şi noi.

— Kahuu n-are să mai fie aşa micuţă anul ăsta, cred. Are doisprezece ani acum. *Si, si,* abia aştept s-o văd aici, spuse Rafael, şi se gîndi la Sara.

Dorise s-o aducă pe Sara aici la *rancho* ca soţie a sa şi ca mamă pentru Kahuu. Mîncarea din gura sa începu deodată să-i pară nisip. Jayme povestea despre cele petrecute la *rancho*, în timp ce Rafael sorbea din cafea. După un timp, se scuză şi se retrase în dormitor.

Lăsînd lampa să ardă, se strecură gol sub pătură. Camera sa, ca şi restul haciendei, era colorată şi familiară datorită lui Blanca. Neavînd soţie, îi dăduse menajerei frîu liber să-i transforme casa într-un cămin. Cu braţele încrucişate după cap, privea plafonul alb. Nu avea nevoie de marea şi tarea Sara Clayton ca soţie, se hotărî mînios. O va lua de soţie pe sora lui Tuşikaa. Aceasta arătase din plin că îl doreşte. şi era mătuşa lui Kahuu, încît avea să aibă grijă de fetiţă. Era cu-adevărat cea mai bună soluţie la problema sa. şi dealtfel, se săturase de prostituate şi de singurătate. O dorea pe fiica sa cu el. Voia să lase munca de la Hacienda Delgado lui Manolo şi să nu mai trebuiască să trateze cu arogantul său bunic. Voia să trăiască aici la propriul său *rancho*. *Si,* gîndi el, *este exact ceea ce voi face. Odată terminată marcarea vitelor şi odată ai mei sosiţi, am s-o scot pe Sara din gîndurile mele şi din viaţa mea pentru totdeauna.*

Întinzîndu-se spre lampă o stinse şi se aşeză din nou în pat. Era un om hotărît, dar nefericit.

Capitolul 12

Manolo umbla cu pași mari de-a lungul curții interioare, foindu-se în jurul carretas-elor goale, care se întorceau de la hambar, unde se descărca porumbul. Pintenii lui de argint zornăiau muzical în timp ce mergea; el reprezenta imaginea perfectă a unui tînăr caballero. Pantalonii și jacheta cafenie erau împodobite cu fireturi negre și de argint, în timp ce cămașa îi era la fel de albă ca piscurile de pe Sandia Mountains.

Începu să fluiere o melodie în timp ce se îndrepta spre sălile de clasă, unde spera s-o găsească pe Sara. Viața era frumoasă, gîndea el cu satisfacție. Devenea pe zi ce trece mai bogat datorită producției minei India Plata, plănuia să moștenească Hacienda Delgado de la unchiul său și găsise femeia perfectă, care să-i devină soție. Nu se îndoia că o poate convinge pe Sara, acordîndu-i timp și atenție. Înfățișarea și farmecul său cîștigaseră multe fecioare atrăgătoare.

În timp ce pășea în încăpere și-și lăsa ochii să se acomodeze cu semiîntunericul, o văzu în cealaltă

cameră, vorbind cu Renato, dulgherul. Erau aplecaţi asupra unei mese scunde şi Sara îşi ţinea mîna întinsă, ca şi cum i-ar fi arătat o măsură bărbatului.

Un timp, Manolo o cercetă cu lăcomie. Era o creatură frumoasă, gingaşă, totuşi cu rotunjimi exact în locurile cuvenite. Simţea cum îi creşte inima doar privind-o. Dorea să-şi îngroape faţa în cascada de argint a părului ei şi mai ales dorea să-şi îngroape bărbăţia în corpul ei cald, dulce. Scuturîndu-se de aceste gînduri, păşi înapoi afară pentru a se răcori şi-şi văzu unchiul venind spre el.

—*Hola*, Tio Vicente, văd că eşti îmbrăcat pentru călărie. Te duci astăzi la mină?

Bătrînul îi acordă nepotului o jumătate de zîmbet.

—Nu, trebuie să merg la Santa Fé. E posibil să merg cu tine şi cu Sara?

Lui Manolo îi sări inima din piept.

—Desigur. Tocmai mă pregăteam s-o aduc pe Sara.

—Perfect, sîntem gata atunci.

Don Vicente se întoarse spre cei trei cai înşeuaţi pe care-i aduse Julio, în vreme ce Manolo păşea în clasă.

Sara îşi potrivi panglica de la pălăria cu boruri mari, apoi acceptă ajutorul lui pentru a încăleca.

—*Gracias*. Sînt încîntată că ne sînteţi alături, Don Vicente. Apreciez ajutorul dumneavoastră în alegerea achiziţiilor pentru şcoală.

—Plăcerea e de partea mea, răspunse el, în timp ce toţi trei se îndreptau spre porţile pe care unul dintre paznici le deschisese larg, pentru a le permite să iasă.

Soarele era fierbinte, dar o briză rece venea dinspre rîu. După ce galopară o bucată de drum, cei trei călăreţi descălecară pentru o mică plimbare.

—Pedro vă trimité salutări într-un mesaj pe care l-am primit azi dimineaţă, *Señorita*, spuse Don Vicente.

Sara zîmbi.

—Ce drăguţ din partea lui. A fost foarte bun cu

mine în timpul călătoriei. Se va întoarce curînd la Hacienda Delgado?

—Cel mai probabil că se va întoarce cu noi, astăzi. Mesajul său îl înștiința pe Rafael că formalitățile pentru mărfurile noastre au fost terminate și era nevoie de semnătura lui. Dar cum nepotul meu a plecat la *rancho*-ul său, trebuie să mă ocup eu de documente.

Zîmbetul lui Sara se stinse. Își întoarse atenția din nou spre drumul din fața lor.

—După o lungă absență, presupun că dorea să verifice totul.

—Poate, dar aveam rapoarte asupra situației pe care putea să le cerceteze imediat ce a ajuns acasă, spuse Don Vicente. În plus, puteam face eu documentele pentru dumneata. Te-ar fi scutit de lungul drum călare, spuse Manolo.

—*Gracias*, Manolo, dar nu m-am ramolit încă. Pe lîngă aceasta, să însoțești o frumoasă *Señorita* e o plăcere, nu o corvoadă, spuse Don Vicente, cu o urmă de amuzament în voce.

—Eu... eu nu voiam să insinuez... începu Manolo, cu fața îmbujorată.

Don Vicente îl întrerupse:

—Glumeam, nepoate. Acum să mergem dacă nu vrem să pierdem toată ziua, ce ziceți?

Drumul lua mai puțin de o oră, fără povara unui furgon care să-i încetinească. Sara nu-și putea lua gîndul de la Rafael; era dezamăgită că acesta plecase. Ar fi vrut să întrebe cam cînd s-ar putea întoarce, dar nu voia să arate un interes exagerat. Mulțumindu-se cu faptul că trebuie să se întoarcă pentru marcarea vitelor, încercă să guste plăcerea excursiei.

Clopotele bisericii răsunau în timp ce călăreau în josul străzii San Francisco. Băieței mici, jucîndu-se pe strada principală prăfuită, le țîșniră de cîteva ori în cale. Înainte de a ajunge în plazză, Sara putu auzi zvonul muzicii de chitară venind din diferite cantinas.

Plazza era aglomerată de vînzători şi de negustori ce-şi vindeau mărfurile fermierilor şi orăşenilor. Mirosul de la prepararea mîncării declanşă proteste în stomacul Sarei.

—Mai întîi, trebuie să merg să-i prezint omagiile mele guvernatorului, spuse Don Vicente. Dacă nu vreţi să mă însoţiţi *señorita*, puteţi merge cu Manolo la hanul La Fonda pentru nişte răcoritoare.

—Chiar îmi e sete, *Señor*, acceptă ea, nedorind să asiste la plicticoasa discuţie de afaceri dintre patronul ei şi guvernator.

—E stabilit atunci. Manolo, ai grijă ca *Señorita* să se simtă bine. Am să vă întîlnesc peste o oră la magazin.

Bătrînul îşi întoarse calul spre palatul guvernatorului.

Sara şi Manolo merseră la han. Manolo dădu o monedă de argint unui băieţel pentru a duce caii la grajd, apoi o însoţi în clădirea întunecoasă.

Era o încăpere mare, cu multe mese, dar majoritatea erau neocupate în acel moment. Manolo făcu semn unui băiat care ştergea pahare la capătul barului. Flăcăul veni cu paşi mărunţi şi repezi.

—Arată-i Señoritei unde se poate spăla, Pepe.

Manolo aştepta la o măsuţă lipită de barul lung. În scurt timp, Sara fu înapoi. Era bine dispus, după ce aflase că Juliana nu lucrează în această dimineaţă. *Puta* devenise posesivă şi oricum el n-o dorea lîngă Sara. Se aşeză pe scaunul din faţa ei şi zîmbi.

—Tio Vicente mai mult ca sigur că ia masa cu guvernatorul, aşa că eu cred că ar trebui să mîncăm. ţi-e foame, Sara?

—Da, foarte. Sînt puţin îngrijorată de apetitul meu de cînd am sosit la Santa Fé. Am impresia că tot timpul mi-e foame, spuse ea rîzînd.

Îi plăcea vocea ei.

—E aerul curat de la munte, Sara. Îţi priieşte. Cred că te-ai făcut şi mai frumoasă decît erai cînd te-am

văzut prima dată... dacă e posibil așa ceva.

Apariția lui Pepe o salvă pe Sara de a da un răspuns. Îl studie pe Manolo în timp ce acesta îi făcea cumanda băiatului. Era bine făcut și fusese foarte drăguț cu ea, dar ea cu-adevărat nu mai voia alte încurcături romantice. Ce se întîmplase cu Rafael fusese o lecție dureroasă.

Cînd ajunseră la magazinul lui Don Vicente, acesta îl aștepta.

— *Hola*. Guvernatorul avea multe întîlniri în dimineața aceasta, așa că am plecat devreme, explică el, apoi ridică o rebozo din dantelă albastră.

— Spuneți-mi, *Señorita*. I-ar place unei tinere de vîrsta dumneavoastră?

Sara atinse delicat un fald și zîmbi.

— Ei bine, *Señor*, pot vorbi doar pentru mine însămi. Cred că e frumoasă.

El încuviință și-i spuse vînzătorului, care stătea în dosul tejghelei.

— Împacheteaz-o și pe aceasta, Manuel.

Lăsîndu-i brațul, o îndemnă să meargă după tejghea cu el.

— N-ați vrea să mă ajutați să aleg și alte cîteva lucruri? Trebuie să aleg cadouri pentru o tînără femeie care curînd va face parte din familia noastră.

Sara simți că i se taie picioarele cînd pătrunse înțelesul acestor cuvinte. Cu siguranță, vorbea de soția lui Rafael. Îi pieri zîmbetul și-i atrase atenția:

— S-ar putea să nu-mi împărtășească gusturile.

Don Vicente luă notă cu certă satisfacție de brusca paloare a fetei. Chicoti.

— Alegerea dumneavoastră, oricum, va fi mult mai bună decît a mea.

Fără nici o tragere de inimă, Sara îl ajută să aleagă cîțiva piepteni de baga, un evantai de fildeș și un șal din lînă moale, albastră.

— Sper să-i placă aceste lucruri, *Señor*, spuse Sara,

aşteptînd ca Manuel să le împacheteze.

—Sînt mai mult ca sigur că-i vor place. Acum, dacă veţi veni cu mine la depozit, am să vă arăt ce am găsit pentru şcoală în timp ce vă aşteptam.

Uitîndu-se prin cărţi, reuşi să-şi alunge gîndul de la Rafael şi viitoarea lui mireasă. Alese mai multe din ele şi Don Vicente le adăugă la lucrurile care urmau să fie trimise la hacienda. *Señor* Piño sosi cînd se pregăteau să plece. Se aplecă peste mîna fetei, zîmbindu-i cu căldură.

—Sînt foarte încîntat să vă revăd, *Señorita*. Sper că noua casă a fost aşa cum o doreaţi?

Sara îi întoarse zîmbetul.

—Mai mult, *Señor* Pino. Înţeleg pe deplin de ce fratele meu iubea această regiune. Toţi cei de la hacienda m-au făcut să mă simt binevenită.

—Bine. Mă bucur să cred asta.

Bătrînul îi oferi braţul şi părăsiră magazinul. Don Vicente şi Manolo îi urmară şi curînd toţi patru galopau spre casă.

După cîteva zile, *Señor* Pino o prezentă pe Sara numeroasei sale familii: soţia, fiicele, fiii, rudele prin alianţă şi nepoţii. Maria, soţia sa, o luă pe Sara sub aripa sa, ca şi cînd ar fi fost din familie. Iar Sara începu să-i adore pe copii. Erau strălucitori de atîta viaţă, curioşi, spiriduşi cu ochii negri şi mereu zîmbitori. Sara se pomeni întrebîndu-se cum ar arăta un copil pe care l-ar avea ea cu Rafael. Ar fi brunet sau blond? O val de amărăciune o izbi cînd realiză că nu va avea niciodată şansa să afle. Şi cum ar putea ea îndura să-l vadă pe Rafael cu altă femeie?

—*Señorita* Sara, mă strîngeţi prea tare, protestă Marta cu un strigăt.

Imediat, Sara slăbi strînsoarea braţelor din jurul

foiței. Stătea pe o bancă în curtea interioară centrală, privind la cîteva indience care țeseau, cînd una din nepoatele lui *Señor* Pino i se cățărase în poală.

— Îmi pare rău, Marta. Probabil visam cu ochii deschiși și m-am crezut un urs mare — mr-r-r-r!

Mormăitul lui Sara nu suna prea înspăimîntător.

Marta chicoti și-i înlănțui gîtul cu brațele, strîngînd-o tare la rîndul ei.

— Acest urs nu va veni la școala noastră, nu-i așa, *Señorita*?

Sara rîse.

— Nu cred. Dar vom învăța despre animale și plante, și despre alte lucruri interesante.

Marta aplaudă cu mîinile ei mici.

— Madre spunea că ești la fel deșteaptă pe cît ești de frumoasă și că sîntem norocoși să te avem aici. Aplecîndu-și capul pe-o parte, se încruntă.

— Ea spune că n-are să treacă mult timp pînă cînd un frumos caballero te va face soția lui și-are să te ducă departe. Nu vreau să pleci, *Señorita*.

Înainte ca Sara să poată răspunde, o umbră căzu peste amîndouă. Sara își înălță capul și întîlni privirea lui Rafael. Fruntea lui era ceva mai încruntată decît a copilului.

— Nu fi îngrijorată, micuță Marta. *Señorita* m-a asigurat că n-o interesează căsătoria.

— Don Rafael! țipă ascuțit Marta și părăsi poala lui Sara și-l prinse de genunchi. El o ridică și-o strînse în brațe, apoi, punînd-o din nou jos, întrebă:

— Poți să-l găsești pe bunicul tău și să-i spui că m-am întors, *por favor*?

— *Si. Adios, señorita*! strigă Marta în timp ce se îndepărta alergînd cît o țineau picioarele.

Sara o privi cu îngrijorare cum pleacă. Acum trebuia să-l înfrunte singură. Pulsul i se accelerase la auzul vocii lui, în timp ce fiorii dorinței îi alergau prin trup. Se ridică și-și netezi nervos fusta de dril.

—Nu mă aşteptam să vii înainte de marcarea vitelor, spuse, aţintindu-şi privirea înainte. Surprinse o strălufgerare de dorinţă lacomă în privirea lui intensă şi simţi o fierbinţeală lichidă alergîndu-i prin vine.

—N-am putut să mai rămîn, spuse el, cercetîndu-i uşoara roşeaţă din obraji.

—Sînt sigură că Don Vicente are nevoie de ajutorul tău, spuse, sperînd să ducă conversaţia spre subiecte mai puţin personale.

Rafael zîmbi şi întinse o mînă puternică, arămie, pentru a atinge părul desfăcut.

—Nu mă refeream la asta, Sara, spuse cu o voce la fel de mîngîietoare ca şi mîna. Unde ţi-e pălăria? Briza rece de toamnă îndepărtează căldura soarelui.

Respiraţia fetei se opri, dar încercă să rămînă liniştită sub atingerea lui.

—Am să ţin minte asta.

Degetul lui mare rătăci un moment pe obrazul ei şi-şi făcu drum în jos pe piele, spre gît.

—Soarele a făcut ca pielea ta să devină aurie, murmură, de culoarea caldă a aurului, înainte de a fi şlefuit. Aur şi argint... şopti el ridicînd privirea la părul ei, răsucindu-l pe un deget.

Ochii albaştri ai lui Sara fură captivaţi de cei întunecaţi ai lui şi dorinţa lui fierbinte i se transmise prin tot corpul. Pentru un moment, se aplecă spre el, înainte de a-şi da seama ce face. Dintr-o dată păşi înapoi şi întrerupse vraja.

—Nu cred c-ar trebui să spui asemenea lucruri, murmură ea. Trebuie să mă spăl pentru prînz.

Fără a aştepta un răspuns se îndepărtă. El o privi plecînd şi, cu o voinţă de fier, se scutură de dorinţa care-l încordase. E doar o femeie, îşi aminti el cu mînie. Şi o altă femeie ar putea tot atît de bine să-i încălzească patul şi să aibă grijă de copil. Încet, o luă pe urmele Sarei, îndreptîndu-se spre camera lui.

După ce se spălă, Rafael îl căută pe hunicul său, şi-l

stăi în marea *sala*. Bătrînul stătea lîngă cămin, privind în paharul de Madeira.

—*Buenos dias*, spuse Rafael, oprindu-se în uşă.

Don Vicente ridică sprîncenele, spunînd cu blîndeţe:

—Deci te-ai întors?

—Am vrut să-mi văd *rancho*-ul. Rafael ridică din umeri şi merse spre micul bufe pentru a-şi pune un pahar de vin. Totul e în regulă, aici?

—Manolo s-a îngrijit de recoltă. E aproape gata. Totuşi, e o problemă importantă, pe care aş vrea s-o discut cu tine. Voiam să discut despre asta mai înainte, dar ai plecat.

Don Vicente îşi goli paharul şi-l puse cu grijă pe jumineu.

Rafael îşi încordă atenţia. Ştia că atunci cînd bunicul său foloseşte acest ton, era ceva de rău augur.

—Probabil ar trebui să stau jos, spuse Rafael, luînd cel mai apropiat scaun şi întinzîndu-şi picioarele lui lungi spre cămin.

—În ziua funeraliilor Doñei Lucia, Doña Josefina mi-a vorbit despre un lucru foarte important, care te priveşte pe tine şi pe *Señorita* Clayton.

Un semnal de alarmă îndreptă imperceptibil umerii lui Rafael.

—Sînt foarte nerăbdător să aud ce a avut de spus, zise, cu un ton de sarcasm în glas.

Bătrînul îşi luă paharul şi merse să şi-l umple din nou, pentru a cîştiga timp. Luă o înghiţitură înainte de a relua.

—A spus că *Señorita* a petrecut mult timp, nemsoţită, cu tine în timpul călătoriei şi că nu-i cu nimic mai bună decît o prostituată.

Rafael fu într-o clipă în picioare, cu o mînie incandescentă arzîndu-i ochii.

—Femeia aceea e o cioară bătrînă şi vicioasă. *Por Dios*! Ce ştie ea ca să spună aşa ceva despre Sara?

Don Vicente se încruntă.

—Nu ştiu... tu trebuie să-mi spui, Rafael.

Povara vinovţiei îl copleşi, cu toată supărarea sa. A fost greşeala lui! Ar fi trebuit să fie mai grijuliu cu reputaţia ei. Întotdeauna ştiuse că Doña Josefina îl dispreţuia, dar nu s-a gîndit măcar o clipă că are să-şi arunce veninul asupra lui Sara. Recăpătîndu-şi controlul, Rafael îşi concentră din nou atenţia asupra bunicului său.

—Niciodată n-a plăcut-o pe Sara, dar acuzaţiile ei sînt respingătoare; chiar pentru Doña Josefina. Probabil crede că încă o mai interesez pe Estella şi vrea să mă discrediteze şi mai mult în ochii fiică-*si*...

Flutură braţul cu un gest dispreţuitor.

—De unde puteam şti cîtă otravă e în mintea acelei bătrîne?

Don Vicente îşi sfîrşi vinul şi-şi puse paharul jos.

—Dacă nu ţi-ai petrecut deloc timpul în compania lui Sara, atunci nu-i nimic pentru care să ne facem probleme, nu? Sînt o mulţime de oameni din caravană care să afirme netemeinicia acestor acuzaţii.

Rafael suspină adînc şi se reaşează pe scaun.

—N-am spus asta, zise liniştit. Eu am compromis reputaţia lui Sara, dar ea e nevinovată.

Bătrînul îşi studie critic nepotul.

—Înţeleg. Dacă ştii asta, de ce n-ai făcut ceea ce trebuia? De ce a trebuit să aud despre aceasta de la o babă clevetitoare?

Rafael ridică ochii plini de dispreţ.

—Sara, se pare, gîndeşe că un metis nu e un soţ potrivit pentru ea.

Ochii lui Don Vicente se îngustară.

—I-ai cerut să se mărite cu tine şi ea a refuzat?

—*Si*, spuse Rafael printre dinţi. A folosit alte pretexte pentru a mă refuza, precum faptul că nu are zestre. Şi mai spunea că sînt încă îndrăgostit de şoţia mea moartă. Totuşi, ştiam că ascunde ceva în spatele

de multor scuze.

Don Vicente se duse la ușă și privi afară în curtea interioară. Observîndu-i pe Rafael și pe Sara, în foarte scurt timp devenise convins că erau atrași unul de altul. Aceasta era și părerea lui Pedro. Bunicul lui Rafael aroape că zîmbi în sinea sa de felul în care evoluau lucrurile. Arborînd o mină sever încruntată, Don Vicente se întoarse.

— Orice motive ar avea, are două posibilități acum. Ori se mărită cu tine, ori o trimit înapoi la St. Louis. Sînt în joc reputația ei și onoarea ta.

Rafael se încruntă la rîndul său.

— Dă-mi voie să aflu ce decide ea, spuse, și părăsi încăperea.

În cursul prînzului, Don Vicente observă că Sara părea absentă. De fiecare dată cînd un servitor intra cu un alt fel de mîncare, își înălța capul în așteptare. Știa că se uită după Rafael, pentru că ceilalți din familie erau prezenți la masă. Văzu deasemenea că nepotul său încerca să o angreneze în discuție. Era cu atît mai bine că Rafael se va căsători cu Sara, pentru că Manolo arunca priviri tandre în direcția ei.

— După ce terminăm, putem avea o discuție între patru ochi, *Señorita*?

Ea murmură o încuviințare, întrebîndu-se în treacăt ce dorește să-i spună. După ce prînzul luă sfîrșit, îi luă brațul și se retraseră în *sala*.

— N-am să te reții mult de la siesta, *Señorita*, promise el cu un zîmbet.

— Oricum, nu eram obosită, îi spuse ea cu o privire melancolică.

După ce luară loc, el vorbi:

— Iertați-mă că pomenesc acest lucru, dar arătați a fi foarte obosită. Sînt cercuri întunecate sub frumoșii

dumneavoastră ochi albaştri.

—Presupun că e acomodarea cu un loc nou, cu un alt climat, răspunse ambiguu.

El încuviinţă şi-şi drese glasul.

—Am o datorie foarte dezagreabilă. Nu există posibilitatea de a o spune politicos, aşa că am să trec direct la subiect.

La privirea ei dezorientată, se ridică şi se duse la uşa deschisă.

—Au ajuns la urechile mele cîteva informaţii foarte stînjenitoare, *Señorita*, şi mi-e teamă că nu pot să le ignor. Doña Josefina mi-a spus că nepotul meu v-a compromis reputaţia în timpul călătoriei pînă aici. N-am altă posibilitate decît să insist să vă căsătoriţi.

Aceasta o scoase pe Sara din starea ei de apatie. Privi la spatele lui timp de cîteva secunde, înainte de-a murmura:

—Ce-aţi spus?

Don Vicente se întoarse şi văzu culoarea din obrajii ei.

—Îmi pare într-adevăr rău. Rafael a fost deja informat despre acestea şi-a fost de acord că vă ia în căsătorie, pentru binele dumneavoastră.

Sara scuturâ capul ca pentru a-şi limpezi mintea. Pentru un scurt moment, bucuria o inundase. Totuşi, gînduri reci o cuprinseră cînd realiză ce spusese el — planurile lui Don Vicente erau ruinate şi lui îi părea rău. Şi Rafael acceptase pentru binele ei? Nu putea lăsa lucrul ăsta să se întîmple.

—Nu! spuse ea ridicîndu-se brusc. Cum puteţi accepta ca o bătrînă rău intenţionată să schimbe în întregime cursul vieţilor noastre?

Don Vicente se ridică de pe scaun şi-i luă mîna cu blîndeţe.

—Dacă nu vă căsătoriţi, clvetirile ei vor avea oricum efect asupra vieţilor noastre. Vreţi să-l vedeţi pe nepotul meu pierzîndu-şi onoarea?

—Dar... dar dumneavoastră ați ales o soție pentru el fiu. *Señor* Pino mi-a spus. Nu vreau să vă distrug planurile, spuse cu ochii mari, albaștri, plini de lacrimi. Îmi pare rău.

Don Vicente o cuprinse cu brațul, și ea-și lăsă capul pe umărul lui.

—Planurile se pot schimba, *Señorita*. Nu-mi displace turnura pe care o iau lucrurile. Singura noastră alternativă ar fi să vă trimitem acasă. Ați vrea lucrul ăsta?

Sara se gîndi că nu-l va mai vedea vreodată pe Rafael. Apoi la Jonas Farber.

—Nu, șopti ea. Am să mă mărit cu Rafael. Nu vreau ca onoarea lui să fie pătată din cauza mea.

Mai avea vreo altă șansă? Ștergîndu-și ochii, îl privi.

—Cînd, *Señor*? Cînd vom... face aceasta?

El se încruntă un moment.

—Peste două zile. Cît mai curînd cu putință. Mai bine să-i oferim Doñei Josefina o nuntă despre care să vorbească, decît un scandal, nu-i așa?

—Două zile? șopti Sara, înfiorîndu-se de rapida schimbare care se produsese.

Bătînd-o părinteşte pe umăr, el se oferi:

—Nu vă faceți griji. Am s-o trimit pe Doña Iñes la dumneavoastră după siesta. Are să vă ajute să vă faceți planurile pentru eveniment.

—*Gracias*, murmură.

Parcurse drumul spre camera ei simțindu-se tulburată —vinovată și fericită în același timp.

A doua zi încercă în zadar să-l vadă pe Rafael. I se spusese că plecase la Santa Fé în dimineața aceea pentru a vorbi cu preotul. Iar seara, după ce se întorsese, plecase aproape imediat cu altă însărcinare, înainte ca ea să afle.

La cină Sara își învîrtea mîncarea farfurie, supărată că Rafael o ocolea. Era supărat, știa asta, altfel ar fi căutat-o. Era vorba de răzbunare, decise ea. Îi ceruse

să se mărite cu el, fără să i se impună. Acum fusese forţat s-o ia de soţie.

Se înfioră la gîndul începutului stînjenitor al căsătoriei lor. Cum ar fi putut fi fericiţi?

—Încearcă să nu fii prea nervoasă, draga mea, spuse blînd Doña Iñes. Ceremonia va fi scurtă şi cu invitaţi puţini.

Sara încercă să zîmbească. Manolo îşi trînti furculiţa.

—Nu înţeleg absolut deloc de ce trebuie să faceţi asta. N-am auzit nici o clevetire şi cu siguranţă Doña Josefina putea fi descurajată de tine, Tio Vicente, ca să nu mai înceapă să răspîndească zvonuri. De ce trebuie pedepsită Sara pentru ceva ce n-a făcut?

—Noi ştim că Sara este nevinovată, totuşi, pot să-ţi spun că Doña Josefina nu va lăsa lucrurile aşa. Ai vrea să vezi reputaţia Sarei distrusă şi onoarea vărului tău întinată? se încruntă Don Vicente la nepotul său.

Faţa lui Manolo se împurpură.

—Nu-l văd pe stimatul meu văr aici pentru a-şi proteja logodnica. Dacă el nu vrea să o ia pe Sara de soţie, am să fac bucuros eu acest lucru!

Cînd se pomeni de absenţa lui Rafael, Sara izbucni în lacrimi. Îşi ascunse faţa în şervet şi plînse în hohote, rănită şi ruşinată în acelaşi timp.

—Vezi ce-ai făcut, Manolo! mormăi Don Vicente. Îi făcu un semn surorii sale şi aceasta se duse la Sara şi-o ajută să se ridice şi să plece de la masă.

După plecarea femeilor, Don Vicente se întoarse supărat spre nepotul său.

—N-avem ce să mai discutăm despre asta. E stabilit.

Manolo îşi muşcă limba şi dădu aprobator din cap. Nu voia să-l supere pe unchiul său, dar ar fi vrut-o pe Sara pentru sine. Gîndul că vărul său metis o va avea pe Sara îi făcea rău. În afara cazului în care Rafael ar muri subit, nu era ieşire din această situaţie.

[illegible]ându-şi emoţiile, îşi înălţă capul.

Iartă-mă, Tio Vicente, pentru această izbucnire. Am [illegible] rog pe Sara să mă ierte. Singura mea scuză [illegible] că părea atît de nenorocită, încît m-am ambalat.

Înţeleg, Manolo. Şi eu simt nevoia s-o protejez. [illegible] fumele care-i face pe bărbaţi să se simtă bărbaţi. [illegible]ol este foarte norocos, spuse Don Vicente.

Manolo îşi înghiţi răspunsul tăios, care-i stătea pe [illegible].

—Sî, foarte norocos.

Rafael stătea pe malul înverzit al unui mic lac dintre dealuri, în apropierea haciendei. Aerul era rece, dar abia observa asta, privind la formele pe care lumina lunii le desena pe apa întunecată. Stătea cu spatele rezemat de un piñon, cu genunchii îndoiţi în faţă. Cînd voia să mediteze sau pur şi simplu să fie singur, venea în acest loc. În seara aceasta, lupta cu mîndria sa. Era îndrăgostit de Sara şi mîine se va căsători cu ea. Nu era chiar atît de simplu cum părea. De ce fusese el destinat, se întreba îndîrjit, să simtă o mare dragoste pentru cei care nu-i răspundeau la ea? Primul fusese bunicul său, iar acum Sara. Cu mulţi ani în urmă, îşi înălţase un zid în jurul inimii, pentru a o proteja de înţepăturile lui Don Vicente. Dar cum ar putea s-o oprească pe Sara să-i sfîşie inima şi mîndria? Cînd era lîngă el, îl făcea să tremure, dorindu-i dureros atingerea. În ciuda îngrijorărilor, totuşi, îşi simţea sufletul mai luminos decît fusese în ultimele săptămîni. Pe cînd încăleca pentru a se întoarce la hacienda, urletul unui lup sfîşie aerul în depărtare. Era un semn de bun augur, şi îi plăcu.

La mijlocul dimineţii, Sara şi Rafael stăteau în faţa lui Padre Mendoza, în capela mică a Haciendei Delgado. Ea furişă o privire la faţa lui frumoasă. Părea sculptată în piatră, rece, dar inima ei bătea de speranţă. Repetaseră jurămîntul şi preotul le vorbea monoton despre obligaţiile căsniciei. Sara lăsă vorbele să treacă pe deasupra ei şi se întrebă cum îi păruse lui Rafael azi. Alesese o rochie de culoarea gălbenuşului, după ce Don Vicente îi dăruise rebozo-ul din dantelă albastră pe care-l luase chiar ea din magazin. Îşi lăsase părul liber pe umeri, aşa cum îi plăcea lui Rafael. Poate că privea rigid şi încăpăţînat în acest moment, dar ea văzuse o licărire de admiraţie în ochii lui cînd mergea spre el de-a lungul aleii. Era singurul lucru care o ţinuse pe picioare în timpul ceremoniei.

În sfîrşit, aceasta se termină şi Padre Mendoza îi ceru lui Rafael să-şi sărute mireasa. Sara îşi înălţă faţa, în timp ce el îşi înclină capul, dar buzele lui abia le atinse pe-ale ei. În ciuda atitudinii lui reci, Sara era fericită. Cînd străbătu aleea zîmbi sfios la feţele neclare. Toţi cei care locuiau sau munceau la Hacienda Delgado erau prezenţi la nuntă.

Rafael era tăcut cînd se opriră în curtea interioară, pentru a primi felicitările invitaţiilor. Sara îşi întoarse capul pentru a-l privi.

—Am vrut să-ţi vorbesc ieri...

El îşi plecă privirea spre ea, apoi şi-o îndreptă departe.

—Ce era de spus? Bineînţeles, doar dacă doreai să te întorci la St.Louis şi să nu mergi mai departe cu asta. Ştiind ce simţi pentru mine, sînt surprins că n-ai făcut lucrul acesta.

Lui Sara i se strînse inima la amărăciunea simţită în tonul lui.

—Te rog, Rafael, trebuie să-ţi mărturisesc...

Chiar atunci, Padre Mendoza păşi prin uşa capelei împreună cu Don Vicente.

Oh! Ce cuplu frumos faceţi, spuse Don Vicente, punînd mîna nepotului şi sărutînd obrazul lui Sara. Bine ai venit în familia noastră, şopti el.

În faţa ei trecu un zîmbet şi murmură răspunsurile potrivite pentru fiecare din cei care trecură prin faţa lor. Ceea ce dorea cu adevărat erau cîteva clipe singură cu Rafael pentru a clarifica neînţelegerea, dar în loc de aceasta, fură invitaţi într-o caretă decorată cu flori şi defilară un timp în jurul curţii interioare. Mulţimea şi cîntăreţii din chitare îi urmară, srigînd şi aplaudînd. Sara căzu peste Rafael cînd una din roţi trecu printr-o groapă şi acesta îşi puse braţul în jurul ei, pentru restul plimăbrii.

— Trebuie să facem impresie bună, explică el cu voce scăzută.

Sara se înfioră, datorită contactului cu corpul lui puternic lipit strîns de al ei şi al mirosului masculin care-i asalta nările. Era greu să-şi reţină gîndurile de vinovăţie după această căsătorie forţată, cînd spiritul i se înălţa la simpla lui atingere.

În final, careta se opri la porţile curţii interioare private, unde mireasa şi mirele fură ajutaţi să coboare. Rafael îi prinse braţul cînd trecură porţile împreună cu musafirii. Fuseseră aşezate mese mari, încărcate cu mîncare. Muzicanţii începură o baladă romantică, în vreme ce *vaqueros* cereau mirelui să danseze cu mireasa.

Sara roşi, întrebîndu-se dacă Rafael va refuza să facă pe plac invitaţilor. Cînd îi simţi braţul strecurat în jurul taliei, oftă cu uşurare. Punîndu-şi mîna într-a lui, Sara îşi ridică privirea spre Rafael. Acesta zîmbea, dar zîmbetul nu-i atingea privirea.

— Nu trebuie să ne dezamăgim musafirii, nu? murmură el.

Dintr-odată, Sara simţi nevoia să plîngă. Rafael o urî, iar planurile lui Don Vicente erau năruite. O vor ierta vreodată? Se simţea mai singură acum decît

atunci cînd îi muriseră părinţii. Dădu curs cererii de a dansa, urmîndu-l pe Rafael stingheritã. Acesta se mişca fără efort şi plin de graţie naturală. După cîteva momente, Sara spuse:

—Cred că putem lămuri neînţelegerile noastre, dacă discutăm în mod rezonabil.

Rafael îşi permise să se uite în ochii ei expresivi şi imediat regretă. O durere sinceră era reflectată în ei şi asta îl sfîrteca. Îşi împietri inima.

—Nu e nimic de lămurit, Sara. Ne-am căsătorit şi am dat tuturor satisfacţie, dar tu vei avea propria ta viaţă, iar eu pe-a mea. Nu trebuie să avem vreo legătură unul cu altul. Fu uimită de declaraţia lui tăioasă.

—Dar asta nu-i căsătorie! Te iubesc, Rafael... nu simţi nimic pentru mine? Cîndva am crezut că da, şopti, cu vocea înecată în lacrimi.

Rafael trebui să-şi amintească faptul că şi mai demult ea i-o luase înainte cu declaraţia de dragoste. Privi un moment la faţa ei frumoasă, înainte de a-şi cîntări cuvintele.

—Cînd marcarea vitelor se va fi terminat, am să merg la *rancho*-ul meu din munţi. N-am să am nici o nevoie de tine acolo, pentru că sora lui Tuwikaa va avea grijă de fiica mea. Poţi să procedezi cum vrei în privinţa companiei tale, atît timp cît eşti discretă...

Sara simţi cum i se desface inima în bucăţi. Privi la faţa lui împietrită, ca şi cum ar fi fost un străin.

—Cum poţi să vorbeşti... începu să spună, reţinîndu-şi lacrimile.

—Nu vreau să discutăm mai mult, o întrerupse el, ferindu-şi privirea de la suferinţa ei. Cîntecul se terminase şi el îşi coborî braţele, înclinîndu-se formal spre ea.

Manolo păşi înainte şi luă braţul lui Sara.

—Pot avea următorul dans cu frumoasa mireasă, vere? Trebuie s-o împarţi puţin şi cu alţii la această

pentrucare, nu?

Rafael încuviință scurt și, fără un cuvînt, se înclină spre a o invita la dans pe mătușa sa. Muzica începu din nou și Sara, șocată, îl urmă pe Manolo.

—*Por Dios*, ce nu merge? întrebă el cu glas scăzut, privind în jos spre fața ei îndurerată. Ți-am văzut expresia în timp ce vorbeai cu Rafael. Ce ți-a spus?

Sara înghiți un nod și-și îndreptă umerii.

—Nu-i nimic, Manolo. Tocmai am avut prima neînțelegere ca soț și soție, asta-i tot, spuse, încercînd să zîmbească.

Manolo simți ceva înrudit cu exaltarea.

—Rafael e nebun să se certe cu tine, indiferent de motiv, Sara. Dacă erai soția mea, nu ți-aș fi spus niciodată un cuvînt rău, spuse el cu un glas vesel.

—Soția ta va fi o femeie foarte norocoasă, Manolo, îi spuse ea.

—Adu-ți aminte, Sara, că acum sîntem veri, și poți veni la mine pentru orice. Sînt un foarte bun ascultător, se oferi el.

—*Gracias*, murmură ea. Curînd, dansul se termină. Rafael fu lîngă ea înainte ca să poată să se-ntrebe unde se află. Se mai liniștise acum, și-l lăsă să-i ia brațul. El o conduse la una din mese și umplu o farfurie pentru ea, apoi una pentru el. Îl urmă la masa de sub portales, pusă special pentru ei. Don Vicente, Doña Iñes și Manolo, li se alăturară și făcură toasturi. Sara zîmbi pînă începu s-o doară fața. Vorbi și chiar rîse la una din poveștile amuzante ale lui Manolo, dar era ceva forțat în rîsul ei. Totul îi părea a fi un joc și fiecare își juca rolul. Sărbătoarea se termină la ora siestei. Rafael se ridică și-i întinse o mînă.

—Vino, Sara. Trebuie să ne schimbăm și să pornim.

Luîndu-i mîna, ea îl privi nedumerită.

—Unde mergem?

Don Vicente chicoti.

—Ah, deci ai păstrat călătoria ca pe un secret pentru ea?

Rafael o ajută să se ridice.

—*Sí.* Mergem să petrecem cîteva zile la Santa Fé — un fel de lună de miere. Nu-mi pot permite mai mult de-atît în timpul marcării.

Sara îşi plecă ochii de la privirea lui împietrită.

—Înţeleg... dar n-am nimic împachetat.

Rafael o conduse spre scările care duceau la nivelul al doilea.

—Î-am spus lui Pepita să facă asta pentru tine.

—O altă mică surpriză? întrebă mîniindu-se datorită atitudinii lui.

El nu catadixi să-i răspundă. Sara se trase din mîna lui şi urcă scările cu spatele ţeapăn de iritare. În acel moment nu-i mai păsa dacă cineva îi privea şi-şi dădea seama că ceva nu-i în regulă.

Cînd Sara ajunse în camera ei, Pepita tocmai întindea o rochie de călătorie.

—O, *Señora* Delgado! Aţi fost cea mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o vreodată! zise servitoarea, cu un zîmbet larg. Sara se forţă să-i întoarcă tinerei zîmbetul. De ce să-i strice bucuria lui Pepita?

—*Gracias*, murmură, în timp ce servitoarea o ajuta să se îmbrace. Sara merse la oglindă şi-şi strînse părul într-un coc sever pe ceafă, fixîndu-l cu ace. Pepita suspină:

—Părul dumneavoastră e atît de frumos cînd e lăsat pe spate, *Señora*. Şi lui Don Rafael îi place aşa. L-am văzut privind cu multă admiraţie.

Sara întinse mîna după pălăria care se asorta la rochia ei de un albastru întunecat şi şi-o puse.

—Ştiu, dar vîntul are să-l încîlcească în timpul călătoriei, explică ea vag. În realitate, nu-i păsa dacă va

mai face ceva care să-i placă soțului ei vreodată.

—Am să-i spun lui Jose să vă ducă acum cufărul, se oferi Inapta și Sara o urmă pe scări în jos.

Curtea interioară se golise de oaspeți, și cîțiva servitori strîngeau mîncarea de pe mese. Sara se hotărî să aștepte în *sala* și păși înăuntru. Putu auzi voci înăbușite venind din biroul lui Don Vicente, alăturat salei. Recunoscînd vocea lui Rafael, merse mai aproape de ușa închisă, apoi se simți rușinată să tragă cu urechea. Începuse să se îndepărteze, cînd auzi menționat numele ei. Curiozitatea se dovedi mai tare ca ea.

—Cred că era preferabilă o spaniolă de familie bună, dar Sara va fi o soție corespunzătoare pentru tine, spunea Don Vicente calm.

—Nu știu de ce te-ai amestecat, dacă tu crezi asta. Eu nu voia să se mărite cu mine și eu am luat-o serios în considerație pe sora lui Tuwikaa, Little Dove, ca soție. Ea s-a îngrijit de fiica mea în toți acești ani, și-ar fi harnică și supusă.

Don Vicente rîse aspru.

—Asta este ce vrei? Hărnicie și supunere? Sună destul de prost pentru mine, Rafael. Pe lîngă asta, e indiancă și nu ar putea niciodată intra în cercurile tale sociale.

—Nu-mi pasă de cercuri sociale! Totuși, lui Sara îi pasă, și se potrivește casei tale foarte bine. După marcare am să mă mut definitiv la *rancho*-ul meu. Îi ai pe Manolo și pe Pedro să te ajute aici, spuse Rafael printre dinți.

Sara auzi zgomotul cizmelor lui apropiidu-se de ușă și se duse să se așeze într-un scaun. Cînd Rafael o observă, o întrebă răstit.

—Ești gata?

Sara clocotea datorită manierei lui arogante, dar îşi stăpîni limba. Intenţiona să-l facă să afle ce crede ea despre acest comportament, dar voia să facă asta în particular. Luna de miere va fi perfectă.

Capitolul 13

Sara trebuia să aibă răbdare, pentru că Rafael îşi călărea armăsarul, în timp ce ea călătorea cu trăsura. Speraze c-ar fi putut începe discuţia pe drum, dar n-a fost să fie.

Timp de două ore, Sara croi planuri. Deci, se gîndea s-o ia pe cumnata lui de soţie! Ei bine, nu putea face asta, se indignă ea. Ea era soţia lui şi cu nici un chip nu putea accepta asemenea umilinţă! Mai degrabă s-ar întoarce şi l-ar înfrunta pe Jonas Farber!

Cînd trăsura se opri în faţă la La Fonda Inn, Sara păşi afară înainte ca Rafael sau Carlos să o poată ajuta. Sprîncenele lui Rafael se ridicară cînd trecu pe lîngă el, ignorîndu-l. O urmă, cu un mic zîmbet pe buze. Bernardino veni din dosul tejghelei şi se înclină politicos.

—Bine aţi venit, *Señor* şi *Señora* Delgado! Vă felicit pentru căsătorie. Am să vă arăt eu însumi camera dumneavoastră.

Rafael murmură:

—*Gracias.*

Aşteaptă ca Sara să pornească înainte pe scări, apoi o urmă. Carlos venea după ei cu sacul lui şi cufărul lui Sara.

Ea ieşi în balcon şi-şi odihni mîinile pe balustradă. În sufletul ei era o furtună de mînie şi de nesiguranţă. Ar fi dorit acum să fi acceptat întoarcerea în Missouri. Deşi drăguţ cu ea, Don Vicente spusese că o spaniolă ar fi fost mai bună soţie pentru Rafael... şi noul ei soţ voia să-şi ia o concubină indiancă.

Două lacrimi i se scurseră pe obraji, apoi alte două. Nu le putea opri. Scotoci în buzunar după o batistă şi suspină, încercînd să-şi stăpînească emoţiile.

—Poftim, Sara, spuse Rafael, întinzîndu-i batista lui.

Nu-l auzise venind în spatele ei şi acum era surprinsă. Smulgînd bucata de pînză din mîna lui, îşi suflă nasul şi-şi şterse ochii mînioasă.

—Căsătoria noastră a fost o greşeală, Rafael. Trebuie să stăm de vorbă.

El privi în zare, temîndu-se că sentimentele vor ieşi la iveală.

—Nu avem despre ce vorbi, Sara. Ne-am căsătorit în faţa lui Dumnezeu şi nimic decît moartea nu mai poate schimba asta.

Tonul lui aspru o răni şi mai mu t.

—Ar aproba Dumnezeu să mă părăseşti şi să-ţi iei o a doua soţie cu care să trăieşti? îi scăpă ei, înainte de a se putea opri. Da, ştiu deja planurile tale... te-am auzit spunîndu-le bunicului tău.

Rafael observă durerea din vocea ei şi se întrebă pentru prima dată dacă ea ţine la el. Nu avea nici o intenţie de a trăi cu indianca, dar ideea asta părea s-o facă pe Sara geloasă. Probabil încă nu se edificase în privinţa ei pe deplin.

—Vom vorbi despre asta mai tîrziu. Deocamdată, trebuie să mă ocup de cîteva treburi importante, spuse, ignorînd întrebarea ei incomodă.

Sara îi privi profilul ca de granit.

—Mai importante decît căsătoria noastră? întrebă, [illegible] de atitudinea lui nepăsătoare.

—Nu, spuse el, privind în sfîrșit în ochii ei mari, albaștri. Nu mai importante, probabil, dar mai urgente în momentul acesta.

Pumnii ei se strînseră și bătu din picior.

—O-o-oh! În cazul ăsta eu nu voi mai fi aici cînd îți vei hotărî că ai timp să vorbim, Rafael!

El plecă spre ușă.

—Nu părăsi camera. Cînd mă întorc, vom discuta ca niște adulți.

Noi lacrime curseră pe obrajii ei: lacrimi de mînie. Ideea de a fi adultă! Însemna ca fiecare zi să-i aducă noi emoții contradictorii cu care să lupte și nu avea pe nimeni în care să se încreadă în legătură cu sentimentele ei. Cînd auzi ușa de afară închizîndu-se după Rafael, își șterse lacrimile și-și suflă nasul. Îndreptîndu-și umerii, gîndi: Bine! Dacă sînt adultă, am să iau propriile mele hotărîri! Turnînd apă în ligheanul de pe scrinul din dormitor, își spălă fața și-și netezi părul în fața oglinzii. Își culese geanta și părăsi încăperea.

Pașii i se încetiniră, totuși, cînd ajunse în camera comună de jos. Erau cîțiva *vaqueros* prăfuiți, așezați la masă, și două señoritas machiate la bar. Bernardino era ocupat turnînd băuturi și nu se uită la ea cînd traversă încăperea spre ușă.

Un braț o înlănțui înainte de putea ajunge la ieșire și ea țipă cînd bărbatul o trase neceremonios pe genunchii lui. El și însoțitorul lui rîseră de privirea ei speriată..

—Unde merge așa grăbită porumbița? Nu te-am mai văzut, ești o fată nouă? întrebă el, în timp ce mîna îi hoinărea în voie pe picioarele ei.

—Lasă-mă să plec, bădăranule! Termină cu asta sau am să...

Amenințarea lui Sara se termină într-un strigăt

ascuţit cînd el rîse şi-şi băgă degetele în decolteul croit adînc al rochiei ei.

—Dacă ţii la viaţa ta, las-o pe lady în pace, se auzi o voce calmă în spatele lor.

Sara simţi un val de uşurare, cînd întoarse capul şi-l văzu pe Garth stînd cu derringer-ul lipit de capul mexicanului. Liniştit, îşi scoase pistolul din tocul lateral şi-l îndreptă spre ceilalţi *vaqueros* care stăteau de cealaltă parte a mesei.

—Pune cuţitul pe masă. Nu vrem nici o vărsare de sînge, dacă se poate.

Omul făcu aşa cum îi ceruse Garth, scoţînd la vedere mîna încleştată pe un cuţit cu un aspect înfiorător. Îl puse pe masă şi ridică din umeri, uitîndu-se la însoţitorul său.

—Nu vrem nici un fel de necazuri, nu, Francisco?

Bernardino se precipitase imediat ce observase conflictul şi stătea răsucind un prosop în mîini.

—Or să plece, *Señor* Prescott, le dai drumul, *por favor*! Tu, Francisco, ia mîna de pe *Señora* Delgado, *pronto*! Don Rafael are să-ţi mănînce ficatul la cină, dacă află de asta!

La menţionarea numelui lui Rafael, *vaquero* o ridică pe Sara în picioare, schimbîndu-şi complet atitudinea.

—Mă iertaţi, *Señora*? Nu ştiam că sînteţi din familia Delgado! Sînt un tîmpit!

Sara păşi sub protecţia braţului lui Garth şi privi spre om.

—N-are nici o importanţă din ce familie sînt —nu înseamnă nu! Dacă promiţi să ţii minte lucrul ăsta, n-am să-i spun soţului meu despre asta.

Omul îşi recăpătă puţin culoarea şi încuviinţă energic.

—Sînteţi o lady atît de bună! Pe mormîntul mamei mele, vă dau cuvîntul meu.

Bernardino îi dădu omului un ghiont.

—Plecaţi acum, faceţi paşi, hombres.

Cei doi priviră la Garth, care-şi punea pistolul la [illegible] în toc şi n-avură nevoie de alte îndemnuri. Ieşiră [illegible] în trombă. Sara începu să tremure cu efect [illegible] şi Garth o ajută să se aşeze.

— Adu nişte vin, Bernardino, comandă el, [illegible]ndu-se de cealaltă parte a mesei, dar păstrîndu-i [illegible] într-a lui. E-n regulă acum. Nu te-a rănit, nu-i [illegible]!

Ea scutură din cap.

— Nu-u-u, doar m-a speriat... O, Garth, nu ştiu ce [illegible] în întîmplat, dacă nu veneai. Rafael mi-a spus să [illegible] în camera noastră, dar eram atît de supărată, încît am ieşit şi uite ce s-a întîmplat. O-o-oh, Dumnezeule! Cînd are să afle, are să fie atît de supărat.

Garth o bătu uşor peste mînă.

— Calmează-te, Sara. În primul rînd, n-o să-i spunem, în regulă?

Cu ochii măriţi, ea încuviinţă. El se întoarse spre bar şi spuse cu voce tare, ca să audă toţi.

— Bernardino, nu cred că Don Rafael trebuie să afle asta, tu ce spui?

Barmanul se grăbi spre ei cu o sticlă de vin şi două pahare.

— Nu, *Señor*. E o treabă uitată. Nici nu s-a întîmplat vreodată, nu?

Ridică din umeri şi se grăbi să se întoarcă la postul său.

— Bine, spuse Garth, întorcîndu-se spre Sara. Acum, dacă am auzit eu corect, eşti *Señora* Delgado? Soţia lui Rafael? Cînd s-a întîmplat asta, spune-mi, te rog.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Azi dimineaţă... şi e în întregime vina Doñei Josefina!

Garth scăpă un oftat.

— Nu că m-ar mira că femeia ţi-a produs un necaz, dar probabil mai bine mi-ai spune întreaga poveste, ca

să pot pricepe cum s-a întîmplat.

Cînd Sara termină de povestit, Garth încuviinţă, încet, cu o expresie afabilă.

— Deci, după cum spui, bîrfa acestei bătrîne răzbunătoare l-a determinat pe Don Vicente să-l forţeze pe Rafael să se însoare cu tine? Ciudat, dar Rafael nu pare genul de om pe care l-ai putea forţa la ceva.

Sara terminase cu lacrimile şi se putea din nou stăpîni.

— Aceşti oameni preţuiesc onoarea şi obligaţiile mai mult decît orice. Eu am mers înainte cu căsătoria, pentru că nu voiam ca Rafael să-şi piardă onoarea cu nici un chip. A avut destule necazuri în viaţă.

— Asta a fost un adevărat sacrificiu pentru tine, Sara, comentă el, cu sprîncenele ridicate.

Sara îşi plecă privirea la paharul cu vin şi învîrti lichidul roşu un moment înaite de a răspunde.

— O, Garth, nu eu sînt cea altruistă. Sînt îndrăgostită de Rafael.

Garth chicoti şi-şi goli paharul.

— Ştiam deja asta. Totuşi, unde e mirele, şi de ce arată mireasa atît de nefericită în ziua nunţii?

Sara înghiţi un nod şi-şi jură că nu va plînge din nou. Îşi ridică bărbia cu încăpăţînare.

— Avea nişte treburi importante de rezolvat şi nu sînt nefericită. Nu ştiu de unde ai scos ideea asta.

Garth se ridică şi se întinse după mîna ei.

— În regulă, Sara, am să-mi văd de propriile-mi treburi. Hai să facem o plimbare şi să trecem pe la Matt într-o vizită. Vorbea despre tine.

Bucuroasă de schimbarea subiectului, Sara îi permise s-o ridice.

— Mi-ar face mare plăcere să-l văd pe Matt.

Garth se opri la bar în drum şi-i spuse lui Bernardino unde plecau.

— Am un poker cu cîţiva oameni din garda

guvernatorului mai tîrziu, dar avem timp pentru o scurtă vizită la Matt, îi explică el, pe cînd păşeau afară în strălucirea soarelui după-amiezii tîrzii.

Sara era foarte bucuroasă să scape din închisoarea mohorîtă a hotelului pentru un timp. Luîndu-i braţul, întrebă:

— Ai mai schimbat vreun cuvînt cu Estella după înmormîntare?

Traversară larga plazza şi porniră de-a lungul străzii San Francisco.

— Nu. Chiar mă pregăteam să te întreb pe tine despre asta. Mă gîndeam că voiai s-o inviţi la Hacienda Delgado?

Sara clătină din cap.

— Îmi pare rău, Garth, voiam, dar lucrurile care mi s-au întîmplat în ultima vreme au mers destul de repede. Totuşi, promit s-o fac imediat ce ne întoarcem acasă.

— Poate ea s-a răzgîndit şi nu mai vrea să fugă cu mine, spuse el deodată, oprindu-se în mijlocul străzii.

Pe rînd lui Sara să zîmbească.

— Nu născoci necazuri. Pe lîngă asta, tocmai mi-a venit o idee. De ce n-ai veni la hacienda pentru marcarea vitelor? Stai o săptămînă sau cam atît. Matt poate veni cu tine. Da, e o idee minunată. În felul ăsta ai să fii acolo cînd soseşte Estella.

Privi în jos la faţa ei în expectativă.

— Ce ar spune Rafael şi bunicul său despre noi, dacă-am pica aşa?

— V-am invitat eu, nu-i aşa? În cazul în care ai uitat, sînt doamna casei acum — o Delgado, spuse ea vesel. Pe lîngă asta, ei invită mulţi oameni să asiste la marcare. E o tradiţie.

El zîmbi.

— E-n regulă. Dar trebuie să mă ajuţi să-l conving şi pe Matt.

Apoi se rezumară să se plimbe, iar la capătul

străzii el se opri.

—Aici.

Garth bătu la o uşă, aşteptă cam un minut, apoi bătu din nou, mai tare. După o altă aşteptare, Matt deschise uşa trîntind-o.

—Încerc să creez ceva...

Garth chicoti cînd iritabilul său prieten o observă pe Sara stînd lîngă el.

—Ne putem întoarce mai tîrziu, tu, urs bătrîn şi ursuz! Sara, sînt sigur, nu doreşte să-ţi întrerupă munca.

Matt o trase pe Sara în braţele sale şi-o strînse cu putere.

—Tu, Garth, eşti o pacoste, dar Sara —niciodată. Intră, spuse el, trăgînd-o zdravăn de mînă.

Sara rîse, urmîndu-l. Încăperea era sărăcăcios mobilată, cu un pat de campanie, o masă şi două scaune. Matt îi conduse printr-o uşă într-o altă cameră, unde soarele se revărsa prin ferestre. Canavale şi accesorii pentru pictură umpleau podeaua. Printr-o uşă deschisă care dădea într-o curte mică interioară, Sara putu vedea un canavas întins pe o ramă. Îl urmă pe Matt afară şi aşteptă pînă el acoperi canavaua cu o muşama.

—Stai, stai jos, spuse el, întinzînduse braţul spre banca de piatră lipită de perete. Am o sticlă de vin...

Sara îl întrerupse.

—Mulţumesc, Matt, dar nu vreau vin. Garth şi cu mine tocmai am băut şi, oricum, nu putem sta mult.

—Adevărat, *amigo*, interveni Garth. Trebuie s-o duc pe Sara la hotel înainte de-a se întoarce soţul ei.

Ochii de bufniţă ai lui Matt se holbară chiar mai larg ca de obicei.

—Soţ?

—Rafael şi cu mine ne-am căsătorit azi dimineaţă la hacienda, explică ea, privindu-l pe Garth cu reproş.

—Bine, bine, bine! N-a fost cam brusc? Şi eu n-am

primit o invitaţie la nuntă, acuză el.

— Garth are să-şi explice totul mai tîrziu. Deocamdată, voiam să te văd şi să te invit la hacienda pentru marcarea vitelor. Vor fi tot felul de oaspeţi care vor veni şi vor pleca, un rodeo, şi o fiesta. Ar putea fi o mulţime de subiecte pentru desenele tale, îl tentă ea.

Ochii lui se îngustară.

— Dacă te-ai măritat cu Rafael azi dimineaţă, ce cauţi cu Garth azi după-amiază? Ceva e în neregulă aici, insistă el.

— Nimic în neregulă, Matt. Şi într-adevăr nu am timp să intru în toate detaliile, dar ai să vii la hacienda? întrebă ea.

El răspunse cu sprîncenele înălţate:

— Bine, dar numai pentru ca să mă asigur că eşti bine tratată.

Sara zîmbi la atitudinea lui protectoare.

— Indiferent pentru care motiv, am să fiu bucuroasă că vii. Acum, destul despre mine, ce ai făcut tu?

El ridică din umeri şi privi la muşamaua care acoperea pictura de pe ramă.

— În general, am pictat după desenele pe care le-am făcut în călătorie. Acesta este portretul tău, dar nu ţi-l pot arăta încă.

— Pentru a mă pedepsi că nu-ţi vorbesc despre neaşteptata mea căsătorie? întrebă ea, zîmbind maliţios.

El chicoti.

— Nu, dar nu vreau să-l vezi înainte de a-l termina.

— Am face bine să plecăm, Sara. Vreau să-ţi arăt biserica, înainte de-a ne întoarce la hotel, spuse Garth.

Sara îl îmbrăţişă în semn de rămas bun, apoi plecară.

Rafael coborî grăbit scările hotelului pentru a se confrunta cu Bernardino.

—Unde e soţia mea? întrebă el poruncitor, speriindu-l pe bătrînul de la tejghea cu politeţea lui glacială.

Bernardino se crispă sub privirea furioasă a lui Rafael.

—Eu... eu... a plecat cu *Señor* Prescott să-l viziteze pe pictor... uh, *Señor* Harrigan.

Deşi supărarea persistă, fu totuşi uşurat. Nu fugise, nici nu fusese răpită, cum se temuse cînd văzuse camera goală.

—Unde locuieşte?

Plecase deja cînd barmanul îi spunea direcţia. În timp ce ajungea la casa artistului, se înfierbîntă din nou. Matt răspunse la bătăile puternice în uşă cu o expresie dură.

—Ce este?!

Rafael îi întoarse privirea aspră.

—Am venit după soţia mea, spuse el formal.

Curiozitatea fu mai puternică în Matt decît iritarea.

—Intraţi, *Señor* Delgado. Sara nu este aici, dar pot să vă ofer un pahar cu vin?

Rafael ezită, apoi intră.

—*Gracias*, dar nu. A fost aici înţeleg, altfel aţi fi surprins să auziţi că Sara e acum soţia mea.

Matt luă loc la masă şi întinse braţul în direcţia celuilalt scaun.

—A fost aici, da... cu Garth Prescott. Dar au plecat. Vă rog, staţi un moment.

Bunele maniere îl făcură pe Rafael să cedeze rigid.

—Ştiţi unde au plecat?

Matt încuviinţă.

—Garth avea de gînd să-i arate biserica înainte de a se întoarce la hotel, cred. Sînt doar prieteni, ştiţi — ea şi cu Garth. Pot vedea gelozia în ochii dumneavoastră, *Señor* şi nu-i nevoie de asta.

Rafael privi stăruitor un moment la omul mărunțel dinainte, apoi se relaxă.

—Știu.

Matt zîmbi pentru prima dată.

—Ei bine, ce nu știți e că Sara ne-a invitat pe mine și pe Garth la hacienda dumneavoastră pentru sărbătorile de marcare a vitelor. Dacă tot sînteți aici, mi-aș permite să vă întreb dacă aveți ceva împotrivă.

Rafael nu-și putu opri zîmbetul.

—Absolut nimic, *amigo*. Aș fi încîntat dacă m-ați onora cu o vizită.

Sara îl uimea uneori. Nu era ca o nevastă indiană și nici ca una spaniolă. Își croia viața după propria ei voință. Liniștită, hotărîtă și făcea ca lucrurile să se întîmple. Probabil aceasta era calitatea care-l atrăgea tot mai mult spre ea și, deasemenea, îl făcea să fie atît de supărat uneori.

—Destul de bine, spuse Matt. Mi-ar place să vă arăt ceva.

Rafael îl urmă în curtea interioară. Cînd Matt ridică mușamaua de pe pictura înrămată, Rafael privi portretul lui Sara, timp de cîteva minute fără să scoată un cuvînt. Matt îi prinsese frumusețea, expresia dulce din ochi și zîmbetul care făcea ca sîngele să-i alerge cu furie. Se îndrăgosti cu totul de ea, din nou.

—Am să-l cumpăr de la dumneavoastră, *Señor* Harrigan. Care este prețul?

Matt privise fața tînărului și fusese satisfăcut de ceea ce văzuse.

—Nu e de vînzare. Totuși, cînd va fi gata, va fi darul meu de nuntă pentru dumneavoastră și pentru Sara.

Rafael își întoarse privirea spre artist.

—Aș plăti bucuros...

Matt îl întrerupse cu o fluturare nerăbdătoare a mîinii.

—Eu, sir, voi avea ultimul cuvînt de spus în privința

asta şi fără argumente.

După întoarcerea în La Fonda, Rafael privi întrebător spre Bernardino, dar omul scutură din cap într-un gest negativ. Îndreptîndu-se spre o masă din colţ, Rafael se aşeză să aştepte.

După ce servi o masă cu soldaţi, Juliana veni alături de el.

—Vreţi ceva de băut, Don Rafael? Sau poate puţină companie?

El o privi absent.

—Adu o sticlă din cel mai bun vin pe care-l ai, Juliana. Apoi poţi să bei un pahar cu mine, da?

Moralul lui se întunecase din nou negăsind-o pe Sara la hotel. Încercase să fie liniştit, dar era dificil.

Juliana se întoarse şi turnă pentru fiecare cîte un pahar.

—Nu l-am mai văzut pe Don Manolo pe-aici în ultima vreme. E foarte ocupat la hacienda?

Rafael luă o înghiţitură de vin, lăsînd la o parte pentru moment gîndurile lui neliniştitoare.

—A avut o mulţime de făcut pentru marcare. Înainte de asta, a fost recoltatul. Mă tem că n-am prea fost de ajutor de cînd m-am întors.

Studie faţa tinerei femei. Interesul ei era mai mult decît obişnuit, gîndi el. Î se spusese că Manolo o vedea de cîtva timp şi că ea îşi rezerva toate favorurile pentru el. Pentru o prostituată, era o treabă serioasă. Ori Manolo plătea destul pentru a o întreţine, ori ea se îndrăgostise de el. Pentru binele Julianei, spera să fie primul.

Ea încuviinţă, cu speranţa licărind în ochii negri.

—Eram sigură că e ceva de felul ăsta, *Señor*. Puteţi să-i transmiteţi salutările mele, *por favor*?

Rafael se întinse peste masă şi-o bătu uşor pe mînă.

—Bineînţeles, Juliana.

Sarei i se tăie răsuflarea cînd îl văzu pe Rafael

privind afectuos la frumoasa fată care stătea lîngă el. Şi când îi atinse mîna, Sara strînse din pumni pînă dureroasă îi amorţi braţele. Se întoarse spre Garth şi se aplecă spre el pe vîrful picioarelor pentru a-l săruta pe obraz. Surprins, el puse automat braţele în jurul ei. Când întîlni ochii lui Rafael, în celălalt colţ al încăperii, începu să înţeleagă.

- Cred c-ar trebui să mă topesc de-acum, Sara. Soţul tău nu arată fericit.

Ochii albaştri ai lui Sara luciră cu maliţioasă satisfacţie.

—Bine. Pe curînd.

Garth se îndreptă spre bar şi Sara merse hotărît de-a lungul încăperii şi în sus pe scări, ignorîndu-l pe Rafael.

Fără grabă, Rafael se ridică, îşi luă sticla de vin şi paharul şi o urmă, uitînd de prezenţa Julianei.

Sara îşi scotea pălăria în faţa oglinzii, cînd el deschise uşa lovind-o cu piciorul şi intră. Ea tresări, dar nu se întoarse.

El închise uşa.

—Soţia mea nu hoinăreşte prin tot oraşul cu un alt bărbat, spuse, pe un ton supărat.

Sara îşi puse pălăria pe scrin şi se întoarse încet pentru a privi la el.

—Pînă acum, nu m-ai tratat ca pe o soţie, nici nu mi-ai vrei ca atare. Ai spus asta foarte limpede. Şi pe lîngă asta, nu-ţi aduci aminte că mi-ai dat permisiunea să-mi găsesc pe altcineva pentru companie?

Rafael îşi aducea foarte bine aminte vorbele aspre. Nu-a crezut în ce spune, şi cu siguranţă îşi dăduse seama că nu-i plăcea s-o vadă pe Sara cu nimeni altcineva.

—Eu n-aş spune c-ai făcut-o discret, Sara, mormăi el.

Sara ridică din umeri şi se întoarse cu spatele la el, scoţîndu-şi mănuşile. Un zîmbet ascuns îi curba buzele. Era gelos, îşi dădea seama. Îşi luă o expresie

serioasă, înainte de a se întoarce din nou.

—Poate vrei să-mi explici exact ce am şi ce nu am voie, Rafael. De ce nu comanzi cina aici, astfel încît să putem discuta?

Se încruntă la ea, apoi se întoarse şi părăsi camera, fără alt cuvînt. Sara zîmbi, uitîndu-şi mînia. Dacă Rafael e gelos, trebuie să ţină puţin la ea. Gîndul acesta o făcu extrem de fericită. Fredonînd, ieşi din cameră şi chemă băiatul care mătura barul. Cînd ajunse lîngă ea, îi dădu instrucţiuni pentru a aduce cît mai repede apă pentru baie. Întinzîndu-şi cea mai frumoasă cămaşă de mătase, se gîndi că poate noaptea nunţii era salvată.

Rafael se întoarse în cameră o oră mai tîrziu şi o găsi pe Sara relaxîndu-se într-o cadă de alamă umplută cu apă înspumată parfumată. Imaginea ademenitoare pe care o prezenta îi tăie respiraţia.

Îşi simţi înţepenind spinarea cînd îngăimă:

—Scuză-mă, Sara... Nu ştiam... Desprinzîndu-şi privirea de la faţa ei înfierbîntată, se duse în balcon. *Por Dios*! gîndi cu furie. De ce trebuie să fie atît de atrăgătoare? Voia s-o ignore, s-o părăsească, să trăiască la *rancho*. Cum putea face asta, cînd tremură ca un flăcău în prezenţa ei?

Sara se înfioră cînd se gîndi la dorinţa sălbatică pe care o văzuse în ochii lui Rafael. Nu asta voise? Exista şi, totuşi, o făcea nervoasă. Ce se întîmplă dacă-l seduce şi totuşi o părăseşte? La urma urmelor, nu ştia nimic despre bărbaţi şi sentimentele lor. Închizînd ochii, îşi plecă înapoi capul în cadă pentru a prinde curaj. Răsuflînd adînc, îl chemă:

—Rafael? Poţi să-mi dai prosopul, *por favor*? Servitoarea l-a lăsat pe pat. Încheieturile i se albiseră cînd strînse balustrada, înainte de-a se întoarce în cameră. Culese prosopul de pe pat şi ochii îi căzură pe

lenjeria intimă de mătase de lîngă el. Înghiţi cu greutate şi merse spre cadă. Sara privi în sus şi zîmbi.

— *Gracias*, Rafael, murmură ea, şi se întinse după prosop.

În loc să i-l dea, îl desfăşură şi-i spuse:

— Lasă-mă să te ajut.

Inima lui Sara se zbătea cu atîta putere, încît abia putea respira. Era ceea ce dorise, dar era speriată în acelaşi timp. Se ridică încet, cu apa şi spuma scînteind pe pielea ei mătăsoasă în lumina lămpii, ca şi privirea ei. Cînd ochii lui îi coborîră spre sîni, îi simţi ca pe o atingere fizică şi simţi furnicături în piele. Înainte să-o înfăşoare cu prosopul, privirea lui înflăcărată coborî arzînd-o, în jos, pe trup. Braţele lui o ridicară din cadă şi o strînseră lîngă el.

Sara îşi lăsă capul să i se odihnească pe pieptul lui şi îi încleştă umerii, pentru a-şi opri genunchii să i se înmoaie. Murmură cu voce răguşită numele lui.

Gura lui Rafael era uscată şi răsuflarea i se oprea în gît, în timp ce o mare de emoţii îl inunda. Mireasma ei de lavandă îi asalta nările, în timp ce corpul ei catifelat şi cald se lipea de el. O mînă se strecură pe sub prosop pentru a mîngîia mătasea pielii fine. Şi mai era şi chemarea vocii ei care-l făcea să-şi piardă controlul. Îi ridică bărbia pentru a-i sorbi buzele, împlingîndu-şi limba înăuntru cu încuviinţarea ei înfocată. Sărutul lui era moale şi totuşi puternic, cerea şi totodată oferea.

Mîngîierea gurii ei pe a lui îl făcu să-şi simtă corpul arzînd. Tremura violent de dorinţa de-a o avea. Întrerupînd brusc sărutul, o ridică în braţe şi merse la uşă, punînd zăvorul. Întorcîndu-se, o duse la pat şi-o aşeză cu grijă. Ochii îi ardeau cu o lumină sălbatică de pasiune, în timp ce începu să se dezbrace.

— Mi-am promis să nu fac asta, dar nu mă pot opri, şopti, aruncîndu-şi hainele.

Sara se întinse goală, savurînd dorinţa pe care-o

văzu în ochii lui.

— De ce trebuie să faci asemenea promisuni nechibzuite... Sînt soţia ta, şopti ea, întinzînd braţele spre el cînd se aşează pe pat lîngă ea.

Rafael îi scoase agrafele din păr şi i-l netezi întinzîndu-l pe pernă.

— Sîntem din lumi diferite... şi amestecul va aduce durere, zise el liniştit, îngropîndu-şi apoi faţa în părul ei înmiresmat.

Sara îi înlănţui cu braţele gîtul şi-l trase mai aproape de ea, adorînd senzaţia contactului cu corpul lui musculos.

— O, Rafael, am putea birui aceste diferenţe, dacă am încerca, şopti ea, cu răsuflarea mai intermitentă cu fiecare clipă.

Buzele lui deschiseră o cărare pe gîtul ei în jos spre unul dintre sîni. Luînd vîrful trandafiriu în gură, supse cu gingăşie pînă ce sfîrcul se întări, apoi se mută pentru a scălda celălalt vîrf ascuţit cu limba. Sara gemu adînc, încleştîndu-i umerii, trăgîndu-l mai aproape de ea.

— Ameţesc cînd faci asta, protestă ea slab.

El se mută mai sus pentru a-şi freca buzele de ale ei, în timp ce mîna se strecura jos între coapse, pentru a o mîngîia cu mişcări ritmice ispititoare.

— N-ai nici o nevoie să fii trează acum, *cara mia*, doar să simţi, şopti cu gura pe a ei.

Un uşor scîncet îi scăpă de pe buze, cînd degetul lui începu să nască noi şi minunate senzaţii în corpul ei. Dorind să-i dăruiască tot atît de multă plăcere, îşi furişă mîna între ei şi-i mîngîie bărbăţia avîntată. Trupul lui se cutremură la atingerea ei senzuală, în timp ce-i lua gura într-o sărutare sălbatică. Brusc, întrerupse sărutul, mormăind:

— Nu putem continua aşa, *niña*. Se ridică şi-i înlătură mîna. Strecurîndu-şi genunchiul între coapsele ei, îi depărtă picioarele şi o privi o clipă în ochi, adînc,

ui rător, cu nestăvilită dorință.

-Acum, Rafael... acum, imploră ea.

Nu se lăsă în jos și-și dirijă lancea adînc înăuntrul trupului ei. Trecător se îngrijoră de faptul că este atît de strîmtă, dar gemetele ei de plăcere îi înlăturară teama. Sara se ridica pentru a întîmpina ritmul lui neobosit, cu o violență care învăpăia și mai mult pasiunea lui Rafael. Strigătele lor de ușurare se amestecau, pe cînd valuri de extaz se revărsau în ei. Pentru cîteva momente, rămaseră epuizați, nemișcați. Apoi, cu părere de rău, Rafael se răsuci și se întinse lîngă ea. Mîngîindu-i cu un deget delicata linie a maxilarului, murmură:

— Ești atît de micuță și fragilă, încît uit uneori cît de femeie ești în pat... ești minunată.

Sara zîmbi leneș.

— Înseamnă că nu-ți pare teribil de rău că s-a întîmplat?

El o privi cu căldură.

— În clipa asta sînt fericit, *niña*.

Expresia ei deveni serioasă.

— Asta-i tot ce-o să avem noi vreodată, Rafael — momente? Poate am putea vorbi acum... despre viitorul nostru? Chiar plănuiești să mă părăsești și să pleci la *rancho*?

Revenirea la înfruntarea lor, îi aduse lui Rafael în minte gînduri tăioase despre prejudecățile ei. O dorea, dar era pe jumătate indian, și voia ca ea să accepte asta.

— Nu pot schimba ceea ce sînt sau ceea ce simt, Sara, spuse el, îndepărtîndu-i absent părul de pe față.

Sara închise ochii pentru a-și ascunde durerea. În felul lui bizar, încerca să spună că n-o iubește. Probabil ține la ea, dar asta nu-i dragoste, gîndi ea cu jale. Și poate c-o iubește pe fata indiană, așa cum o iubise pe soția sa, dar dacă asta era adevărat, cum putea el să facă dragoste cu ea așa cum tocmai făcuse?

Gîndul o tăia ca lama unui cuţit. Deschizînd ochii, privi la faţa lui frumoasă cu inima ruptă.

—Presupun că această căsătorie a fost o greşeală, dar cînd sîntem împreună ca acum, mi-e greu să văd lucrurile astfel.

Rafael se ridică şi-şi prinse genunchii ridicaţi cu mîinile. Nu voia s-o lase să vadă cît de adînc tăiaseră cuvintele ei.

—Îţi aminteşti cînd, în călătorie, ţi-am spus că uneori bărbaţii şi femeile sînt atraşi unii de alţii, într-un mod special? Noi sîntem aşa, Sara. Dorinţa noastră trupească devine uneori mai puternică decît putem noi îndura.

Sara se ridică într-un cot şi-şi lăsă degetele să rătăcească pe spatele gol al lui Rafael.

—Poate că e destul pentru început. Poate că dragostea va veni, dacă îi oferim o şansă, sugeră ea liniştit, uitîndu-şi mîndria.

—Atracţia fizică e un lucru puternic, Sara, dar mult mai important decît dragostea este respectul. Nu putem avea nimic fără asta; spuse el categoric.

Sara îşi lipi un obraz de spatele lui, înlănţuindu-l cu braţele.

—Ştiu că tu încă mai crezi că nu pot accepta faptul că eşti pe jumătate indian, dar, crede-mă, Rafael, n-a fost niciodată cazul.

Un mugure de speranţă înflori în el.

—Atunci de ce ai refuzat înainte să te căsătoreşti cu mine?

Sara oftă. Nu-i putea spune despre planurile bunicului său. Putea rupe puntea fragilă dintre ei doi.

—A fost aşa cum ţi-am spus —n-am nici o zestre şi aveam într-adevăr nevoie să fac eu însămi ceva.

Firava lui speranţă se ofili la tonul ei reţinut.

— Poate putem încerca. Ia-o încet, pînă ştim ce simţim, sugeră el, incapabil s-o scoată cu totul din viaţa lui.

Era mai bine decît nimic, decise Sara. Oricum, era hotărîtă să lupte cu orice armă. Lăsă o mînă mai jos de stomacul lui, pentru a-l încercui.

— Cred că-i o idee minunată, Rafael. E destul de încet?

Mîngîia cu blîndeţe bărbăţia lui care creştea cu fiecare clipă. Sărutîndu-i muşchii încordaţi ai gîtului, murmură:

— Sau poate tu spui că n-ar trebui să facem asta ilegal?

Răsucindu-se în braţele ei, o ţintui pe pat şi mormăi:

— Am să-ţi arăt eu, mica mea vulpiţă, ce voiam să spun prin încet.

Începu să hărţuiască fiecare părticică din corpul ei cu limba şi cu degetele, pînă ce ea se contorsionă într-o agonie plăcută. Cînd, în sfîrşit, intră în ea, gemu cu uşurare. Mulţumiţi şi epuizaţi, adormiră, fără să mai audă bătăile în uşă care anunţau sosirea cinei.

Sara se simţea ca o văduvă, plimbîndu-se prin dormitorul mare, atingînd absentă lucrurile lui Rafael. Pălăria lui elegantă stătea pe scrinul sculptat, cîteva costume atîrnau în garderobă şi un lasou fantezist, cu firaturi, era spînzurat de un cui în perete. Mirosul lui masculin impregnase totul în cameră, în special patul în care Sara dormise singură în ultimele patru nopţi.

Imediat ce se întorseseră de la Santa Fé, Rafael plecase cu toţi tinerii de la hacienda ca să adune cireada de pe păşunile alpine. Mai erau cîteva zile pînă cireadă va fi adunată, dar Sarei i se părea că durează o viaţă de om.

O bătaie în uşă o readuse în prezent. Dădu permisiunea de intrare şi Rosita deschise uşa.

— Doña Iñes întreabă dacă vreţi să vă întîlniţi în *sala* mare, *Señora*.

Sara încuviinţă.

— *Gracias*, Rosita. Spune-i că voi fi jos în cîteva minute.

Cînd femeia plecă, Sara se duse la oglindă să-şi perie părul. Luîndu-şi şalul uşor de pe scaunul de lîngă uşă, ieşi în balcon. Vremea se răcise şi Sarei îi era teamă de pierderea libertăţii pe care o aducea întotdeauna iarna. Coborînd treptele în curtea interioară, abia dacă se întrebă ce doreşte Doña Iñes. În mod obişnuit îşi petreceau dimineţile împreună, bătrîna învăţînd-o pe Sara diferitele aspecte ale gospodăririi unei case atît de mari. În fiecare seară se întîlneau înainte de cină în *sala* mare. Cina, totuşi, era peste cîteva ore.

Cînd Sara intră, se opri brusc la scena care o întîmpină. O tînără indiancă, părînd de vîrsta ei, stătea cu o fetiţă lîngă cămin. Amîndouă erau îmbrăcate în rochii lungi din piele de căprioară. Mînecile lor lungi erau împodobite cu franjuri de mărgele, în timp ce desene geometrice din mărgele decorau partea din faţă a rochiilor. Erau încălţate în mocasini din piele moale de căprioară. Doña Iñes se ridică de pe scaun, privind-o atent.

— Sara, intră, te rog, şi fă cunoştinţă cu fiica lui Rafael, Kahuu. Iar aceasta este mătuşa ei, Little Dove.

Sara îşi recăpătă calmul şi zîmbi, mergînd înainte pentru a se opri în faţa musafirelor.

— Îmi pare foarte bine să vă cunosc pe amîndouă. Sînt sigură că Doña Iñes v-a urat deja bun venit la hacienda Delgado.

Indianca aprobă presupunerea lui Sara, în timp ce fata se uita fascinată la părul ei. Doña Iñes interveni:

— Aceasta este noua soţie a lui Don Rafael... Kahuu, mama ta vitregă —Sara.

Little Dove fu luată prin surprindere, şi nu-şi putu ascunde uimirea de pe faţă.

— N-am ştiut... Blanca şi Jayme nu ne-au spus de căsătoria lui Rafael. Ni s-a spus numai că el doreşte să nu întîlnească aici, cînd am sosit la *rancho*-ul lui. Era rîndul Sarei să fie surprinsă. Cînd, se întrebă ea, dăduse el acest ordin? Aceasta era indianca aleasă ca soţie, era sigură. Simţi un dureros junghi de gelozie. Pentru o femeie atît de tînără, Little Dove avea mult echilibru sufletesc, şi mai era şi frumuseţea delicată a fetei ei. Doña Iñes interveni din nou.

— S-au hotărît destul de brusc să se căsătorească, aşa că n-a avut timp să trimită vorbă. Oricum, mă bucur că sînteţi aici. Cînd Rafael şi Vicente se vor întoarce, întreaga familie va fi împreună.

Kahuu luă sfioasă mîna pe care i-o întindea Doña Iñes.

— Şi eu mă bucur că sînt aici, Tia Iñes.

Îi zîmbi nesigur lui Sara şi aceasta îi răspunse cu un rîmbet.

— Vino. Am pus să vi se ducă lucrurile în camerele voastre. Probabil vreţi să vă odihniţi înainte de cină?

Little Dove încuviinţă scurt şi furişă o privire spre Sara, înainte de a părăsi încăperea cu Kahuu şi cu o servitoare.

După ce plecară, Sara se-ntoarse spre Doña Iñes.

—N-am părut rece, nu-i aşa? A fost prea mare surpriza, n-am ştiut cum să reacţionez.

Bătrîna zîmbi şi-i puse afectuos mîna pe umăr.

—Nu cred că poţi fi vreodată rece, *niña*. Iartă-mă, totuşi, că te-am pus în situaţia aceasta fără să te avertizez. Am vrut doar s-o întîlneşti pe fiica lui Rafael cît mai curînd cu putinţă. Şi, la urma urmelor, stăpîna casei trebuie consultată mai întîi în legătură cu tot ce se întîmplă.

Sara zîmbi silit.

—Nu mă simt stăpînă a casei, şi, cu siguranţă, nu vreau să vă iau locul Doña Iñes.

—Tia Iñes, Sara. Sînt mătuşa ta acum. Mai mult, sînt fericită să-ţi predau datoriile gospodăriei, pentru că este multă muncă şi eu nu întineresc.

Sara o privi uşurată.

—Oare Kahuu era supărată pentru că tatăl ei s-a recăsătorit?

Doña Iñes scutură din cap.

—Nu cred asta, *niña*, dar timpul ne-o va spune. Sînt sigură că atunci cînd va ajunge să te cunoască, are să te iubească aşa cum te iubim şi noi.

O oră mai tîrziu, *Señor* Pino dădu peste Sara în marea curte interioară. Stătea pe un taburet în faţa sălii de clasă, adîncită în gînduri.

—Ah, *niña*... sau ar trebui să spun *Señora* Delgado? spuse el, cu un zîmbet.

Cînd privi în sus, scoase un strigăt de bucurie şi se ridică să-l strîngă în braţe.

— Te-ai întors! Asta înseamnă că și Rafael a venit? întrebă ea nerăbdătoare.

El scutură din cap.

— Nu, e încă la cireadă. Eu m-am întors să-l anunț pe Juan că furgonul lui de gătit și serviciile sale sînt necesare. Ne pregătim să începem tăierea și marcarea.

Sara arăta abătută cînd încuviință.

— Totul merge bine?

Bătrînul își ascunse un zîmbet. Micuța *niña* arăta la fel de însingurată cum arăta și Rafael. E un semn foarte bun.

— *Sí*. Oamenii sînt nerăbdători să termine munca, pentru a începe rodeo-ul. Cum merg lucrurile aici, la hacienda?

Ochii lui Sara se măriră deodată.

— Vai, Doamne, aproape că am uitat! Fiica lui Rafael, Kahuu, a sosit azi cu mătușa ei. Se pare că Rafael le aștepta.

Pedro zîmbi.

— Va fi bucuros să-și revadă hija.

— Nu mi-am dat seama că a trimis după ea pînă a sosit, admise Sara, încercînd să nu pară rănită.

— Don Rafael a vrut să-ți facă o surpriză. De fapt, mi-a cerut mie personal să duc mesajul la *rancho*-ul lui, înainte să-l reîntîlnesc la marcare, spuse Pedro rîzînd.

Inima ei bătea cu putere cînd întrebă:

— Deci plănuia aceasta după ce ne-am întors de la Santa Fé?

— *Sí*, nu l-am mai văzut niciodată atît de nerăbdător după ceva.

Sara își strînse ochii pentru a opri lacrimile care-i inundaseră pe neașteptate ochii și își fabrică o scuză pentru a se întoarce în camera ei. După apropierea pe

care au împărtăşit-o în luna lor de miere, Sara nu putea crede că Rafael ar putea dori o altă femeie! Totuşi, Little Dove era aici, trimisă de el şi Pedro spusese că era foarte nerăbdător. În timpul siestei din acea după-amiază, Sara nu fu în stare să doarmă. În schimb, fu torturată de imagini înfăţişîndu-i pe Rafael şi pe Little Dove împreună.

Capitolul 14

În ciuda apei reci cu care Sara se stropise pe ochi, aceştia erau puţin umflaţi din cauza plînsului. Luă masa cu Doña Iñes, Little Dove şi Kahuu pentru a-şi face datoria de gazdă, dar inima nu-i stătea la aceasta. De fiecare dată cînd Sara privea la Little Dove, indianca se uita la ea cu o privire ştiutoare. În mod pervers, aceasta o ajută pe Sara să-şi îndrepte ţinuta. Cînd Señor Pino intră în sufragerie la sfîrşitul mesei, se înclină formal în faţa femeilor, apoi se adresă Sarei.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, doña Sara, dar m-am gîndit că odată ce Kahuu nu şi-a văzut tatăl de mult timp, v-aş putea conduce mîine pe toate trei pînă la cireadă. Este doar la o oră de mers călare şi sînt sigur că *don* Rafael va fi fericit să vă vadă.

Un moment de dulce anticipare o copleşi pe Sara, înainte de a privi la musafirele ei şi de-a vedea un scurt zîmbet trecînd pe faţa lui Little Dove. Totuşi, încuviinţă.

— E foarte drăguţ din partea ta, Pedro. M-ar bucura asta, în cazul în care Kahuu... şi Little Dove ar

vrea să vină. Se întoarse spre Doña Iñes, cu o privire întrebătoare.

Bătrîna doamnă scutură din cap.

—Am să stau aici, unde am toate comoditățile la îndemînă, draga mea, dar tu și tinerele mergeți.

Kahuu privi la mătușa sa întrebător și Sara putu vedea emoția din ochii copilei. Little Dove încuviință.

—*Gracias*, o să mergem.

Sara și Pedro discutară asupra orei de plecare de a doua zi.

Omul era tîrît de cei doi paznici în josul coastei dealului, înapoi, în șopronul alăturat intrării în mină. Era slăbănog și arăta înfrînt, cu capul atîrnîndu-i pe piept. Fusese slab și sfîrșit încă dinaintea încercării de evadare, iar nereușita îi răpise și ultima picătură de vlagă. Cu grijă, îl culcară pe o pătură de lînă întinsă pe podeaua murdară. Unul din oamenii de afară, aduse un burduf cu apă și-i dădu prizonierului să bea.

—Max, *amigo*! Așa ne răsplătești bunătatea? întrebă paznicul mexican scund, oacheș, scuturîndu-și capul. *Don* Manolo ne-ar scoate mațele ca la pești, dacă te-am lăsa să evadezi.

Max luă o înghițitură lungă, înceată, apoi privi la paznicul care vorbise.

—Iartă-mă, Rodrigo. Cred c-am uitat pentru un moment ce bine îmi e aici în această gaură de iad, spuse el uscat.

Rodrigo plescăi din limbă.

—Noi n-avem ce face, dacă ești prizonier, nu, Arturo?

Celălalt paznic ridică din umeri.

—Adevărat, *amigo*. Ascultăm de ordine; familiile noastre trebuie să mănînce.

Max închise un moment ochii.

Știu, dar nu mă puteți condamna pentru a fi încercat.

Delgado închise un ochi și întrebă.

Aveți de gînd să-i spuneți lui Delgado despre asta?

Mustața lungă a lui Arturo se pleoști și privi în jos.

Să, Max... trebuie. Uitîndu-se la paznicul care stătea de strajă în vîrful dealului supraveghind mina, adăugă:

Gomez are să-l informeze pe *Don* Manolo despre asta. Putem fi siguri. E un lingău.

– *Por Dios*! Ești norocos că Gomez nu te-a împușcat în spate, cînd fugeai pe deal, spuse Rodrigo. Nu e comnoros sau ce-o fi avut.

Max făcu o grimasă.

Odată ce e slujba voastră, de ce nu m-a împușcat vreunul din voi?

Cei doi mexicani arătau nedumeriți de întrebare.

Ne placi, spuse Arturo. Ești un tip simpatic.

Sara desfăcu pătura viu colorată sub un pin mexican, apoi luă coșul pentru picnic de la Pedro. Îl puse jos și se întoarse spre pîrîu, unde-l putea vedea pe Rafael plimbîndu-se cu Kahuu și Litte Dove. Sara răsuci cu premeditare înapoi cînd îi sugerase o plimbare, dîndu-i timp pentru fiica sa. Era dureros, totuși, că Little Dove se alăturase celor doi.

Pedro deasemenea îi privea.

—Seamănă, tatăl și fiica, nu?

Sara oftă.

—Da. E tot atît de frumoasă pe cît e el de chipeș. Mama ei trebuie să fi fost foarte drăguță.

— *Si*. Am văzut-o odată... Little Dove arată ca ea, comentă Pedro, întorcîndu-se să privească spre un

călăreţ care galopa spre ei.

Sara încercă să ignore senzaţia de leşin pe care informaţia i-o produse. Îşi umbri ochii cu mîna şi-l recunoscu pe Manolo. Acesta întoarse calul cu o fluturare a mîinii înainte de-a fi ajuns la ei şi sări graţios din şa. Îşi smulse pălăria de pe cap şi-i zîmbi Sarei.

— Mi s-a spus, puţin mai devreme, că a venit cea mai frumoasă femeie din ţinut, spuse el, luîndu-i mîna şi făcînd o plecăciune adîncă.

Faţa Sarei se împurpură de plăcere.

— Nu-i adevărat, dar e drăguţ din partea ta s-o spui.

Rînjetul lui deveni obraznic.

— Nu trebuie să te contrazici cu mine, verişoară. Nu e politicos.

Apoi privi la Pedro, care se îndepărta respectuos.

— Pedro, Rafael mi-a cerut să le escortez pe doamne, înapoi, la hacienda după-amiază, aşa că te poţi întoarce la îndatoririle tale.

Bătrînul îşi ridică ochii un moment, apoi îcuviinţă.

— *Si.* Dacă vă pot fi de vreun folos înainte de-a pleca, *Señora* Delgado, daţi-mi de ştire, spuse cu un ton ridicat.

Pe cînd se îndepărta, Sara se miră de schimbarea atitudinii lui. Aproape părea că nu-l place pe Manolo, dar tînărul fusese întotdeauna politicos cu Pedro. Sara se aşeză pe pătură şi spuse:

— Sper că acesta nu este un inconvenient, Manolo.

El îşi sprijini un umăr de copac.

— E o plăcere, te asigur. De fapt, eu mă voi opri la mina Santa Pilar la cererea unchiului meu. Acesta este motivul principal pentru care Rafael m-a cerut pe mine. Voi împuşca doi iepuri dintr-un foc, ce zici?

Sara privea le cei trei venind dinspre pîrîu. Se simţea nesigură şi avea nevoie de sprijin moral. Repede, privi la Manolo şi-l întrebă:

N-ai vrea să stai cu noi la picnic? Bucătarul a [illegible] suficient pentru a hrăni o armată.

Manolo citi disperarea din ochii ei și ghici motivul. A[illegible] o ocazie prea bună pentru a fi scăpată, gîndi el

[illegible]mons, Sara: Aș fi încîntat.

Ea stă ușurată și începu să despacheteze mîncarea din coș. Manolo se aplecă pentru a o ajuta să înșire pe [illegible] numeroasele boluri, în timp ce ceilalți se [illegible]. Arborînd un zîmbet strălucitor, Sara se uită la el

Spor că vă e foame.

Rafael întinse o mînă spre ea.

Aș vrea să-ți vorbesc între patru ochi un [illegible], Sara. Ceilalți pot începe fără noi.

Cînd îl luă mîna privirea Sarei se îndreptă spre [illegible] serioasă din ochii lui.

Bineînțeles, murmură, în timp ce o ajuta să se [illegible]

Se îndepărtară un timp de ceilalți, înainte ca el să [illegible].

Ești supărată că am trimis după fiica mea fără să-[illegible]?

Sara scutură din cap:

- Nu. De ce ar trebui să mă consulți pentru astfel de [illegible]? E fiica ta și casa ta, spuse ea pe un ton egal

Atunci e Little Dove cea care este cauza, spuse el sigur. Știu ce am spus mai demult, dar nu [illegible] s-o fac femeia mea.

Atunci de ce ai trimis după ea atît de curînd după ce ne-am întors de la Santa Fé?

Rafael oftă.

- Am trimis după Kahuu. N-am știut că Little Dove va fi cea care-o va aduce. Sara, trebuie să știi că nu sînt atît de crud.

Sara dorea cu disperare să-l creadă, dar prezența

celeilalte femei îi clătinase credinţa. Ajunseseră într-un desiş de arbuşti, în afara vederii celorlalţi. Sara se opri şi se sprijini cu spatele de un copac.

—N-aş putea jura asta, dar sînt aproape sigură că Little Dove aşteaptă ceva de la tine. I-ai vorbit vreodată de căsătorie? întrebă ea.

Rafael îi ridică bărbia, astfel ca privirea ei s-o întîlnească pe-a lui.

—Nu, dar Little Dove n-a făcut niciodată un secret din sentimentele ei pentru mine. Cred că întotdeauna a aşteptat să mă însor cu ea într-o zi.

—Şi tu consideri asta... murmură Sara.

El se aplecă înainte şi-i mîngîie buzele cu ale lui.

—Poate că am considerat, dar sîntem căsătoriţi acum şi nu mai contează.

El îi luă apoi buzele într-un sărut lent, ameţitor, în timp ce Sara se lipi de el, supărată pe ea însăşi pentru slăbiciunea ei.

Cînd, în sfîrşit, se trase înapoi, Sara insistă:

—Se poartă ca şi cum n-ar fi fost nici o căsătorie între noi.

—Comanşii nu recunosc nici un fel de ceremonie în afara celor proprii. Totuşi, înţelege ce s-a întîmplat între noi, explică el, cu o undă de nerăbdare în glas.

O lumină încăpăţînată apăru în ochii ei. Nu intenţiona să se mai lase îndepărtată.

—Vă sta cu noi un timp sau o trimiţi înapoi la poporul ei?

Rafael oftă cu exasperare şi se întoarse să privească la terasa de piatră care se ridica în depărtare.

—Pentru binele lui Kahuu, n-o pot trimite înapoi. Copila a stat întotdeauna cu mătuşa ei de cînd i-a murit mama.

—Înţeleg asta, Rafael. N-am inima de piatră, dar cu Little Dove aici, nu ştiu dacă există vreo şansă pentru noi.

La aceasta, Sara începu să se îndepărteze şi Rafael afla, neştiind ce altceva să spună.

Se întoarseră la picnic şi se aşeză să mănînce. Manolo îi făcu Sarei complimente extravagante şi îndreptă cea mai mare parte a conversaţiei spre ea. Ea observă privirile severe ale lui Rafael pe parcursul mesei, dar îl ignoră. Înainte de-a pleca pentru a se întoarce la hacienda, Rafael şi Manolo le însoţiră pe domnişoare de-a lungul văii, unde priviră la grupuri de vaqueros tranşînd vite şi înfierînd viţeii.

Soarele apunea cînd Manolo călărea prin canionul îngust, unde se găsea mina sa secretă. Îşi opri armăsarul şi Gomez coborî de pe dealul de unde supraveghea. După ce vorbi cu micul om negricios cîteva momente, Manolo îşi continuă drumul spre zona defrişată, unde două clădiri din chirpici flancau deschiderea minei. Arturo stătea în faţa casei paznicilor. Altfel, locul părea pustiu. Manolo ştia că oamenii sînt încă jos, în puţ, muncind, împreună cu alţi paznici care îi supravegheau. Era o operaţie de mică anvergură, dar producţia fusese deja considerabilă, ca să nu se adauge şi gradul mare de puritate al argintul pe care l-au găsit.

Arturo, care moţăia, cu sombrero-ul acoperindu-i faţa, tresări la zornăitul pintenilor lui Manolo. Sărind în picioare, zîmbi timid la şeful său.

¡Hola, señor Delgado! Ce surpriză plăcută.

Manolo descălecă şi-i înmînă frîul paznicului, încruntat.

Surpriză, sînt sigur, dar plăcută, nu. Gomez mi-a spus despre încercarea de evadare.

Arturo ridică exagerat din umeri.

O mică problemă, atîta tot. *Norteamericano* e foarte deştept, *Señor*, dar n-a ieşit nici măcar din zona

clădirilor, înainte de a-l prinde.

—Dacă paznicii din puţ îşi făceau treaba, o evadare de felul ăsta n-ar fi fost posibilă. Sînteţi norocoşi cu toţii că omul n-a ajuns prea departe, spuse Manolo, cu o voce moale, dar fatală. Acum, adu-mi nişte vin şi adu-l pe nortamericano la mine.

Arturo încuviinţă, ştiind că Manolo nu voia să asculte nenorocitele sale scuze. Legă calul şi se grăbi să intre după băutură, ştergîndu-şi sudoarea de pe faţă.

Într-un sfert de oră, Max Clayton stătea în casa paznicilor în faţa lui Manolo. Se priveau în ochi unul pe altul peste masă cu aceeaşi suspiciune. Manolo luă o înghiţitură de vin, apoi zîmbi prietenos către omul slab şi jerpelit.

—Această întrevedere poate fi negociată repede, cred. Vreau cuvîntul tău că n-ai să mai evadezi.

Max îşi încreţi fruntea surprins şi un hohot răguşit de rîs izbucni de pe buzele lui. Era atît de obosit şi slăbit, încît trebui să facă un efort considerabil să nu cadă, dar mîndria îl ţinea în picioare.

—Bineînţeles, *Señor* Delgado. ţi-l dau ca de la un gentleman la altul... acum, asta era tot ce voiai?

Privirea lui Manolo se înăspri.

—Nu-mi arăţi respectul cuvenit, dar am să trec peste asta pe moment. Pînă am să devin un om bogat, nu vreau să devin un om sfîrşit, nu vreau să se ştie de existenţa acestei mine. Acum, dacă evadai, mergeai direct la autorităţi şi eu aveam nişte mici necazuri, nu?

Max încuviinţă.

—Cred că-i o expunere destul de bună a situaţiei, da.

—Ei bine, atunci eu şi cu tine vom încheia un tîrg. N-am să-i fac rău surorii tale, Sara, dacă promiţi să te porţi cum trebuie. Şi poate că-ntr-o zi, am să vă eliberez pe toţi... vreau să spun, cînd am să am destui bani să pot pleca din ţară ca un om bogat.

Trecu un timp pînă să ajungă la înțelegerea lui Max ceea ce-i spusese Manolo, dar după aceea, clipi mirat și încurcat.

Sara? Ce știi despre ea? Sara nu e...

Manolo îl întrerupse.

Ba, Clayton. Sara locuiește la Hacienda Delgado... de fapt e măritată acum cu vărul meu, Rafael. Desigur, n-am aprobat deloc lucrul ăsta. E o creatură și nu-i destul de bun pentru o comoară cum e ea, dar n-am putut opri căsătoria, așa că...

Ridică din umeri cu nepăsare.

Max dădu din cap pentru a-și clarifica gîndurile bulbuce.

-Sora mea e aici... la Santa Fé? Ce vrei să spui cu ea am să-i fac rău surorii tale?"

Vocea lui se întări la această ultimă întrebare.

Manolo zîmbi.

Dacă accepți să colaborezi, n-am să mai fiu nevoit nici măcar să mă gîndesc la aranjarea unui accident... ca cel pe care l-am aranjat pentru băgărețul cu partener, John Edgar. Punea prea multe întrebări despre dispariția ta și asta mă făcea nervos.

Recunoașterea calmă a crimei născu în Max un nou val de slăbiciune, care, de data, asta n-avea nimic de a face cu foamea și cu privațiunile.

- N-am să încerc să evadez din nou, îți promit, pepe.

Manolo bătu brusc în masă cu pumnul și rînji.

--Știam că ești un om de înțeles, *amigo*.

Arturo îl duse pe Max la celula prizonierilor și-l închise. Se îndreptă apoi spre puț pentru a ajuta la închiderea celorlalți prizonieri pentru noapte. Max se întinse pe patul murdar de campanie, cu sîngele încotoșmănd. Ochii îi străluceau la gîndul planurilor de evadare, care deja începuseră să-i încolțească în minte. Delgado era nebun de legat dacă-și închipuia că el îi va respecta absurda promisiune. Acum trebuia să

se gîndească mai mult decît la el însuşi şi simţi o nouă putere în corpul obosit.

—V-aş fi recunoscătoare dacă aţi invita-o pe Estella să ne viziteze, Tia Iñes, spuse Sara, în timp ce-şi luau ciocolata de dimineaţă în sala.

Cu toate că soţia nepotului său arăta strălucitoare şi proaspătă în rochia de zi strîmtă, din bumbac, atitudinea tinerei femei fusese lipsită de poftă de viaţă în ultimele zile.

Zîmbind, Iñes spuse:

—Desigur, am s-o invit. E o cerere pe care pot s-o îndeplinesc foarte uşor. Biata copilă e probabil foarte mîhnită de moartea bunicii ei şi vizita îi va face bine. Şi cred că ţi-ar face şi ţie bine, *niña*, să ai o femeie tînără alături, cu care să vorbeşti.

Sara sări în picioare şi o strînse impulsiv în braţe pe bătrînă.

—Nu de aceea te-am rugat, Tia Iñes. Îmi place foarte mult să-mi petrec timpul cu tine. Ca să-ţi spun adevărul, am început să ţin foarte mult la tine în scurtul timp de cînd sînt aici.

Doña Iñes îşi reţinu lacrimile care-i inundau ochii şi zîmbi.

—Dumnezeu a fost foarte bun cu mine, dîndu-mi-l pe Rafael pe care să-l iubesc şi acum pe tine, *niña*. N-am putut avea proprii mei copii, ştii, apoi soţul meu a murit, lăsîndu-mă singură. Totuşi, Vicente mi-a oferit un cămin cînd Rafael era copil şi am fost fericită aici.

Sara se întoarse la locul ei.

—Şi eu, deasemenea, am fost foarte norocoasă. Acum nu multe luni în urmă, nu aveam pe nimeni pe lume şi acum am un soţ şi o familie —chiar şi o fiică vitregă.

—Crezi că fata a început să te accepte? întrebă

[illegible] Știa că Sara și Rafael aveau cîteva dificultăți și [illegible] acestea n-aveau nimic de-a face cu fetița. Se [illegible] ca problemele lor să se poată rezolva cu [illegible]

Sara zîmbi.

Așa cred. Ieri, am observat că admira panglica [illegible] o aveam în păr, așa că aseară i-am făcut cadou [illegible] la fel. Presupun că ai văzut c-o purta la cină.

E un copil frumos. Măcar dacă mătușa...

Privirea lui Sara se plecă.

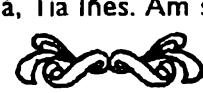
Little Dove nu mă place, știu. E urît din partea [illegible], dar aș vrea să plece înapoi la poporul ei. Kahuu [illegible] ar [illegible] am putea să ne cunoaștem mai bine dacă [illegible] Dove nu s-ar ține tot timpul de capul ei.

Doña Inés încuviință.

Ești mama ei vitregă acum și e firesc să-ți iei [illegible] copil. Poate am putea s-o lăsăm să ne ajute [illegible] pregătirile pentru rodeo și fiesta?

Sara își înălță capul.

E o idee bună, Tia Inés. Am s-o întreb la prînz.

În următoarele două zile, Kahuu deveni umbra lui Sara. Copila părea încîntată s-o ajute în pregătirea [illegible] și să plănuiască decorațiunile pentru fiesta. Într-o dimineață însorită, Sara și Kahuu stăteau [illegible] la o masă în curtea interioară a familiei, [illegible] panglici din hîrtie colorată. Cum stătea aplecată [illegible] lucrului, Kahuu își dăduse părul pe spate. Sara privi la ea cu afecțiune și fu fericită că Little Dove le [illegible] singure.

Putem agăța cîteva culori la fiecare felinar și [illegible] în copaci. Ce spui? întrebă Sara.

Sí, și poate drapăm și portales. Anul trecut, eu și Rosita așa am făcut. Arăta foarte frumos, spuse [illegible] Kahuu.

—O, da! acceptă cu entuziasm Sara. Cînd eram copil, mama decora casa cu flori proaspete pentru petrecerile din cursul verii şi cu rămurele de brad pentru cele de iarnă.

Niciodată n-am avut hîrtie colorată atît de frumoasă ca asta.

—Îmi plac obiceiurile poporului tatălui meu, admise Kahuu. Aceasta este perioada mea favorită a anului. Vin să-mi văd tatăl şi rodeo-ul.

Sara rîse.

—Cred că va fi şi perioada mea favorită a anului. Sînt nerăbdătoare s-o ajut pe Rosita să facă *piñatas*, tu nu?

Kahuu zîmbi.

—*Si.* Abia aştept să vină ziua de mîine.

Garth şi Matt sosiră în ziua următoare şi le găsiră pe Sara, Kahuu şi Rosita ocupate cu *piñatas*. Sara sări în sus şi-şi îmbrăţişă prietenii, apoi îi prezentă.

—Speram să sosiţi înainte ca toată lumea să se întoarcă, ca să avem timp să mai vorbim.

Ochii lui Kahuu se rotunjiră cînd bărbaţii o îmbrăţişară pe mama ei vitregă. Un sentiment de nelinişte o cuprinse cînd realiză că tatăl ei nu-i arătase această mare afecţiune şi doar era soţia lui.

—Am să vă arăt camerele voastre. Prînzul va fi servit curînd, dar mă tem că bărbaţii au plecat cu toţii, azi cel puţin. *Don* Vicente şi Manolo au plecat la mină şi Rafael e cu cireada. Totuşi, îi aşteptăm pe toţi să se întoarcă mîine. Va începe în cîteva zile rodeo-ul, le spuse ea, conducîndu-i spre scară.

—Te avem pe tine să ne ţii companie, spuse Garth.

—Şi pot face cîteva schiţe ale haciendei. E un frumos model de arhitectură. Am constat că atît culorile, cît şi structura din materiale naturale sînt foarte plăcute ochiului, se entuziasmă Matt.

Sara rîse.

—Ştiam că nu trebuie să-mi fac griji pentru voi.

O luă pe după umeri pe Kahuu.

— Această fermecătoare tînără domnişoară este fiica mea vitregă, Kahuu. Fă cunoştinţă cu bunii mei prieteni, *Señor* Prescott şi *Señor* Harrigan.

— *Buenos dias*, spuse fata sfios, apoi îşi plecă din nou capul spre lucrul ei.

În timp ce mergeau în lungul balconului, Garth îşi coborî vocea:

—Ai vorbit cu Estella?

Sara încuviinţă.

— Tia Inés i-a trimis o invitaţie specială. Va sosi mîine... fără mama ei. Nota ei de răspuns spune că Doña Josefina nu va participa la festivităţi anul acesta.

Garth arăta uşurat.

— Nu-mi vine să cred că ai o veste chiar atît de bună.

Sara deschise două uşi alăturate.

— Dacă aveţi nevoie de ceva înainte de masă, sunaţi din clopoţel. Am să vă trimit o servitoare cu apă.

Matt păşi în camera lui, dar Garth se aplecă s-o sărute pe obraz, înainte ca ea să plece.

—Mulţumesc pentru tot, Sara, şopti el.

Larga îngrăditură din uluci de pe zidul de vest al haciendei fusese pregătită pentru rodeo. Aşteptarea plutea în aer, în timp ce oamenii aşezau îngrăditurile pentru întreceri şi băncile pentru spectatori. O prelată fusese înălţată împotriva soarelui pentru femeile din casă. Delicata culoare a feţei lor trebuia apărată, chiar dacă soarele pierduse mult din putere acum, spre sfîrşitul anului. Femeile gătiseră pentru o săptămînă, pregătind destulă mîncare pentru a hrăni pe oricine, în timpul fiestei.

Rafael se sprijini de îngrăditura de lemn, privind la

ţarcurile mai mici, unde caii, vacile şi taurii erau ţinuţi pînă începeau evenimentele. Sosise la hacienda acum o oră, nerăbdător s-o vadă pe Sara, pentru a afla că plecase pentru o plimbare de dimneaţa, călare, cu Manolo şi cu Garth Prescott. Fierbea de dezamăgire şi de gelozie. Nu conta că îşi făgăduise să se păstreze la distanţă din punct de vedere emoţional faţă de Sara, dar acele sentimente tulburătoare clocoteau în el de fiecare dată cînd un alt bărbat se uita la ea sau îi arăta un interes exagerat. Garth Prescott, ştia, nu era decît un prieten al ei, dar Manolo era altceva. Vărul său îşi ascundea doar atracţia.

Mugetele cirezii şi sforăitul taurilor, împreună cu rîsetele prietenoase ale *vaqueros*-ilor care lucrau în jurul lui, acoperi apropierea lui Little Dove. Tresări cînd aceasta îi puse mîna pe braţ şi-i vorbi.

—Eram nerăbdătoare să discut cu tine, Rafael. A trecut multă vreme, spuse, cu voce îndurerată.

Se-ntoarse spre ea şi expresia i se îndulci.

—Iartă-mi purtarea, Little Dove. Aveam de gînd să vin să te văd, imediat ce terminam aici.

Tînăra comanşă îl privi, cu sentimentele oglindindu-i-se în ochi şi încuviinţă.

—Kahuu a ieşit să se plimbe cu... soţia ta.

Inima lui Rafael se strînse la durerea dezvăluită de vocea ei. Era frumoasă —cum fusese Tuwikaa —şi aprecia grija şi devotamentul pe care le acordase fiicei lui, dar nu o iubea... o iubea pe Sara.

—Îţi mulţumesc că mi-ai adus-o, Little Dove. Întotdeauna m-am putut bizui pe tine.

Little Dove întoarse faţa de la mila pe care o citi în ochii lui. Se sprijini cu coatele de gard şi privi la caii agitaţi care se cabrau prin ţarc.

—Kahuu a fost ca o fiică pentru mine. În fiecare an, e la fel de timidă cînd ajunge aici în vizită... prezenţa mea o încurajează.

Rafael suspină. Ştia că e prea mîndră pentru a

merita o explicație a căsătoriei cu Sara, în locul apropierii de ea, ceea ce dintotdeauna așteptase. Schimbă subiectul:

- Ce face Running Fox? Încă are de gînd să te ceară tatălui tău sau s-a dat bătut?

Una din sprîncenele ei se înălță.

-M-a cerut tatălui meu nu cu mult în urmă. Chiar înainte ca noi să fi trecut munții.

Înghiți în sec, apoi minți:

Am luat în considerație oferta sa, de data asta. Cred că ar fi un soț bun.

E un războinic viteaz și un om bun. Te iubește foarte mult, spuse Rafael liniștit, știind că ea trebuie să își păstreze onoarea.

Pentru cîteva momente, Little Dove se luptă cu emoțiile, apoi spuse:

-Kahuu știe că vrei să locuiești permanent cu ea și dorește și ea asta. Cred că e timpul ca tatăl și fiica să fie uniți.

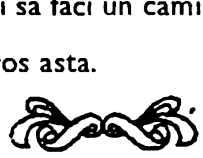
-Mi-a lipsit, dar tu ai să-i simți lipsa mai mult ca oricine. Să știi, Little Dove, că ești binevenită oricînd vrei să vii să ne vizitezi. Vreau să te simți ca acasă în casa mea... și Sara va fi de acord cu mine, sînt convins.

Hotărîtă, Little Dove se întoarse să-l privească pe Rafael.

-Sara ta... este o femeie bună. O femeie știe acest lucru despre alta. Cred că va fi o mamă bună pentru Kahuu, așa că nu sînt îngrijorată. Tot ce cer este ca tu să încerci să faci un cămin fericit.

Rafael zîmbi.

—Promit bucuros asta.

După prînz, cînd părăsi camera Estellei și se îndreptă spre a ei, Sara aproape se topea se emoție. Odată intrată, se îndreptă grăbită spre garderobă și-și

scoase ţinuta de călărie. Cînd se întoarse s-o întindă pe pat, tresări de surpriză. Rafael se uita leneş la ea, cu spatele rezemat de căpătîiul patului.

—Cine te ia la călărie de data asta? Unul dintre admiratorii tăi, poate?

Privirea lui Sara sorbi cu lăcomie faţa lui frumoasă şi corpul musculos. Păreau ani, nu zile, de cînd nu se văzuseră, atît de mult îi lipsea străpungerea lui aprigă.

—Rafael... eu... unde ai fost la prînz? *Don* Vicente spunea că te-ai întors, se bîlbîi ea, simţindu-se nesigură sub privirea lui pătrunzătoare.

El întinse un picior în faţă, pentru a-şi odihni mîna pe el şi ridică din umeri.

—Am avut multe lucruri de care trebuia să mă ocup. Dar, *niña*, nu mi-ai răspuns la întrebare.

Sara îşi dădu seama că ţinea încleştate hainele de călărie la piept şi slăbi strînsoarea, întinzîndu-le la capătul patului.

—N-am nici un admirator. E o prostie, spuse, ocolindu-i privirea. Nu voia să vadă vinovăţia din ochii ei şi să o interpreteze greşit. Entuziasmul pe care-l simţise cu cîteva clipe înainte se preschimbase în anxietate. Încercînd să-şi potolească tremurul mîinilor, începu să netezească pliurile hainei.

Într-o mişcare rapidă şi graţioasă, Rafael îi ridică bărbia cu un deget, apoi strecură cealaltă mînă pe lîngă gîtul ei, sub păr.

—Nu pari peste măsură de încîntată să-ţi vezi soţul. De fapt, pari foarte nervoasă, *mi alma*. Ce s-a întîmplat?

Sara abia putea gîndi cînd Rafael stătea atît de aproape de ea. Tremură cînd privi în ochii lui negri şi-şi odihni capul pe pieptul lui pentru a se linişti. Îi auzea inima bătînd puternic şi iute, în acelaşi ritm cu al inimii ei.

—Sînt fericită că te văd, Rafael, şopti ea, coborîndu-şi ochii mari, spre gura lui senzuală.

Toate planurile îi zburară din minte, în timp ce el îi mîngîia gîtul cu degete puternice, totuşi blînde.

Rafael simţi un alt val fierbinte de gelozie la purtarea ei evazivă. El se întrăbă cine îi ţinuse compania cît fusese departe... şi de ce era atît de grăbită să se schimbe şi să plece la călărie.

—Atunci dă-mi o sărutare de bun venit şi arată-mi, ceru el cu voce răguşită.

Fascinată de dorinţa arzătoare din ochii lui, Sara întinse mîna şi-i trase capul lîngă al ei, lipindu-şi buzele de ale lui. O bruscă pasiune se aprinse în ei. O trase lipind-o de corpul său, gura deschizîndu-i-se pentru a-i primi limba înăuntru. Sara gemu cînd sărutul se adînci, apoi se topi în căldura lui.

Corpul lui Rafael ardea oriunde îl atingea şi simţurile i se tulburaseră din cauza asta. N-avusese intenţia să se întîmple asta. Fusese supărat şi dorise să păstreze distanţa, dar o simplă atingere din partea ei îl făcuse să se cutremure de dorinţă. Brusc, întrerupse sărutul şi privi hotărît în ochii ei strălucind de pasiune.

—Erai grăbită, Sara, scrîşni el. Lasă-mă să te ajut, înainte ca asta să-ţi scape din mînă.

Prizîndu-i umerii, o răsuci, deşi ea protesta cu glas răguşit.

—Am să-ţi deschei rochia şi n-o să fie nevoie să cheml servitoarea.

—Rafael, te rog, şopti ea, tremurînd din cauza sărutului. De ce eşti supărat pe mine? Spune-mi!

El ignoră rugămintea ei şi-i descheie rochia la spate. Cînd o desfăcu, înghiţi cu greutate, la vederea spatelui ei zvelt, acoperit de cămaşa din mătase. Curba delicată a feselor ei îl corupse. Îi strecură un braţ în jurul taliei şi-o trase din nou lîngă el. Dîndu-i părul la o parte, îi sărută umărul dezgolit şi murmură:

—Nu pot sta supărat pe tine, *cara mia*. Mi-a fost prea dor de tine şi nu să vorbesc vreau acum.

Mîinile lui îi traseră rochia de pe umeri.

Sara oftă neîmpăcată, dar închise ochii şi culese plăcerea atingerii lui excitante. Îl dorea, n-avea importanţă ce probleme existau între ei.

—Trebuie să vorbim după aceea... murmură ea, în timp ce sărutările lui continuau pe coloana zveltă a gîtului şi una din mîini îşi aflase calea pe sub cămaşa de mătase între picioarele ei. Apoi o pătrunse cu blîndeţe şi-i mîngîie unul din sîni, făcînd-o să-şi arcuiască spatele şi să geamă de plăcere. Deodată, o ridică în leagănul mîinilor lui şi o duse spre pat. O lăsă acolo pentru a zăvorî uşa. Sara îl privi pe sub gene cum se dezbracă, apoi îl primi în braţe. Căldura corpului musculos o acoperi pe a ei şi deschise gura pentru sărutările lui lacome.

Mîinile mîngîiau înfrigurate pielea bronzată, în timp ce el alunecă în jos pentru a hărţui un sfîrc trandafiriu prin cămaşa de mătase. Înainte ca geamătul ei de plăcere să-i părăsească buzele, el se mutase mai jos de pîntecele încordat, la punctul culminant al coapselor ei, unde o sărută cu blîndeţe. Sara gemu şi-şi arcui spatele, în timp ce gura lui o iubi pînă ce valuri de extaz îi făcură întregul corp să palpite.

—O, Rafael... am nevoie de tine înăuntru... iubeşte-mă, te rog... scînci ea.

El se înălţă şi-şi strecură bărbăţia palpitîndă în ea printr-o mişcare grăbită. Soptindu-i fragmente de cuvinte pasionale în ureche, o iubi cu trupul lui puternic, creînd un ritm sălbatic, în care ea îl urmă, fierbinte. O maree de pasiune se prăbuşi peste ei şi explodă curînd în senzaţii incandescente. După aceea, rămaseră gîfîind, incapabili să vorbească.

În sfîrşit, Rafael se rostogoli pe-o parte şi privi tandru la faţa ei îmbujorată.

—*Cara mia*, n-a fost mai bine decît un galop prin vale? o tachină el.

Ochii lui Sara se lărgiră şi se ridică brusc.

—O, nu, am uitat!

Pe cînd încerca să şerpuiască jos din pat, el o prinse de talie şi-o trase din nou lîngă el.

—Ce, mica mea vulpiţă, ce ai uitat? Doar n-ai de gînd să mă seduci şi să fugi?

Sara se aplecă asupra pieptului lui şi-şi frecă buzele de el.

—E un secret, dar am să ţi-l spun, dacă promiţi să nu-l spui la nimeni.

Era atît de frumoasă —obrajii îmbujoraţi de dragoste şi părul de argint într-o sălbatică neorînduială —încît nu fu dispus s-o lase să-i scape.

—Promit, spuse el solemn, clipind din ochi.

Privirea ei se înmuie. Îi plăcea cînd el lăsa garda în jos destul încît să fie glumeţ şi să se încreadă în ea.

—Garth şi cu Estella au de gînd să fugă şi eu îi ajut, se confesă ea. Mergem la o plimbare călare, dar am să mă întorc singură.

Rafael ridică din sprîncene:

—Deci joci rolul lui Cupidon, nu? E-n ordine, micuţa mea, dar vin cu tine. Nu eşti în siguranţă dacă mergi singură pe afară.

—Nu eşti împotrivă? Mi-a fost teamă că ai să fii, aşa că...

El o trase aproape şi-i dădu jucăuş o palmă la fundul gol.

—Deci aveai de gînd să mă lipseşti de orice distracţie, da?

Sara chicoti, în timp ce-şi aduna hainele.

—Nu ştiam cum te-ai fi simţit după aceea, dar sînt foarte fericită că mergi şi tu. Trebuie să ne grăbim, atunci. Am promis să fiu la grajd mai devreme. Garth şi Estella probabil şi-au pierdut capul de nerăbdare.

În timp ce se îmbrăca, Rafael se simţi cum nu se mai simţise de mult. Sara nu plănuia o întîlnire cu un alt bărbat, şi era foarte fericit din cauza asta.

Spuseră *adios* şi mult noroc lui Garth şi lui Estella, pe drumul care ducea la Chihuahua. Tînărul cuplu

plănuise să călătorească de la acel oraş către Matamoros, oraşul de pe coastă, de unde puteau lua un vapor spre New Orleans.

Sara era înlăcrimată privindu-i plecînd.

—Sînt fericită pentru ei, dar am pierdut doi prieteni dragi, spuse, ştergîndu-şi lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

Rafael se aplecă asupra ei şi-o sărută cu gingăşie.

—Poate se vor întoarce într-o zi să ne viziteze.

Sara zîmbi.

—*Si.* ţi-ar place să mergi acolo? întrebă el.

Sara zîmbi:

—Mi-ai promis să mă duci, îţi aminteşti?

Pentru un timp, galopară pe drumul circulat, lăsînd caii să se ghideze singuri. Cînd încetiniră, Rafael îi spuse numele florilor indigene, ale dealurilor din depărtare şi al terasei stîncoase pe care o străbăteau. Ocazional, întîlneau pe drum călători, bărbaţi oacheşi, îmbrăcaţi în pantaloni şi cămăşi aspre de bumbac, cu sombreros umbrindu-le feţele negricioase. Cei mai mulţi călăreau sau conduceau catîri cu provizii sau cu lemne de foc. Rafael îi spuse că toată lumea din ţinuturile înalte trebuie să adune lemne de pin mexican pentru foc.

Cînd ajunseră la pueblo, Sara fu surprinsă de mărimea uriaşului patrulater. Se putea vedea uşor că fusese cîndva o fortăreaţă cu cîteva etaje. Acum era ruinată în multe locuri. În timp ce călăreau pe sub o poartă boltită în zidul înalt, Sara îl văzu pe Rafael salutînd un indian care stătea de strajă pe zid.

—Sînt obişnuiţi cu vizitele mele ocazionale. Mai mult se uită după războinicii renegaţi din cîmpie, care caută să-i atace. Mai sînt doar în jur de douăzeci şi cinci din acest trib, şi trăiesc aici.

Sara se uită în jurul pieţei interioare; era tăcută şi aproape goală. Încercă să-şi imagineze cum era cînd sute de oameni trăiau aici. Fie imaginile fantomatice,

fie o pală de vînt o făcu pe Sara să audă pentru un moment sunetele unui oraş aglomerat —copii rîzînd, catîri zbierînd, negustori ambulanţi strigîndu-şi mărfurile. Înclinîndu-şi capul pe o parte, se încordă pentru a păstra strania senzaţie, dar aceasta dispăru repede.

—Crezi că s-ar supăra dacă am arunca o privire prin preajmă? Aş vrea foarte mult să văd focul sacru, dacă este permis, spuse ea, cu voce reţinută.

Rafael descălecă şi-o ajută pe Sara să coboare de pe cal, apoi legă caii de o bară.

—*Si*, îl cunosc pe preot şi îi va părea bine să te cunoască.

În timp ce mergeau prin plazza prăfuită, Sara văzu o tînără indiancă părăsind biserica, cu un copil ţinîndu-se de fusta ei. Făcu un semn politicos cu capul spre ei, dar indianca nu spuse nimic şi merse mai departe. Cînd urcară cele patru trepte şi se opriră sub arcurile gemene din argilă, Rafael îi spuse:

—Această biserică misionară a fost construită mai întîi de franciscani, la începutul secolului al XVI-lea şi a fost distrusă în timpul revoltei din 1680. Indienii din tot cuprinsul teritoriului New Mexico s-au ridicat toţi în acelaşi timp şi i-au alungat pe cruzii conquistadori spanioli. Le-au luat spaniolilor doisprezece ani pentru a recuceri ceea ce pierduseră, dar după aceea au fost nişte stăpînitori mult mai blînzi.

Sara îşi plimbă uşor mîna peste zidul zgrunţuros, încercînd să-şi imagineze bătălia sîngeroasă care avusese loc acolo, cu mulţi ani înainte.

—Presupun că ei şi-au meritat lecţia, comentă ea.

El încuviinţă.

—Strămoşii mei înţelegeau numai de sabie, dar am devenit mult mai civilizaţi de atunci, mult mai umani, sper. Oricum, biserica a fost reconstruită pe acelaşi loc pe care fusese un templu de origine aztecă. Preoţii spanioli le-au permis indienilor să-şi păstreze cîteva

din propriile ceremonii, alături de noua credinţă. De aici focul sacru care continuă să ardă. Sara îşi scutură capul cu mirare.

— Fascinant. Pot simţi vibraţiile acestui loc... este un loc unde dăinuiesc spiritele.

Intrară în sanctuarul rece şi tăcut, unde picturi ale sfinţilor împodobeau frontonul altarului şi *santos* sculptaţi în lemn se odihneau pios în nise ascunse în pereţi. Rafael se opri în spatele uşii şi-şi făcu cruce.

Un mic om negricios, zbîrcit, într-un veşmînt cafeniu, intră printr-o uşă din dreapta altarului, purtînd un candelabru de argint. Zîmbi cînd îi văzu venind de-a lungul navei laterale.

—*Don* Rafael, îmi pare atît de bine să te revăd! Şi ai adus o prietenă, îi spuse el, punînd candelabrul pe masă şi înaintînd pentru a-i întîmpina.

— Padre Narbona, am adus-o pe soţia mea, Sara, spuse Rafael, întorcîndu-i zîmbetul.

Preotul îi luă mîna şi o privi cu intensitate în ochi pentru un moment, înainte de-a încuviinţa din cap cu satisfacţie.

— *Señora* Delgado, sîntem onoraţi să vă avem în vizită în umilul nostru sat.

Sara se simţi ca şi cum ar fi trecut un fel de test. Pentru cineva atît de bătrîn, strîngerea de mînă era surprinzător de fermă, şi văzu înţelepciune, cunoaştere şi bunătate în ochii lui.

— *Gracias*, padre. Eu sînt onorată să fiu aici, spuse liniştit.

El îi eliberă mîna şi-i oferi braţul.

—Vrei să vezi focul sacru... ştiam că ai să vii.

Sara îi luă braţul şi încuviinţă încet.

Nu ştia de ce, dar nu fusese surprinsă de afirmaţia lui. Era un om care trăia într-un tărîm al înţelegerii, despre care cei mai mulţi dintre muritori, nici nu ştiau că există. Învăţăturile lui Master Filbert îi reveneau cu claritate în minte în acest loc sfînt; omul acesta şi

templul erau totuna cu natura.

El îi conduse printr-o uşă din stînga altarului, coborînd pe una dintre scările care duceau la bolţile subterane, unde era amplasată Kiva. Mici alveole retrase în ziduri sprijineau lumînări care aruncau o lumină pîlpîitoare în încăperile întunecoase prin care trecuseră. Sara tremură puţin din cauza scăderii temperaturii de la acest nivel şi a prezenţei misterului străvechi.

În sfîrşit, Padre Narbona se opri într-o încăpere diferită de celelalte. În centru era un bazin din piatră. Dîre subţiri de fum se înălţau de la focul mocnit, de sub un înveliş protector, de cenuşă. Un tînăr indian cu o înfăţişare solemnă, stătea cu picioarele încrucişate la capătul unei gropi rectangulare. Preotul făcu un semn cu capul spre tînăr.

—Toltema păzeşte focul sacru al lui Montezuma. E un războinic ai cărui strămoşi au trăit aici de sute de ani. Atît de puţini am rămas în satul nostru, încît fiecare din noi trebuie să preia veghea în fiecare săptămînă.

Rafael privi la Sara, apoi întrebă.

—Vrei să ne binecuvîntezi, părinte?

— Bineînţeles, copiii mei, răspunse el. Închizînd ochii, îşi înălţă mîinile pentru a-i atinge pe fiecare în creştetul capului. Sara îşi aminti ce spusese Rafael despre legenda indiană: dorinţele vor fi îndeplinite celor binecuvîntaţi în acest templu. Ea îşi dori din toată inima ca viaţa ei cu Rafael să fie fericită. În timp ce preotul psalmodia o binecuvîntare într-o limbă pe care n-o înţelegea, Sara se întrebă repede care a fost dorinţa lui Rafael.

Înainte de a părăsi acest pueblo, luară un pahar de vin cu Padre Narbona în căsuţa acestuia, aflată lîngă biserică. În timp ce ieşeau călare din patrulater, tăăcerea sepulcrală a locului fu tulburată numai de lătratul unui cîine pe un deal îndepărtat.

Pe parcursul cîtorva mile, îşi îndemnară caii odihniţi la un galop bun. Cînd drumul începu să şerpuiască printr-un canion stîncos, fură nevoiţi să încetinească pasul. Sara voia să-l întrebe pe Rafael despre dorinţa lui, dar se temea de răspuns. În loc de asta spuse:

— Cred că lui Kahuu îi place vizita; aşteaptă cu adevărată nerăbdare rodeo-ul şi fiesta.

Rafael zîmbi.

— Aş pune rămăşag că nu ţi-a spus ce călăreaţă superbă este, nu-i aşa? În fiecare an este o demonstraţie de călărie acrobatică şi ea participă de trei ani.

— Nu, nu ştiam asta. Presupun că e modestă, ca tatăl ei. Pedro şi Juan mi-au spus amîndoi cît de minunat ştii să stăpîneşti caii.

— Nu sînt mai bun decît alţii, spuse el cu o ridicare din umeri.

Schimbînd subiectul, spuse:

— Little Dove mi-a spus despre Kahuu că ar vrea să locuiască în permanenţă cu mine.

Sara înghiţi greu. Se întreba care era locul lui Little Dove în această situaţie.

— E minunat, Rafael. Ştiu că vei fi fericit s-o ai pe fiica ta lîngă tine.

Rafael încuviinţă.

— Sînt gata acum să fac un adevărat cămin pentru ea, Sara. Timp de atît de mulţi ani am fost rănit şi amărît din cauza morţii mamei ei. În adîncul sufletului, ştiam că nu sînt compania cea mai potrivită pentru un copil.

— Şi *Don* Vicente o iubeşte foarte mult, spuse Sara, strunind calul în jurul unui cactus.

Rafael clătină din cap.

— Nu-i posibil aşa ceva, cu părerile pe care le are despre comanşi.

— Probabil şi le-a schimbat şi tu nu-ţi dai seama.

l-am văzut împreună.

Pentru cîteva minute, Rafael rămase tăcut, în timp ce-şi lăsară caii să-şi aleagă drumul de-a lungul cotiturilor canionului. Bunicul lui a părut mai tolerant în ultima vreme. Vechiul *Don* Vicente dezaproba orice... cel nou părea să privească cele mai multe lucruri cu un zîmbet. Ce se întîmplase cu bătrînul?

—Cred că o tolerează numai pe Kahuu, aşa cum m-a tolerat şi pe mine, dar dacă e aşa cum spui, mă bucur. Nu vreau ca fiica mea să simtă durerea prejudecăţii şi a respingerii.

Drumul şerpuia în sus pe deal, spre un hăţiş stufos, mărginit de yucca. Cu colţul ochiului, Sara prinse fulgerarea unei sclipiri în lumina soarelui, chiar înainte să audă detunătura unei puşti. Rafael socase un sunet ciudat şi se înclină într-o parte, căzînd de pe cal. Sara îl strigă, alunecă repede din şa şi se ghemui lîngă el.

—Ţine capul jos, Sara, spuse el printre dinţi, uitîndu-se la ea pentru a se asigura că n-a păţit nimic.

Privirea îngrijorată a lui Sara se aţinti asupra rupturii mustind de sînge de pe umărul hainei lui Rafael.

—Lasă-mă să mă uit la rană, Rafael. Crezi că e gravă? întrebă ea plină de îngrijorare.

El scutură din cap, privind cu interes la dealul din faţă, după indicii ale atacatorului.

—Nu acum, Sara. Am nevoie doar de ceva care să oprească sîngele. Trebuie să ajungem într-un loc mai bine acoperit decît ăsta.

Sara spintecă marginea plisată a fustei sale şi o împături grăbită într-un pătrat. Cu grijă, îl strecură sub cămaşa lui.

Rafael apăsă cu o mînă.

—E-n regulă —acum ce... să fac?, întrebă ea.

—Ajută-mă să mă ridic, dar trebuie să ne ţinem capetele jos, pînă ajungem în siguranţă. Vom merge în

urma cailor în jurul dealului pînă în locul unde întîlnim terasa de piatră, o instrui el repede. Cînd fu în picioare, scoase pistolul din toc şi îl armă. Se ghemuiseră în spatele cailor, şi porniră.

Sara era un pachet de nervi cînd ajunseră la capătul terasei. Scoţînd un oftat sfîşietor, îl făcu pe Rafael să-i dea voie să se uite la rană şi o legă strîns. Apoi încălecară pentru a ajunge la hacienda.

Capitolul 15

Sarei i se opri inima, stînd sub copertină şi privindu-l pe Rafael cum călăreşte un cal sălbatic în jurul arenei de rodeo. Îi domolise cabrările, dar ochii armăsarului erau încă sălbatici de mirarea de a avea pe spate o greutate cu care nu era deprins. Se ridică deodată pe picioarele din spate, încercînd să-l arunce pe Rafael în parapetul de lemn Sarei i se tăie răsuflarea.

Doña Iñes întinse mîna şi-o puse pe braţul lui Sara.

—Are să fie bine, *niña*. Rana a fost doar în carne şi Rosita a făcut o treabă bună cînd a cusut-o.

Kahuu, stînd de cealaltă parte a Sarei, spuse:

—Dacă eşti nervoasă acum, aşteaptă pînă ai să-l vezi pe tata luptînd cu taurul.

Sara îşi închise ochii.

—Asta sigur o să mă facă să leşin, prevesti ea.

Nu mă poate speria mult mai tare decît cînd Rafael a fost împuşcat, gîndi ea. El susţinea insistent că a fost un glonţ rătăcit al unui vînător sau poate chiar al unui indian renegat, dar Sara avea o presimţire

neliniştitoare.

Cînd Rafael stăpîni calul în întregime, descălecă şi-l frecă pe frunte şi pe nas, pînă reuşi să se apropie şi mai mult, ca să sufle în nările animalului. După aceea, îl duse afară din arenă, printre strigătele şi fluierăturile asistenţei. Sara bătu din palme la fel de mult şi de tare ca toţi ceilalţi.

—Acesta este felul comanş de a îmblînzi un cal, îi spuse Kahuu, cînd se domoli. Acum animalul cunoaşte mirosul stăpînului.

Următorul era Manolo, dar spectacolul lui fu mai puţin strălucit decît al vărului său. Se înclină în faţa spectatorilor cu o expresie necăjită. Îndreptîndu-se spre copertină, se strădui să-i zîmbească lui Rafael, care stătea în spatele scaunului lui Sara.

— Ca de obicei, vere, ai dat cel mai măreţ spectacol. Felicitări.

Rafael îi întinse mîna.

— Gracias, Manolo. Dar cred că micuţa noastră Kahuu a cîştigat cele mai multe aplauze azi, cu numărul de călărie acrobatică.

Doña Iñes şi Sara adăugară laudele lor, cînd *Don* Vicente li se alătură.

—Rafael, cu umărul lui rănit, n-ar fi trebuit să intre deloc în competiţie astăzi, spuse bătrînul. Hacienda Delgado şi oamenii ei vor fi sub răspunderea ta într-o zi. *Patron*-ul trebuie să aibă grijă de el însuşi!

Uimit de declaraţia bunicului său, Rafael scrută faţa bătrînului, care se oprise în spatele scaunului lui Kahuu pentru a vorbi cu ea. *Don* Vicente nu mai spusese niciodată că-şi va lăsa averea nepotului său. De fapt, Rafael bănuise că bătrînul îl chemase pe Manolo ca să-l pregătească pentru această poziţie. La urma urmelor, Manolo era rudă de sînge şi sîngele lui era pur castilian. După un moment, Rafael spuse:

—M-am retras de la lupta cu tauri.

Kahuu protestă:

—E spectacolul meu favorit, Papa. Şi tu arăţi atît de curajos şi de frumos mînuind capa roşie!

—Umărul tatălui tău e rigid azi, *muchacha*. N-ai vrea ca taurul să aibă şanse mai mari decît papa, nu-i aşa? o mustră blînd *Don* Vicente.

Manolo asculta conversaţia cu o supărare crescîndă. Fusese sigur că bătrînul îl va pune moştenitor al proprietăţilor sale, în locul lui Rafael. Se-ntoarse şi se îndepărtă, de teamă că furia i se va citi în ochi. Nu era drept, comenta în sinea lui. Rafael avea tot ce îşi dorea el însuşi —respect din partea tuturor, un copil care îl adoră, o soţie frumoasă... şi acum va moşteni ceea ce de drept i s-ar cuveni lui. Se întoarse în clădire şi-i porunci unui servitor ce tocmai trecea să-i aducă o sticlă de vin în cameră. Dacă cel puţin glonţul său şi-ar fi găsit ieri ţinta, n-ar mai fi avut acum de pus la punct alt plan. Pînă astăzi, voise să se debaraseze de Rafael pentru a o putea avea pe Sara. Acum însă dezvăluirea surprinzătoare a lui *Don* Vicente făcea ca miza să crească.

După ce servitorul îi aduse vinul, Manolo se întinse într-un fotoliu şi bău des din sticlă, gîndind rece şi furios la cum ar putea cîştiga totul.

În noaptea aceea, cina fu o ocazie festivă. Toţi păreau bine dispuşi, datorită emoţiilor zilei de rodeo şi aşteptării fiestei de a doua zi. Doña Iñes dăruise lui Kahuu o rochie frumoasă din mătase roşie şi o mantilla din broderie asortată. Arăta ca o prinţesă spaniolă. Într-o dispoziţie foarte comunicativă, *Don* Vicente îi dăduse Sarei un medalion cu diamante şi cercei potriviţi, care aparţineau familiei Delgado de cinci generaţii.

—I le-am dăruit scumpei mele Pilar în ziua nunţii noastre şi acum ele vor aparţine soţiei nepotului meu,

spuse el, admirînd sclipirea diamantelor în lumina sutelor de lumînări din sufragerie.

Doña Iñes, stînd alături de Rafael, se aplecă spre el şi-i şopti:

—Bunicul tău e foarte încîntat de soţia ta.

—Bunicul meu e cu totul alt om de cînd m-am întors din călătorie, Tia Iñes. Nu mai pare... rece şi dur. Ce l-a schimbat? întrebă Rafael liniştit.

Doña Iñes privi peste masă spre fratele ei observînd cît de fericit urmăreşte conversaţia animată dintre Sara şi Kahuu.

—În timp ce erai plecat, a fost foarte bolnav un timp. După ce s-a prăbuşit în curtea interioară, am trimis după medicul din Santa Fé ca să-l vadă. E inima. A fost norocos că şi-a recăpătat puterea, a spus doctorul, dar ar trebui să se menajeze mai mult, ceea ce el nu face. Oricum, în timp ce era bolnav a vorbit cu mine cum nu mai făcuse niciodată, dezvăluindu-şi sufletul.

Rafael îşi privi mai atent bunicul, apoi întrebă:

—Nu observasem, dar arată mult mai slab. Va fi bine de-acum?

Doña Iñes ridică din umeri.

—E bătrîn, Rafael, cum şi eu sînt bătrînă. Dumnezeu hotărăşte cînd ne va veni timpul să murim. Oricum, ce voiam eu să ştii tu e asta: Vicente te iubeşte, te-a iubit întotdeauna. Dar, la început, după ce mama ta a murit şi apoi bunica ta, a fost amărît şi întunecat. Un timp, a văzut numai comanşul din tine şi comanşii i-au pricinuit toate necazurile. Mi-a spus că, pe măsură ce creşteai, realiza tot mai mult cît te iubeşte, dar mîndria îl împiedica să o arate.

Rafael rămase pe gînduri un moment.

—Mă bucur că şi-a uitat amărăciunea şi că o acceptă pe Kahuu... dar nu ştiu dacă eu am să pot ierta asta.

Doña Iñes îi atinse obrazul cu afecţiune.

— Tot ce putem face în această viață este să încercăm.

Manolo abia auzea ceea ce spunea Matt Harrigan. Încuviința din cînd în cînd din cap, dar privirea îi era ațintită asupra Sarei. Arăta mai frumoasă decît oricînd în seara asta. Albastrul regal al rochiei scotea în evidență albastrul ochilor ei, în timp ce părul îi plutea ca un nor de argint în jurul umerilor. Era perfecțiunea întruchipată. Și poimîine va fi a lui.

Rafael privea de pe margine cum Kahuu și Sara luau parte la jocuri. Copiii de la hacienda țipau strident de încîntare, în timp ce Sara, legată la ochi, umbla de colo-colo și legăna bastonul, căutînd *piñata*. Rafael zîmbi afectuos cînd copiii mai mici începură să o îndrume spre țintă, trăgînd-o de fustă. Kahuu și copiii mai mari strigau încurajator, în timp ce Sara ajungea din ce în ce mai aproape. Cînd lovi ținta și *piñata* spartă își împrăștie minunățiile conținutului, Sara își trase legătura de la ochi și privi la copiii care umblau tîrîndu-se pe jos după dulciuri și mici surprize. Ieșind din cerc, Sara se întoarse drept în brațele lui Rafael. Își ridică privirea și zîmbi:

— Ce amuzantă este fiesta! M-a încîntat totul — muzica, dansul, mîncarea și jocurile, chiar cînd am pierdut, spuse rîzînd.

Rafael simți fericirea crescînd în el ca un val. Această femeie se strecura în inima lui, și-i dădea speranța unui viitor la care nici nu visase.

— Dacă te face atît de fericită, poate vom avea cîte o fiesta în fiecare zi, glumi el, sorbind-o din ochi.

— În felul ăsta n-o să prea mai muncim, îi întoarse ea gluma, văzînd o nouă emoție în ochii lui, care spera să fie dragoste. Se rugă ca răbdarea să-i fie răsplătită.

— Nu, dar am fi fericiți, spuse el, trăgînd-o mai

aproape.

—Am putea fi fericiţi oricum, dacă încercăm, zise ea încet, tonul devenindu-i serios.

—Sara... eu... începu el, dar apariţia lui *Don* Vicente îl întrerupse.

—Veniţi cu mine amîndoi. Tragerea la ţintă e gata să înceapă şi Rafael e primul.

În timp ce-şi făceau loc prin mulţime, Sara se întreba ce voise să-i spună Rafael. După felul în care privea, era ceva important. Îşi stăpîni curiozitatea, spunîndu-şi că vor avea mai tîrziu timp să vorbească.

Merse la standul de sub *portales* să privească, pentru că soarele devenise foarte fierbinte în acea după-amiază tîrzie. Un om pe care nu-l mai văzuse niciodată stătea rezemat de un montant alăturat şi-i făcu un semn politicos din cap. Ea îi răspunse şi acesta se apropie, vorbindu-i cu glas scăzut.

—Sînteţi Sara Clayton?

Ea clipi şi se întoarse să-l privească, încuviinţînd.

—Da, adică, acesta era numele meu înainte de a mă căsători.

—Am un mesaj de la fratele dumneavoastră Max, spuse el calm.

Sarei i se tăie respiraţia şi un val de emoţie o copleşi.

—As... asta nu se poate... fratele meu... Max a murit, se bîlbîi ea cu ochii confuzi.

El îi întîmpină privirea sigur pe el.

—Nu a murit *señora*, este prizonier —un sclav la un stăpîn fără inimă. Am să vă duc la el dacă doriţi.

Ştirea lui uluitoare era mai mult decît putea accepta mintea ei în acel moment.

—Cine eşti? Cred că ar trebui să-i spui soţului meu...

În ochii lui întunecaţi încolţi teama.

—Lucrez pentru *Don* Vicente, la mina sa de argint, şi nu v-aş sfătui să-i spuneţi lui *Don* Rafael despre acest

lucru, *señora*... el este omul care îi ține prizonieri pe fratele dumneavoastră și pe mulți alții.

Sara se simți incapabilă să vorbească un moment.

— Dar... dar nu poate fi adevărat! șopti cu o durere adîncă în piept.

Rafael nu era crud... era? Ce știa cu adevărat despre el? Toată povestea aceasta era atît de bizară, încît se concentră un moment pentru a se putea întoarce la realitate.

— Nu te cunosc, și nu pot să mă încred pur și simplu în vorbele tale. Explică-mi ce înseamnă toate astea, spuse ea.

El privi pe furiș în jur, asigurîndu-se că nimeni nu poate asculta conversația lor șoptită, și că Rafael era absorbit de tragerea la țintă.

— Acum cîțiva ani, un indian Pueblo în slujba soțului dumneavoastră, i-a spus despre o mină ascunsă de argint din munții Tome, lîngă satul Manzano. *Don* Rafael nu voia să o împartă cu bunicul său pentru că niciodată nu s-au împăcat. A început să exploateze mina în secret, dar în curînd și-a dat seama că are nevoie de ajutor. În acel moment unii dintre muncitorii de la mina lui *Don* Vicente au început să dispară, apoi din cînd în cînd cîte un fermier sau un cioban.

Sara nu voia să creadă o oroare ca aceasta, dar de ce ar inventa omul toată povestea?

— Și de unde știi tu toate acestea dacă erau secrete? întrebă ea cu suspiciune.

— Acum două zile, un indian abia ținîndu-se pe picioare a venit la tabăra mea de la Santa Pilar. Era aproape mort, dar a izbutit să-mi povestească despre prizonieratul lui la mina secretă a lui *Don* Rafael. Deasemenea a menționat despre un *norteamericano* pe nume Clayton. Mi-a adus aminte de povestea morții omului, ca și de dispariția partenerului său. L-am făcut să-mi descrie amplasamentul, și am plecat să verific eu

însumi înainte de a povesti cuiva. Am supravegheat tabăra toată ziua de ieri. Sînt patru paznici şi zece prizonieri. Cred că unul dintre ei este fratele dumneavoastră.

—De ce nu i-ai spus lui *Don* Vicente despre asta? îl chestionă ea, încă neîncrezătoare în povestea sa.

—Mă tem pentru slujba mea, *señora*. E posibil ca *Don* Vicente să vrea să acopere crimele nepotului său. Şi am luat deasemenea în consideraţie posibilitatea ca *Don* Rafael, dacă e confruntat, să se debaraseze de aceşti prizonieri pentru a se proteja.

Ochii Sarei se măriră şi frica îi încolţi în suflet. Dacă omul spusese adevărul? Dacă Max era cu adevărat în viaţă, şi ea îl judecase greşit pe Rafael? Ştia că purtase multă amărăciune şi ură în sufletul său mulţi ani. Într-un sfîrşit întrebă:

—De ce îmi spui mie acest lucru, şi ce vrei să fac?

O scurtă sclipire de uşurare trecu prin privirea omului.

—Dacă veniţi cu mine, *señora*, şi vedeţi că fratele dumneavoastră trăieşte, puteţi merge la guvernator, iar el vă va ajuta.

Omul părea îndurerat cînd adăugă:

—Simt atîta milă pentru sufletele acelea care au fost chinuite de moarte...

Imaginea fratelui ei tînăr, plin de viaţă, îi fulgeră prim minte, şi ştiu că dacă există cea mai mică şansă ca el să fie în viaţă, trebuia să-l ajute.

—Unde este acel loc şi cînd vom putea merge acolo?

—E la mai puţin de o oră de mers călare. Putem merge acum, spuse el fără să ezite.

Sara privi la Rafael, care era absorbit în competiţia de tir. Simţea o adîncă durere în inimă cînd se gîndi la ceea ce tocmai auzise. Trebuia să afle adevărul, oricare ar fi fost acesta.

—Am să te aştept la poarta din vest peste un sfert

de oră, promise ea, și se îndreptă spre camera ei pentru a se schimba.

Cînd cei doi călăreți lăsaseră în urma lor hacienda și Sara nu se mai află în mediul ei obișnuit, puțină neliniște îi încolți în suflet. Privind la însoțitorul ei se asigură că totul va fi bine. Fusese politicos și respectuos. Mergeau atît de repede cît le permitea drumul, încetinind în locurile unde acesta devenea colovănos. După o jumătate de oră, Sancho —cum se prezentase el —devie de la drumul principal. Îl urmă printr-un canion mic, apoi drept pe terasa stîncoasă presărată cu petice de pădure. Urcară treptat spre dealuri și aerul deveni mai rece. Sara se bucură că-și luase haina de călărie și mănușile. Cînd ajunseră la un curs mic de apă care se rostogolea din munți, se opriră să-și adape caii și să se răcorească.

—E mult mai departe? întrebă îngrijorată.

—Nu, *señora*. Mai avem puțin. Sper că drumul n-a fost prea obositor, spuse el.

Sara se liniști cînd simți îngrijorarea în glasul lui.

—Nu. Mă simt bine, îl asigură ea.

Luînd plosca de la oblînc, bău, apoi o umplu.

Sancho își așezase sombrero-ul pe cap și strînse jugulița de sub bărbie.

—Am marcat drumul noaptea trecută, astfel încît să-mi pot găsi calea înapoi, spuse arătînd cîteva crengute rupte dintr-un pin mexican de lîngă apă. Se întunecase cînd am plecat de acolo și mi-a fost frică să las lucrurile la voia întîmplării.

În timp ce călăreau, ea întrebă:

—E atît de greu de găsit locul?

—E în afara drumului, *señora*. Sînt sigur că din cauza asta nu a dat nimeni peste el pînă acum.

Manolo savură privire speriată a lui Rafael cînd îi împărtăşi vestea. Desigur avu grijă să nu lase să i se vadă încîntarea.

—De ce ar fi plecat Sara cu Sancho Valdez? Unde este acel *vaquero* care ţi-a spus asta? întrebă Rafael.

Manolo îl găsi pe vărul său la una din mesele cu gustări de sub *portales*. Sorbea dintr-un pahar de vin şi scruta adunarea, fără îndoială, căutîndu-şi soţia. Manolo se întoarse şi făcu un semn unui tînăr care stătea la cîţiva paşi, respectuos, ţinîndu-şi pălăria în mînă.

—Vino încoace, Pico. Spune-i lui *Don* Rafael ce ştii.

Tînărul îşi plecă ochii asupra feţei aprige a lui Rafael.

—*Señor* Valdez... să înşeuez doi cai, *Don* Rafael, şi să-i leg în faţa porţii de vest. Am făcut cum mi s-a spus, şi cînd m-am întors să păzesc poarta, i-am văzut călărind în depărtare. Pentru că nu v-am văzut pe dumneavoastră, i-am spus lui *Don* Manolo.

—Cu cît timp în urmă, şi în ce direcţie au plecat? izbucni Rafael.

Pico îşi ridică privirea cu teamă.

—Călăreau spre vest, *señor*. Să tot fie vreun sfert de oră.

—Adu-mi calul la poarta de vest, cît de repede poţi, ordonă el. Cînd *vaquero* se depărtă, Rafael se întoarse spre Manolo.

—Ce crezi despre asta? Tu îl cunoşti pe Valdez mai bine decît mine.

Manolo îl privi nedumerit.

—Nu ştiu, Rafael. Sancho a fost întotdeauna un om liniştit, un bun şef. Am să vin cu tine totuşi, şi o să aflăm.

—Nu pot să te aştept, dar îl poţi informa pe *Don* Vicente şi să mă urmezi, dacă doreşti, spuse Rafael deja îndepărtîndu-se.

Manolo zîmbi cu subînţeles. Pico îşi jucase rolul

perfect, şi-şi merita recompensa pe care i-o promisese. Nici prin gînd nu-i trecea să-i spună unchiului ceva, pentru că nu avea chef de nici un amestec atunci cînd îl va ucide pe Rafael. Dacă toate mergeau bine, Manolo se va descotorosi de vărul său, şi va reuşi s-o facă pe Sara să-l creadă că a salvat-o de un şoţ care ar fi ucis-o ca să-şi salveze secretul.

Se îndepărtă încet spre poarta de vest, şi-l privi pe Rafael galopînd în depărtare. Întorcîndu-se, aruncă cîteva monede în mîna lui Pico.

— Cînd voi fi stăpîn aici, vei ocupa o poziţie importantă. Acum, adu-mi calul şi nu pomeni la nimeni despre toate astea.

Manolo se asigură că Rafael o luase pe urmele pe care le lăsase Sancho, înainte de a o lua pe un alt drum care îl va scoate în faţa vărului său. Cînd ajunse la locul stabilit din vreme, îi zări pe Sancho şi pe Sara. Dăduse instrucţiuni omului său de încredere să încetinească în acest loc. Ascunzîndu-se cu grijă în spatele unei stînci, Manolo trase cîteva focuri pe deasupra capetelor lor.

Sara tresări la acest atac neaşteptat. Descălecară amîndoi repede, alergînd spre copaci pentru a se ascunde.

— Soţul dumneavoastră trebuie să ne fi urmărit, şopti Sancho, ghemuindu-se în spatele ei cu pistolul în mînă.

— Nu ştiu cine este acolo, protestă ea cu voce tremurătoare, păstrînd o vagă speranţă. Acea speranţă se stinse, totuşi, cînd îl auzi pe Rafael strigînd-o.

Rafael tocmai ajunsese şi se adăpostise la auzul împuşcăturilor. În timp ce se strecura printre

bolovani, prinse o sclipire a părului argintiu al lui Sara într-un pîlc de copaci.

—Sara... sînt aici!

Durerea ascuţită a trădării lui îi sfîşie inima cînd îi auzi glasul. Îl iubise. Cum a putut să greşească atît de mult?

Manolo mai trase un foc în direcţia lor, şi teama o cuprinse pe Sara. Vocea lui Rafael sunase protector, dar poate că el doar încercase să-i domolească temerile. Cum vor putea scăpa, se întreba ea înspăimîntată. Anii pe care îi petrecuse în mijlocul comanşilor şi inteligenţa lui superioară îl avantaja în faţa lui Sancho. Şi ce se va întîmpla cu Max? Inima i se strînse cînd se gîndi la dragul ei frate. O, ce crudă soartă să descopere că trăieşte, doar ca să moară ea însăşi înainte şă poată să se întîlnească.

Rafael încercă să rămînă calm şi să evalueze situaţia. Era nedumerit. Focurile nu fuseseră trase în direcţia lui. Să fi tras Sancho la întîmplare, neştiindu-i poziţia? Un al şaselea simţ îl avertiză să se trîntească la pămînt, înainte să poată înţelege ce se întîmplă. Teama pentru Sara făcea ca inima să-i zvîcnească în piept. Ce s-ar face dacă i s-ar întîmpla ceva? Viaţa sa avea foarte puţină importanţă pînă o întîlnise pe ea, şi acum, cînd toţi trei puteau deveni o familie, ea era în pericol... şi nu era lîngă el.

Cînd Manolo auzi chemarea lui Rafael, reuşi să-i stabilească poziţia cu exactitate. Emoţia crescu în el, cînd şi-l imagină pe Rafael mort în praf. Nu va exista nimeni care să nu creadă povestea pe care Sancho i-o spusese ei, pentru că intenţiona să omoare prizonierii şi să-i mituiască pe paznicii de la mina Indio Plata. Sara va fi a lui, Hacienta Delgado va fi a lui, şi mina Santa Pilar... toate ale lui. Tio Vicente nu putea să mai trăiască mult.

Tîrîndu-se din locul lui ascuns, Manolo se mişcă tiptil spre locul unde se adăpostise Rafael. Făcîndu-şi

mîinile pîlnie la gură, imită lătratul unui coiot, un semnal stabilit dinainte cu Sancho. Ca răspuns, complicele lui trase un foc în direcţia lui Rafael pentru a-i distrage atenţia. Manolo înaintă şi, în timpul următorului schimb de focuri, fu destul de aproape pentru a auzi strigătul uşor al vărului său. Îmbărbătat, Manolo se grăbi să se apropie, sperînd că astfel Rafael va fi o ţintă mai uşoară. Cînd ajunse la marginea bolovanilor protectori, o umbră sări de după un pin şi ateriză asupra sa înainte ca el să se poată întoarce. În tăcere, cei doi bărbaţi se rostogoleau pe jos, fiecare încercînd să rămînă deasupra. Manolo scăpase puşca din mîini, iar pistolul lui Rafael era între ei.

Rafael rămase năucit cînd îşi lansase atacul, văzînd tocmai faţa vărului său. Loviră pămîntul cu o bufnitură şi, pentru o secundă, Rafael privi în ochii verzi, plini de ură. Un instinct de autoconservare luă totuşi locul surprizei şi acum lupta din toate puterile pentru a împiedica pistolul să fie îndreptat spre el.

—Ar fi trebuit să mori cînd am tras în tine data trecută, vere, gîfîi Manolo cu o voce uscată. Brusc, îl lovi din toate puterile cu mîna stîngă în umărul rănit, în timp ce mîna dreaptă rămase încleştată pe butoiaşul pistolului. Rafael îşi răsuci capul din cauza loviturii şi o durere moleşitoare îi înjunghie stomacul. Strîngînd din dinţi, Rafael îşi adună puterile şi se rostogoli deasupra lui Manolo. Broboane de sudoare îi umpleau fruntea în timp ce amîndoi se străduiau să cîştige controlul asupra pistolului. Manolo se săltă, încercînd să se elibereze de sub corpul lui Rafael, dar acesta se folosi de momentul avantajos, forţînd pistolul spre Manolo. Apăsă pe trăgaci şi acesta îl privi surprins un moment, înainte ca trupul să i se destindă.

Rafael îi verifică pulsul, dar nu simţi nimic. O undă de regret îl cuprinse în timp ce închidea ochii vărului său şi se închină.

Umărul lui Rafael pulsa de durere. Simţea

umezeala cleioasă a sîngelui din rana redeschisă îmbibîndu-i cămaşa. Manolo trebuie să-i fi urmărit pe el şi pe Sara în ziua aceea la Pecos! Dacă n-ar fi fost atît de absorbit de Sara, ar fi putut observa semnalul de avertisment. De ce îl urîse Manolo? Şi cu ce scop plănuise vărul lui crima? Pe moment, Rafael îşi alungă din minte aceste gînduri şi se întoarse la situaţia prezentă. Trebuia s-o îndepărteze pe Sara de Sancho. Era evident acum că Valdez şi vărul său lucraseră împreună şi că aceasta fusese o altă ambuscadă.

Rafael îşi cîntări posibilităţile, dar nici una nu-i plăcu. Îi era frică să se năpustească asupra omului, ca nu cumva acesta s-o omoare pe Sara. Să-i iasă în spate lui Sancho era riscant, pentru că omul o ţinea alături de el şi ar putea fi rănită în încăierare. Dacă cel puţin l-ar putea atrage pe Sancho afară din adăpostul lui! Rafael simulase un strigăt de durere pentru a-l înşela pe Manolo şi ă-l facă imprudent, dar ce l-ar aduce pe Sancho la vedere? În acel moment îşi dădu seama ce trebuie să facă: îl auzise pe Manolo lătrînd ca un coiot, cu cîteva secunde înainte ca Sancho să înceapă să tragă asupra lui. Trebuie să fi fost un semnal între cei doi. Folosise adesea astfel de semnale cu fraţii lui comanşi, Făcînd mîinile pîlnie în jurul gurii, imită chemarea folosită de vărul său, apoi aşteptă.

Sancho auzise împuşcătura.. Se iţi de după copac pentru a cuprinde cu privirea zona, dăr nimic nu mişca. ţinînd strîns braţul Sarei simţi că timpul s-a oprit. Aşteptînd semnalul că totul merge conform planului, un fior rece îi strînse spinarea. Nu-i surîdea deloc perspectiva de-a înfrunta furia lui *Don* Rafael. Apoi lătratul coiotului veni şi un mic şuierat de uşurare îi scăpă printre buzele întredeschise.

Sara tremura. Era sfîşiată de durere. Nu

întrevăzuse chiar în acea dimineață un viitor strălucitor pentru ei trei? Părea să fi trecut o viață de atunci. Sărmana Kahuu, gîndi ea cu disperare; copila își iubea tatăl mai mult ca orice pe lume. Va fi zdrobită dacă va afla vreodată ce făcuse tatăl ei.

Cînd Sancho se întoarse spre ea, Sara îl privi cu indiferență.

—Stați aici, *Señora*, îi ordonă el în șoaptă. Am să încerc să-i cad în spate. E singura noastră șansă.

Ea încuviință și, cînd el îi eliberă brațul, se prăbuși. Nu mai avea pic de putere în picioare. Ochii îi înotau în lacrimi. Sancho se îndepărtă. Avea de gînd să-l omoare pe Rafael... . Chiar știind că avea de ales între a ucide și a fi ucisă, nu putea suporta gîndul morții lui Rafael. Odată conștientă de acest lucru, simți cum o cuprinde un val de energie. Într-o secundă îi trecură prin minte imagini ale acelui Rafael pe care ea îl știa — imagini ale bunătății și ale sentimentelor adînci de care era capabil. Nu o jelise oare pe soția sa moartă atîția ani și-i cinstea amintirea? Nu se întorsese la Hacienda Delgado pentru a-și ajuta bunicul bătrîn care nu-i arătase niciodată iubire? Și nu se căsătorise cu ea pentru a-i salva reputația? Un criminal cu sînge rece nu are onoare și dragoste față de oameni. Sara sări în picioare și-l urmă pe Sancho. Într-un fel oarecare, totul părea să se fi clarificat acum. Nu știa motivul pentru care mințise Sancho, dar inima îi spunea că Rafael nu e vinovat.

În tăcere, înaintă de la un bolovan la altul, de la un copac la altul, cu capul aplecat, foarte atentă la orice zgomot. Băgă mîna în buzunarul hainei și-și strînse degetele în jurul micului derringer pe care avusese intuiția să-l ia cu ea.

În timp ce înconjura încet zona, începu să-și piardă

orice speranţă că l-ar putea găsi pe Rafael. Totul era tăcut, nici chiar croncănitul vreunei păsări speriate nu-i dădu vreun reper. Arborii se îndeseau. Îngrijorarea pentru viaţa lui Rafael creştea cu fiecare pas; era disperată. Dacă Sancho îl surprinde nepregătit? Dacă ea ajunge prea tîrziu pentru a-l ajuta? Muşcîndu-şi buzele, se strădui să-şi păstreze calmul. Putu vedea o mică poiană între copaci şi-şi opri respiraţia cînd îl văzu pe Sancho străbătînd-o în goană, cu pistolul în mînă, cu privirea aţintită asupra stîncilor din faţa lui.

—*Don* Manolo? spuse el încet.

Manolo? Ce rol joacă el în toate acestea? se întrebă ea. Nedezlipindu-şi privirea de la Sancho se furişă mai aproape. Sara nu văzu groapa pînă cînd piciorul nu-i alunecă înăuntru şi se răsuci dureros. Gemu tare înainte de-a se putea opri, şi se agăţă de un copac. Îşi recăpătă echilibrul, dar îl şi alertă pe Sancho de prezenţa ei. Acesta se întoarse şi se îndreptă spre ea, cu o încruntare fioroasă pe faţă.

Ştiind că nu mai are nimic de pierdut acum, îl strigă cu glas întretăiat pe Rafael şi încercă să fugă. O durere aprinsă îi străfulgeră piciorul din cauza efortului. Se prăbuşi înfrîntă.

Sancho străbătu repede distanţa şi se aplecă să o prindă de braţ.

— Soţul dumneavoastră e mort, *Señora*, şi strigîndu-i numele nu-l veţi aduce din nou în viaţă, spuse aspru,

Sara se smuci din strînsoarea lui.

—Nu mă atinge! Ai minţit în legătură cu Rafael şi vreau să ştiu de ce!

Sancho păşi înapoi şi privi în jur, ca pentru a se asigura încă o dată că nu este nimeni în preajmă. Sara îşi strecură din nou mîna în buzunar şi-şi încolăci

degetele în jurul armei. El se întoarse.

— Trebuia să vă spun ceva ca să vă scot din hacienda. Am de gînd să vă țin pentru răscumpărare. Cred că *Don* Vicente va plăti mult pentru dumneavoastră.

Sara putea jura că minte din nou. Se vedea din felul în care îi ocolea privirea. Manolo era amestecat în asta, dar nu știa cum. El își băgă pistolul din nou în toc, ca și cum ar fi știut că nu are nevoie de el pentru ea... sau pentru Rafael. Această înspăimîntătoare constatare îi contorsionă stomacul. Unde era Rafael? Și unde era Manolo? Sancho îl chemase ca și cum ar fi știut că e în apropiere.

Înghițindu-și teama care i se cuibărise în gît, Sara spuse:

— Deci povestea pe care mi-ai spus-o despre fratele meu era o minciună? Nu ești doar un criminal, Sancho, ești și un om crud.

Sancho ridică din umeri.

— A ținut. Acum ridicați-vă, *Señora*. Avem de mers.

Înainte ca el să se aplece pentru a o trage în sus, ea trase derringer-ul din buzunar și-l ațintì asupra lui.

— Cred că avem mai multe de discutat, apoi ne vom întoarce la hacienda. Doar că tu vei fi prizonierul meu, nu invers, spuse ea, hotărîrea sclipindu-i în ochii albaștri.

Ochii lui Sancho se măriră cînd se uită în jos spre țeava micului pistol. Gîndi că nu era nici o șansă ca ea să greșească de la o distanță atît de mică. Înghițind cu greutate, încuviință:

— *Si.*

În aparență, Sara părea încrezătoare, dar în sufletul ei tremura. Cum l-ar putea ea duce pe omul ăsta —

care era de două ori cît ea —înapoi la *rancho*? Glezna îi tremura de durere şi nu-şi putea ţine greutatea pe picior. În plus, începuse să se întunece. Nu-şi arătă totuşi temerile şi cînd întrebă hotărît:

—Ce are Manolo de-a face cu toate astea, Sancho? Te-am auzit chemîndu-l.

O licărire de surpriză se aprinse în ochii lui pentru o clipă:

—Greşiţi, *Señora*, spuse el plat. Ochii lui se rostogoliră împrejur, ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

—Bine, n-are importanţă. *Don* Vicente va scoate totul de la tine, spuse ea energic. Dîndu-şi seama că nu poate sta acolo toată seara, se ridică cu grijă în genunchi. Dacă l-ar putea duce pînă la cai, i-ar lega mîinile şi-ar mai avea o şansă.

El o privi cu aceeaşi intensitate cu care îl privea ea, aşteptînd o ocazie favorabilă. Cînd reuşi să stea pe piciorul teafăr, se bălansă pe cel vătămat şi strigă de durere la slaba presiune. Iute ca fulgerul, Sancho lovi cu palma peste mîna ei şi o prinse strîns de talie. Sara strigă cînd o nouă durere ascuţită începu să-i alerge prin picior, pornind de la gleznă.

—Las-o în pace sau ai să mori chiar acum, spuse Rafael, apărînd deodată în spatele lui.

Sancho se răsuci repede, cu inima încleştată de spaimă.

—Dacă ai să te apropii un singur pas, *Don* Rafael, o ucid, ameninţă el, ducîndu-şi repede mîna liberă la gîtul ei. E atît de fragilă, *Señor*, încît aş putea să-i zdrobesc traheea înainte de a trage tu un foc.

Arma lui Rafael era aţintită spre ei, dar îi era frică să tragă atîta vreme cît Sancho o avea în mînă. Dacă omul se mişca, glonţul o putea lovi pe Sara... şi apoi era ameninţarea lui Sancho.

—Poţi foarte bine să-i dai drumul. Manolo nu te poate ajuta, dacă ăsta e lucrul la care te gîndeşti. E mort, îi spuse Rafael calm.

Sancho trase adînc aer în piept şi se întoarse astfel încît corpul Sarei să fie între el şi Rafael.

—N-am nevoie de ajutorul lui, *Señor*. Acum aruncă arma, spuse el, cu o zvîcnire nervoasă în muşchii maxilarului.

Rafael cîntări situaţia şi, citind mesajul din ochii celuilalt, se decise să se supună. Sancho era disperat. Ar ucide-o pe Sara. Rafael aruncă arma şi se trase un pas înapoi.

Sancho se relaxă vizibil şi-o întoarse pe Sara cu spatele la el. Cînd fu forţată să se lase pe încheietura vătămată păli înspăimîntător. Rafael îi transmise din ochi un mesaj de încurajare.

—Cînd am să fiu departe şi în siguranţă, am s-o las să plece, strigă Sancho spre Rafael, cu gustul metalic al fricii pe limbă.

Rafael rămase nemişcat şi privi pînă dispărură din vedere. Cînd îşi ridică pistolul, văzu derringer-ul Sarei şi-l recuperă şi pe acesta. Alergă la locul unde-şi legase calul şi se întoarse în direcţia în care plecase Sancho cu Sara.

Sancho ajunse la mina ascunsă cînd începuse să se lase întunericul. Era singur şi santinela îl salută cînd trecu, purtînd un al doilea cal. Sancho nu se putuse stăpîni să nu se uite peste umăr la fiecare minut, de teamă că Rafael ar fi putut fi acolo. În momentul în care ajunsese cu Sara la locul unde le erau legaţi caii,

aceasta îşi pierduse cunoştinţa de durere. Îi fusese frică să piardă timpul legînd-o pe cal, aşa că o lăsă întinsă pe pămînt, luă cei doi cai şi călări cît putu de repede. Ştia că Rafael o va găsi şi asta cu siguranţă îl va mai opri din urmărire. Era tot ce-i trebuia lui. Avea de gînd să-şi recupereze sacii cu argint ascuns şi să părăsească ţara.

Sancho legă caii în faţa casei paznicilor şi se întoarse spre Arturo, care mesteca într-o oală cu fasole, agăţată deasupra focului din celălalt capăt al casei de lut.

— Ţesală-mi caii şi dă-le ceva de mîncare. Curînd plec, lătră el fără alte vorbe.

Cînd intră în casă, Rodrigo stătea la masă, bînd vin dintr-o sticlă. Paznicul se ridică nesigur pe picioare.

— *Señor* Sancho, *buenas no*...

— Du-te şi-l ajută pe Arturo la cai. Sînt foarte grăbit, ordonă el, aruncînd o privire dură omului pe jumătate beat.

Rodrigo clipi şi puse sticla jos. Se ridică şi, clătinîndu-se, ieşi.

Sancho alergă la golul ferestrei şi trase prelata care îl acoperea. Văzînd că cei doi paznici făceau ce le poruncise, lăsă să cadă apărătoarea şi merse la o ladă mare de lemn unde erau păstrate tîrnăcoape şi lopeţi. Trăgînd-o de la perete, ridică o scîndură desfăcută din podea, dezvăluind o gaură săpată în pămînt. Erau patru saci înăuntru şi el îi scoase, îndesîndu-i în cămaşă. Puse cu grijă la loc scîndura şi lada, ştiind că nu poatea avea încredere în oamenii lui dacă aceştia îl suspectează că are asupra lui o atît de mare cantitate de argint.

Cînd păşi afară, cei doi paznici tocmai puneau la loc şeile pe cai. Scoţînd un dolar de argint din buzunar, îl azvîrli către Arturo.

— Adu-mi o sticlă de vin și ceva plăcintă de porumb, dacă ai.

Paznicul privi la Rodrigo și după ce termină de strîns curelele pe burta calului, se duse înăuntru.

În mai puțin de cinci minute, Sancho era în drum spre sud, departe de mînia lui Rafael.

Cînd Sara deschise ochii, era întuneric, în afara luminii pîlpîitoare a unui foc de tabără din apropiere și simți cum stă ca într-un leagăn în brațele lui Rafael. El îi zîmbi, cînd își dădu seama că privirea ei păstrează un rest de teamă.

— E bine, *mi alma*. Sancho a plecat și te-a lăsat în urma lui, spuse el, dîndu-i deoparte părul de pe față, cu tandrețe. Era cel mai înțelept lucru pe care-l putea face.

Sara își scoase mîinile de sub pătura cu care el o înfășurase și încleștă una din mîinile lui.

— O, Rafael... a fost un coșmar, șopti ea. Mi-a spus o poveste oribilă despre tine, despre cum exploatezi o mină secretă și că fratele meu, Max, ar fi în viață, ceva mai mult decît un sclav la acea mină.

Rafael simți un val de mînie împotriva omului care o rănise în acest fel. Își coborî capul și îi sărută părul.

— El și vărul meu erau băgați amîndoi în asta. Sînt sigur că Manolo a venit cu povestea despre fratele său, deoarece știa că trebuie ceva important ca să-ți capteze atenția.

Sara își șterse ochii.

— Dar a fost atît de crud. De ce au făcut asta, la urma urmelor? Nu înțeleg, Rafael.

—Cînd am să-l prind pe Sancho, am să-l fac să vorbească, dar pînă atunci, tot ce pot face este să ghicesc motivele. De-a lungul anilor, de fiecare dată cînd Manolo şi cu tatăl său veneau în vizită la Hacienda Delgado, mă tachita permanent în legătură cu naşterea mea. Spunea că el, un adevărat Delgado, va moşteni pămînturile bunicului meu într-o zi. Şi sînt convins că a crezut asta pînă zilele trecute, cînd bunicul a spus că eu am să fiu padron cîndva.

Rafael se opri un moment, tăcerea lui vorbind despre adîncimea emoţiilor. Îşi schimbă greutatea şi se sprijini din nou cu spatele de copac.

—Nu ştiu dacă ştiţi de mina Santa Pilar, *niña*. În zori o să mergem acolo. După şocul pe care l-ai avut ai nevoie de ceva cafea şi mîncare, înainte de a pleca spre *rancho*.

—Manolo e mort cu adevărat? întrebă ea.

—*Si*. Ne-am luptat şi l-am ucis, spuse el sec.

Sara văzu o licărire de regret în ochii lui. După tot ce făcuse, Rafael simţea totuşi păreri de rău că l-a omorît.

—Trebuia să te aperi şi, deasemenea, trebuia să-mi salvezi viaţa, sublinie ea cu blîndeţe.

—Cred că tu erai o parte a premiului pentru care se zbătea Manolo, Sara. Am fost foarte gelos pe felul în care se uita la tine, spuse el, privind-o cu foc.

Inima ei bătu mai repede la această recunoaştere.

—Nu credeam că-ţi pasă, Rafael. La urma urmelor, te-ai căsătorit cu mine pentru o datorie de onoare.

—M-am căsătorit cu tine pentru că te iubesc, admise el, cu voce răguşită.

Sara se ridică spre el.

—O, Rafael, şopti ea. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

El își împleti degetele cu ale ei și privi un moment la mîinile lor unite.

—Mi-a fost... teamă. Teamă că tu nu mă iubești — teamă să iubesc pe cineva atît de mult cît te iubeam. Am ținut la bunicul meu și el m-a ignorat... și apoi am iubit-o pe Tuwikaa și ea a murit. A fost greu pentru mine să-mi arăt sentimentele, Sara. Dar cînd aproape te-am pierdut, mi-am dat seama cît de nebun am fost.

—O, Rafael! Nu ești singurul nebun. Te-am iubit de prima dată, dar am lăsat îndoieli prosteşti și temeri să se strecoare între noi. Pedro mi-a spus că bunicul tău a ales o soție pentru tine, așa că m-am dat deoparte. Nu voiam să stau între voi doi, chiar cînd părea că veți remedia ruptura dintre voi.

Rafael simți ridicîndu-i-se o greutate de pe umeri la mărturisirea ei.

—Credeam că mă respingi pentru că sînt pe jumătate comanș.

Sara îi atinse tandru fața, cu lacrimi în ochi.

—Iartă-mă, Rafael, că te-am lăsat să crezi asta. Dacă tu erai supărat pe mine, știam că ai să accepți planurile lui *Don* Vicente. Aproape că m-a omorît asta.

El își scutură capul amețit.

—Nu știu despre nici o soție pe care bunicul meu ar avea-o în minte. De fapt el însuși mi-a spus ce încîntat a fost de căsătoria noastră.

Sara se încruntă.

—A părut foarte fericit din cauza asta, nu-i așa? Ei bine, o să vorbim cu el după ce ne vom întoarce.

—*Si.* El și cu Pedro trebuie să răspundă la cîteva întrebări, acceptă el cu fermitate. Deocamdată însă, o să-i iertăm. Sîntem singuri și vreau să-mi sărut soția... femeia pe care o iubesc...

Gura lui coborî spre a ei și Sara îi încolăci brațele

în jurul gîtului. Se simţea de parcă ar fi ajuns în sfîrşit acasă. Se simţea iubită, preţuită şi protejată. Singurătatea din ea se topi, cînd sărutul deveni mai profund. Fără vorbe, el îi promise o viaţă de dragoste şi fericire şi ea îi dădu aceleaşi promisiuni, fără nici o rezervă. Se atinseră, şoptiră şi se strînseră în braţe unul pe altul încă mult timp, înainte de a adormi.

—Eşti sigură că te simţi bine, Sara? întrebă Rafael, în timp ce urmau semnele lăsate de Sancho.

—Mă simt minunat, spuse ea, lipindu-şi obrazul de spatele lui, în timp ce călăreau amîndoi pe armăsarul negru. De cînd ai legat-o azi dimineaţă, glezna nu mă mai doare. Şi o să urmăm drumul lui Sancho cît sînt urmele proaspete.

Absent, el scruta creasta pe care urcau şi atinse braţul pe care ea îl trecuse peste talia lui.

—Nu cred că-l vom găsi, dar am fost curios de ce a luat-o pe drumul ăsta. Este înafara drumului obişnuit, pe care ar fi fost mai logic să-l urmeze.

Cînd ajunseră la terasa stîncoasă, ochii lui Rafael se îngustară văzînd o dîră subţire de fum în canionul din partea cealaltă. Copacii erau deşi, aşa că nu putu vedea nimic altceva.

Probabil ar trebui să verificăm focul acela, sugeră el, băgînd mîna în buzunar. Scoţînd micul ei derringer, i-l înapoie.

—S-ar putea să ai nevoie de el.

Sara puse pistolul în buzunarul hainei şi stătu mai rigid, aşezîndu-şi din nou pălăria pe cap. Soarele se căţăra deasupra orizontului şi nu voia ca părul ei

argintiu să devină o țintă, în caz că-l găseau pe Sancho.

În timp se urcau în tăcere după urma șerpuita pe care-o lăsase Sancho, Sara simți că o cuprinde o senzație stranie. Era foarte aprope de ceva fericit. Cînd se apropiară de fundul canionului, Sara simți că Rafael se crispează.

—Ce este? șopti ea.

—Pe ridicătura din dreapta văd pe cineva, șopti, strunind calul în spatele unui tufiș. Descălecă și îi înmînă ei frîul, apoi scrută încordat spre un pin mexican. După o clipă, se întoarse lîngă ea.

—E un paznic, dar pare că n-are armă. Vreau să stai aici, în timp ce eu ocolesc pînă în partea cealaltă, pentru a vedea mai bine, spuse el cu un ton scăzut. Observînd expresia de îngrijorare din ochii ei, îi prinse mîna.

—N-am să-mi asum nici un risc, *niña*, dar dacă auzi împușcături, călărește înapoi pe drumul pe care am venit și urmărește calea pînă la Santa Pilar. Nu e departe de aici.

—Poate ar fi mai bine să mergem întîi acolo și să obținem ajutor, sugeră ea, cu vocea tremurînd de frică.

—Încearcă să nu-ți faci griji, Sara, spuse el, zîmbindu-i, înainte de a se strecura spre pădure.

Sara l-ar fi urmat dacă glezna nu ar fi durut-o. În loc de asta, se străduí să țină armăsarul liniștit, mîngîindu-i gîtul și șoptindu-i cu blîndețe. Acest lucru îi ținu mintea departe de ce se putea întîmpla de cealaltă parte a canionului. Se întrebă, totuși, ce putea omul să păzească. Nu era nici un *rancho* în vecinătate; Rafael spusese că zona aceasta este pustie. Pentru a nu se lăsa stăpînită de o teribilă neliniște, Sara își lăsă mintea purtată înapoi spre noaptea trecută, cînd

Rafael o ţinuse în braţe şi-i spusese că o iubeşte. Doar gîndindu-se la asta, fiori de excitare îi alergau prin piele. Simţise că, în sfîrşit, aveau o şansă de fericire. Acest gînd o reîntoarse în prezent. De ce încă nu se întorsese Rafael? Strecurîndu-şi mîna în buzunar, simţi derringer-ul, suprafaţa netedă, dură, a ţevii redîndu-i siguranţa. Dacă nu se întoarce curînd, se va duce după el, îşi promise.

—Sînt eu, Sara, spuse el, venind în liniştedin spatele ei.

Sara tresări, neauzind nici cel mai mic zgomot al apropierii lui.

—O, Rafael! Ce s-a întîmplat? El sări în şa în faţa ei şi îndemnă calul în direcţia de unde tocmai venise.

—L-am mîngîiat puţin pe paznicul care stătea de veghe, aşa încît o să doarmă puţin mai mult şi apoi l-am legat şi i-am pus căluş. Povestea lui Sancho despre mina ascunsă era adevărată. De acolo se vede intrarea în mină şi două case de lut. Am ajuns exact la timp, *niña*, pentru că patru paznici îi duc pe oamenii dintr-o casă, vreo zece, la mină pentru muncă. Prizonierii au încheieturile în lanţuri. Am stat suficient că să-i văd intrînd în mină împreună cu doi paznici. Ceilalţi doi au rămas la suprafaţă.

Inima lui Sara începu să bată cu furie.

—Crezi că unui din ei e Max?! O, Rafael! Ar fi atît de minunat, dacă ar fi adevărată şi povestea despre el.

—N-aş putea să spun, Sara. Toţi erau murdari şi în zdrenţe. Abia dacă arătau a oameni. Nu-ţi fă prea multe speranţe, *por favor*, o preveni el blînd.

—Ce ai acum de gînd? Şi ce-i cu omul pe care l-ai legat? întrebă ea îngrijorată.

—L-am mutat într-un loc mai sigur, pînă ne întoarcem. Ne ducem la Santa Pilar după ajutor. Nu

vreau să fii rănită, spuse el ferm.

Sara nu-l contrazise, dar își păstră o vagă speranță că Max ar putea fi unul din prizonieri.

O scurtă călătorie îi duse la mina bunicului și o jumătate de oră mai tîrziu, Rafael conducea patru oameni înapoi la mina ascunsă. Sara aşteptă pînă dispărură din vedere, apoi se îndreptă spre un asin care stătea răbdător în fața casei paznicilor. Îi spuse lui Renato, tînărul care presupunea ea că supraveghează, că are nevoie să fie cîteva momente singură afară, în spate. El se înroși prinzînd înțelesul vorbelor ei și încuviință. Sara își zîmbi cînd ridică piciorul vătămat deasupra spinării micului animal și încălecă. Strîngînd frîul, întoarse asinul spre drum. Pînă cînd Renato va descoperi că ea dispăruse cu asinul, va fi la o distanță destul de mare. Micul asin era docil și urma comenzile ei. Sara s-ar fi simțit norocoasă, cu excepția faptului că mersul călare îi zdruncina glezna la fiecare pas. Strîngînd din dinți, merse mai departe, refuzînd să fie lăsată deoparte în acțiunea de salvare. Dacă Max era acolo, putea avea nevoie de ea, gîndi Sara.

Soarele era sus deasupra munților, cînd recunoscu intrarea în micul canion. Tăcerea domnea peste tot și se simți nesigură pentru prima dată. Dacă ceva a mers prost? Îndemnînd asinul înafara drumului, merse prin pădurea protectoare. Cînd ajunse la zona defrișată, unde era amplasată mina, își legă animalul de un copac și cîchiopătă către casa paznicilor. Cît de liniștită putu, merse în spatele clădirii din chirpici și privi atent pe după colț. Nu era nici un om la vedere, doar calul lui

Rafael, împreună cu cîţiva alţii erau legaţi la locul de priponire din faţă. Oftă uşurată. Totul trebuie să fi fost bine, raţionă ea. Probabil oamenii erau în casa paznicilor sau poate coborîseră în puţul de mină ca să salveze prizonierii. Chiar cînd se pregătea să iasă din dosul clădirii, uşa din faţă fu izbită de perete şi un om oacheş păşi afară şi se îndreptă spre intrarea în mină. Nu-l recunoscu să fi fost dintre paznicii care-l însoţiseră pe Rafael de la Santa Pilar. În grabă, păşi înapoi şi se lipi de perete. Inima începu să-i bată cu putere. Unde era Rafael?. Aruncînd din nou o privire pe după colţ, văzu omul intrînd în deschizătura întunecată din coasta dealului. Mergînd înapoi la capătul clădirii, o ocoli, sperînd că este o fereastră pe cealaltă parte. Norocul fu de partea ei. Cu grijă, se tîrî de-a lungul zidului, privind des spre intrarea minei, pentru a se asigura că omul nu se întoarce. Cînd ajunse la fereastră, scoase un oftat de uşurare. Obloanele erau deschise şi putu auzi vocea lui Rafael înăuntru.

—Dacă nu ne întoarcem foarte repede, vor veni să ne caute, spunea el.

Sara se apropie de marginea ferestrei pînă putu vedea înăuntru. Repede, cercetă încăperea. Rafael şi oamenii lui erau legaţi de mîini şi de picioare, stînd cu spatele la peretele opus. Nu putu vedea cîţi oameni îi ţineau captivi, dar ghici că este vorba de unul singur. Cînd plecase mai devreme cu Rafael, erau doi paznici la suprafaţă şi unul tocmai intrase în puţ —deci rămînea unul. În timp ce aceste gînduri îi treceau prin minte, privirea lui Rafael prinse o mişcare la fereastră şi inima i se opri. Era fără îndoială părul ei de argint.

Sara prinse privirea lui Rafael şi se uită la el întrebător. Într-o comunicare tăcută, îşi întoarse capul

spre dreapta, cînd paznicul vorbi:

—Vom fi plecaţi în curînd, *Señor* Delgado. Această afacere nu e a noastră şi, să spun adevărul, nu vrem nici un fel de necazuri cu voi. Dacă ceea ce spui e adevărat, oamenii tăi vă vor găsi aici, spuse calm Arturo, aproape scuzîndu-se. Cînd Rodrigo va fi înapoi cu ceilalţi doi *compadres*, va trebui să împrumutăm caii voştri şi să vă spunem *adios*.

Poate că omul credea ceea ce spunea sau poate că nu. Sara ştia că nu are mult timp. Şchiopătînd spre fiecare casei îşi trase din buzunar pistolul. Deschise cu îndrăzneală uşa. Paznicul, ţinînd pistolul îndreptat spre Rafael şi ceilalţi se odihnea şezînd pe masă, cu spatele spre ea.

—Ah, iată că mi *amigo*... spuse el, întorcîndu-se spre uşă.

Gura îi rămase deschisă văzînd-o pe Sara ţintuindu-i faţa cu derringer-ul.

—Aruncă pistolul jos şi repede, ordonă ea cu glas hotărît. Strîngea pistolul cu ambele mîini şi n-avea de gînd să se lase din nou păcălită.

Arturo începu să spună ceva, dar se gîndi că-i mai bine s-o asculte, mai ales cînd auzi cocoşul micii arme. Aruncîndu-şi pistolul, ridică mîinile într-un gest de predare.

—Împinge-l cu piciorul spre mine, apoi dezleagă-l pe Rafael... şi-ai face bine să te grăbeşti. Dacă-l aud pe prietenul tău întorcîndu-se, am de gînd să te împuşc. Mi-e scîrbă s-o fac, dar nu cred că pot să vă stăpînesc pe amîndoi, *comprender*, spuse ea calm, dînd înapoi pentru a închide uşa cu călcîiul. Părea să fie liniştită, chiar dacă în sufletul ei tremura. Dacă omul ar fi ştiut cît e de speriată, ar fi încercat ceva. Inima ei îşi încetini ritmul cînd el se mişcă pentru a-i îndeplini

ordinele.

Ochii lui Rafael sclipeau de admiraţie, cînd o văzu pe Sara manevrînd situaţia cu aplomb. Cînd Arturo îl dezlegă, începu imediat să-i lege mîinile la spate.

—Rolurile s-au inversat, ce zici, Arturo? spuse el, împingîndu-l pentru a sta jos pe podea.

Traversînd încăperea cu paşi grăbiţi, culese de jos pistolul lui Arturo şi i-l luă pe-al lui Sara din mînă.

—Eşti minunată, *cara mia*, şopti el, doar pentru urechile ei. Poţi să-mi dezlegi oamenii, cît timp mă uit eu după celălalt păznic?

Mîinile ei tremurau, în timp ce el o mîngîia cu privirea. Rîse tremurat:

—Nu eşti supărat că am venit după tine?

—Foarte supărat. Lasă că discutăm acasă. Oricum, sînt mîndru de tine, *mi alma*.

Sara se apucă de treaba ei cu inima încălzită de lauda lui Rafael. Unul cîte unul, dezlegă oamenii, apoi merse din nou lîngă bărbatul ei. N-avură prea mult de aşteptat, înainte de a vedea pe ceilalţi trei paznici venind dinspre gura puţului de mină. Întorcîndu-se de la fereastră spre uşă, aşteptă cu oamenii săi, cu pistoalele pregătite.

Nu a fost nici o luptă. Cînd cei trei intrară pe uşă, era prea tîrziu pentru ei să mai facă ceva. Fură curînd legaţi şi interogaţi în legătură cu prizonierii care fuseseră lăsaţi jos, în puţ. Rafael trimise pe unul din oamenii lui să-i aducă şi, nu după mult timp, trupa arătînd jalnic ieşi la suprafaţă. Sara şi Rafael aşteptau la intrare. Unul din oameni se desprinse din şir cînd o văzu:

—Sara! gîfîi el, venind cu paşi nesiguri spre ea.

Ochii ei se umplură de lacrimi de bucurie, cînd ea şi Rafael înaintară pentru a-l strînge în braţe.

—Oh, Maxwell... scumpul meu frate, am crezut că ești mort, spuse ea cu tandrețe, îmbrățișînd corpul firav.

Tînărul, numai piele și os, își odihni capul pe al ei, și lacrimi mari i se rostogoliră pe obrajii murdari.

—Mica mea surioară, murmură.

Dragostea care se revărsa între frate și soră era aproape materială, iar Rafael era sfîșiat de emoții contradictorii. Era fericit că Sara își găsise fratele, dar, în același timp, nu voia ca ea să iubească pe nimeni mai mult decît pe el. Apoi ea întinse mîna și-l trase și pe el în îmbrățișare. Lumea solitară a lui Rafael se prăbuși pe loc. Erau acum o familie.

Capitolul 16

Sara se trezi din siestă şi se întinse ca o felină pe patul moale. Încăperea era întunecoasă şi-şi dădu seama cu o tresărire că dormise patru ore. Era în amurg şi în curînd va fi vremea să se îmbrace pentru cină. Se rostogoli din pat şi tremură puţin, cînd lipăi cu picioarele goale pe podeaua rece de lemn mergînd spre fereastră. Trăgînd la o parte draperia, privi afară la conturul întunecat al fîntînii din curtea interioară. Se îndepărtă de fereastră, aprinse o lampă de lîngă pat şi puse un buştean peste tăciunii roţii din şemineu.

După ce se spălă, se strecură într-un halat călduros şi se aşeză la masa de toaletă pentru a-şi peria părul. Zîmbind la reflexia din oglindă, se minună de fericitele evenimente care avuseseră loc în viaţa ei în ultimele săptămîni. Găsirea lui Max fusese un dar extraordinar. Acesta se înzdrăvenea de la o zi la alta, cu odihnă şi cu mîncare adevărată.

Cînd se întorseseră la hacienda de la mina ascunsă, în ziua aceea, un om pe nume Boone Keegan o aştepta să-i vorbească. Era cît pe ce să leşine cînd acesta îi

spuse că lucra pentru Jonas Farber. Rafael descîlcise toată povestea din explicațiile ei și relatarea lui Keegan despre misiunea sa. Sara zîmbi. Era un lucru bun că Farber era departe, pentru că Rafael era mînios de moarte pentru ce-i făcuse lui Sara. După ce auzi povestea ei, Boone decise că nu putea accepta banii băncii pentru această slujbă; nu simțea nici o loialitate față de un om atît de lipsit de scrupule ca Farber. Max și Boone avură cîteva discuții și hotărîră că vor aștepta pînă la primăvară, pentru a se întoarce la St.Louis ca să pună la punct afacerile Clayton... și deasemenea să se răfuiască cu Farber. Toți căpătară simpatie pentru Boone și Rafael îl invită să stea și să lucreze iarna la hacienda.

Cînd se deschise ușa dormitorului, se întoarse. O flacără fericită de încredere îi aprinse ochii. Constatarea faptului că Rafael o iubește profund, dăduse vieții ei sensul pe care întotdeauna îl căutase. Înaintă pentru a-l întîmpina și păși în brațele lui doritoare.

— Nu ești bolnavă, nu-i așa, *mi alma*? Abia m-am întors de la Santa Fé, și Rosita mi-a spus că ai dormit toată după-amiaza, murmură el, sărutînd-o pe frunte.

Sara se sprijini de pieptul lui, simțind sub mîna puternica bătaie a inimii lui.

— Nu, iubitule, nu mi-e rău, dar trebuie să-ți spun ceva.

Vechi îndoieli și temeri îi înhățară inima în gheare pentru un moment, apoi se relaxă, mîngîindu-i părul de argint. Îl iubea, și el știa asta acum.

— Atît de multe lucruri neașteptate s-au întîmplat în viața mea de cînd te-am întîlnit, încît aproape că mi-e frică să te întreb despre ce este vorba.

Ea îi putea simți zîmbetul din voce și chicoti:

— Nu-i voba de o ambuscadă sau o încercare de asasinare sau măcar de o răpire. E o veste bună... oricum, cred că e, spuse ea, îndreptîndu-se, pentru a-i

vedea faţa. O să avem un copil.

Un moment, o privi absent, apoi privirea îi deveni caldă şi tandră. Se aplecă şi o sărută.

—Un copil, răsuflă el uşor spre buzele ei.

Sara îi cuprinse gîtul cu braţele şi se lipi strîns de el.

—Eşti... fericit de asta, Rafael? întrebă.

—Cum nu se poate mai fericit, Sara, mormăi el cu vocea îngroşată de emoţie. Mi-ai dăruit mai mult decît şi-ar putea dori cineva o viaţă întreagă... şi acum îmi dăruieşti un alt copil pe care să-l iubesc.

Închizîndu-şi ochii cu un suspin de satisfacţie, Sara îşi îngropă degetele în părul lui bogat, negru.

—O, Rafael, totul e atît de minunat în viaţa mea, încît uneori mă tem ca soarta să nu-mi ia totul înapoi. Vă am pe tine şi pe Kahuu şi o întreagă familie acum. Şi îmi doresc acest copil atît de mult, încît mă sperie, spuse ea, vocea devenindu-i întretăiată.

—N-o să-ţi fure fericirea, *cara mia*. Ai încredere în dragostea şi în viitorul nostru, o îndemnă el.

Ea simţi cum un val de linişte o inundă la vorbele lui. Vizita pe care o făcuseră la pueblo Peços îi străfulgeră în minte şi zîmbi. În templul sacru, dorinţa ei fusese să aibă o familie fericită. Nu avea asta acum? se întrebă ea. Chiar şi Max îi fusese dat înapoi.

Rafael o îndepărtă cu blîndeţe de el şi îşi strecură mîna în buzunarul hainei.

—Am aici ceva ce s-ar putea să vrei să vezi, spuse zîmbind. E o scrisoare de la Garth.

Sara luă plicul şi scoase biletul, parcurgîndu-l repede. Un zîmbet larg îi lumină faţa.

—Deci sînt căsătoriţi... şi fericiţi. Nu mă surprinde. Mă bucur că s-au stabilit definitiv la New Orleans. Crezi că o să-i putem vizita cîndva?

—Putem face orice vrei tu, iubito. Totuşi nu, pînă copilul n-are să fie mai mare, promise.

Sara chicoti:

—Nu mă gîndeam să mergem acum.

Puse scrisoarea în plic şi-o lăsă să cadă pe marginea patului. Întorcîndu-se, întinse mîna spre haina lui Rafael pentru a-l ajuta să o scoată.

—Ai timp pentru o baie fierbinte înainte de cină. Am să te spăl pe spate ca o soţie bună şi supusă, spuse ea cu viclenie, aruncînd haina pe pat şi întorcîndu-se să-i descheie cămaşa.

Un uşor zîmbet arcui buzele lui la seducătorul ei ajutor. Întinse mîna spre halatul ei şi i-l deschise în faţă, pentru a privi corpul ei frumos, conturat de cămaşa de mătase.

—Supusă, da? Ai să te supui, dacă am să-ţi poruncesc să intri în cadă cu mine?

Vocea lui fierbînd de pasiune, îi făcu inima să bată năvalnic. Cînd mîinile lui i se aşezară pe talie şi-o traseră spre el, îi putu simţi trezirea. Fiori delicioşi de dorinţă alergau prin ea la excitanta propunere. Lăsîndu-şi capul pe o parte, îl întrebă pe un ton glumeţ:

—Ce vom face cît timp Rosita încălzeşte apa? Mi-e prea frig să stau aici, goală.

Un rîs uşor îi scutură pieptul, cînd o luă în braţe şi o aşeză pe pat. Făcu o grimasă la privirea fals-inocentă pe care i-o arunca în timp ce termina să se dezbrace:

—Intră în pat şi o să ne gîndim noi la ceva...

Sfîrşit

Dulce inocență

Când moartea neașteptată a părinților a lăsat-o în voia unui protector desfrânat, Sara Clayton se bucură de șansa de a evada din orașul natal, St. Louis, pentru a deveni profesoară în teritoriul New Mexico. Dar n-a visat niciodată că, în timpul călătoriei, va întâlni un bărbat a cărui privire întunecată, arzătoare, va declanșa în adâncul ei dorințe misterioase și nestăpânite. În timpul îmbrățișărilor fierbinți ale lui Rafael Delgado, Sara își dă seama că ea însăși își dorea aceste lecții de pasiune și plăcere. Sărutările lui înfocate îi tapesc orice apărare, mângâierile lui incandescente îi vrăjesc pentru totdeauna inima... și determină inocența ei frumusețe să ardă până la completa capitulare, la atingerea lui magnetică.

Dorință sălbatică

Jumătate spaniol și jumătate comanș, Rafael s-a simțit întotdeauna un outsider... chiar și printre ai săi. Dar chiar mai violentă decât ura s-a dovedit atracția mistuitoare pentru zâna cu păr de argint, pe care a întâlnit-o în primejdioasa călătorie de-a lungul ținuturilor sălbatice, la întoarcerea spre hacienda familiei sale. Și când, în sfârșit, ajunseră în deșert, în preajma munților cu vârfurile în nori, Rafael știu că ea trebuie să fie a lui cu orice preț. Sub cupola unui cer vestic, presărat cu stele, el a întins-o alături de el... și, în timp ce-i mângâia curbele delicate și-i dezmierda pielea catifelată, și-a făgăduit că, doar pentru acea seară, va lăsa deoparte mândria și onoarea și va face din dulcea lui Sara o eleză înflăcărată în sălbaticele și impetuoasele căi ale dragostei...

Preț: 1900 lei

mercador.ro